

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WARRIORS OF WIND AND ASH

REBECCA F. KENNEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ht ERCİL EJDERHALAR İKİNCİ KİTAP
REBECCA KENNEYF.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024 yazan Rebecca F. Kenney

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), rfkenney@gmail.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

İlk Baskı: Eylül 2024 Kenney,

Rebecca F.

RÜZGAR VE KÜL SAVAŞÇILARI / yazan Rebecca F. Kenney-İlk baskı.

Kapak resmi Ann Fleur'a ait

OceanofPDF.com

PLAYLIST

AIN'T NO MOUNTAIN HIGH ENOUGH (Epic Version)-

Joseph William Morgan, Shadow Royale

SANTA FE'DE ÇANLAR ÇALIYOR-

Halsey

DRAGON RIDER-Cehennemden İki Adım

CARRY ON WAYWARD SON-Neoni

NE HARİKA BİR DÜNYA-Joey Ramone

ANLATILMAMIŞIN GÖZÜ-Lindsey Stirling İÇİME

DÜŞÜN-Forest Blakk

AÇIK-Becky Shaheen

WONDERWALL (Epic Trailer Version)-J2, Miranda Dianne

COUNTING STARS (2023 Version)-OneRepublic

QUEEN-Loren Gray

WE GON DOWN TOGETHER-Dove Cameron, Khalid

WONDERWALL-Alex Goot

SENİNLE KAL-Highasakite

THE OTHER SIDE-Stephen Sanchez

POWER OVER ME-Dermot Kennedy

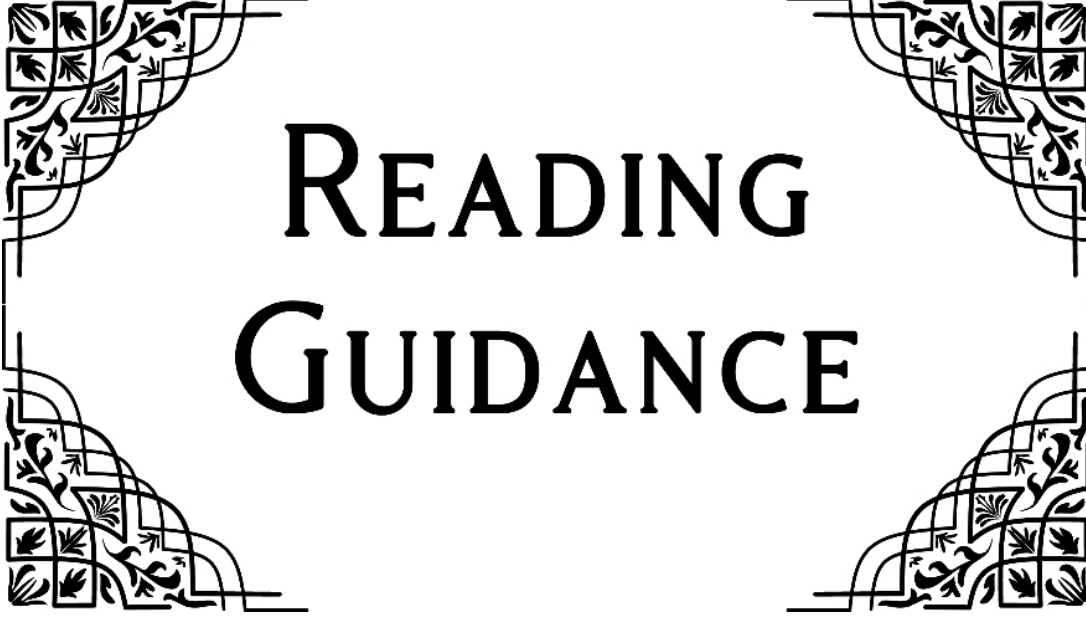
DOWN BAD-Taylor Swift

{SPOTIFY'DA ÇALMA LİSTESİNİ BULUN}

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

READING GUIDANCE

Cinayet, savaş, ölüm, şiddet

Gaslighting

Esir alan kişi tarafından zihinsel ve fiziksel
istismar Tecavüz tehdidi

Tükürük, kan, mide bulantısı/kusma

Rızaya dayalı olmayan dokunma/öpüşme (kötü adam ve misafirleri tarafından)

TELAFFUZ REHBERİ

Kyreagan: kai-REE-gahn, ("Ky" "gökyüzü" ile kafiyeli)

Serylla: seh-RILL-ah

Hinarax: HIN-ar-ax

Meridian: Muh-RID-ee-ahn

Rahzien: RAH-zee-ehn

Ouroskelle: oo-ruh-SKEL

Varex: VAIR-ex

Vylar: Skylar Vohrain ile

kafiyeli: Vore-AIN Ashvelon:

ASH-vell-on

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Güneşle ıslanmış bir tepeye tünüyor, kardeşim Varex'le birlikte yönettiğim Ourosquelle adasını incelerken pullarımın ılık ışığı içmesine izin veriyorum.

Uçurumlardan mağaralara, dağlardan çayırlara uçuyor, Ourosquelle'i günlerce döven Mordvorren'in verdiği zararı hesaplıyordum.

Zihinsel olarak kayıpları sayıyorum.

Bir ejderha ve iki insan olmak üzere üç ölü, bir mağaranın kısmen çökmesi sonucu öldü.

Adanın alçak kesimlerinde şiddetli sel felaketi.

Rüzgar, yıldırım ve kaya düşmeleri nedeniyle arazide ağır hasar.

Kumsallar fırtınanın sürüklediği molozlarla doldu.

Bitki örtüsünün çoğu harap olmuş, yenmez halde. Av neredeyse yok.

Yine de umudum var. Çünkü klanın her üyesini ziyaret ettiğimde on bir yumurta saydım. Serylla ve benim ürettiğimiz iki yumurtayla birlikte bu çiftleşme sezonundaki toplam yumurta sayımız on üç oldu. Bazı kadınlar gördüm ki karınları

hala yuvarlaklar, yakında taşıdıkları yumurtaları bırakacaklar ve henüz göstermeseler de daha fazlasının yetiştirildiğinden umutluyum.

Varex benim dinlendiğim dağın daha alçak bir çıkıntısında oturmuş, aynı manzarayı seyrediyor. Boğazında yırtık bir yara olmasına rağmen onu canlı görmek beni rahatlatmıştı. Bunu gördüğümde neredeyse kadını Jessiva'yı öldürüyordum ama Varex boynumu çenesine aldı ve ben saldıramadan beni mağarasından dışarı itti.

"Seni öldürmeye çalıştım," diye hırladım ama o sadece "Bu benimle arasında," demekle yetindi. Bu konu hakkında daha fazla konuşmadı ve yumurtalarını taşıyor gibi de görünmüyordu - gerçi onu sadece kısa bir süre görebildim, bu yüzden emin olmak zor.

Varex kanatlarını geriyor, uzun boynunu ve omuzlarını silkeliyor. Güneşten benim kadar hoşlanmıyor; onun tercihi yıldızların parıltısı ve aysız geceler. Yine de fırtınanın geçmesinden memnun olduğunu söyleyebilirim. Benden bile daha yorgun görünüyor.

"Rothkuri ve balıkçılık konusunda yetenekli olan diğer birkaç kişi Yılanbalığı, köpekbalığı ve bulabildikleri başka ne varsa avlamaya gittiler," diyorum ona. "Hepimizin yemek yemesi ve gücümüzü yeniden kazanması gerekiyor. Sonra Middenwold Adalarına uçup oradaki hayvanların ne durumda olduğunu görebiliriz. Eğer hayatta kalmışlarsa, biz de zamanı geldiğinde yavruları beslemek için bol bol var."

"Mordvorren Middenwold Adalarına dokunmadı," diyor Varex.

"Nereden biliyorsun?"

Bir ürperti tüm vücudunu sarar. "Sadece biliyorum."

Boynumu uzatıyorum ve burnumla kanat ucuna dokunuyorum. "Kendinde değilsin. Bu Jessiva'yla mı ilgili, yoksa kaybettiklerimizle mi?"

Dokunuşumdan uzaklaşıyor. "İkisi de."

"Ve başka bir şey . Beni kandıramazsın kardeşim."

"Henüz bu konuda konuşamam," diye tıslıyor. "Anlamıyorum ve bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

". Düşüncelerinizi paylaşmaya karar verdiğinizde burada olduğumu bilin."

Yumuşak bir şekilde onaylıyor.

"Ne zaman değişeceğinizi kontrol edebildiniz mi?" Ben soruyorum.

" yukarı. Bir ejderhaya dönüşmeye zorlanmadan önce toplamda sadece sekiz saat insan formunda kalabilirim. Ve eğer on altı saat üst üste ejderha olursam, insan şekline girmeye zorlanıyorum. Fakat

Bu parametreler dahilinde bunu yönetebilir, zamanı paylaşırabilir ve her bir formda ne zaman olmak istediğimi planlayabilirim."

"Ben de aynı şeyi öğrendim." Kalbimde bir huzursuzluk titriyor. Uzun zamandır adayı inceliyor ve halkımı kontrol ediyordum. Biraz yiyecek bulup Prensesimin ve yumurtalarımın beni beklediği yuvaya dönmenin tam zamanı.

Zihinsel dikkatim Serylla ile aramdaki farkındalık kırıntısına kayıyor - onun yerini içgüdüsel olarak hissediyorum.

O başlığı kolayca bulabilmem gerekirdi... ama ne kadar konsantre olursam olayım, orada değil.

Damarlarımda buz dolaşüyor ve başımı kaldırıp boynumu kadar uzatıyorum.

Serylla ile olan bağlantım yok oldu. "Ne oldu?" diye soruyor Varex.

Kanatlarımı çırparak zirveden aşağıya iniyor, maksimum hız kazanmak için en hızlı rüzgâr kanalına yöneliyorum.

Varex beni takip ediyor. "Kyreagan, sorun ne?"

"Serylla. Onu hissedemiyorum. Dikkatim çok dağınıktı, onun varlığını en son ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyorum. Sanırım mağaradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra. Siktir..."

Varex cevap vermiyor. Belki de o ve Jessiva, Serylla ve aynı bağı paylaşmıyordur. Aramızdaki bağ yeni, denenmemiş... Belki de yokluğu konusunda bu kadar telaşlanmamalıyım. Ama iliklerime kadar işleyen korkuyu, bir şeylerin çok yanlış gittiğine dair kuşkuyu üzerimden atamıyorum.

Yanımda Varex varken, mağaramın girişine doğru süzülüyorum ve aceleyle çıkıntıya iniyorum.

"Serylla!" Sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyorum. Kokusu her yerde ama taze değil. Birkaç saat içinde solmuş.

Varex gözlerinde merak dolu bir ışıkla, iki yumurtanın yan yana durduğu yuvaya doğru sürünerek ilerliyor. "Senin küçüklerin."

"Serylla!" Tekrar sesleniyorum. Çıkıntının eşiğine geri dönüp aşağıya, çok aşağıdaki zemine bakıyorum. Belki düştü, belki atladı... ama atlamadı. *Atlamaz.* Onu anakaraya götürüp özgür bırakacağıma söz verdikten sonra olmaz.

Dışarıda bu kadar uzun süre kalmamalıydım. Kendime klanın her üyesiyle ve her esirle konuşmanın benim sorumluluğum olduğunu söyledim. Ama belki de Serylla'yla yapmayı planladığımız konuşmayı, onun ayrılışını konuşmayı da erteliyordum. Konuşacağımızı söylemişti.

döndüğümde bu konuda. Belki de bu konuşmadan duyduğum korku, klanıma bakma ihtiyacımla birleşti ve dönüşümü geciktirdi. Hepsi benim hatam.

Yapmalıydım.

daha erken gelmeliydim.

"Nerede o?" Pençelerim kayaya sürtünerek derin oyuklar açıyor. "Nerede o, Varex? Bir ceset göremiyorum. O düşmedi. Burada değil."

"Belki de başka bir ejderha gelip onu bir yere götürmüştür." "Nereye?" Hırladım. "Nerede olabilir-"

Kardeşimin kanatlarının tepeleri sertleşiyor ve burun delikleri aniden açılıyor. "Bir dakika hareketsiz kal. Hareket etme, nefes alma." Burnunu mağaramın zeminine indiriyor ve derin derin koklayarak ilerliyor.

Bir ejderha yakınlardaysa veya belirli bir alanda önemli miktarda zaman geçirmişse onun kokusunu algılayabilirim ve bir insanın kokusunu belli bir alabilir. Ancak Varex, taşıyıcısı o noktayı terk ettikten saatler sonra kokunun zayıf izlerini yakalayabilir.

"Kim o?" Hırıliyorum. "Kimin kokusunu alıyorsun?"

Başını kaldırır, gözlerinde alarm vardır. "Fortunix."

Midemde ateşli bir sıvı çalkalanıyor. Bugün Varex'le adayı incelerken ona şüphelerimi anlattım; adalarımızı kasıp kavuran ve avlarımızın çoğunu öldüren vebanın arkasında Fortunix'in olduğuna inandığımı söyledim. Onun kışkırttığı veba bizi açlığa sürükledi ve klanımızı Vohrain ile ittifak yapmaya zorladı.

"O olduğuna emin misin?" Kelimeleri kenetlenmiş çenelerim arasında gıcırdatarak söylüyorum. "Benim burnum seninkinden daha iyi, bunu biliyorsun. Fortunix buradaydı,

kısaca, birkaç saat önce."

"Serylla'yı aldı."

"Ortaklarımızı seçtiğimiz klan toplantısında yoktu," diye düşünüyor Varex. "Birkaç ejderha onun yokluğu hakkında yorum yaptı. Belki de yalnız başına bir yere sığınmıştır ve çiftleşme ihtiyacıyla çılgına dönmüştür. Belki de-"

"Hayır!" Hırladım. "değil. Düşün, Varex. Elekstan Prensesi'ni kim istedi? Kim onun için para ödemeye hazırды?"

Kardeşimin gözleri büyüdü. "Vohrain Kralı. Fortunix onu Rahzien'e götürüyor."

Bağırsaklarımda dolaşan ateşli safra sonunda dilime dökülüyor. Mağaranın ağzından doğru patlıyorum ve yağmurla yıkanmış havaya turuncu alevler püskürtüyorum.

"Hain!" Alevlerin arasından kükrüyorum, şimdiye kadar attığım en yüksek sesli çığlık, Mordvorren'in gök gürültüsü kadar muazzam. Sesim uçurumdan uçuruma, tüm dağlarda yankılanıyor.

Daha yükseğe tırmanıyorum, ateşimi gökyüzünde gezdiriyorum, göğsüm ağrıyana kadar öfkemi haykırıyorum. Ejderhalar mağaralarından fırlayıp temkinli bir mesafeden uçuyor, endişeyle havada asılı duruyor, ne kaybettiğimi henüz anlamasalar da kederimi ve öfkemi paylaşıyorlar. Bazı ejderhalar sırtlarında insan kadınları taşıyor ve bu manzara bir voratrice'in asidinin pullarımı yakması gibi, çünkü kadını kayıp. Ortağım kayıp.

"Bize birkaç dakika verin," diye sesleniyor Varex diğer ejderhalara. "Sonra Conch Vadisi'nde toplanacağız ve olanları açıklayacağız. Kalan yiyeceğinizi getirin ki hepimiz paylaşabilelim."

Varex, Hinarax ve büyücü Thelise'i sırtında taşıyan Ashvelon hariç diğerleri dağılır.

"Toplantı için kalamam," diyorum onlara. "Şimdi gidiyorum. Onu bulmak . Varex, sen de oradaydın, Rahzien'in söylediklerini duydun. Serylla'ya ne yapmayı planladığını biliyorsun."

"Açıklayın, Prens," diyor Thelise, kahverengi gözleri benimkileri tutarak. "Ben Prensesinizin bir arkadaşım ve eğer bir şey geldiyse, yardımcı olabilirim."

Fortunix'in ihaneti ve Serylla'yı kaçırmasıyla ilgili gerçeği kırık dökük cümlelerle anlatıyorum.

"Onun kötü bir tohum olmasına şaşırmadım," diyor Thelise kuru bir sesle. "Ondan hiç hoşlanmamıştım. Varex, Fortunix'in kokusu kaç yaşındaydı? Kyreagan'ın mağarasını ne kadar zaman önce ziyaret etti?"

"Birkaç saat, belki," diye yanıtlıyor.

Boğazımın arkasından yükselen sıvı ateşi yutuyorum. "Ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra gelmiş olmalı."

"Birkaç saat..." Thelise düşünür. "Fortunix Prenses'le birlikte anakaraya ulaştı bile. Siz kıyı şeridine ulaşana kadar, Serylla zaten Vohrain Kralı'nın elinde olacak. Rahzien onu istemediğini biliyor. Peşinden gelme ihtimaline karşı bir yerlerde saklıyor olacak. Vohrain'in ordusu Elekstan'dan çok daha iyi zırhlı ve daha güçlü silahlara sahip ve artık onlarla olan ittifakınız sona erdiğine göre daha büyük bir tehdit oluşturuyorlar. Dikkatli olmanız gerekecek. Ayrıca, yeni işgal edilmiş bir şehre hücum edip vatandaşları yakarak ve binaları yıkarak onu avlayamazsınız. Bir plana ihtiyacınız var."

"Haklı Prensım," diyor Ashvelon. "Vohrainialıların zırh delici mermiler atan el topları var. Hepimiz onları Elekstan ordularına karşı savaşıırken gördük. Eski müttefiklerimizin bu silahları bize çevirmesi fazla zaman almayacaktır."

Bakır rengi pulları olan bir ejderha olan Hinarax, "Onlara *silah* deniyor," diyor. Yakınlarda gezinip dinliyordu. "Yeni bir tür silah, çok güvenilir ya da isabetli değil ama ejderhalar büyük hedeflerdir. Vohrainian ordusu başlangıcında çok fazla silahları yoktu, ancak konuştuğum askerler bana krallarının bu tür silahlara takıntılı olduğunu ve yeni tasarımlar ve daha iyi mühimmatlar geliştirildi."

"Silahlar, evet," diye devam ediyor Ashvelon, Hinarax'a yan gözle bakarak. "Dediğim gibi... burada gizlilik ve dikkat gerekiyor."

"Hücum etme, ezme ve avlama fikrini tercih ederim," diye homurdandım.

Thelise, "Sonunda Serylla'ya zarar verecek ya da kendini öldürteceksin," diyor.

Varex bana bir kanat vuruşu kadar yaklaşıyor. "O haklı kardeşim. Ayrıca, Vohrain'i kızdırıp Middenwold Adalarındaki sahipliğimizi tehlikeye atamayız."

"Rahzien o adaları bize devretti," diyorum. "Sözünden geri ."

Varex, "Yine de, başka bir savaş istemiyorsanız, bunun hassas bir şekilde ele alınması gerekecek," diye yanıtlıyor. "Vohrain ile topyekûn bir çatışmadan sağ çıkamayız. Yapacağınız her şey klanımızın -hem ejderhaların hem de insanların- yararına olmalı."

Ona dişlerimi gösteriyorum ama doğruyu söylediğini biliyorum. Serylla'yı kurtarma dürtümle, kendi türüme karşı görevimi unutmamalıyım.

Thelise çenesine dokunur. "Aklıma bir fikir geldi."

"Kahretsin, şimdi başımız belada," diye mırıldanıyor Ashvelon.

"Sus, sen." Sevecen bir azarlamayla onun boynuna vuruyor. "Vohrain Kralı ejderhaların artık insan şekline girebildiğini bilmiyor olabilir. Fortunix bu bilgiyi aktarmamış olabilir. Ve Rahzien bunu bilse de bilmese de, seni insan formundayken tanımayacaktır. Bu senin bakış açın. İnsan yüzün mükemmel bir kılık değiştirme. Bununla Elekstan'ın başkentine doğru yürüyebilirsin... ya da Fortunix'in Prensesi nereye götürdüğüne bağlı olarak Kral'ın Vohrain'deki kalesine yaklaşabilirsin. Halkı bastırmak için onu kullanmak istediğini söylemiştin, değil mi? yüzden onu Elekstan'da tutacağını tahmin ediyorum. Krallık üzerindeki hak iddiasını meşrulaştırmak için onu çabucak hamile bırakmaya çalışabilir."

Thelise'in son ifadesine verdiğim tepki içgüdüsel ve kontrol edilemez. A Sahiplenici öfke bedenimde patlıyor ve büyücünün genel yönüne doğru bir alev patlaması daha kükrüyorum. Ashvelon hızla kenara çekiliyor, böylece değerli hayat arkadaşını yakmamış oluyorum.

"Bu konudan uzak dur," diyor Varex ona sert bir şekilde.

"Doğru." Thelise biraz daha solgun görünüyor. Kıyafetinin cebinden küçük bir şişe çıkarır ve bir yudum alır.

Bir başka ateş fişkırmasını bastırmak için mücadele ederken inleyerek başımı savuruyorum.

Kendimi çoğunlukla kontrol altına aldığım da, sıkıca, "Bir şeyi unutuyorsun. İnsan formundayken boynuzlarım, pençelerim ve çatalı bir dilim var. Bunlar beni ele vermez mi?"

Thelise kaşlarını çatıyor. "Değiştiğinde boynuzların seninle mi kalıyor? İlginç. Diğerleri arasında da bu türden birkaç tuhaflık oldu. Sanırım en iyi planlanmış büyüler bile biraz ters gidebiliyor. Büyünün kendisini değiştiremesem de, insan formundayken boynuzlarınızı yok etmenizi, dilinizi ve pençelerinizi değiştirmenizi sağlayan bir tılsım ekleyebilirim."

Hinarax yaklaşarak kendini tekrar konuşmaya dahil eder.

Genç, Varex ve benim gibi yirmi beş yaşında ve biraz baş belası. Vohrain ile ittifakımız sırasında, emirlerime itaat etmediği ve Vohrainli askerlerle sohbet etmek için dolaştığı için onu birkaç kez azarlamak zorunda kaldım. İnsanlara ve teknolojilerine kafayı takmış durumda, ancak büyülerine karşı derin bir güvensizlik duyuyor.

"Prensım," diye girişir Hinarax. "Bağışlayın ama bu planın işe yarayacağını sanmıyorum. Kendinizi insan gibi göstermeniz gerekecek - sadece insan *şeklinde* değil, tüm bilgi ve alışkanlıklarıyla insan *doğumlu*. Elekstan sarayına ya da bir Vohrainian kalesine sızmayı planlıyorsanız, inandırıcı bir şekilde, doğru kıyafetleri giymeniz gerekecek. Protokollerini, deyimlerini, onurlandırmalarını bilmeniz gerekecek. Onların yediği gibi yemelisiniz."

Bone-Builder tarafından... o haklı.

"Ben de seninle geleceğim," diye teklif ediyor Hinarax. "İnsanlarla vakit geçirdiğimi biliyorsun, bunun için yeterince cezalandırıldım." Gözlerinde pişmanlık duymayan bir kahkaha parlıyor. "Uyum sağlamana yardımcı olabilirim ya da en azından insanların yöntemlerini öğrenirken sana tavsiyelerde bulunabilirim."

"Bu plan çok uzun sürecek gibi görünüyor," diye tıslıyorum. "Şimdiden çok fazla zaman geçti. Serylla şu anda acı çekiyor olabilir. O olabilir dayan-" Korkumu dile getiremediğim için kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ayrıca, bakman gereken bir insan tutsak yok mu?"

"Yakaladığım kız başka birini seçti," diyor Hinarax umursamazca. "Yine de erkek arkadaşlığı tercih ederim. Ilbryen, Thytar ve ben fırtınayı birlikte atlattık ve çiftleşmek için çok ilginç yeni yollar keşfettik. İstersen sana yolda anlatırım."

Bu parlak gözlü, insan takıntılı erkeğin bana eşlik etmesi fikri hoşuma gitmiyor ama iyi bir savaşçı ve tehlikeli bir görevde bana katılmaya istekli. Kardeşimin eşlik etmesini tercih ederdim ama birimiz klana liderlik etmek için geride kalmalı.

"Sanırım benimle gelebilirsin," diyorum Hinarax'a isteksizce. "Ama senin çiftleşme alışkanlıklarını dinleyecek havada değilim."

"Anlaşıldı, Prensım." Hinarax başını sallar.

"Ashvelon ve ben için gerekli malzemeleri getireceğiz," diyor Thelise. "Sizinle mağaranızda buluşuruz."

"Ve Prensım-" Ashvelon'un gözleri benimkilerle buluştu, bakışlarında sempati vardı. "Eğer bu plan başarısız olursa ve klana ihtiyacınız olursa, sizin ve Prenses için savaşırız. Aşk bir savaş başlatmaya değer."

"Çok dramatik." Thelise tekrar boynuna vurur. ", evcil hayvan."

Etraflarında dönerler ve süzülerek uzaklaşırlar.

"Jessiva'yı getireyim," diyor Varex. "Siz yokken o ve ben yumurtalarınıza göz kulak olacağız."

"Hayır," diye hırladım. "O kadını yavrularımın yakınında istemiyorum. Rothkuri ve ortağı bu işi yapsın. Ara sıra onları kontrol edebilirsiniz."

Varex tartışacakmış gibi görünüyor ama bana ters ters baktıktan sonra, ". Klana sesleneceğim ve mağaranıza yiyecek getirilmesini sağlayacağım. Gitmeden önce bir şeyler yemelisin."

"Ben yemeği getireyim," diye teklif ediyor Hinarax. O Conch Vadisi'ne doğru yola koyulurken, Varex duruyor ve endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Prenses'in peşinden gitmen gerektiğini biliyorum," diyor. "Ama Kyreagan dikkatli ol. Grimmaw kadar bilge, Vylar kadar stratejik ol ve-"

"Senin kadar diplomatik mi?" Kıkırdıyor. "Aynen öyle."

"Klanı düşüneceğim ve daha fazla çatışmayı önlemek için elimden geleni yapacağım. Ama Serylla..." Kelimeler bulmakta zorlanıyorum. Hiçbir şey onun benim için ne anlama geldiğini tam olarak ifade edemiyor.

"Biliyorum," diyor usulca, sesinde bir acı. "Güven bana, biliyorum."

Başka bir şey söylemeden uçup gidiyor.

Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum ve yardım etmek istiyorum ama vücudumdaki her kemik Ouroskele'den ayrılıp Serylla'nın peşinden koşmak için çılgılık atıyor. Böyle bir şeyin olma ihtimalinin en ufak bir tehlike olduğunu bilseydim, onu bir an bile bırakmazdım.

Mağarama geri dalarak yuvaya doğru ve pençeli ön ayağımla yumurtaları hafifçe eğiyorum. Her bir yumurtanın tüm yüzeyini incelediğimde hâlâ sağlam ve hasarsız olduklarını görüyorum. Onları dikkatlice tekrar dik konuma getiriyorum ve etraflarındaki otların bir kısmını kazıyorum.

Serylla'yı örten battaniyeler yuvanın içinde atılmış halde duruyor. Burnumu onlardan birine dayadığımda, onun kokusu içime doluyor, topraksı bir koku

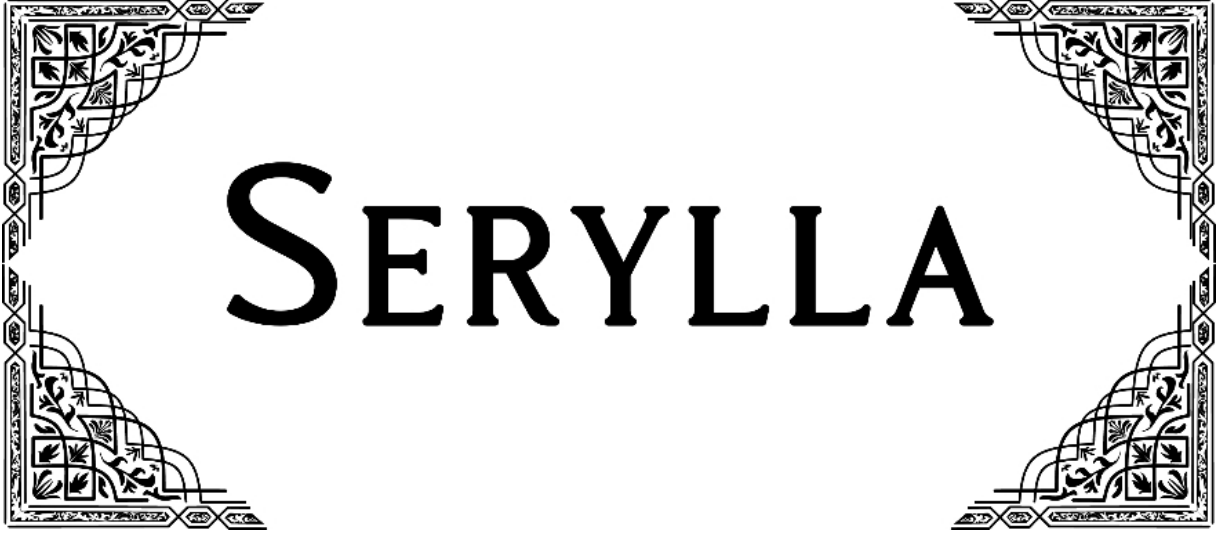
Kalbime acı parçaları gönderen bir tatlılık.

"Annenizi kurtaracağım," diyorum yumurtalara Ejderha dilinde. "Onu yanımda getirsem de, kendi yolunu seçse de, bilmenizi isterim ki o tanıdığım en güzel, zeki, nazik, müzikal, komik, değerli insan ve ikiniz de ona sahip olduğunuz için şanslısınız.

ondan geliyor. Kemik Yapıcı'nın korumasını ikinizin üzerinde de talep ediyorum. Sizi sadece olduğum için terk ettiğimi bilin. Ben yokken mükemmel ellerde olacaksınız ve mümkün olan en kısa sürede döneceğime söz veriyorum. Grimmaw ve Lorgin'in, Arzhaling ve Zemua'nın kemikleri üzerine yemin ederim."

Öfke ve üzüntümle püskürttüğüm tüm alevlere rağmen, karnımda daha fazla sıvı ateş, kullanılmaya hazır daha fazla enerji hissediyorum. Çiftleşme çılgınlığından beri güçlerim artmış gibi görünüyor. Bu da Serylla'yı geri aldığımda işime yarayacak çünkü onun güvende olduğunu öğrendiğimde ona dokunan herkesi yakıp etmeyi planlıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Rüzgâr yanaklarımı savuruyor ve gözlerimden yaşlar akıtıyor. Bir ejderhanın kemikli pençeleri arasında saatlerce uçmanın ne kadar rahatsız edici olduğunu unutmuşum.

benim iyiliğimi umursamayan bir adam. Fortunix beni hasarsız teslim etmesi gerektiğini söyledi ama görünüşe göre birkaç çürüğün Vohrain Kralı'ndan ödülünü almasını engelleyeceğini düşünmüyor.

Başkent Elekstan'a yaklaşırken yükseklerde, bulutların arasından süzülüyoruz. Fortunix hafifçe güneye yöneliyor. Bu yörüngede devam ederse, şehri tamamen atlamış olacağız.

"Eğer sarayı hedefliyorsanız, batıya doğru gidiyor olmalısınız," dedim.

Ara.

"Teşekkür Prenses," diye yanıtlıyor kuru ve sıkıcı bir ses tonuyla. "Eğer olmasaydı Senin için tamamen kaybolmuş olurdu, yön duygum olmadan bocalayıp dururdum." "Peki, o zaman saraya gitmiyoruz. Nereye gidiyoruz?"

"Bekle ve gör."

İçimi çekiyorum ve sessizliğe gömülüyorum, altımda yuvarlanan manzarayı izliyorum. Bu yükseklikten hiçbir şeyi görmeye alışık olmadığım için tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Kyreagan beni evimden alıp götürdüğünde, manzarayı takdir edemeyecek kadar telaşlıydım. Şimdi de korkuyorum ama bu farklı bir korku,

Vohrain'in krallığını fethettiği gün hissettiğim panik değil. Belki de tehlikeye ve beklenmedik olaylara daha alışkın hale geldim.

Sahil boyunca uzanan bazı enkazlar dışında, uçuşumuz sırasında Mordvorren'den kaynaklanan bir hasar görmedim ve bu beni rahatlattı. Krallığım korkunç bir fırtınanın hiddetine katlanmadan da yeterince acı çekti. Anlatılanlara göre fırtına, üzerinde belirli yerleri seçme eğilimindeymiş. İşkence edilecek hedefler sanırım. Bazı nedenlerden dolayı Ouroskelle'i seçti. Fortunix ve ben Kyreagan'ın mağarasından çıktığımızda uzaklaşan bulut kütlelerini neden göremediğimi hâlâ merak ediyorum. Mordvorren ufukta hâlâ görünüyormuş olmalıydı. Ama sanki bir şey onu yutmuş gibi tamamen yok olmuştu. Hepimiz açlığın eşiğindeyken ortadan kaybolması çok uygun oldu.

Lafı açılmışken, çok acıktım. Vohrain Kralı'na götürüldüğümde nasıl bir karşılama beklemem gerektiğinden emin değilim ama umarım yemek de vardır.

Kyreagan bana Rahzien'in beni satın almayı teklif ettiğini söyledi. Görünüşe göre Rahzien Elekstan üzerindeki kontrolünü sağlamlaştırmak için mücadele ediyor ve eğer beni

Elekstan tahtının gerçek varisi olacak, bu da onun iddiasını güçlendirecek.

En medeni krallıklarda bile savaşın kadınları erkeklerin gözünde boş deliklerden ve doğurgan rahimlerden başka bir şeye indirgediğini bilmek ruhumu incitiyor. Fiziksel olarak daha güçlü olmadığım için nefret ediyorum. Keşke daha sıkı eğitim alsaydım ve kendimi savunmak için daha etkili teknikler öğrenseydim; ama içten içe bu durumda bunların hiçbirinin işe yaramayacağını biliyorum. En iyi eğitilmiş kadın bile kötü niyetli yeterince erkek tarafından bastırılabilir. Ve ben Elekstan ordusundaki kadınlar gibi bir savaşçı değilim. Kas, kamçı ve çelikten yapılmadım. Çok yumuşak, çok savunmasızım. Kolay av.

Tek kaynağım aklım ve kelimelerim. Belki bir kaçış stratejisi oluşturabilirim ya da Vohrain Kralı'nı yatağa atmaktan konuşarak kurtulabilirim. Ama ya yapamazsam? Ya beni zorlarsa?

Yoluma çıkan her şeye katlanmak zorundayım. Yapabildiğimde dövüşeceğim, yapamadığımda boyun eğeceğim, fırsatını bulduğumda kaçacağım. Kral bedenimi zorla alırsa, her şey bitene kadar zihinsel savunmaların arkasına çekileceğim. Vohrain işgalinden bu yana pek çok Elekstanlı kadının aynı şeyi yapmak zorunda kaldığından şüphem yok.

Bu düşünce beni yaklaşan ihlalden daha fazla üzüyor. Saray personeli arasında bu tür zulümlerin yaşanmış bilerek

ve başkentin insanlarını, tüm o acıyı hayal etmek - beni o kadar şiddetli ürpertiyor ki Fortunix fark ediyor.

"Kıpırdama insan, seni düşürmemi istemiyorsan," diye hırlıyor.

"Beni bırakmayacaksın. Bana ihtiyacın var."

İsteksiz bir kabullenişle gürlüyor. "Dinle, vardığımızda büyücünün büyüü hakkında sessiz kal."

"Vohrain Kralı'nın bir insana dönüşebildiğini bilmesini istemiyor musun? Neden istemiyorsun?"

"Çünkü *utanıyorum*," diye homurdanıyor. "İnsanlık zayıflıktır. Kral'a Kyreagan'ın kadınları ejderhaya dönüştürme planının işe yaramadığını söyledim. Tek bildiği bu."

Alaycı bir kahkaha attım. "Ona gerçeği söylemekten beni alıkoyacak ne var? Sırrını kalbimin iyiliği için saklayacağımı mı sanıyorsun?" "*Benim* değil," diyor. "Ama Kyreagan'ın saklayacaksın." "Ne demek istiyorsun?"

"Vohrain Kralı, güçlü bir ejderha ırkının artık insan şekline girebildiğini öğrenirse nasıl tepki verir sizce? O fethetmeyi düşünen, her yerde tehdit gören bir adam. Kendisine ait olanı korumak isterken daha da fazlasını talep eden şüpheli bir adam. Bu bilgiyi klanımıza karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktır."

"Ve sen de klanının iyiliğini düşünüyorsun," diyorum kuru bir sesle.

"Yaptığım şeyler korkunç yanlışların intikamını almak için gerekliydi, ama şimdi intikamım tamamlandığına göre, tek istediğim günlerimi kendi istifimin ortasında sessizce yaşamak. Diğer ejderhalar nefret edebilir ve Bana sövüyorlar, ama ben onlara zarar vermek istemiyorum."

"Hayal görüyorsun," diyorum ona. "O kadar çok ölüme sebep oldun ki-"

"Ölüme sebep olduğum için *beni* azarlayacak mısın?" Sesi öfkeyle yükseliyor. "Senin halkın sevdiklerimi avladı, öldürdü ve onlara saygısızlık etti."

Ejderha avlarının kırk yıl önce gerçekleşmesini protesto etmek istiyorum, Ben doğmadan önce, ama ben buna karşı karar verdim. Kyreagan ile benzer konuşmalar yaptığımda, beni dinlemeye, bakış açımı anlamaya ve kendi hatalarını algılamaya istekliydi. Ve kendi ilgisizliğim ve eylemsizliğim hakkındaki samimi pişmanlığımı kabul etti. Fortunix böyle bir konuşmaya açık değil. Kendi acısı dışında hiçbir acıya tahammülü yok. Bu yüzden yine sessiz kalıyorum, bakışlarımı ejderhanın boğazının granit alt tarafı ile altındaki ağaçların gür tepeleri arasında değiştiriyorum. Alçaktan süzülüyoruz ve çok geçmeden Fortunix

bir açıklığa iniyor, arka ayaklarının üzerine konuyor ve beceriksizce kanatlarını katlarken beni ön pençeleriyle kavramaya devam ediyor.

İşaret verir gibi uzun, vızıltılı bir böğürtü çıkarıyor. Sonra bekliyor, ben de vücudumu onun kemikli pençelerinin kafesi içinde ayarlamaya çalışıyorum. İki ejderha yumurtasını bıraktığım için karnım hâlâ şiş ve ağrıyor. Yumuşak bir yatak ve bir fincan sıcak çay, tercihen zerdeçal ve ballı zencefil istiyorum.

"Beni yere bırak," diyorum ama ejderha beni görmezden geliyor.

Birkaç uzun dakikanın ardından dört asker ormandan çıkar. Zırhlı yelekleriyle birlikte Vohrainian ordusunun dumanlı mavi üniformalarını giyiyorlar. Kafatasına benzeyen miğferlerinin hepsinde ikiz göz yarıklarının altında aynı metalik, iskelet sırtışı var. Vohraynalı bir askeri hiç şahsen görmedim; sadece tasvirlerini duydum ve çizimlerini gördüm. Bu sırttan gümüş miğferlerle gerçek hayatta karşılaşmak tüyler ürpertici.

Askerlerden biri, büyük bir tahta sandık bulunan küçük bir arabayı itiyor. Adamın vücudunun açısına bakılırsa, sandık ağır. Muhtemelen altınla dolu-Fortunix'in beni teslim ettiği için ödediği para.

"Söz verdiğim gibi, Elekstan Prensesi." Fortunix pençelerini açıyor ve ben narin olmayan bir şekilde çimlerin üzerine yuvarlanıyorum. Yüzümü buruşturup karnımı tutarak ayağa kalkıyorum.

En uzun asker beni inceliyor, miğferi bir aşağı bir yukarı eğiliyor. "Daha çok kimsesiz bir orman çocuğuna benziyor. Söyle bana kızım, sen Kraliyet Prenses?"

"Hayır efendim," diyorum nefes nefese, cırtlak bir sesle. "Hayır, değilim. Ben aşağıdaki River's Twist'ten Maisie Wimple. Bu koca yaratık beni yakaladı ve prensesmişim gibi davranmamı söyledi, ama böyle şeyleri nasıl yapacağımı bilmiyorum, affınıza sığınarak söylüyorum, efendim, pek bir şey öğrenmediğim ve konuşacak görgüm olmadığı için-"

"Evet o. Veliaht Prenses'in ta kendisi. Her zamanki gibi sinsî." Dört Vohrainian askerinin arkasındaki ağaçların arasından bir gölge belirir.

Bu sesi tanıyorum. Zevin Harlowe'a ait, eskiden saray yemeklerine davet ettiğim genç lordlardan biri. Bizimle her yemek yediğinde beni çaresiz bir kahkaha krizine sokan şımarık, keskin bir mizah anlayışı vardı. Bir kez öpüştük, ancak daha sonra buluşmaları hakkında ayrıntılı dedikodu yapma konusundaki ününü biliyordum, bu yüzden onu daha fazla şımartmayı reddettim. Beni arardı Onu reddettiğim için "zalim" olduğunu düşündüm - elbette gülerek, ama her zaman reddetmeme gerçekten içerlediğinden şüphelendim. Savaşın sonlarına doğru, askere çağrıldı.

Daha önce favorilerimden biri olduğu için bu kaderden kurtulmuştı. O zamandan beri onu görmedim.

Solgun gözlerini bana dikmiş, açıklıktaki güneş ışığına doğru ilerliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Prenses." Bana sıkı, soğuk bir gülümseme veriyor ve şapkasını çıkarıyor. Kafatasının yarısı kelleşmiş, don ateşi yanıklarının koyu, düğümlü izleriyle kaplanmış. Daha fazla yanık izi boğazını ve yüzünün yan tarafını kaplıyor.

"Yeni süslerimi beğendin mi?" Daha geniş sırtıyor ve gömleğini ve atletini açıyor. Eskiden genç bir tanrıya yaraşır pürüzsüz, panelli bir göğüs olan yer, şimdi kıvrımlı yara izleri ve düğümlenmiş et yığınınından ibaret. "bir şifacım vardı. Hayatımı kurtardı ama *bunu* düzeltemedi. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, vücudumun her yerinde var. Aletimde bile. Gerçi bunu sana göstermeyeceğim, hâlâ çalışıyor ama o kadar acayip ki bayılırsın."

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum. "Ama Zevin, güzelliğın hiçbir zaman en iyi yanın olmadı. Senden hoşlandım çünkü zeki ve komiktin-"

"Ve zengin, ve iyi yetiştirilmiş, ve asil doğmuş." Üst dudağı kıvrılır. "Sana sadakatle hizmet ettim ve sen beni bir kenara attın. Beni savaşa attınız, orada da ejderhalar tarafından kızartıldım. Şimdi acı çekme sırası sende." Uzun boylu askere başını sallar. "Onun kimliğini doğruladınız. Al onu."

Anında sola doğru fırlayıp ağaçlara yöneliyorum ama daha bir düzine adım atmıştım ki çıplak ayağım sivri bir dala takılıyor. Çığlık atıp tökezliyorum, dengemi koruyamıyorum ve sol omzumun üzerine düştüğümde eklem yerimde ağrı patlıyor. Karnım bir dizi donuk, ağırlı kramplara giriyor, içimi zayıf ve sallantılı bırakıyor.

Yumurtaların doğumundan sonra çok erken. Vücudum hala iyileşiyor, böyle bir fiziksel efor için hazır değil.

Vohrainialılardan biri öne çıkıyor, kollarımı bir araya getiriyor ve bileklerime kelepçeler takıyor. Beni sarsarak ayağa kaldırıyor ve bileklerime bağlı zinciri sertçe çekiştiriyor. Peşinden ağaçlara doğru sendelemekten başka çarem yok.

Omzumun üzerinden son bir kez baktığımda Fortunix'in sandığını topladığını gördüm. ve gökyüzüne yükseliyor. O ejderhadan ne kadar nefret etsem de, o gittiğinde korkum derinleşiyor, sanki onunla birlikte küçük bir koruma önlemi kalmış gibi.

Belki de fikrini değiştirmesini umuyordum ama artık böyle bir şansım yok.

Düşman askerleri beni dar bir ağaç kuşağının içinden geçirip, keskin kesilmiş çitlerle çevrili geniş bir patikadan

görmekli bir malikane. Buraya daha önce de gelmişim. Harlowe'ların atalarının evi.

Yani Zevin, Vohraynalılar için mahkumları belirliyor ve ailesinin evini kullanmalarına izin veriyor. Acı dilimi yakıyor. Fortunix'in ihanetini öğrendiğinde Kyreagan da böyle hissetmiş olmalı.

"Annen bir keresinde bu ev için 'tuhaf' demişti." Zevin yürüyor, ses tonu sohbet eder gibi ama içinde bir parça var. "Bu bir iltifat değildi elbette. Bu malikânenin eski, köhne ve şehir merkezinin gürültüsünden uygunsuz bir şekilde uzak olduğunu düşünüyordu. Ama ailemin başkentteki konağımızın yanı sıra bu malikâneyi de muhafaza etmek için nedenleri vardı."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Ah, evet. Hoşlandığımız bazı özel aktiviteler var. Burada hayatımı değiştiren anılardan kendi payıma düşeni yaşadım." Binanın üçgen tepelerine ve dar çatı pencerelerine bakıyor. İki bacadan çıkan dumanlar mavi gökyüzüne doğru süzülüyor.

Evin basamaklarını zorlanırken yaralı ayağım ıslak, kırmızı izler bırakıyor.

"Ailen evde mi?" diye sordum. Belki de Zevin'in annesi ve babası aileme onun görüldüğünden daha sadıktır.

"Hayır, ailem krallıktan kaçtı. Tabii ki önce büyükbabamı ve Dara Teyzemi öldürdüler, çünkü ikisi de yolculuğa çıkamayacak kadar yaşlıydı. Benim de boğazımı kesmedikleri için memnun olmalıyım. Annem ve babam beni geride bıraktı çünkü başlamayı planladıkları yeni hayat için çok dikkat çekici, çok grotesk biriyim." Fuayeye girdiğimizde Zevin kenara çekiliyor ve ben mermer zeminde sürüklenirken gülümseyerek izliyor. Arkamıza geçip beni ve beni tutsak edenleri uzun bir koridor boyunca takip ederek demir şeritlerle güçlendirilmiş kalın bir kapıdan geçerken botlarının çıkardığı sesi duyuyorum. Basamaklar fener ışığıyla aydınlatılmış karanlığa iniyor.

Buraya hiç inmemişim. Malikânenin altında bir alt kat, bir tür zindan olduğunu bile bilmiyordum. Bakışlarım yeraltının aşınmış döşeme taşlarından taş duvarlardaki koyu, sıçramış lekelerle kayıyor.

Bu karanlık sıçramalar Zevin'in ailesi hakkında bilmemeyi tercih ettiğim bir hikaye anlatıyor.

Vohraynalı askerler beni büyük bir odaya, gri taşında daha iğrenç lekeler olan bir hücreye itiyorlar. Metal halkalar ve kancalar duvarlara vidalanmış.

Uzun boylu asker kelepçelerimin zincirini kancalardan birine takıyor ve yerine kilitliyor. Kollarımı hareket ettirmek için neredeyse hiç hareket alanım yok ve

için yeterli gevşeklik yok. Sadece destek için yorgun bir şekilde duvara yaslanabiliyorum.

Askerler hücreden çıktıktan sonra Zevin Harlowe bana yaklaştı. Sarı saçlarından geriye kalan tutamlar eskisi gibi özenle taranmamıştı.

-Kafasından çılgınca uzanıyorlar. Gözlerinde çılgın bir mizah parıltısı var. "Şu haline bak," diyor. "Her zaman kendini bir şey sanan Veliaht Prenses.

çok *iyiydi* çünkü birkaç hizmetçinin yaptı. Fortunix bize senin bir ejderhanın fahişesi olmak için götürüldüler. Bir ejderhanın seni becermesine izin mi verdin, Serylla?"

Bir elini karnıma koydu, biraz küçülmüştü ama hala

normalden daha fazla şişmiş. "Görünüşe göre ejderha siki tarafından gerilmişsin. Umarım deliğini yırtıp açmıştır. Bacaklarını aç da göreyim." "Lord Harlowe." Uzun boylu asker hücredeki kapıda duruyordu.

elini kılıcının kabzasına koydu. "Kral, kendisi dışında kimsenin kıza dokunmaması için emir verdi."

"Burası benim evim," diye tersliyor Zevin.

Asker kılıcını kınından çıkarırken kısık bir ses duyulur. "Bu ev ve içindeki herkes Kral'ın sözüne tabidir. Vohrain."

Zevin birkaç küfür savuruyor ama hücreden dışarı fırlıyor, askerin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyor. Uzun boylu asker kapıda duruyor, miğferi bana doğru eğilmiş.

"Acı çekiyorum," diyorum ona. "Ayağım kanıyor ve karnım ağrıyor. Lütfen... Eğer yapabileceğiniz bir şey varsa..."

Asker dev ahşap kapıyı kapatır. Kilitte bir anahtar gıcırdayıp tıkırdıyor ve çizme giymiş ayaklar uzaklaşıyor.

"Şey... ," diye fısıldadım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

KYREAGAN

"Yaptığımız şeye *keşif* deniyor," diyor Hinarax hevesle. "Büyük sayılarla şüphe uyandırmak istemediğinizde iki ya da üç öncü birlik gizlice içeri girip bir bölgeyi keşfe çıkar. Bu bir insan askeri dönem."

"Bu sadece bir insan terimi değil," diyorum ona açıkça.

Cevabımdan habersizmiş gibi havada bir tur atıyor. "İnsan büyücüyü yanında getirmemekte haklıydın. Ona güvenmiyorum."

"Ben de öyle, ama onu bu yüzden geride bırakmadım. Çok iyi tanınıyor, çok tanınabilir ve amacımız gizlilik - en azından Prens'in nerede olduğunu ve ne kadar sıkı korunduğunu kadar. O zaman ben sen ve ben onu kendimiz kurtarabilir yoksa tüm klanın gücünü mü toplamamız gerekir. Umarım bundan kaçınırım. Bu şüphesiz daha fazla ejderhanın ölümüne neden olacaktır ve sayımız az."

Hinarax daha da alçalarak sırt pençelerini deniz köpüğünün üzerinde gezdiriyor. "Umarım bir gün ejderhalar ve insanlar arasında barış olur. Savaşan krallıklar, ejderha avları olmaz. Prens Varex insanların bize daha önce yapamadığımız şeyleri nasıl yapacağımızı öğretebileceğini söylüyor."

"Belki de. Ama bu yolculukta fazla meraklı olmayın. Sen ve ben Elekstan'da olduğumuz sürece gerçek doğamızı bir sır olarak saklamalıyız."

"Bu zor olabilir. Ejderha formuna döndüğümüzde nereye saklanacağız?"

"O kadar ilerisini düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Ormanda mı, yoksa büyük boş bir binada mı? Belki de bir mağarada? Eminim mağaraları vardır. Biz de

Potansiyel saklanma noktaları için gözlerinizi dört açın. Her bir formda kaç saat geçirdiğimizi takip etmek ve ne kadar zaman harcadığımızı belirlemek sizin işiniz olacak.

bıraktı. İnsanların arasına uyum sağlamama yardımcı olmanın yanı sıra."

"Doğru, evet, elbette, neredeyse kesinlikle, muhtemelen, bunu yapmaya çalışmanıza yardımcı olabilirim."

Ona yan gözle bakıyorum. "Çünkü birkaç saat önce bize övündüğün gibi, onlar hakkında çok bilgilisin."

Yutkunuyor, başını biraz eğiyor. "Evet. Çok bilgiliyimdir." "Hinarax."

"Bana güvenebilirsiniz Prens. Vohrainian askerlerinin üniformalarını giyip birlikte yemek yediklerini gördüm. Sarayın modası ve tavırları da çok farklı olamaz, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Her şey girecek." Bunu kararlı ve neşeli bir şekilde, sanki irade gücüyle bunu başaracakmış gibi söylüyor.

Uzun bir iç çekiyorum ve kanatlarımı çırparak ilerideki korunaklı bir koya doğru hızlanıyorum.

Fortunix Vohrain Kralı için bir görevde olduğundan, varlığını gizlemeye çalışmadan açıkça uçardı. Hinarax ve ben yaya olarak seyahat edeceğiz, en azından gündüzleri, böylece Rahzien yaklaştığımız konusunda uyarılmayacak. Yolculuğumuza başlamadan önce, Fortunix'in kuzeye Vohrain'e mi yoksa batıya Başkent'e mi gittiğini belirlemeliyiz ve bunun için Yakın zamanda tepesinde uçan bir ejderha görmüş olabilecek insanları bulmamız gerekecek.

Kayalık bir kayalığın koya iniyoruz. Pençelerim çakıllı sahile sürtündüğü anda birkaç martı ciyaklayarak yükseliyor. Tepemde kanat çırpıp dönerlerken onları dikkatle inceliyorum.

Rahzien'de eskiden iki düzineden fazla konuşan kuş vardı ama savaş sırasında çoğu öldürüldü. Konuşmalarını sağlayan büyü'nün bir yan etkisi olan kırmızı parlayan gözleri, onları ele verirdi ve Elekstan'ın okçuları onları gördükleri anda hedef alırdı. Çünkü onlar çok

Rahzien kuşları genellikle casus olarak değil, haberci olarak kullanırdı. Onları düşmanın çok yakınında riske atamazdı.

Bildiğim kadarıyla, sadece birkaç konuşan kuşu kaldı ve onları büyüleyen büyücü aylar önce öldüğünden beri daha fazlasını elde etmenin bir yolu yok. Kalan kuşlarını rastgele gözetleme uçuşları için göndereceğinden şüpheliyim, ama yine de onları izlemeliyim.

"Rahzien'in kuşlarını mı izliyorsun?" Hinarax soruyor.

"Her ihtimale karşı."

"Savaş sırasında kraliyet kuşlarının bakıcılarından biriyle arkadaş ; insanlara göre çok yakışıklı bir adamdı. Bana Rahzien'in kuşlarına her komut verdiğinde kullanması gereken ifadeleri anlattı - kuşun zihnini açmak için özel bir ifade ve emri onaylamak için başka bir ifade. Tabii ki bekçi o gece çok sarhoştı. Ertesi gün hiçbir şey hatırlamıyor gibiydi.

Acaba bu görev sırasında sarhoş olma şansımız olacak mı? Şarabı, birayı, bal likörünü ve romu denemeyi çok isterim..."

"İçki insanın zihinsel yeteneklerini etkilemiyor mu?" diye sordum. "Eğer öyleyse, bundan kaçınmalıyız. Hatırladığım kadarıyla Rahzien askerlerine nadir durumlar dışında içki içmeyi yasaklamıştı."

"Doğru... ama birçoğu gizlice içiyordu," diye yanıtlıyor Hinarax. "izlemek çok eğlenceliydi, birkaç fıçıyı boşalttıktan sonra."

"Aklımızı elimizdeki göreve vermeliyiz." Sol ön pençemi açarak kumsala bir giysi demeti bırakıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, Serylla'nın Thelise'in zulasından aşırıldığı bir çift bot, iki gömlek ve iki pantolon getirdim. Üzerime tam oturdular, ancak ne tür bir insanı hangi durumlarda giydirmek için tasarlandıklarından emin değilim.

Serylla belirli kıyafetler arasında bir ayırım yapıyor gibi görünüyor. Bir keresinde Mordvorren'den korunurken bana bunu açıklamaya çalışmıştı. Bazı kıyafetler uyumak için, bazıları ağır işler için, bazıları yürümek ya da ata binmek için, bazıları da akşam yemeği ve ziyaret için. Bir de ziyafetler ya da balolar gibi özel günler için daha ince kıyafetler vardır.

Bana göre insan giysileri iki kategoriye ayrılır: parlak olanlar ve olmayanlar. Ben parlak şeyleri tercih ederim. Ne yazık ki şu anda elimde bulunan kıyafetlerin hiçbiri parlak değil. Belki bir noktada daha parlak bir giysi satın alabilirim. çekici bir kıyafet.

Sonra uzun siyah pençelerimi inceliyor ve Thelise'in söylediği gibi düşüncelerimi onları kovmaya odaklıyorum. Ouroskelle'den ayrılmadan önce, Ashvelon

büyücüyu mağarama getirdi ve orada başka bir büyü yaptı, Sadece beni değil, tüm ejderhaları etkileyeceğini, insan formundayken boynuzlarını ve pençelerini çağırımlarını veya yok etmelerini sağlayacağını iddia etti. O yazdı büyüünün sözlerini mürekkeple düz bir taşın üzerine yazdı, ardından Ashvelon'a pençesiyle kayanın derinliklerine doğru iz bıraktırdı. Bu iş bittikten sonra Ashvelon taş levhanın etrafına birçok cilalı taş ve bitki kümesi yerleştirdi. Ashvelon'dan ölçek.

Büyü yapılırken gözleri menekşe renginde parladı ve daha sonra yere yığıldı, bilinci yerinde ama bitkin bir haldeydi. Rothkuri ve yoldaşı Everelle mağarama girmeden kısa bir süre önce Ashvelon onu dinlenmeye götürdü. Everelle yumurtalarımın koruyucularından biri olmaktan heyecan duyuyor gibiydi ve utangaç bir tavırla, zamanı geldiğinde kendi yumurtalarını da aynı yuvaya bırakıp bırakamayacağını, böylece Rothkuri ile birlikte hepsine birden göz kulak olup olamayacağını sordu. Daha önce hiçbir ejderhanın Rothkuri'nin bu isteği yaparken olduğu kadar sevinçli ve gururlu görüldüğünü görmemiştim, bu yüzden elbette evet dedim. Yavrularımı geride bırakmaktan ne kadar nefret etsem de, onlara iyi bakılacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

Thelise'in büyüü işe yaramış olmalı, çünkü düşüncelerimi tekrar dizginleyip pençelerime odakladığımda, sivri siyah tırnaklar yuvarlak, soluk olanlara dönüşüyor. Daha sonra dilime odaklanıyorum ve onun çatallı ucunun tek bir kusursuz, etli kıvrımla birleştiğini hissediyorum.

"Bu çok tuhaf bir duygu." Dilimin yeni şeklini test ederek kelimeleri dikkatlice oluşturuyorum. Konuşmamın değişimden neredeyse hiç etkilenmediğini görmekten memnun olarak, düşüncelerimi doğamın son işaretine çeviriyorum ve onun yok olmasını diliyorum. "Boynuzlarım gitti mi Hinarax?"

Şöyle bir bakar ve başını sallar. "sana! Mükemmel bir insan gibi görünüyorsun."

O da öyle. İnsan formu sıksa ve uzun boylu, koyu kahverengi tenli ve parlak güneşte parıltı veren yüzlerce küçük bronz ip gibi beline kadar inen bir yığın kestane rengi saç teline sahip. Koyun sığılıklarında duruyor, ayak parmaklarının etrafında dönen suyu izliyor, görünüşe göre kendi ayaklarından büyülenmiş.

"Giyinmelisin," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, tabii ki!" Aceleyle sahile geri döner, ikinci pantolonu çeker ve bol bir gömlek giyer. "Şimdi, botları giy."

"tercih ederim." Ayaklarımı içine sokmam gereken uzun deri hapisanelere bakarak yüzümü . "Yalınayak gidiyorsun."

"Çünkü benim için ayakkabı yok. Ama insanlar zaman ayakkabı giyer, özellikle de bot, bu yüzden uyum sağlamak istiyorsanız, devam edin... benim

Prens," diye ekliyor özür dileyen bir yüz ifadesiyle. "Saygılarımla."

Mırıldandığım bir lanetle kumlu ayağımı botlardan birine sokuyorum. Hissettiğim şey korkunçtu; grenli ve yapış yapıştı. Diğer ayağımı ikinci botun içine ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Hinarax başını öne eğer. "Bence onları değiştirmelisin. Kavisli kısım her iki ayağın iç tarafında olmalı."

"Kahretsin," diye hırlıyorum ve botları tekrar giymeden önce güreşerek çıkarıyorum. "Bunlardan nefret ediyorum."

"İnsanlar bütün gün giyiyorsa o kadar da kötü olamazlar."

"O zaman neden *sen takmıyorsun*?"

"Onları sana prensesin vermedi mi?"

"İstersem diye onları benim için sakladı, ki . Lütfen alın onları."

"Eğer teklif ediyorsanız..." Çizmeleri verdiğimde Hinarax gülümsüyor. Onları giydiğinde gülümsemesi kayboluyor ama şikâyet etmiyor.

Paketten kalan parçaları alıyorum.

sevdiğim mücevherler. Altın ve gümüş kolyelerden birkaçını boğazıma doluyor ve yakamın altına sıkıştırıyorum, böylece gömüğümün açık boynundan kısmen görülebiliyorlar. Sonra bilezikleri ve

Küpelerimi pantolonumun ceplerine koyuyorum. İnsan giysilerinde takdir ettiğim bir başka şey de bu; giysinin içine dikilmiş küçük çantalar olan cepler.

Hinarax ayrıca kişisel koleksiyonundan da bazı parçalar getirmiştir. Hazineyi kendi ceplerine koyduktan ve parmaklarını yüzüklerle kapladıktan sonra, koydan çıkıp kumsaldan aşağıya, uzaktaki bina kümesine doğru ilerliyoruz. Görünüşe göre bir balıkçı köyü.

Köye doğru yürürken Hinarax, sahili kaplayan yuvarlak kayalara takılıp tökezlemeye devam eder, ancak cesurca yoluna devam eder, fethetmeye kararlıdır

botlar. Çimenli kum tepeleri arasında kumlu bir patıkaya giriyoruz ve günün ilk insanlarıyla karşılaşırız - yuvarlak yanaklı, iplere bağlı kâğıttan ejderhalar uçuran minikler.

"Selamlar, küçük insanlar," diyorum yüksek sesle.

Hinarax kaburgalarıma dirsek atıyor ve fısıldıyor, "'İnsanlar' deme öyle."

Neredeyse "yavrular" diye düzeltcektim ama doğru kelimeyi bulmayı başardım. "Selamlar çocuklar. Bugün hiç uçan ejderha gördünüz mü?"

Yuvarlak gözlerle bana bakıyorlar, sonra kâğıttan ejderhalarına bakıyorlar. "Gerçek olanlar," diye açıklıyorum. "O çelimsiz taklitlerden değil."

"Gerçek bir ejderha gördüm," diyor çocuklardan biri.

"Rengi neydi?" diye sorar Hinarax.

"Gri. Büyük. Uçan bir taş gibi. Ve kanatlarının her yerinde izler vardı."

Fortunix'i tarif ediyor. "Ejderha hangi yöne gitti?" diye soruyorum.

Çocuk omuz silkiyor.

"Bu mı?" Kuzeyi gösteriyorum, Vohrain'e doğru. "Ya da şu tarafa?" Elimi batıya, Başkent'e doğru çeviriyorum.

Çocuk başını eğiyor, tombul yüzünde hesapçı bir ifade var. "Bana ne vereceksin?"

Cebimi karıştırıyorum. Küçük bir bilgi küçük bir ödülü hak ediyor, bu yüzden bulabildiğim en küçük küpeyi alıyorum - üzerinde yıldızlı beyaz bir mücevher sallanan bir parça altın. "Bunu alabilirsin."

Çocuğun gözleri büyüdü. Bibloyu pençelerimden kapıyor ve ısrarla batıyı işaret ediyor. "Şu tarafa."

"Biz de sana bir şeyler anlatabiliriz!" Diğer çocuklar toplanıyor. "Başka sorunuz var mı?"

Küçük parmakların ceplerimi dürttüğünü hissediyorum, bu yüzden onları uzaklaştırıyorum. Hinarax'a "Hadi Başkent'e gidelim," diyorum.

"Ama önce erzağa ihtiyacımız var. Yiyecek ve diğer şeyler," diye itiraz ediyor. "Elbette birkaç alışveriş için vaktimiz var."

"Oh, pekala." Küçüklerin arasından ilerliyorum, keşke dönüşüp onları korkutarak bana yer açmalarını sağlayabilseydim. Onların pıtır pıtır ayakları ve hevesli sesleri eşliğinde köye giriyoruz.

Birkaç ahşap masa ana cadde boyunca sıralanıyor. Direklere gerilmiş kumaş örtüler insanlar ve malları için gölge sağlıyor.

"Taze balık!" diye bağıyor kulağımın dibinde bir adam.

"Baharatlı fındık! Frenk üzümlü çörekler! Etli turtalar!" diye bağıyor caddenin karşısındaki bir masadan bir kadın. "Turta için iki, çörek için bir!"

"Biraz" ne demek bilmiyorum ama yiyecek satıyor. Avlanmama ya da yiyecek aramama gerek olmayan yiyecekler. Bir başkası tarafından hazırlanan yiyecek, karşılığında bir şey verdiğim sürece alınmaya hazır. Kolaylığı hayret verici.

Merakla kadının masasına yöneldim. "Bunları, bunu bunların hepsini alacağım." Ortaya koyduğu yiyeceklerin çoğunu işaret ediyorum.

Bana bakıyor, bir tomar yeşil otu düzenli bir şekilde çiğniyor. Gözleri kolyelerimde oyalanıyor. "Bu iki dolem eder."

Cebimden taşlı bir bilezik çıkardım. "Bu olur mu?"

Ağız açık kalıyor ve ot tomarı neredeyse ağzından yuvarlanıyor. Topağı yanağına geri sokuyor ve kaşlarını çatıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hinarax'a yan gözle bakıyorum.

"Askerler böyle derdi," diyor hevesle. "Yemek karşılığında ona gerçekten bilezik teklif ettiğine inanmıyor."

"Sizi temin ederim, ciddiyim," diyorum kadına. "Bu benim teklifim."

Başını iki yana sallar. "Bu çok fazla, delikanlı. Böyle bir parça için bozukluğum yok."

"Al o zaman," diyorum. "Yemeği bize ver."

"Lütfen," diye ekliyor Hinarax.

Şimdiye kadar birkaç yetişkin insan, pazarlığın ve belki de değerli taşların ışıltısının cazibesine kapılarak yaklaşmıştır. Ona şüpheli bir bakışla Köylüler, kadın bileziği benden kaptı ve kahverengi elbisesinin önüne .

"Hepsini alabilirsin," diyor. "Senin için paketleyeceğim. Ama turtaları gün batımından önce yemeyi . Ondan sonra iyi olmaz."

"Görünüşe göre fazla ödediğimiz için, arkadaşım için fazladan çift botunuz var mı?" Hinarax soruyor.

"Ne?" Mırıldandım. "Hayır."

"Onlara ihtiyacın olacak, güven bana," diye fısıldıyor.

Kadın başını sallar. "Buralarda bir yerde Wirram'ın eski bir çift botu olabilir. Burada bekleyin."

Hava şartlarından yıpranmış bir binaya giriyor.

Bir ejderhanın kanat ucunun dürtmesi onu devirebilirdi. Birkaç dakika sonra elinde bir çift kahverengi çizme ile geri döner. "Al bakalım."

"Bunları ben alayım," diyor Hinarax hemen. "Bunları alabilirsin." Sokağa oturur, siyah çizmeleri çıkarır ve yıpranmış kahverengi olanları giyer.

"Hain," diyorum. "Bunları istiyorsun çünkü daha rahat görünüyorlar."

Bana sırtıyor ve ben de kısa bir cevapla başımı sallıyorum. Hinarax

kendi botlarının bağcıklarıyla uğraşırken ben siyah botlarımı giyiyorum.

Sonunda seyircilerden birine onları bağlaması için altın bir yüzük verir.

Satıcı satın aldığımız yiyecekleri paketliyor, yarısı büyük bir sepette, yarısı da bez bir torbada. Etlı böreklerden birini alıp ısıtırıyorum. Benim için Zevk ve şaşkınlık, tadı Serylla'nın Mordvorren sırasında benim için yaptığı yahniye benziyor.

Belki de kardeşim ve Hinarax haklıdır. Belki de ara sıra insan şekline girmek hayatlarımızı seksin verdiği zevklerin ötesinde bir şekilde zenginleştirebilir.

Ouroskelle'de yiyecek sınırlı, ancak burada anakarada yaptıkları gibi ekin yetiştirmeyi ve yemek öğrenirsek, belki de yiyecek tedarikimiz konusunda sürekli endişelenmem gerekmez. Ejderhalar olarak yine de zaman zaman avlanmamız gerekecek ama bu avlar daha az sayıda ve daha uzak aralıklarla olabilir. İnsan formundayken kendimizi daha küçük öğünlerle idame ettirebilirdik ve daha çeşitli yenilebilir seçeneklere sahip olurduk.

Hinarax ayağa kalkar ve kadın yemeğimizi verirken, sokağın aşağısından gelen bir bağırış dikkatimi çekiyor. Bir grup silahlı kadın ve erkek bize doğru ilerliyor. Biri balta, diğeri kalın bir asa ve üçüncüsü de bir silah taşıyor. Tatar yayı. Çatık kaşlı, tıknaz bir adam olan lider, kalçasındaki kılıcın kabzasını tutuyor. Sol omzunda, üzerinde kıvrımlı bir çift yapraklı dal bulunan gümüş bir madalyon parıldıyor.

"Ho there!" diye . "Siz! Bohçalarınızı bırakın ve ellerinizi kaldırın!"

Ondan hemen hoşlanmıyorum ve arkadaşı arbaleti kaldırıp hazırlarken bile ona soğuk soğuk bakıyorum.

"Eşyalarınızı yere bırakın," diye tekrarlıyor madalyonlu adam. "Köy nöbetçisinin emriyle."

"Köy nöbeti mi?" diye soruyor Hinarax.

"Bu doğru. Etrafta bir sürü mücevher dolaştırıyor, yol tarifi, etli börek ve-" gibi şeyler için krallar gibi fidye ödüyorsun. Toplanan köylülere bir göz atar.

"Ve eski püskü ayakkabılar," diye öneriyor masanın arkasındaki kadın. Ona ters bir bakış fırlatıyorum ve o da pişmanlık duymadan omuz silkiyor.

"Doğru," diye devam ediyor madalyonlu adam kendini beğenmiş bir ses tonuyla. "Polis memuru olarak benim görevim tüm şüpheli kişileri gözaltına almaktır.

Aksi takdirde, savaşın sıkıntılarından yeni yeni kurtulmaya başlayan bu huzurlu köyümüzde daha önce uygunsuz bir kargaşaya neden olabilecek karakterler ve bu nedenle hiçbir koşulda

Sizin gibi yabancıları hoş karşılıyoruz, bunlar ya yeni rejimden kaçan iyi lordlar ya da soyguncu türden haydut hırsızlar olmalı. Her iki durumda da

Özetle ve sonuç olarak, yapılacak doğru hareket, ikinizi bir hücreye kapatmak ve değerli eşyalarınıza el koymak ya da el koymaktır.

"

"Siz bu köyün muhafızlarısınız. Takas şeklimizi beğenmiyorsunuz, bu yüzden hazinemizi alıp bizi hapsediyorsunuz," diyor Hinarax hoş bir şekilde.

"Çok ince bir nokta koymak istemem ama evet," diye yanıtlıyor polis memuru. Hinarax eğiliyor ve ağzının kenarından bana bir şeyler fısıldıyor.

"Dönüşebiliriz."

Sokağı dolduran köylülere, kırılğan evlerine ve basit mallardan oluşan masalarına bakıyorum. Burada ejderhaya dönüşmek çok fazla hasara yol açabilir ve olayın haberi hızla Vohrain Kralı'na ulaşır. Serylla'ya gitmek için ne kadar can atsam da, gerçek doğamızı ortaya çıkarmak için henüz çok erken.

"Onlarla birlikte gideceğiz," diye mırıldanıyorum Hinarax'a.

"Doğru." Hapse atılma fikri onu hiç de tedirgin etmişe benzemiyor. Aslında, polis memuruna hitap ederken oldukça heyecanlı görünüyor. "Sizinle geleceğiz ve değerli eşyalarımızı size vereceğiz, yeter ki yemeğimizin bizde kalmasına izin verin. Ve ayakkabılarımızı."

Polis memuru oldukça şaşırılmış görünüyor, ama "Yeterince adil" diyor.

Silahlı adamlar yaklaşıyor ve bize sokak boyunca köydeki tek taş binaya kadar eşlik ediyor. Mordvorren gibi bir fırtına, yapıların çoğunun ahşap ve tuğladan imal edildiği böyle bir yeri harap ederdi.

Bu insanlar, Mordvorren'in kıyı şeridini vurmak yerine Ouroskelle'in üzerinde gezinmeye karar verdiği için şanslılar.

Bana garip gelen şey, Mordvorren'in aniden, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmasıydı. Mağaramdan çıktığımda, uzaklara doğru çekildiğini görmeyi bekliyordum. Ama okyanus ve gökyüzünün her tarafı açıktı. Şimdiye kadar bunu düşünmek için zaman ayırmadım... ve saniyeler içinde dikkatim dağıldı. İlk kez bir insan binasına girdiğimde gizem.

İçeri girdiğimizde, savaş sırasında insanlarla olan sınırlı deneyimimi ve Serylla'dan öğrendiğim her şeyi bir araya getiriyorum ve geldiğince çok eşyayı tanımlamaya çalışıyorum. Masalar. Sandalyeler. Şömine. Şöminenin yanında duran bazı siyah metal çubuklar... işlevlerinin ne olduğundan emin değilim. Fenerler. Kilimler. Duvarlarda haritalar. Ve kitaplar, çok büyük kitaplar, bir tanesi masanın üzerinde açık duruyor ve bir kadın onun üzerine eğilmiş, Etkinlik Dili'ne sıralar halinde sayılar ve ifadeler yazıyor. Bir çeşit notasyon, belki de

köyün işleriyle ilgileniyor. Hinarax'a ve bana bakıyor ve keskin gözlerinin her ayrıntıyı yakaladığı hissine kapılıyorum.

Ondaki bir şey bana kardeşimin keskin gözlü, kızıl saçlı tutsağı Jessiva'yı hatırlatıyor ve bu benzerlik beni geriyor.

Binanın arka tarafındaki küçük bir odaya götürülüyoruz... "Bir *hapishane hücre*si," diye fısıldıyor Hinarax, bir şelaleyi ilk kez gören bir yavrunun tüm sevinciyle.

Normalde boş olan hücrenin zeminini samanlar kaplıyor. Eğer burada dönüşecek olsaydık, taş duvarın içinden özgürlüğe doğru patlardık. Belki de bunu gece yaparız. Kaçmak için yeterince uzun süre dönüşebilir, sonra tekrar insan formuna geçip ormana doğru koşabiliriz. Köy ile aramıza yeterince mesafe koyduktan sonra gökyüzüne çıkıp bulut örtüsü bulabiliriz. İnsanlar ejderha formlarımızı görmedikleri sürece, gizli büyü ya da gizli patlayıcılar kullandığımızı düşüneceklerdir.

kaçışımızı kolaylaştıracak.

Polis memuru mücevherlerimizi alıyor, küçük kahverengi bir çantaya koyuyor, çantanın ağzını kapatıyor ve memnuniyetle okşuyor. "Biz gelene kadar bunu güvende tutacağım.

ikinizin arasında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum." Demir bir kapıyı hücrenin girişine çarparak kapatıyor ve Hinarax'ın merakla izlediği bir işlemle kilitliyor.

Polis memuru uzaklaştıktan sonra, sırtımı duvara yaslayarak kendimi hasırın üzerine oturtuyorum. "Hava karardığında ."

"Onlarla insan formlarımızda savaşmayı deneyebilirdik," diyor Hinarax. "Silahsız adamların yumrukları ve kollarıyla savaşmalarını izledim. Tekme de atıyorlar. Hatta bazıları ısırıyor ama sanırım insanlar arasında bu onursuzluk olarak görülüyor."

"Sen ve ben bu şekilde dövüşmek için eğitilmedik," diye cevap veriyorum. "Kılık değiştirmeyi sürdürmek ve zarar vermekten kaçınmak istiyorsak tek seçeneğimiz buydu. Kemik Yapıcı bu topraklarda zaten yeterince zarar verdiğimizizi biliyor." Serylla'nın yokluğunun içimi burkan acısına suçluluk duygumun sızısı da katılıyor ve bir an için tüm bunların ıstırabından nasıl kurtulacağımı bilemiyorum.

Hinarax saç tellerini topluyor ve oturmadan önce bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Savaş kaçınılmazdı. Senin yerinde olsaydık, hepimiz aynı şeyi yapardık. Seni savaşa kadar takip ettik, sadece yemininden ya da unvanından dolayı değil, başka bir yol göremediğimiz için."

"Belki de tür olarak biraz daha yenilikçi olmamız gerekiyor," diye cevap veriyorum.

"Buna itiraz etmeyeceğim. Ama Prensım, savaşın yükünü tek başınıza taşımamalısınız. Hepimiz oradaydık. Hepimiz seçimler yaptık. Tek sorumlu siz değildiniz."

Derin nefes alıyorum ve nefesi yavaş yavaş bırakıyorum. Sanırım halkımdan birinin bana tam da bu sözleri söylemesini bekliyordum. Yaptıklarım için beni temize çıkarmıyor ama beni biraz rahatlatıyor.

Uzun bir sessizlikten sonra Hinarax, "Planınız nedir Prensım?" diye sorar.

"Karanlık çökene kadar bekleyin, buradan patlayın, ormana doğru koşun.

Oraya vardığımızda

Orada dönüşeceğiz ve karanlığın ve bulutların örtüsü altında Başkent'e uçacağız. Ayrıca, biz bu görevdeyken onurlandırıcı ifadelerden vazgeçebilirsiniz. Bana Kyreagan deyin. Ya da belki Ky daha insani bir isimdir."

"Ky." Memnuniyetle başını sallıyor. "Hoşuma gitti. Ve bana Rax diyebilirsin... ya da Hin?

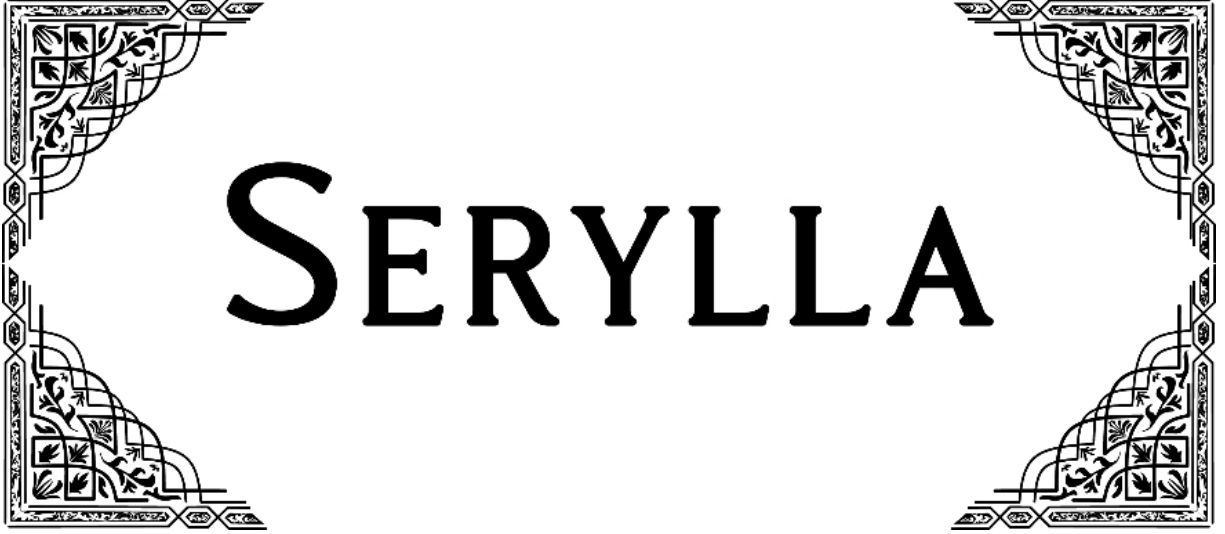
Ya da Arax?"

O isminin çeşitli kısaltılmış hallerini denerken ben Demir kapıya bakıp Serylla'nın şu anki konaklama yerinin benimkinden daha iyi olup olmadığını merak ediyorum. Umarım öyledir. Umarım rahattır. Eğer değilse, eminim bunu yüksek sesle dile getirecektir.

Onu ilk yakaladığımda taleplerini ve mızızlanmasını hatırlayarak biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun güvenliği için duyduğum korkularda haklıyım, ama aynı zamanda onun kim olduğunu da hatırlamalıyım - sırayla korkunç, sinsi ya da çekici olabilen zeki bir oyuncu.

Onu kurtarma girişimim şu ana kadar iyi gitmiyor. Belki ben Başkent'e ulaşana kadar o kendini kurtarmış olur.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Saatlerdir karanlıktayım.

Kelepçelerimi duvara bağlayan zincir oturmam için çok kısa, bu yüzden bir saniye daha ayakta duramayacak kadar bitkin düşene kadar taşa yaslanıyorum. Bir süre diz çökmeyi deniyorum ama bu pozisyon kelepçeleri çekiştiriyor ve ellerimin arkasına acı verici bir şekilde saplanmalarına neden oluyor. Dolu mesanem şişmiş, ağrıyor ve mide kaslarım ara sıra kramp girmeye devam ediyor. Yaralı her birkaç saniyede bir ağrı saplanıyor ve omzumun üzerine düştüğüm yeri ağrıyor. Bunun yanı sıra, açlıktan ölüyorum.

En kötüsü de kendimi rahatlatma ihtiyacı. Yumurtaları doğurma sürecinden dolayı bağırsaklarım biraz çalkalanıyor ve şimdiye kadar kontrol edebilmiş olsam da hızla sınırıma ulaşıyorum. Eğer kimse gelmezse, her şeyi burada, yere boşaltacağım.

Ara sıra zifiri karanlıkta bir *şeyler* koşturuyor. sırada ince, eklemli bir bacak çıplak ayağıma sürtünüyor ve bir çığlığı ısırmak zorunda kalıyorum.

Akıl sağlığımın bir çubuğun talaşı gibi döküldüğünü hissedebiliyorum. Zaman acımasız bir bıçak, beni gittikçe inceltiyor.

Tam mesanemin patlayacağını düşünürken koridorda ayak sesleri duyuyorum. Silik, hücre kapısının kalın ahşabından neredeyse duyulmuyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum. Konuşmaya çalışmak ne kadar susadığımı, dilimin ne kadar kalın ve kuru fark etmemi sağlıyor. "Lütfen, tuvalete ya da bir lazımlığa ya da bir kovaya ihtiyacım var. Herhangi bir şey, lütfen."

Kilitte bir şey tıkırdıyor ve hücre kapısı iniltili bir gıcırtyla açılıyor.

İri yarı bir adam içeri giriyor ve feneri yere bırakıyor. Fenerin ışığında, kim olduğuna ve onu bana yardım etmeye ikna edip edemeyeceğime dair herhangi bir ipucu bulma hevesiyle görünüşünü yutuyorum.

Kyreagan'ın insan formunda olduğu kadar uzun değil ama ortalama bir erkekten daha uzun. Siyah kürkü geniş omuzlarını örtüyor. Altın mücevherler gür, kırmızımsı sakalında parıldıyor ve kalın kaşları derin gözlerinin üzerinde kılıyor. Septumunda Vohrainian soyluluğunun bir işareti olan altın bir yüzük var ve üzerinde onu kraliyet mensubu olarak tanımlayan tek bir küçük yakut bulunuyor.

Ben Rahzien, Vohrain Kralı. Krallığımı fetheden, annemi aşağılayan ve idam eden adama bakıyorum. Dünyada bir damla pişmanlık hissetmeden öldürebileceğim tek varlık.

"Serylla." Sesi hırçın ve alçak. Kasıtlı olarak unvanımı atlıyor ve hiçbir saygı ifadesi kullanmıyor.

"Rahzien," diye cevap veriyorum.

"Efendim," diyor.

"Ne?"

"Bana Efendi diyeceksin." "Siktir git," diye tısladım.

Topuklarının üzerinde döner ve kapıya yönelir.

"Bekle! Tuvalete gitmem lazım."

"Mahzene ihtiyacım var, *Efendim*."

Ciddi mi bu? Alaycı bir kahkaha attım ama o sadece kıpırdamadan durup bekledi. Kendimi sözlü olarak aşağılamamı ve onu üstüm olarak kabul ediyorum.

Ben gururlu ve içsel gücü olan bir kadınıym ama Hiçbir zaman annem kadar gururlu ya da çelik gibi olmadım. Saray hizmetkârlarının yanında çalıştığım zamanlarda bile dinlenmenin ve rahatımın tadını çıkardım. Ve istediğim şey rahatlık bile değil, temel bir ihtiyaç. O kadar uzun süre direndim ki artık çaresizim.

Yapmak istediğim son şey, annemi öldüren adamın üstüme işemek ve sıçmak.

Sadece bir kelime. Tek bir kelime, sonra belki bir tuvaleti ziyaret etmeme izin verir ya da en azından bana bir kova verir. "Tuvalete ihtiyacım var... Usta."

Rahzien hemen geri dönüyor, kelepçelerimi duvardan söküyor, feneri alıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Koridorun biraz aşağısında, duvarın içine doğru uzanan metal borulara sahip, hırpalanmış ahşap bir tuvaletin bulunduğu pis kokulu bir hela var.

Tuvaletin yanında birkaç paçavra duruyor. Kapısı yok.

Rahzien koridorda durmuş, mahzene girişimi izliyor. "Arkanı dönebilir misin?" diye sordum.

"Lütfen arkanızı dönün ' deyin."

Dişlerimi sıkıyorum ve içimden mırıldanıyorum, "Arkanızı dönün lütfen, Efendim."

Arkasını dönüyor ve ben her şeyi kadar bana bakmıyor. Ellerim kelepçeliyken kendimi temizlemek zor ama yönetmek.

Bir an için koridordan kaçmayı düşündüm, ama bunu yapamadan Bir hamle yaptığımda, Kral dev eliyle ensemde tutup beni koridor boyunca yönlendiriyor ve hücreme geri itiyor. Bileklerimin arasındaki zinciri tutuyor ve sanki tekrar duvara bağlayacakmış gibi yukarı kaldırıyor.

"Bekle, lütfen! Oturmama izin verir misiniz?" diye sordum. "Ve biraz su alabilir miyim?"

Bekliyor.

Sık onu, sık onu, *sık*... Ona tekrar "efendim" dememi istiyor. Ne halt ben? Neden bunu kabul ediyorum? Bir saatten az süredir onun huzurundayım ve şimdiden isteklerine boyun eğiyorum. Bu zayıflık, utanç verici. Bundan daha güçlü olmalıyım.

"Beni bırakmalısın." Çenemi kaldırıyorum, omurgamı dikleştiriyorum ve cesur görünmeye çalışıyorum ama bunun yerine kaslarımda seğiren acıyla irkiliyorum ve neredeyse haykırıyorum. İniltimi tutuyorum ve kendimi düzenli konuşmaya zorluyorum. "Ejderhalar Prensi'nden çalındım. Beni almaya gelecek ve ona ait olanı aldığın güne pişman olmanı sağlayacak."

"Seni almaya geleceğini mi düşünüyorsun?" Rahzien kollarımı yukarı çekiyor ve zinciri tekrar duvara bağlıyor. "Seni buna inandıran ne?"

"O-" Kyreagan'ın bana olan sevgisini açığa vurmak istemediğim için tereddüt ediyorum. "Ejderha prensi çok sahiplenici. Onun için ben bir savaş ödülüyüm, değerli bir nesneyim. Onun istifinin bir parçasıyım. Bunu en büyük hakaret olarak görecektir." Sesim inceliyor ve kuru, kaşınan boğazımdan bir öksürük havlıyor. "Suya ihtiyacım var."

"Sen bir savaş ödülüsün. Değerli bir nesnesin." Kaşlarımı çattım. "Evet... ben de öyle dedim."

"Sen onun evcil hayvanıydın ve şimdi benimsin."

"Hayır-"

"Sen benim evcil hayvanımsın. Sana söyleneni yaparsın. Sana söyleneni yaptığında, iyi şeyler alırsın."

Söylediği her kelimededen nefret ediyorum ama iğneleyici bir yanıt veriyorum. İçimde bir uyarı yankılanıyor, arsız olmanın Rahzien üzerinde Kyreagan üzerinde yarattığı etkiyi yaratmayacağına dair bir içgüdü. Tanıştığımız günden beri Kyreagan'ın asaletini, beni incitme konusundaki isteksizliğini hissediyordum. Vohrain Kralı'nda böyle bir şey hissetmiyorum. Aslında, bana bu kadar yaklaştığında, sanki bedenim ondan uzaklaşmak için sessizce çılgık atıyormuş gibi, kemiklerim geriliyor ve derim tüylerim diken diken oluyor.

"Daha fazla çatışmadan kaçınabiliriz," diyorum kısık sesle. "Bir keresinde teslim olursak anneme ve bana karşı hoşgörölü olacağına söz vermiştin. Annem teslim olmayı reddetse de, eğer bunu yapmaya yetkim olsaydı, halkımın iyiliği için teslim olurum. Sizi Kyreagan'ın gazabından koruyacak ve iktidarın barışçıl bir şekilde el değiştirmesini sağlayacak bir anlaşmaya varabiliriz."

Barışçıl bir geçiş... Güney Krallıkları'nı bu piçi devirmeme yardım etmeye ikna edene kadar.

"İlginç." Kral bana bakıyor ve daha önce hiç onunki gibi gözler görmediğim için tüylerim diken diken oluyor. Bakışlarında bir düzlük, aşılmaz bir zalimlik var. Sesi herkesinki gibi yükselip alçalıyor, ama sanki temposunu zorluyor, sanki normal insan tonlarının altında boş bir monoton yatıyor, sesinin gerçek tınısı bu.

"Halkının iyiliği için bana boyun eğersin," diyor. "Acaba onlar da aynısını yapar mıydı? Senin acı çekmemen için bana itaat ederler miydi?"

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Elekstan vatandaşları arasında annenizin hiç kadar seviliyorsunuz. Belki de onların size olan sevgisinin farkında değilsiniz. Ben şahsen anlamıyorum. Bana oldukça yumuşak ve basit görünüyorsun. Daha önce hükmetmek ya da düşünmek için yaratılmadınız, sadece o pasaklı ağzınızı sık için açtınız."

Eli kemerine gidiyor ve ben ağzımı sıkı sıkı kapatıyorum.
Çenemin sıkıldığını fark ediyor ve biraz gülümsüyor. "Bir içki içmek istediğini ."

Başımı sallıyorum.

"Seninle bir anlaşma yapacağım. Bu sözleri beş kez tekrarlarsan biraz su içebilirsin." Bana dokunmuyor, sadece gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

O ruhsuz ifadeyle. "Sen benim evcil hayvanımsın. Sana söyleneni yaparsın. Sana söyleneni yaptığında, iyi şeyler alırsın. Söyle."

"Kyreagan beni bulacaktır," diye cevap belirsiz, ama bundan tam olarak emin değilim. Ya Ky Ouros-kelle'den ayrılmak için kendi ayarlamalarımı yaptığımı düşünürse?

Ya kaçırıldığımı anladıysa ama kaderimi , çünkü ben onu terk etmeyi mi planlıyordum? Ya umursuyorsa ama nerede olduğumu ?

"Kyreagan artık senin değil," diye tekrarlıyor Vohrain Kralı o kararlı ses tonuyla. "Sen benim evcil hayvanımsın. Sana söyleneni yaparsın. Sana söyleneni yaptığında, su gibi iyi şeyler alırsın. Söyle."

Onlar sadece kelimeler. Ve o kadar susadım ki, boğazımdan aşağı akan tatlı, soğuk, berrak sıvı dışında bir şey düşünmek zorlaşıyor, kavrulmuş dokuları yeniden nemlendiriyor, zihnimi yeniliyor, konuşmamı netleştiriyor. Sanki beynimin kendisi büzüşmüş gibi hissediyorum. Yeteneklerime tekrar sahip olmak için -hayatta kalmak için- bunu yapmalıyım. Biraz daha teslim olmalıyım.

"Söyle," diye ısrar eder Kral sessizce. "Beş kere. Ve içebileceğin kadar su içeceksin."

Sadece birkaç cümle. Onlara inanmak zorunda değilim. Bunları söylemek onları doğru yapmaz.

Susuzluktan dilimle mantrayı oluşturuyorum, her kelimedede kendimden nefret ediyorum. "Ben senin evcil hayvanınım. Bana söyleneni yapıyorum. Bana söyleneni yaptığında, iyi şeyler alırım."

Beş kez söyledim. Beşinci seferden sonra Kral bir süreliğine hücreden ayrılıyor ve elinde bir ibrik ve kepçeyle geri dönüyor. Ben içindeki taze suyu derin derin içerken kepçeyi dudaklarıma tutuyor. Biraz daha istediğimde Ona "Efendim" dememi istemeden dolduruyor.

İki temel ihtiyacım halledildikten sonra vücudum ayağımdaki, karnımdaki ve omzumdaki ağrılara odaklanıyor. Yumurtaları doğurduğumdan beri pek dinlenemedim ve yakında uzanamazsam sanırım bayılacağım.

"Beni duvardan çıkarabilir misin?" Diye sordum. "Oturmam lazım."

Rahzien duymamış gibi yapar. Testide kalan suyu zemine döküyor, su taşı karartıyor ve çatlaklarda birikiyor.

"Sen zalim bir piçsin." Sesim titriyor. "Bunu neden yapıyorsun? Kadınları aşağılamaktan ve küçük düşürmekten zevk mi alıyorsun? Anneme ne yaptığını duydum, seni kalpsiz canavar."

"Bana canavar diyorsun ama kelimenin tam anlamıyla canavar olan birine dönmek istiyorsun," diyor sakince. "Ejderha Prensi benim sunamayacağım ne sunuyor?"

Kyreagan'a olan yeni, şefkatli duygularımı bu acımasız kralla paylaşmak istemediğim için dudağımı çiğniyorum. Sonunda en basit cevapta karar kılıyorum. "Bana karşı iyiydi."

"Ben de sana karşı iyi olacağım. Sen benim evcil hayvanımsın. Sana söyleneni yapacaksın.

Size söyleneni yaptığınızda, iyi şeyler elde edersiniz." "Şunu söylemeyi kes." İstemsizce ürperiyorum.

"Boyun eğdiğin sürece sana alışkın olduğun tüm konforu ve lüksü sunuyorum. Sana tekrar etmen için bir ders daha vereceğim ve eğer iyi söylersen, uzanmana izin vereceğim."

Onu tamamen reddetmek yerine, sağlam omzumu duvara dayayarak bekliyorum, kalçalarım yorgunluktan titriyor.

Rahzien sürahiye yere bırakır ve kollarını kavuşturarak geri çekilir. "Şunları söyleyeceksin: 'Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim. Ben değersizim. Ben aptalım. Yalnızım. Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor.'"

Kelimeler kafamda yankılanıyor.

Ne halkımı kurtarabildim ne de kendimi

kurtarabilirim. Ben değersizim. Aptalım. Yalnızım.

Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor.

Her bir cümle donmuş bir hançer, kalbimi delip geçen, eriyen ve ölümcül zehir saçan zehirli bir buz parçası. Bu kelimeler daha büyük bir güce sahip, çünkü Elekstan'ın fethinden beri savaştığım şüpheler... ve belki de daha uzun süredir.

"Söyle," der Kral. "Ve uzanabilirsin."

Sözleri karşısında tüm bedenim titriyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama kendimi tek bir kelime söylemeye zorluyorum. Küçük bir meydan okuma. "Hayır."

Feneri ve sürahiye aldı. Hücre kapımı çarpıp kilitliyor.

Mürekkep karanlığında bir şey cıvıldıyor ve minik ayaklar yakınlarda koşuşturuyor tavana. Şiddetle titriyorum, sonra duvara yaslanıyorum, bileklerim titriyor

acı ile. Gözlerimden yaşlar akıyor, onları tutmaya çalışsam da vücudumdaki değerli su dökülüyor.

"Kyreagan," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Kyreagan, lütfen."

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Kasvetli hücremizdeki tek aydınlık, ön odadaki bir lambadan gelen uzak, sulu bir parıltı. Hinarax bir süredir volta atıyor ve Koridorun sonundaki pencereden gelen ışık azaldı. Artık karanlık. Patlayıcı kaçışımız için neredeyse zaman geldi.

Bir yanımda sabırsızlıkla dolup taşıyor, kaçıp Başkent'e doğru uçmak için can atıyor. Ama bir yanımda çok geç kalıp kalmadığımı merak ediyor. Saraya kadar gitmişken bir de bakarım ki Serylla da annesi gibi işkence gördü ve öldürüldü.

Rahzien'in onu öldüreceğini sanmıyorum, henüz değil. Ama onu derinden yaralayabilir, hayal bile edemeyeceğim şekilde yaralayabilir. Burada oturup *beklemek* çünkü ne olduğumuzu açıklarsak ve bu Rahzien'in kulağına giderse ya Prenses'i öldürecek ya da onu asla bulamayacağım bir yere saklayacak. Ya da Hinarax ve beni pusuya düşürür ve Serylla Kral'ın merhametine terk edilir - ki onunla olan kısa süreli tanışıklığıma bakılırsa bu merhamet neredeyse hiç yok.

Böyle anlarda ailemi her zamankinden daha acı bir şekilde özleyorum. Grimmaw'ın gözlerindeki ışıltıyı, gırtlaktan gelen sesini, sert cesaretlendirici sözlerini özleyorum. Vylar'ın yoğunluğunu, her göreve gönülden bağlılığını özleyorum. Mordessa'nın kararlılığını, sadakatini, nazik sakinliğini özleyorum. Benim

Promised zorlu bir savaşçıydı ama savaşın en kızıştığı anlarda bile onda hiçbir zaman çılgınlık belirtisi yoktu.

Babamı, Kemik-Kral'ı özlüyorum, gerçi beni bağladığı o korkunç yemin yüzünden onunla ilgili anılarım biraz buruk. Ve yıllar önce bir voratrice tarafından kaybedilen annemi zlüyorum. Keşke o ve Varex o gece dışarı ıkmasalardı, belki de bana tavsiyelerde bulunmak için burada olurdu. Belki de onun bilgeliği babamın amacını yeniden yönlendirebilir, savaşa dahil olmamızı önleyebilir, beni farklı bir geleceğe ynlendirebilirdi.

Ve yine de... Seimlerimden gerçekten pişmanlık duymaya kendimi ikna edemiyorum, nk her biri Serylla'yı hayatıma sokmak için gerekliydi. Ruhum onunkiyle bütünleşti ve onu tanımadan bir varoluş hayal edemiyorum.

Bir keresinde ona "aşk" kelimesini yüksek sesle söylemiştim. Neredeyse bir itiraftı bu, karşılık vermedi. Sanırım bunu hak ettim. Bu benim başarısızlığının adaleti.

Mordessa'nın aşkını bana itiraf ettiğinde ona karşılık vermek için. şimdi onun hissetmiş olması gereken aynı acıyı ve belirsizliği hissediyorum.

Hinarax bakır rengi saçlarının ince tellerini omzunun üzerinden atıyor ve önüme dikiliyor. "Vakit geldi," diyor alt tonda. "Duvarı yıkmak ister misin yoksa ben mi yapayım?"

"O ben olmalıyım. Eğer değişim yaramazsa, ateşimi odaklayabilir ve taşları kendim patlatabilirim."

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama itiraz etmiyor. İkimiz de biliyoruz ki onun sarı ateşi benimki kadar sıcak değil.

Yorgun bir şekilde ayağa kalkıyor, bedenimin ve ruhumun ağırlığından kurtulmaya çalışıyorum. Tam ejderha formuna geçmek üzereydim ki Hinarax ve ben iki ses duyduk. Biri kadın sesi, diğeri ise daha hafif, geç ve erkek sesi.

"Neredeler?" diye sorar erkek.

"Orada, bir hücrede. Baş bekçi onların Revalor haritasının arkasındaki kasaya kilitledi."

"ocuk . açacağım."

"Bana bahsetme, sadece yap," diye cevap verir kadın kuru bir sesle. "Elbette, elbette! Ben hiç burada değildim."

"Ve eve gidiyorum, böylece seni görmemiş gibi davranabilirim. Kendine dikkat et. Mahkumlar savaşi gibi görünmüyor ama asla bilemezsin."

"Tatlı Thora, her zaman bana göz kulak oluyorsun. Sen de ykselebilirsin." "Hepimiz yle olalım," diye karşılık verir.

Ayak sesleri, sonra bir kapı gıcırđıyor ve kapanıyor.

Karşılıklı söyledikleri son iki cümle bir tür parolaya benziyordu. Varex, Vylar ve ben yavruyken böyle şifreler uydururduk - sadece üçümüzün bildiği yanıtları olan ifadeler.

Hinarax bana bakıyor. "Şimdi kaçacak mısın?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. Erkek insan, her kimse, belli ki hazinemizi alıp bizi öldürmek ya da serbest bırakmak niyetinde. Benim tahminim birincisi. Belki birkaç dakika daha sabredersem, onun Bu binanın büyük bir bölümünü yok etmeden ve kaçışımıza dikkat çekmeden bir çıkış yolu bulmalıyız.

Ön odadaki adam mırıldanıyor ve ben hemen Serylla'yı hatırlıyorum. Acaba yeni tutsağı için o sinir bozucu şarkısını mı söylüyordu?

Bu düşünceyle, vücudum sahiplenici bir kıskançlıkla ısınıyor. Bu korkunç, tekrarlayan melodi *bizim* şarkımız ve bunu Vohrain Kralı'yla paylaşmasa iyi olur.

Metal şingirtılarının sesi kulağımıza ulaştığında Hinarax iki eliyle hücrenin parmaklıklı kapısına sarılıyor ve : "İnsan hazinemizi alıyor. Mücevherlerim, paralarım. Daha fazlasını almayı planlıyordum. kıyafetler..."

"Önceliğimiz Prensesi kurtarmak," diye tıslıyorum ona.

"Evet, ama... insan iyi giyinirken de insanları kurtarabilir."

Bir an sonra, ayak yeri tırmalıyor ve mırıldanan kişi ortaya çıkıyor, sağ bacağı hafifçe sürüklenirken boğumlu bir asaya dayanıyor. Serbest elindeki lambanın ışığında bizi inceliyor, biz de ona bakıyoruz.

Hacimli dalgalı saçları ejderha kanı gibi koyu kırmızıdır. Sağ gözünün üzerinde bir yama var ve ağzının sağ tarafındaki iki dudak boyunca uzanan çarpık bir yara izi ona sürekli çarpık bir gülümseme veriyor. Siyah gül ve boynuz dövmeleeri boğazını kaplıyor. Hazinemizin içinde olduğu çantayı taşıyor.

Tek kelime etmeden lambayı yere bırakıyor, iki metal parçası çıkarıyor ve bunları hücremizin kilidinin anahtar deliğine sokuyor. Saniyeler sonra kilit açılıyor ve hücre kapısı ardına kadar açılıyor.

Elinde sopa olan adam beklemez. Topallamasına rağmen şaşırtıcı bir hızla yürüyerek .

Hinarax ve ben bakışlarımızı değiş tokuş ettikten sonra onu binanın yan kapısına kadar takip ediyoruz. Gecenin serin mavi karanlığına çıkıyoruz ve çimlerin üzerinden yakındaki ormanın kenarına doğru aceleyle ilerliyoruz.

Ancak ağaçların arasında, yıldız ışığının loşlaştırdığı bir açıklığa geldiğimizde göz bandı olan adam duraksıyor. Asasını bir ağaca dayadıktan sonra, bir ucunda küçük bir çanak olan ince bir tahta sapı çıkarıyor. Başparmağıyla çanağın içine bir şey bastırıyor, çantasından bir taş parçası çıkarıyor ve bir kıvılcım üretiyor. Sapı ağzına götürüp içine çekiyor, sonra da havaya güzel kokulu bir duman üflüyor.

"O şey de ne?" Hinarax sorar.

Adam hafifçe alay ediyor. "Daha önce hiç pipo görmedin mi?" "Hayır," diye yanıtlar Hinarax, kurnazca bir merakla.

"Peki, beni topuklarımdan asın ve parlak kalçalarımı dövün," der adam. "Thora haklıydı. Siz ikiniz garip öredesiniz ve hata yapmıyorsunuz. Bir köy pazarında altın paralar ve mücevherlerle hava atmak, küpeli bir çocuktan tüm bunları satın alabilecek bilgileri satın almak da aptallık. köy ve içindeki herkes."

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum ona.

"Ama bu benim işim, bakın. Sizin gibi tuhaf kişiler ortaya çıktığında beni ararlar - özellikle de parası olan tuhaf kişiler."

"Yani sen bir hırsızısın," diyorum.

Bir elini göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Derin bir hakarete uğradım. Hırsızlar sıradan kötü niyetli kişilerdir, ben bir *sanatçığım*. Ayrıca ikinizin de hırsız olduğundan oldukça eminim, bu da bizi tencere dibin kara, seninki benden kara durumuna sokuyor."

"Aldığınız hazineyi biz çalmadık. Leşini çıkardık."

"Çöpe atılmış." Pipoşundan bir nefes daha çekiyor. "*Çöpe atılmış*. Hırsızlığın örtmecesini olarak bunu sevdim. O zaman korsan mısınız? Bu kıyafetinizi ve hazineyi açıklıyor - gerçi değerli eşyalarınızın gerçek değeri konusunda nasıl tamamen cahil görüldüğünüz meselesi var."

"Biz korsan değiliz," diye yanıtlıyor Hinarax.

"Ve bunun için zamanımız yok." Bir adım öne çıktım, insandan çok daha uzun olduğumu görmek beni memnun etti. "Hazineyi bize verin ve yolunuza devam edin. Teşekkürlerimizle birlikte birkaç parça sizde kalabilir."

"Çok cömertsiniz," diye yanıtlıyor. "Ama sorularıma cevap vermediniz. geldiniz? Elekstan'daki amacınız nedir? Daha yeni fethedildiğimiz farkında mısınız? Ganimetlerinizi buradan mı aldınız? Kaçan ailelerin terk ettiği malikâneleri yağmalayarak mı? asalet?"

Bu insan ne soru sormayı bırakıyor ne de gitmek için acele ediyor. Artık hücreden kurtulduğumuza ve köyün dışına çıktığımıza göre, bir dakika daha kaybetmek istemiyorum. Pençelerim, dişlerim ve ateşim olmadan nasıl dövüşeceğimi bilmiyorum ama onu susturacaksa denemeye hazırım.

Kızıl saçlı adam duruşumdaki tehdidi hissetmiş olmalı, çünkü piposunu yaralı dudaklarının arasına sıkıştırır ve başparmağını bastonunun yan tarafına gelişigüzel . Metal bir *çıtırtı* ile asanın baş kısmından sivri uçlar çıkar. Silahı havaya kaldırır.

"Sorularıma cevap vermenizi tavsiye ederim," diyor hoş bir şekilde. "Ve eğer sol kulağıma doğru konuşun. Sağ kulağım ağır işitiyor."

Hinarax gibi ben de daha önce insanları kavga ederken gözlemlemiştim. Genellikle parmaklarını kıvrırırlar ve yumak haline getirdikleri ellerini rakiplerine vurmak için silah olarak kullanırlar. Kendi elime bakıp kaşlarımı çatıyorum. Pençelerim büyülenmiş olduğu için parmaklarım alışılmadık derecede kalın ve kısa görünüyor. Ellerimi çağırabilirim Ama bu, bu meraklı adamın kafasında daha fazla şüphe uyandıracaktı.

Parmaklarımı dikkatlice kıvrıyorum, sonra kızıl saçlı adama doğru hamle yapıyorum, yumruğumla önden gidiyorum.

Yanıma yaklaşıyor ve asasıyla bileğimin yan tarafına vuruyor. Kolumda acı patladı.

"Siktir," diye hırladım.

Hinarax asayı ele geçirmeye ya da adamla boğuşmaya çalışarak içeri dalıyor - hangisi olduğunu anlayamıyorum. Kendini yerde, elleri ve dizleri üzerinde bulurken insan onun kışına hızlı bir darbe indirir.

Adam üzerimizde sadece asanın sopasını kullanıyor, çivili kafasını değil. Bize merhamet göstermesinden nefret ediyorum. Bu formda kendimi bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyorum.

"Korsan ya da haydut olamazsınız, çünkü berbat dövüşçülersiniz," diyor yabancı. "Aslında, sanki ikiniz de hiç yumruk atmamışsınız gibi." Hinarax ve ben birbirimize yüzümüzü buruşturunca, yabancı inanmaz bir kahkaha atıyor. "Bu senin ilk dövüşün mü?"

"Hayır." Tam ona tekrar saldırmayı deneyecektim ki vücudumda bir uğultu hissettim. Hinarax'a bir kez bakınca onun da aynı şeyi hissettiğini .

"Ne kadar oldu?" Nefes nefese kaldım.

"Yedi saat olduğunu sanıyordum ama - kahretsin - sekiz saat olmuş olmalı," diye inliyor.

Sahip olduğum tek kıyafeti kaybetmek istemiyorum, bu yüzden Hinarax aynısını yaparken ben de gömleğimi ve pantolonumu yırtmaya başlıyorum.

Yabancı şok olmuş bir ifadeyle bizi izliyor. "Beyler, kavganın sevişmeyle sonuçlandığı güzel zamanlardan ben de payıma düşeni aldım, ama genellikle soyunmadan önce birini yarım saatten daha uzun süre tanımayı tercih ederim-"

"Geri çekil!" Kelimeler göğsümden gırtlaktan gelen bir hırıltıyla yırtılıyor. Yabancı'nın gözleri genişledi ve tam zamanında geri çekildi.

Hinarax gerçek formuna bürünüyor; bakırımsı pulları ve bronz kanatları olan zarif bir ejderha. Ben de şekil değiştiriyorum ve başımı savurarak dönüştürücü büyü'nün girdaplarından sıyrılıyorum, ardından uzun dikenli boynumun yüksekliğinden insana bakıyorum.

Yüzü bembeyaz kesilen yabancı şöyle der: "Pekâlâ, çak bakalım. Bu sorularımın birkaçına cevap oldu ama daha yüzlerce sorum var."

"Sorularınız cevapsız kalacak," diyorum ona. "Bulmamız gereken biri var ve zamanımız kısıtlı. Çantayı bize ver."

Adam bir kolunu koruyucu bir şekilde etrafına sarıyor. "Konuşmayı kabul edene kadar olmaz."

"Seni hızlı ve kolay bir şekilde yakabilirim," diyorum.

"Ama yapmayacaksınız. Siz ikiniz - beceriksizce - fark edilmemeye çalışıyorsunuz, bu da köyün bu kadar yakınında ejderha ateşi kullanma riskini almayacağınız anlamına geliyor. Gizlenmeye çalışmanız, varlığınızın Vohrain Kralı'na bildirilmesini istemediğiniz anlamına geliyor. Onun müttefiki olarak burada olsaydınız, görülmeyi umursamazdınız.

Bu da onun düşmanı olduğunuz ya da en azından onunla anlaşmazlık içinde olduğunuz anlamına geliyor. Ve ortak bir düşmanımız olduğuna göre, belki de konuşmak için bir nedenimiz vardır." "Tartışacak bir şey yok ve zamanımız da kalmadı. Hazine sizde kalsın."

Sıkışık açıklıkta kanatlarımı açmaya çalışıyorum ama Hinarax da aynı anda kanatlarını açıyor ve kanat uçlarımız çarpışıyor. Sırayla havaya yükselmemiz gerekecek.

"Birini aradığınızı söylüyorsunuz," diye ısrar ediyor yabancı. "aylak aylak dolanmaya devam ederseniz onları asla bulamayacaksınız. Geçici de olsa insan formunu nasıl elde ettiğinizi bilmiyorum ama ikinizin de insanlar arasında nasıl davranacağınızı bilmediğiniz çok açık. Aradığınız kişiyi bulmaya yaklaşmadan yakalanacaksınız."

"İnsanlar hakkında bilgim var," diyor Hinarax gururla.

"Şimdi biliyor musun?" Yabancı sırtıyor. "Çıra kutusu nedir?"

"Ben... şey, bu... şey için kullandığınız bir şey... ah, siktir," diye homurdanıyor Hinarax.

"Aynen öyle. Bu her insanın bileceği bir şey." Yabancı başparmağını arasındaki aynı noktaya bastırır ve sivri uçlar kaybolur. "Sana talimat vermeme, yardım etmeme ve yol göstermeme izin ver. Karşılığında sen de bana yardım edeceksin."

"Nasıl?" diye sorar Hinarax.

"Aklıma birkaç yol geliyor ama şimdilik parasal ödemeye odaklanalım. Bu hazineye ihtiyacım var. Sahile borç alabilir miyim diye bakmaya geldim. İhtiyacım olan parayı buldum, ama bu işe yaramadı, ne de kayıp bir lordun malikânesinde terk edilmiş bir hazine bulabildim... arama eksikliğinden değil. Ama bu-" diyerek çantayı okşadı. "Rüşvet vermem gereken insanları için fazlasıyla yeterli."

. "İnsanlar hazine biriktirdikleri için ejderhaları küçümsüyor ama siz hazineyi bizden bile daha güçlü bir şekilde arzuluyorsunuz. Zarar vereceksiniz bunun için başkalarını öldürmek bile."

Yabancı'nın yüzü ağırlaşıyor ve bakışları mavi çelikten bir mızrak gibi beni delip geçiyor. "Ve siz ejderhalar toprak için öldürüyorsunuz. Biz Elekstan halkının, bizi katletmek için ödediğiniz bedeli bilmediğimizi mi sanıyorsunuz? Vohrain Kralı'na ait olan adaları istediniz ve o da size verdi. *Toprak* için binlercemizi öldürdünüz. Toprak için gözümü yuvasından çıkardın ve kulağımı mahvettin. Sana yardım edeceğimi söylediğimde, bunu istediğim için söylemiyorum. Anlayamadığım bir nedenden dolayı efendine karşı döndüğün için. Pullarından kurtulup iki ayağının üzerinde yürümek istiyorsun. Kendi adıma, Vohraynalıları bu bölgeden sürmek istiyorum. Ve onları öldürmek istiyorum. Kral."

Bu sözler üzerine kalbimde hınzır bir neşe kıvılcımları çakıyor. Hayal meyal Varex'in başka bir savaş başlatmamam için bana yalvardığını hatırlıyorum... ve yine de, şu anda, Rahzien'i yok etme ve Elekstan'ı özgürleştirme fikri o kadar nefis geliyor ki karşı koyamıyorum.

Çenem yabancı'nın yüzüyle aynı hizaya gelene kadar başımı eğiyorum. Nefesim gece havasında belli belirsiz turuncu renkte parlıyor. "Bunda amaçlarımız hizalanmıştır."

Sırıttırıyor, karanlık bir zafer edasıyla. "O zaman belki de konuşacak bir şeylerimiz vardır."

Tartışma, ilgili tüm bilgilerin uzun ve yavaş bir şekilde değiş tokuş edilmesinden ibaret ve bunun gerekli olduğunu bilmeme rağmen, bu gecikme sabrımı taşıyor. Adı Meridian olan çapkın yabancı, benim zevkime göre fazla konuşkan ve meraklı olmaya devam ediyor.

"İnsanlar konuşuyor," diye homurdanıp kuyruğumu sallıyorum. Bir ağaca ve bir sincap telaşlı bir ciyaklamayla bir delikten dışarı fırlıyor ve bana öfkeyle cıvıltıyor. Gözlerimi kısıyorum ve yaratığa tıslayarak ona kızgın turuncu bir sis üflüyorum. Panik içinde cıvıldayarak uzaklaşıyor, başka bir ağaca sığıyor ve karanlık ormanda kayboluyor.

"Önerdiğim şey, çaresiz orman hayvanlarını terörize etmekten çok daha tatmin edici," diyor yeni tanıdığımız. "Kefaret, telafi ve... ve..." Parmaklarını birkaç kez şıklatır. "Bununla gidecek üçüncü bir şey , ama-ah! İsyan! İşte bu! Ya da devrim. Kefaret, onarım ve devrim. Harika."

"Yani Vohrain'in işgaline direnen bir grubun parçası mısınız?" diye soruyor Hinarax.

"Sadece bir parçası değil, dostum. Ben lanet olası bir organizatörüm - lider diyebilirsiniz, eğer liderlere inansaydık. Thora bana ikinizle ilgili bir mesaj gönderdiğinde, cesur bir korsan grubuyla görüşmeyi yeni bitirmiştım. Bana altın borç vermediler ama bizimle ortak olacaklarına ve Elekstan kıyılarına yaklaşan Vohrain gemilerini taciz edeceklerine söz verdiler. Vohrain'in pek donanması yok, bu da bizim için iyi bir şey-"

"Bunun benim Prensesi kurtarmamla ne alakası var?" Araya giriyorum.

"Sivri uçlarını sakınleştir, koca adam," diyor Meridian. "İki devasa ejderhanın direnişe nasıl yardımcı olabileceğini görebiliyorsunuzdur. Sana makul kılıklar bulmada yardım edeceğim, böylece sadece şehre değil, aynı zamanda sarayın kendisi. Bu şekilde, kraliyet dilberinin yerini bulabilir ve onu Rahzien'in burnunun dibinden gizlice çıkarabilirsin. Karşılığında, Rahzien'i öldürmemize yardım edeceksin.

Vohraynalıları kovalım ki yeni bir demokratik hükümet kurabilelim."

"Demokratik." Hinarax uzun çenesiyle kelimeyi dikkatlice ağzına alıyor.
"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne kadar ." Meridian Hinarax'ın ağzını okşuyor. "Artık kral ya da kraliçe yok demek."

"Ama Rahzien'i devirirseniz, Serylla kraliçe olmalı," diye araya giriyorum.
"Bu onun doğuştan hakkı. İnsanlar arasında böyle yapılmıyor mu?"

"Her şey değişebilir," diye yanıtlıyor Meridian. "Grubum halkın isteklerine boyun eğecek. Eğer Serylla'nın tahta geçmesini istiyorlarsa, itiraz etmeyeceğim,
Yine de bu benim tercih ettiğim bir yönetim şekli değil. Aslında benim tercih ettiğim yönetim biçimi yönetimin olmamasıdır. Anarşinin pratikte nadiren işe yaradığını kabul ediyorum ama yine de... insan hayal kurabilir." Hinarax'ın yanağını bir kez daha okşuyor. "Ne dersiniz? Saraya girerken rehberiniz olmama izin verir misiniz?"

"Kendi itirafına göre, sen bir hırsız ve düzenbazsın," diyorum.
"Güvenilmezsin."

"Hırsız, yankesici, *haydut*, çilingir, hokkabaz ve evet... *Hayduta* cevap vereceğim. Devam et."

"Sizin gibi biri saraya nasıl kabul edilecek?"

"Ah, ama güzelliği de bu! Bahsettiğim korsanları hatırlıyor musun? Bana Güney Krallıklarından biri olan Zairos'un yedinci krallığını gönderdiğini söylediler.

Prens, Elekstan'ı fethettiğini resmen kabul etmek ve onu yeni hükümdarı olarak tanımak için Rahzien ile görüşmeye gitti. Ancak prensin gemisi korsanlar tarafından saldırıya uğradı, yağmalandı ve batırıldı ve prens boğuldu. Elekstan'da henüz kimse bunu bilmiyor, bu yüzden harekete geçmek için küçük bir zamanımız var."

"Rol yapmak için mi?" Gözlerimi kısıyorum.

"Fetihten sonra Başkent kilit altına alındı," diyor Meridian. "İçeri girmek için onaylı izinler gerekiyor ve bu izinleri vatandaşlar sadece Vohrain'in sayım istasyonlarından birinden ve sadece doğrulanmış bir mukim ya da tüccar iseler alabiliyorlar. Vohrain'i kırsal kesimde çok etkili bir şekilde taciz ediyoruz, ancak Başkent'e erişimimiz sınırlı, bu da
Prenses'e birkaç casus göndermek kadar basit değil. Bu yüzden daha büyük bir operasyon yapmalıyız."

"Ne kadar büyük?" Hinarax ilk kez endişeli görünüyor.

"Diplomatik belgeleri taklit etmek, resmi damgalı belgeleri taklit etmekten daha kolaydır. Yerlilerin temin etmesi gereken izinler," diye açıklıyor Meridian. "Siyah saçlı olan sen, Zairos'un yedinci prensine çok benziyorsun ve bunu biliyorum çünkü korsanlardan biri prensin portresini kraliyet

gemiği batırmadan önce. Portreyi korsan gemisinin mutfağında dart talimi için kullanıyorlar. Güzel zamanlar."

Dramatik bir hüvünle iç çeker, sonra devam eder. "Sen Güney prensi davranacaksın, arkadaşın da senin en güvendiğın hizmetkârın olan beyefendin gibi davranacak. Hizmetçiniz ve şovmeniniz rolünü oynayacağım. A Birkaç arkadaşım muhafızlarınız olarak görev yapabilir ve birlikte saraya kabul ediliriz."

"Bize zar zor insan kılığına girebileceğimizi söylediniz, şimdi de yabancı devlet adamları kılığına girmemizi mi öneriyorsunuz?" Soğukça söyledim. "Sen bir aptalsın."

"Ona aldırmayın," diyor Hinarax. "Çok şey yaşadı ve Prenses'e aşık olduğı için acı çekiyor."

Tek cevabım tehditkâr bir hırıltı.

"Ne kadar da büyüleyici," diyor Meridian. "Bir prensese aşık ejderha. Oldukça şiirsel. Peki ya sen yakışıklı?" Hinarax'ı inceliyor. "Tercih ettiğın tat nedir? Erkek mi? Kadın mı? Onlar mı? Hepsi mi?"

Hinarax bronz boynunu eğiyor, sonra ince ağzını Meridian'ın yanağından geçiriyor ve dilinin haydutun çenesi boyunca kaymasına izin veriyor.

"Demek ." Meridian biraz nefessiz kıkırdar.

"Ona da aldırmayın," diye yorum yapıyorum. "Çiftleşme sezonumuzun sonundayız ve o hâlâ biraz azgın."

"Gerçekten de öyle." Çenesinde Hinarax'ın onu yaladığı yere dokunurken haydutun bir parıltı var. "Pekâlâ... işimize dönelim. Eğer bu planı edersen, hemen Başkent'e doğru yola çıkmalıyız. Halkımın şehrin kuzeyindeki dağlarda saklandığı bir mağaralar ağı var."

"Mağaralar mı?" İlgin arttı.

"Gerçekten de öyle. Bazı odalar oldukça büyük. Bir ejderhaya uyum sağlamak. Bir seferde yaklaşık sekiz saat insan kalabildiğınızı mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Güzel. Bu süreyi sana biraz saray adabı öğretmek için kullanacağız. Güney Krallıkları'ndanmış gibi davrandığınız için Konuşmanızda veya davranışlarınızda birkaç farklılık olabilir, ancak pazarda sergilediğınız türden tam bir cehalet mazur görülmeyecektir."

"Anlaşıldı." Kanatlarımı açıyorum. "Bizimle Hinarax'a binmen gerek. Bana binen tek kişi Prenses."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor haydut.

Onun yorumunu görmezden geliyorum. "Bu gece bulutlar alçakta. Fark edilmemek için üstlerinden uçağız. Hava soğuk olacak."

"Buna dayanabilirim," diyor Meridian neşeyle. "Bu bacağım savaşta zarar görmedi, çocukluğumdan beri bana yoldaşlık ediyor. Rahatsızlık eski bir dosttur."

Cesur tavrı onun hakkındaki düşüncelerimi pekiştiriyor. Dediğı gibi, bizim Çıkarlarımız şu anda aynı hizada ve Hinarax ile benim yardıma ihtiyacımız olduğı açık. Hinarax'ın Vohrainian askerlerini izleyerek topladığı insan kültürü parçaları bu görev için açıkça yetersizdi. Bunu şimdi anlıyorum.

"İlerleyelim o zaman," diyorum.

Meridian Hinarax'a bindiğinde, kanatlarımı açıyorum. Bu bir Bu kadar küçük bir açıklıkta kalkış yapmakta zorlanıyorum ama beceriksizce de olsa başarıyorum. Doğruca bulut örtüsüne yöneliyorum, gri, puslu kütlenin içinden geçiyorum ve Hinarax ile yolcusunu beklerken hemen üzerinde süzölüyorum.

Kaburga Ayı günler önceydi ve ay yine yavaş yavaş ağarıyor. Soluk ışığı pullarımda parıldarken Varex'i düşünüyorum - boğazındaki yırtık yarayı ve tuhaf davranışlarını. Onu Ouroskelle'in sorumlusu olarak bıraktığımda kendinde değildi, yine de çiftleşme çılgınlığından yeni çıkmış bir ejderha klanıyla uğraşması için onu terk ettim, bir grup aç ejderhadan bahsetmiyorum bile Bazıları yumurta taşıyan ya da yeni doğurmuş olan insan tutsaklar. Adanın temizlenmesine ve fırtına enkazının bertaraf edilmesine yardımcı olmaları için ejderhaları görevlendirmesi gerekecek. Kaybedilen üç can için klanla birlikte yas tutacak ve iki kadınıyla birlikte boğulan ejderhadan kemik haracı toplayacak. Zaman zaman yavrularımı kontrol edecek ve Middenwold Adalarına bensiz gidecek ilk av partisine liderlik edecek.

Bir kez daha, o da benim kadar keder ve kayıp yaşamışken, arkamda bıraktığım pisliği temizlemesi için onu zorladım. Ben Ouroskelle Prensi olmanın ağırlığını taşıyamadığımda ona güveniyorum... ama yorgun ya da sıkıntılı olduğunda kime güveniyor? Konuşmak onu dinleyeceğimi söyledim ama orada değilim, değil mi? Onu ortağı olan kızıl saçlı, katil şeytan Jessiva ile bıraktım. İlk başta onun ruhuna hayran olduğumu sanıyordum.

Hinarax bulutları yarıyor ve Meridian umutsuzca sırtına yapışıyor. "Uçmaya hazır mısın?"

Cevap olarak, yukarı doğru kıvrılıyorum, sert bir gece rüzgârının zarif yüzeyini yakalıyorum ve batıya, düşmanlarımin uyuduğı şehre doğru ilerliyorum.

SERYLLA

Bileklerim çiğ. Derinin bu kadar çabuk yüzülebileceğini fark etmemiştim.

Bileklerimi ve dizlerimi acıtan diz çökme ile her yerimi acıtan ayakta durma arasında gidip geliyorum. İki kez uyuklamaya başlıyorum ama her ikisinde de hücremdeki cıvıltı ve tırmalama sesleri daha da artıyor ve yaratıkların bilinç kaybımı hissedip beni kemirmeye gelmelerinden sarsılarak uyanıyorum. Sürünen şeylerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hücre bir mağara kadar karanlık, bu yüzden gözlerim açık olsa bile hiçbir şey göremiyorum.

Suyu içtiğimden beri kendimi belirsiz ve bulanık hissediyorum; başım dönüyor, karanlıkta boğuluyorum ve her zamankinden daha fazla susadım. Belki de Kral bana ilaç vermiştir. Ya da belki yaralarım enfeksiyon kapıyor. Üşüme hissi tenimi sarıyor, ardından acı verici derecede yoğun bir sıcaklık geliyor ve vücudum terden sıırıslam oluyor. Susuzluktan kavruluyorum, neredeyse ölüyorum ve o kadar açım ki midem sanki bel kemiğime yapışmış gibi hissediyorum.

Bu gerçek tutsaklık, gerçek zulüm. Kyreagan'la aramızda bir bağ oluşmadan önce bile makul biriydi. Onunla yaşadığım herhangi bir yoksunluk kötü niyetli değildi - sadece her şeyi düşünmüyor ya da neye ihtiyacım olduğunu anlamıyordu. Bana verdiği çürükler onun

İnsanları idare etme konusundaki tecrübesizliği. Fark ettiği anda pişman oldu ve bir daha bana asla bu kadar dikkatsiz davranmadı. İhtiyaçlarım ve isteklerim hakkında daha fazla şey öğrendiğinde, bunları karşılamak için elinden geleni yaptı.

Ama bu adam, bu insan kral, Kyreagan'ın düşüncelerinden ya da merhametinden hiçbirine sahip değil. O acımasız.

Yine de Rahzien hücreme tekrar girdiğinde neredeyse rahatlıyorum. Üzerinde farklı giysiler var; basit bir fildişi gömlek ve iri kalçalarını saran bir çift kahverengi tayt.

Fenerini yere bırakıyor ve sakalındaki altın boncuklardan birini çevirerek beni inceliyor. Korumaları ve hizmetçileri olduğunu biliyorum.

Bir yerlerde, belki de üst katta, onun aramasını bekliyorlardı. Onun güvenliği için duyabilecekleri mesafede kalmaları gerekmiyor. Gevşek, titreyen bir karmaşayım, tehditten en uzak şeyim.

Emrinde bir ordu ve boyun eğdirmesi gereken fethedilmiş bir ulus olan meşgul bir adam ve yine de buraya tek başına gelip ruhumu kırmaya zaman tercih ediyor. Sanki gerçekten tercih ettiği iş buymuş gibi.

Annem atları terbiye etmekten hoşlanırdı. Bu onun az sayıdaki hobilerinden biriydi ve yaralanma ihtimaline karşı yanında bir şifacı olmadan asla yapmazdı.

Ahır sorumlusu, çocuklarından birini şehrin doğu duvarının ötesinde atların, sığırların ve her türlü hayvanın satıldığı ve takas edildiği pazara gönderirdi.

Çocuk en vahşi aygırı ya da en iyi atı bulurdu.

ve onu saraya geri getirip annemin onu kırması için

boş zaman. Her atı acımasız dayaklarla, iradesinin gücüyle ve bazen de yoksun bırakarak evcilleştirdi. Asla izleyemezdim

Bu süreç beni öfkelenendirirdi ve genellikle vahşi bir tartışmayla sonuçlanırdı, ardından beni haftalarca ahırlardan ve bahçelerden men ederdi.

Rahzien'in ne yaptığını bilecek kadar süreçten anlıyorum, kendi yavaş yavaş çözülüşüme, yalvaran bir ihtiyaç yaratığına dönüşmeme tanık oluyorum. Kral beni incelerken bile, kırılmanın eşiğinde sallanıyorum, özsaygımın ufalanmış kenarlarında dengede duruyorum. Zihnim bulanık, bedenim ateşli, gözlerim şişmiş, dudaklarım çatlamış. Garip bir şekilde işlemem gerekmiyor, bu da saatlerdir böyle olduğum için endişe verici. En azından saatler olduğunu düşünüyorum. Günler mi?

"Hâlâ ejderha prensinin gelip seni kurtaracağını düşünüyor musun?" diye sorar Kral.

Kyreagan'ın yüzünü gözümde canlandırmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Yorgun beynim onun ejderha yüz hatları ile insan yüz hatları arasında gidip geliyor.

"Evet," diye . "O gelecek. Seni... öldürecek."

"Endişeli değilim," diye yanıtlıyor Rahzien. "Ne onun için ne de ejderhaların herhangi için. Yakında hepsi ölmüş olacak."

Korku içimde kıvrılıyor, zihinsel bulanıklığımı bir anlığına delip geçecek kadar keskin. "Ölü mü? Ne demek istiyorsun?"

Kral gülümsüyor ve bu bir köpekbalığının acımasız sırtışına benziyor. "Mordvorren'in Ouroskelle üzerinde görüldüğünü duydum. Fortunix bu yüzden seni bana daha önce getirmedi. Fırtına orada birkaç gün geçirdi, değil mi? Bu da adanın doğal kaynaklarının ciddi şekilde tükenmiş olacağı anlamına geliyor."

"Ejderhalar dirençlidir," diyorum.

"Doğru." Sakalını sıvazlıyor. "İstedikleri toprak parçalarını biliyor musun? Fethetmeme yardım ettikleri için onlara ödül olarak verdiklerim. Elekstan mı? Bu adalardaki her hayvana, ejderhanın tükürüğüyle temas ettiğinde harekete geçen büyümlü bir zehir aşılanmıştır."

Tepkimi bekliyor ama ona sadece belli belirsiz bakabiliyorum. Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyor.

"Fırtınadan sonra ejderhalar acıkmış olmalı," diye devam ediyor Rahzien. "Şimdiye kadar Middenwold Adaları'ndaki avları avlamış ve tüketmiş olmalılar. O adalar, anakaradan başka kalan tek av kaynağı ve ejderhalar burada avlanmayacak. Bunun için fazla onurlular."

"Ne demek istiyorsun?" Bocalıyorum.

"Önümüzdeki gün içinde ejderhalar hastalanacak, her . Ve neden hasta olduklarını anladıklarında çok geç olacak. Hafta sonuna kadar tüm ejderhalar ölmüş olacak."

Panik, yavaşlayan kalp atışlarımı hızlandırıyor. "Yalan söylüyorsun. Eğer bu doğru olsaydı, geçen sefer bundan bahsederdin."

"Size ne zaman bilgi vereceğimi ben seçerim. Ben senin efendimim." "Böyle bir zehir yok. Sana inanmıyorum."

"Savaş yetenekleri olmayabilir ama şu anda damarlarında dolaşan zehir gibi en karmaşık ve ustaca zehirleri yaratan bir *büyücüm* var. Şu anda damarlarında akan zehir gibi içti."

Neşesiz, umutsuz bir kahkahaya boğuluyorum. "Beni neden zehirledin? Hiç mantıklı değil. İnsanlara karşı koz olarak bana ihtiyacınız var."

"Ah, ama bu zehir seni öldürmüyor... tam olarak değil. Benden çok uzaklaşmanı engelliyor. Diyelim ki ben sarayınızın ortasında duruyordum ve siz de surlara doğru gidiyordunuz. Oraya vardığınızda, kendinizi hasta ve baygın hissetmeye başladınız ve ısrar ederseniz, sonunda gözlerinizden, burnunuzdan ve kulaklarınızdan kanlar akarak yere yığılırdınız. Eğer daha fazla sürünmeyi başarırsan, bilincini kaybedecektin ve eğer biri seni o noktadan öteye taşırsa, ölecektin."

"Yalancı," diye fısıldıyorum. Mantıklı gelen tek kelime bu, yapabildiğim tek savunma bu. "Yalancı."

Rahzien, "Kaçmaya çalışırsan yalan söyleyip söylemediğimi anlarsın," diye cevap veriyor.

"İtiraf etmeliyim ki yakınlık zehri benim için biraz sakıncalı. Seni yanlışlıkla öldürmemek için yakınında durmak zorunda kaldım, bu da bazı görevlerim var. Ne kadar çabuk olursanız, ikimiz de o kadar çabuk sarayınıza dönebilir ve yeni hayatlarımıza devam edebiliriz. Ben kendimi Vohrain, Elekstan ve Ouros-kelle'in İmparatoru ilan edeceğim, sen de ilk 'Fethedilmiş Eşim' olarak. Başlığı kendim buldum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum.

"Evet, yapacaksın." Sırıtırken sakalı seğiriyor. "Diğer konuya, ejderhaların yok edilmesine gelince, ben uzun zamandır bunların yaratıklar var olmalarına izin verilemeyecek kadar güçlüydü. İttifakımız bana oluşturdukları tehdidi değerlendirme şansı verdi. İnşa ettiğim imparatorlukta böyle canavarlara yer yok."

İğrenç bir sıcaklık dalgası bedenimi kasıp kavuruyor, ardından bir mide bulantısı patlaması geliyor. Ejderhaların hastalandığını, kasıldığını, öldüğünü, Kyreagan'ın sözünü yerine getiremediğini ve çiftleşme mevsiminden sonra tutsaklarını serbest bırakmadığını hayal ediyorum. Kadınların mağaralarda mahsur kaldıklarını, yeryüzüne dönemediklerini ve yavaş yavaş açlıktan öldüklerini hayal ediyorum. Yumurtaları - benim yumurtalarımı - güzel menekşe rengi olanı ve mermer mavisi olanı, mağarada tek başlarına, babalarının iskeleti tek koruyucuları olarak yumurtadan çıkarken hayal ediyorum. Küçükler, onlara yiyecek getirecek ya da uçmayı öğretecek kimse olmadan acı çekecek ve yok olacaklar. Kendilerinin sevilmediğine ve istenmediğine inanarak ölecekler, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz. Babaları onların var olmasını sağlamak, onlara bakmak için korkunç şeyler yaptı.

"Kyreagan." Kahretsin, adını yüksek sesle söyledim. Düşüncelerim ve sesim arasındaki sınır sulandı, hayal ve gerçek birbirine karıştı

Birlikte.

Kyreagan. Şu anda acı çekiyor mu, zehir gösterirken acı içinde kıvranıyor mu? Ölürlen bile diğer herkes için endişelenerek kaygıyla parçalanıyor mu? Çoktan öldü mü, şafakla birlikte parçalandı mı, görkemli bir savaşçı rüzgâr ve külden başka bir şeye dönüşmedi mi?

Hayır. *Hayır.*

Acı çeksem de, ölsem de onun varlığına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. *olmak.* "Buna inanmıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Hiçbirine."

"Size kanıt bulacağım," der Kral. "Biraz zaman alabilir, ama Ouroskele'e birkaç adam göndereceğim ve geri getirmelerini sağlayacağım. Ejderhalar buna ne diyor? Kemik haraç mı?" Sessizce kıkırdıyor. "Kyreagan'ın bir kemiğini geri getirmelerini söyleyeceğim. Belki onu senin için bir popo tıkacı olarak oyarım. Böylece ben seni becerirken o da orada olur."

"Sen bu dünyada yürüyen bir insan için en kötü bahanesin." Kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum çünkü titremelerim geri geldi ve dişlerim takıntılı bir şekilde birbirine vurmaya devam ediyor.

"Görüyorum ki ateşin var," diye gözlemliyor Rahzien. "Muhtemelen ayağınızdaki yaradan dolayı."

Yere bakıyorum ve ayağımı görünce neredeyse kusacağım. Şişmiş ve tanınmaz halde, hastalıklı boz kahverengi, zeytin yeşili ve mor tonlarında benek benek.

"Bunun için tedavi istediğinizi varsayıyorum," diyor. "Biraz yiyecek ve su? Bir yatak?"

"Ne var ki? Ölebilirim de."

"Ejderha yüzünden mi?" Rahzien yaklaşıyor, bakışları garip bir şekilde yoğun. "O öldü diye ölmek mi istiyorsun?"

Soru içimde parlak bir çan gibi çalıyor ve bir an için uyanık, tamamen bilinçli oluyorum.

Kyreagan'ın öldüğünü bilerek yaşamak her gün acı verecek. Ama gelecekte bir yerlerde intikam sözü varsa bunu yapabilirim. Bana söyleneni yapabilirim, her türlü vahşete katlanabilirim, her türlü saldırıya maruz kalabilirim, bir gün Rahzien'i kendi ellerimle öldürme şansını bulmak için ya da en azından bir başkası onu ayaklarımın dibinde katlederken gözlerinin içine bakabilirim.

Eğer Fortunix zamanını bu kadar uzun süre bekletebiliyor ve eşlerini avlayan krallıktan bu kadar geniş kapsamlı bir intikam alabiliyorsa, ben de *bunu* yapabilirim. Rahzien'in istediği yumuşak, itaatkâr yaratık . Benden istediği her şeyi yapabilirim.

Bu oyun, görev, strateji, benim trajik şaheserim. Kyreagan için kibirli, talepkâr prensesi oynadığım gibi, Rahzien için de yenilmiş, ruhsuz bebeği oynayacağım.

Ta ki oyuncak bebeğin ayağa kalkıp kendi kırık kalbinden bir onu bıçaklayarak öldürdüğü güne kadar.

Kendimi zincirlerime bıraktım. "Evet, bir yatak, yemek ve ilaç istiyorum. Lütfen, Efendim."

"İşte iyi bir küçük aptal." Çenemi tutuyor, yüzümü sakallı yüzüne doğru eğiyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. Ciddi olup olmadığını, vahşi atın ruhunu kırıp kırmadığını anlamaya çalışıyor.

Mutsuzluğumun, baş dönmemin, yorgunluğumun ve kederimin gözlerimi doldurmasına izin verdim, umutsuz teslimiyet okyanusları gerçek güdülerimin üzerinde dalgalanıyor, kalbimin derinliklerine gömülü intikamın kara çapasını gizliyordu.

Rahzien bakışlarımda gözlemlediklerinden memnun görünüyor. "Benden sonra tekrar et."

Mantrayı telaffuz ediyor ve ben de onun için beş kez, titreyen ve zayıf bir sesle söylüyorum.

"Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim. Ben değersizim. Aptalım. Yalnızım. Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor."

KYREAGAN

İsyancıların saklandığı yere uçuş umduğumdan daha uzun sürdü, çünkü bulutlarla birlikte seyahat etmek ve görünmez kalmak zorundayız. Bir noktada alçalmak ve karanlık bir ormanda yavaşça ilerlemek zorunda kalıyoruz; ormanın kolları kanatlarıma sürtünüyor ve pullarımı sıyrıyor, dişlerimi geriyor. Sonra başka bir bulut kümesi içeri giriyor ve tekrar gökyüzüne çıkabiliyoruz.

Şafaktan hemen önceki karanlıkta, geniş bir şelaleye varıyoruz - bir uçurumdan dalan ve Meridian'ın dipsiz olduğunu iddia ettiği bir havuza çarpan köpük ve köpük tabakası. Serseriye göre şelaleye giden dar bir yol var, *arkasında* da bir yol.

"İzin verin önce ben gideyim, yol boyunca, ve diğerlerini sizin için hazırlayayım. gelebilir," diyor. "Eğer iki ejderha şelaleden geçip saklandığımız gelirse, arkadaşlarımız dehşetten ölebilir."

Gitmesine izin vermeye gönülsüzüm, özellikle de hâlâ hazinemizi taşıdığı için. Ya takip edemeyeceğimiz dar bir tünelde kaybolursa? Ya söz verdiği yardım olmadan burada mahsur kalırsak?

"Sence ona güvenebilir miyiz?" Şelalenin gürültüsü arasında Hinarax'a soruyorum.

"Kural olarak, onun Mordvorren kadar güvenilir olduğunu düşünüyorum." Hinarax cevap veriyor. "Ama bu özel amaç için - evet, ona güvenebiliriz. O ve ben yolda konuştuk. Vohrain Kralı'ndan gerçekten nefret ediyor. Aslında tüm krallardan nefret ediyor. Aslında her türlü otoriteden. İsteddiği şeyi, istediği zaman alabilmeyi seviyor."

"İnsan kralların yaptığı bu değil mi? Belki de onlar *gibi olmak* istediği için onlardan nefret ediyordur."

"Bu şekilde düşünmemiştim." Hinarax çene sivri uçlarının arkasını kaşımak için bir ön pençesini kaldırıyor. "İnsan olmak beklediğimden çok daha karmaşık. Ve daha ilginç. Sence bir sarayın içi neye benziyor?"

"Zarif ve yaldızlı, kırılabilir şeylerle dolu, şüphesiz. Ejderhalara yer yok. Tanımadığımız ya da anlamadığımız pek çok nesne olacak, ama yapılacak en iyi şey onları görmezden gelmek, şaşkınlık ya da merak göstermemek ve görevimize odaklanmak."

"merakın yok mu?" Hinarax'ın uzun dili çenesinde geziniyor.

"Belki biraz merak. Ama sadece Meridian'a ve ona sorularınızı *sessizce* sormalısınız, anladınız mı?"

"Tabii ki." Heyecanı tüm bedenine yayılıyor ve ben kıkırdamadan edemiyorum. Bu dürtü, vücudumdaki sürekli gerginlikten, kalbimdeki sızıdan küçük bir rahatlama sağlıyor.

Bir saniye sonra, Meridian esasına yaslanmış ve bize işaret ederek yeniden ortaya çıkıyor.

"Bazı asilerle tanışma zamanı." Kanatlarımı açıp gökyüzüne ve şelaleye doğru süzülmeden önce birkaç tur atıyorum. Parıldayan suların ardında, mağara girişinin şeklini ve yüksekliğini belli belirsiz seçebiliyorum.

Daha önce şelalelerden uçmuştum. Ejderhalar için tehlikeli bir şey olabilir, çünkü suyun gürleyen ağırlığı bizi aşağı çekebilir.

Tereddüt, bir ejderhanın şelalenin dibinde akıntıya kapılmasıyla sonuçlanabilir. Yapılması gereken hızlanmak, şelaleye çıkmak istediğinizden biraz daha yüksek bir noktadan girmek ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geçmektir.

O kadar hızlı atılıyorum ki, çekiçle dövülen suyu sadece bir anlığına hissediyorum. Geldiğimde insan sesleri belli belirsiz çılgık atıyor ama Hinarax ıslak kanatlarını açarak güvenli bir şekilde içeri girene kadar onları duymazdan geliyorum.

Bir mağaranın ağzında duruyoruz, zincirlere bağlı fenerlerle aydınlatılmış sarp bir oda. Ejderha formunda hareket ederken bu fenerleri yerinden oynatmamaya dikkat etmeliyiz. Diğer acil tehlikeler ise mağaranın kenarlarına yayılmış tahta sandıklar, derme çatma masalar ve yatak örtüleri. Neyse ki mağaranın ortasında bol miktarda açık alan var, böylece yeni müttefiklerimizin eşyalarına zarar vermeden içeride daha derine inebiliriz.

Alanın kenarlarında insanlar tek başlarına ya da küçük kümeler halinde toplanmışlar. Kırktan fazla insan saydım ve daha fazlasının mağara ağının daha derin odalarında gizlendiğinden şüpheleniyorum.

Hinarax ve ben yavaş adımlarla ilerlerken Meridian önümüzde ilerliyor ve eliyle geniş bir hareket yapıyor. "İşte ! Büyük ejderhalar Kyreagan ve Hinarax!"

"Yine masal anlattığını sanıyordum, Meri." Konuşan genç kadın büyük bir fiçinin üzerine tünemiş, iki elinde bıçak çeviriyor. Kalın, sıkıca kıvrılmış kahverengi saçları bir iple arkadan bağlanmış. Birkaç dağınık Kilitler, somurtkan bir ifadeye sahip çekici, esmer bir yüzü çerçeveleyiyor. Koyu renk gözleri kukuletalı ve bizden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Zeytin tenli iri bir adam öne çıkıyor, gür siyah sakalının altındaki yüzü asık. "Peki bu katilleri neden hoş karşılayalım?"

"Onları hoş karşılayan gerektiğini hiç söylemedim Odrash," diyor Meridian. "Onlar şu anda hedefleri bizimkilerle aynı doğrultuda olan geçici müttefikler. Hepsi bu kadar. Burada dostluktan ya da ebedi sadakatten bahsetmiyoruz - bu kesinlikle karşılıklı bir amaca hizmet etmek için yapılan anlık bir pazarlık."

"Hepimizi yataklarımızda yakmayacaklarını kim söyleyebilir?" Bu konuşmacı bir kadın, bıçak çevirenden çok daha yaşlı. Uzun boylu, cılız ve kösele gibi, belirgin elmacık kemikleri ve kalbimin hissettiği kadar lanetli görünen gözleri var. Ellerinden biri sımsıkı kıvrılmış, yara izleriyle boğumlu. O kaldırıyor. "Bunu bana ejderhalar yaptı. Ve sen bizden onları korumamızı mı bekliyorsun?" Suçluluk duygusu pençelerini kalbime geçiriyor. Daha önce hiç bu kadar uzun süre

Ejderha ateşinin dönemsel sonuçları, Meridian ve bu kadın gibi hayatta kalanlara verdiği kalıcı hasar.

"Vohrain ile ittifak yapmakla hata ettik." Derin ses tonum mağarada yankılanıyor. "Bunu neden yaptığımızı açıklayabilirim. Açlığın eşiğinde olduğumuzu ve Vohrain'in sağlayabileceği avlanma alanlarına ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim. Ama hiçbir şey yaptığımız katliamı mazur gösteremez. Ben de ne saygınızı hak ediyorum ne de affınızı talep ediyorum. Sadece Vohrainian kralının devrilmesi için sizinle birlikte plan yapmak istiyorum.

Fetih şimdiden senin ve benim halkımdan pek çok insanın hayatına mal oldu. Vohrain'i ülkenizden sürmenize yardım edelim. Rahzien'i sizin için öldürmeme izin verin. Burada olduğum sürece alacağım tek canın Vohrainli olacağına yemin ederim."

Bu iyi bir konuşma; diplomatik, silahsızlandırıcı ve doğrudan kalbimden gelen bir konuşma. Varex burada olsaydı, onayının ve saygısının bir işareti olarak başını öne eğdi.

Meridian sesleniyor, "Bu Veliaht Prensesi kaçırın ejderha. Şimdi ona deli gibi aşık."

Elbette haydut böyle konuşmamı mahvetmek zorundaydı. Tüylerim diken diken oldu ve bir hırıltıyı bastırdım.

"Prenses Serylla." Çelimsiz kadın başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. "Kraliçe kaltağın tekiydi ama Prenses yeterince iyi biri. Tatlı bir kız. Omurgasız ama tatlı."

"Tek iyi kraliyet," diye kabul ediyor Odrash.

"Prensesi aldıktan sonra onunla ne yapacaksın?" sorar bıçak döndüren kız. "Onu adanıza geri götüreceksiniz?"

"Onu özgür bırakmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum. "İstediği yere gidebilir ve istediği her şeyi yapabilir."

"Demek onu seviyorsun." Kız başını sallıyor. "Benim için yeterince iyi."

"Şimdilik yeterince iyi," diye düzeltiyor Odrash. "Meridian, onu sevmeyi planlıyor musun?"

Bu ikisinin Kralı tam olarak *nasıl* öldüreceğini açıklayabilir misiniz? İki ejderha saraya çok zarar verebilir ama Rahzien'in yanına bile yaklaşmadan Vohrainian silahlarıyla indirilirler."

"Ah, en iyi kısmı da bu." Meridian ellerini birbirine vurur. "Ve hepiniz bunu sıkı bir sır olarak saklamalısınız, anladınız mı? Bu ejderhalar insana dönüşebilir."

İsyancıların üzerine inanmayan bir sessizlik çöker.

"Size kısaca gösterebilirim," diye teklif ediyor Hinarax. "Ama hemen ejderha halime gerekecek. Her bir formda ne kadar süre kalabileceğimizin bir sınırı var."

"Ayrıntıları sonra açıklarız," diyor Meridian göz kırparak. "et ve bize göster, yakışıklı. O vücudu tekrar görmeye hayır demeyeceğim."

Hinarax burnu neredeyse mağaranın zeminine değene kadar uzun boynunu eğiyor ve sonra mor bir ışık patlamasıyla insan şekline dönüşüyor.

Asilerin nefesi kesilir. Bıçaklı kız bıçaklarından birini düşürür ve öne doğru eğilir, gözleri ilgiyle parlar.

Hinarax sırtarak yavaş bir daire çizer, sonra tekrar ejderha formuna geçer. İnsanlar arasında heyecanlı bir konuşma patlaması yaşanır. Meridian sonunda onları sakinleştirmeyi başardığında planı açıklar ve hemen ardından iddia ettiği bir lider gibi emirler yağdırmaya başlar. "Inja, sen ve Annu depoya gidip Shrifshaw işini yaparken aldığımız ganimetleri arayabilir misiniz - Güney tarzında güzel giysiler, parmakları kalkık ayakkabılar, bu tür şeyler."

Sonra bıçakla dönen kıza dönüyor. "Aeris, bu bölgeden olmadığın için sen de korumalardan biri olmalısın, Odrash ve Kehanal'la birlikte sanırım. Üçünüzün Başkent'teki herhangi biri tarafından tanınma ihtimali daha az. Size üniforma bulmamız gerekecek. Anzuli- sınır köylerinden geliyor ve Güney'i ziyaret etti. Zairos'un kraliyet muhafızlarının ne giydiğini bilir. Ve Norril, fethe kadar sarayda çalıştın, değil mi? Belki küçük oyuncumuzu eğitebilirsin. bazı saray rutinleri ve görgü kuralları hakkında."

Sarışın bir adam öne çıkar. "Ben Prens Serylla'nın korumalar," diyor bakışlarını tutarak. "Daha nazik bir ruha hizmet edemezdin." "Evet." Kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum. "O nazik biri."

"Rahzien'in ona yaptıklarını hak etmiyor."

Norril'in sözleri üzerine oda sessizleşir. Başka bir şey söylemiyor ama isyancılar arasındaki konuşma yeniden başladığında, daha güçlü bir aciliyet ve amaç akımı taşıyor. Norril o tek cümleyle tüm grubu Prens adına daha ateşli bir eyleme teşvik etmişti.

Ve daha fazla minnettar olamazdım.

Ne yazık ki, birkaç saat bilgi edinip sonra başkente gidemeyiz. Meridian ve Norril'e göre, iki ejderhaya bu hileyi öğretmek bir günden fazla sürecek. Bu mantıklı ama yine de gecikme beni çileden çıkarıyor. Serylla'nın bana ihtiyacı var.

"Şu anda saraya uçabilir ve Rahzien'e meydan okuyabilirim," diyorum onlara. "Benimle konuşmak *zorunda* - biz müttefikiz ya da benim olanı çalana kadar öyleydik. Onu geri vermesini talep edeceğim. Hazine teklif edeceğim-"

"Kendi krallığının tüm hazinelerine ve Elekstan'ın kasasında kalanlara sahip," diyor Meridian. "Altın ve gümüşten oluşan güzel bir seçkiniz var, kabul ediyorum, ama bunların onu cezbetmeye yeteceğinden emin değilim."

Hinarax, "Daha fazlası var," diyor.

Onu da dürüstlüğünü de sikeyim. Boynumu döndürüyorum ve onu büzüştüren bir bakış atıyorum.

"Ne kadar daha?" Hırs Meridian'ın gözlerini aydınlatır.

"Yeterince."

Ama Norril başını sallar. "Prenses onun için paradan çok daha fazlasını temsil ediyor. İhtiyacı olan sembol o. Halk, sevdiklerinin kaybedilen bir savaşta ölmesine öfkeli. Rahzien'den eski kraliçelerinden nefret ettiklerinden daha fazla nefret ediyorlar. Bu da Rahzien'in Prenses'ten vazgeçmeyeceği anlamına geliyor, herhangi bir meblağ için değil. Yine de sana inat onu öldürebilir ya da insanlara bir ders verdi. Burada hüküm sürdüğü kısa süre içinde acımasız ve öngörülemez kanıtladı."

Norril ayrıntı vermiyor, ben de sormuyorum. Hemen işe yarar bir şey yapamazsam kendi bacağımı kemirecek ya da bu mağaranın tamamını yakacakmışım gibi hissediyorum. Zorla ya da ateşle elde edemeyeceğim bir ödülü bu kadar derinden arzuladığım böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bu mağaradan gök gürültülü bir fırtına gibi yükselmek ve Serylla'yı bulana kadar sarayı katman katman, oda oda yerle bir etmek istiyorum. Ama bunu yaparken hizmetkârlara ve çalışanlara -Serylla'nın değer insanlara- zarar verebilirim. Ve daha fazla Elekstan vatandaşını öldürmeyeceğime yemin ettim.

Meridian, "Şehir içinden çok az rapor alıyoruz," diyor. "Ama Prenses'in Başkent'in herhangi bir yerinde görüldüğüne dair bir söylenti duymadık."

Norril, "Hâlâ sarayda olabilir ama gözden irak bir yerde tutuluyor olabilir," diyor. "Ya da onu başka bir yerde tutuyor olabilir. Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yerde."

Ne kadar uzun süre aradığımı hatırladıkça umutsuzluk kalbimi ağırlştırıyor Serylla kafesten kaçtıktan sonra Ouros-kelle'e geri döndü. İnsanlar küçüktür. Bir ejderhanın giremeyeceği pek çok yere saklanabilirler.

İsteksizce rüşvet fikrinden vazgeçiyorum ve Meridian'ın planına odaklanıyorum. Her ne kadar çılgınca görünse de korkarım ki tek seçeneğimiz bu. Başımı saygılı bir şekilde eğerek pullu cüssemi mağaranın zeminine yerleştiriyorum. "Bize bilmemiz gerekenleri öğret."

"Mutlulukla," diyor Meridian ve sonraki birkaç saat boyunca o ve Norril Konuş.

Ve

konus.

Ve

konus.

Paylaştıkları tüm gerçekleri kavramaya çalışıyorum ama her şey o kadar yabancı ki konular zihnimde birbirine karışıyor - hitap şekilleri akşam yemeği yemekleriyle, Güney Krallıkları haritaları sarayın düzeninin aceleyle çizilmiş eskizleriyle karışıyor. Meridian boşlukları doldurmaya, Hinarax'ın ve benim bilmediğimiz şeyleri tanımlamaya ve açıklamaya çalışırken, Norril açık sözlü, keskin açıklamalarla ilerleyen bir tip.

Sonunda, yeni bilgilerin fazlalığından yorgun birkaç saat uyuduktan sonra tekrar uyanıp insan formuna geçtik ve bunun üzerine asilerden birkaçı dar iç çamaşırları ve tozluklardan tuniklere, gömleklere ve yeleklere kadar kat kat insan kıyafetleriyle üzerimize çullandı.

Hinarax ve ben, insanlar hangisinin en iyi olduğuna karar verene kadar birkaç farklı kıyafet denemek zorundayız.

Kyteia adında bir kadın sol omzuma bir tür battaniye tutturup onu ustaca örterken, "Sizin için küçük bir bavul hazırlayacak kadar eşyamız var," diyor. "Ama neden daha fazla valiziniz olmadığına dair bir açıklamamız olmalı. Eminim Meri bir şeyler düşünecektir. Şimdi botlar."

"Çizme yok," diye itiraz ediyorum.

"Oh, ama çizmeleriniz olmalı, uzun ve parmakları kıvrık olanlardan. Son moda onlar."

"Belki de Güney Krallıkları botları duymamıştır," diye yardımcı olmaya çalışıyorum.

"Eminim öyledir. Şimdi ayağını kaldır."

Kyteia'nın kır saçları onu insanlar arasında yaşlı biri olarak gösteriyor ve bana yaşlıların bilgeliğine saygı duymam öğretildi, bu yüzden isteksizce itaat ediyorum. Ayaklarımı *çorap* denen bir şeyle örtüyor, bu da botları biraz daha az rahatsız ediyor. Yine de ayaklarım ezilmiş ve hapsedilmiş gibi hissediyor ve bundan hoşlanmıyorum.

"İşkence görüyormuş gibi görünmemeye çalış," diyor Kyteia hoş bir şekilde. "Çok iyi gidiyorsun Hinarax."

Deri ve satenden oluşan boğucu bir katmanla kaplı olmasına rağmen ona gülümsüyor.

"Şimdi, Kyreagan," diyor Kyteia, ses tonunda sert bir cesaretlendirme notası var. "Yürümeyi dene, olur mu?"

Sol kolumdaki ağır kumaş katını silkelemeye çalışarak sert adımlarla ilerliyorum. "Sırtımdaki bu battaniyenin amacı ne?"

"Bu bir pelerin, canım. Bu daha çok süslü, Güney modasına göre şekillendirilmiş. Etkisi genellikle oldukça gösterişli olur, ama sizde..." Onun

Ben geçerken sesi kesiliyor ve yüzünü buruşturuyor. "Yürüyüşünü rahatlat. Bacaklarının yerinde çit direkleri varmış gibi görünüyorsun."

"Hey şimdi," diyor Meridian yanından geçerken, yanağına öpücük kondurarak. "En iyi arkadaşlarımdan bazılarının tahta bacakları var."

Kyteia, "Ve bahse girerim ki ejderha Majesteleri'nden daha zarif yürüyorlardır," diyor. "Belki biraz çalım atmayı deneyebilirsin, aşkım?"

Ona bakıyorum. "Swagger?"

"Göstermek ister misin, Meri?"

Meridian bastonunu savurur ve birkaç adım atar.

Topallaması hâlâ fark ediliyor, ama yine de yürüyüşünde bir yetenek, her parçasında inkar edilemez bir rahatlık var.

"Hepsi *burada*." Topuklarının üzerinde döner ve göğsüne vurur. "Ruhun içinde. Çalımları hissedin ve sonra dışarı çıkarın. Özgüven, beyler. Sen zaten bir prensin Kyreagan, yani bu çok da zor bir şey değil. Ama lüks içinde büyüdüğünü hayal - *insanların* lüks dediği şey, etrafındaki parlak, güzel şeylerin zenginliği, en seçkin konforlar ve etrafta patronluk taslayacak çok sayıda *insan* anlamına geliyor. Önünüzde birkaç kardeşiniz var, bu yüzden tahta asla dokunamayacaksınız. Senin rolün seyahat etmek

Baban için diplomatik görevlerle çeşitli krallıklara gidiyor, her ülkenin sunduğu en iyi şeylerin tadını çıkarıyorsun. Belki bir gün güçsüzlüğüne kızacaksın ama şimdilik keyfine bakıyorsun. Ve sen-" Hinarax'ı işaret ediyor. "Sen Prens'in güvenilir hizmetkârsın, onun yaverisin, son derece saygın bir memursun. Görevleriniz çok, ama onları ustalıkla yerine getiriyorsunuz ve Prens'in masraflarını karşılayarak seyahat etmekten memnunsunuz. İkiniz de genç, yakışıklı ve eğlenmeye hazırsınız."

"Eğleniyor musun?" Ona kaşlarını çatıyorum. "Elekstan hâlâ istikrarsız. Savaş daha yeni bitti. Yabancı bir prensin eğlendirilmeyi bekleyerek gelmesi tuhaf değil mi?"

"Belki de," diye itiraf ediyor Meridian. "Ama Rahzien'in fethi çok yeni olduğu için, yakın uluslardan herhangi bir onay almaya hevesli. Zairos kraliyet ailesinin ziyareti onun Elekstan üzerindeki hak iddiasını destekliyor. Sizi karşılayacak ve uygun eğlenceyi sağlamak için elinden geleni yapacaktır. Ona ne kadar kalacağını söyle, sence Norril?"

"Bir hafta," diye yanıtlıyor Norril. "Yeterince uzun, ama çok uzun bir dayatma değil. Bu size Prens hakkında bilgi almak için zaman kazandıracaktır. Tüm kraliyet muhafızları fetihten sonraki birkaç gün içinde ya kaçtı ya da öldü, bu yüzden sizi yardım için eski dostlarımdan herhangi birine yönlendiremem, ancak size

birkaç hizmetlinin isim ve eşkâli, kulağı delik olanlar ve belayı gören bir göz. Prenses , size nerede olduğunu söyleyebilirler."

"Şimdilik bu kadar strateji yeter," diye ısrar ediyor Kyteia. "Prens gurur ve güvenle yürümeye çalışmalı."

Göğsümdeki *havayı* hissetmeye çalışıyorum ve her adımda ayaklarımı yukarı kaldırarak mağaranın içinde cesurca ilerliyorum. Bir şekilde pelerin botumun topuğuna dolanıyor ve tökezliyorum, sendeliyorum ve birkaç *lanet* mırıldanmasıyla kendimi düzeltmeyi başarıyorum.

Kyteia başını eğiyor ve dudaklarını büzerek ağzının etrafındaki kırıksıklıkları derinleştiriyor. "Pelerini büyük, sarkık bir kanat olarak düşünmenin yardımı olur mu?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Hayır. Bu hiç yardımcı olmaz."

"Doğru... o zaman belki daha kısa bir pelerin." Pelerini çıkarır ve yakındaki bir masaya çekilir. "Paça kıvrırma konusunda ne yapabileceğime bakacağım." Meridian, "Adımlarınızı ve çalımınızı geliştirmeye devam edin" diyor. "Ve

Siz bunu yaparken Anzuli size Zairos'un kısa bir tarihini anlatacak ve ardından Norril hitap şekillerinin üzerinden tekrar geçecek. Eğlenceli olmaz mı?"

"Sürükleyici," diye cevap veriyorum.

"Evet, şey... İşgalci güçlere karşı alçakça planlar yapmaya gidiyorum." Meridian bana orantısız sırtışlarından birini veriyor. "Siz iki yaratık buradasınız diye operasyonların durmasına izin veremem. Bütün yumurtalarımı tek bir sepete koymamayı uzun zaman önce öğrendim. Ve Vohraynalılar kuzey köylerini ele geçirdiğinden beri devam eden özellikle karmaşık ve önemli bir sepetim var ve ilgilenilmesi gerekiyor."

O uzaklaşıyor ve ben mağaranın engebeli zeminini tekrar geçiyorum, onun yürüyüşünü taklit etmeye çalışıyorum, *yumurtalar* hakkındaki yorumunun düşüncelerimi elimdeki görevden saptırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Ama bir yuvada biri mor, diğeri mavi iki güzel yumurta hayal etmekten kendimi alamıyorum. Benim yavrularım.

Onların uğruna her türlü rolü oynarım, her türlü alaya katlanırım, elimden gelen tüm bilgiyi yutarım.

Göğsümde yakıcı bir kesinlik çarpıyor ve bir kez olsun botları hissetmeden, bir amaç uğruna ileri atılıyorum.

Meridian omzunun üzerinden geriye bakıyor. Sonra dönüp beni izliyor ve daha geniş gülümsüyor. Tek mavi gözü onaylayarak parlıyor. "İşte *bu*, dostum, bir prensin yürüyüşüydü."

OceanofPDF.com

SERYLLA

Dehşet uzuvlarımı kavırıyor, dik durmaya çalışırken kaslarım kaskatı kesiliyor. Çaresiz bir çılgınlıkla çırpınıyorum, bacaklarımın etrafına dolanmış çarşafların bir voratrice'in dikenli dilleri olduğuna, yatağın kenarının bir uçurumun eşiği olduğuna yarı inanıyorum.

Vücudum yere çarpıyor ve çevreme anlam veremeyerek çırpınıyorum.

"! Ekselansları!" Ses tanıdık, bileklerimi kavrayan eller ve üzerimde süzülen yüz de öyle. "Prenses Serylla!"

Dövüşmeyi bıraktım. "Parma?"

Hizmetçim başını sallıyor, alt dudağı titriyor. "Prenses."

Dürtüsel olarak ona çaresizce sarılıyorum, nefes nefese kalırken bile onu kendime çekiyorum, "Hayır, burada olmaman gerekiyordu, güvende olman gerekiyordu, o canavarla sarayda değil-"

"Beni mi kastediyorsun?" diye gürler bir erkek sesi.

Parma'nın arkasında iri yarı bir figür belirliyor. Bir an için onu tanıyamıyorum, çünkü kocaman savaş sakalı gitmiş, kalanlar da çene hizasına yakın kesilmiş. Kızıl-turuncu saçlarının kalın yelesi de kısa kesilmiş. Rahzien şaşırtıcı derecede farklı görünüyor; daha az kavgacı bir

savaşçı ve daha çok bakımlı bir kral gibi - taktığı pırlanta işlemeli kolyenin de etkisiyle.

Annemin tacı.

Kafasından koparmak ya da talep etmek istiyorum. Tam zamanında, boyun eğiyormuş gibi yapma kararlılığımı hatırlıyorum.

Ona boyun eğdiğimde beni ödüllendirdi. Bir yatak odasıdayım ve ateşim düştü, bu da bana ilaç verildiği ya da bir şifacı tarafından tedavi edildiğim anlamına geliyor, muhtemelen ikincisi. Dilim kuru olsa da artık acı verici bir şekilde kavrulmuyor.

Yavaşça doğruldum, karışmış saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım. "Efendim, beni affedin. Rüyamda ejderhalar adasındaki canavarları görüyordum."

"Dersini hatırlıyor musun?" Gözleri soğuk, hesapçı. Bahananemi yutmadı. Tam olarak kırılmadığımdan şüpheleniyor.

"Sanırım dersi hatırlayabilirim," diye cevap veriyorum. "Söyle o zaman."

Parma'nın önünde bu sözleri tekrarlamaktan, nasıl fethedildiğimi görmesine izin vermekten nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok. Rahzien'i itaatkâr olduğuma ikna etmeliyim, yoksa neredeyse ölmek üzere olduğum o hücreye geri döneceğim.

"Ben senin evcil hayvanıyım. Bana söyleneni yaparım. Bana söyleneni yaptığımda, iyi şeyler alırım."

"Ve diğer ders." Rahzien'in sesi alçak, neredeyse yatıştırıcı, ama içinde ölü şeylerin akıntısı var, öldürülmüş ruhlarla boğulmuş bir nehir gibi.

"Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim. Ben değersizim. Aptalım. Yalnızım. Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor."

"Mükemmel. Yerini unutma, yoksa örümcek farelerle birlikte o deliğe geri dönersin. Aslında, sanırım sana bir hatırlatma olarak *Örümcek* diyeceğim."

"Sizi ne memnun ederse, Efendim."

"Bu hizmetçi benim sana hediyem. Bir iyi niyet jesti. Belki tanıdık bir yüz işinize yarar diye düşündüm. Seni ilk halk toplantımıza hazırlayacak. birlikte görünmek." diz çöken Parma'nın arkasını çizmesinin ucuyla dürtüyor. "Ayağa kalk hizmetçi. Prensese hemen yemeğini yemeli, sonra da ona ikinci kıyafeti giydireceksin. Şal, elbise değil."

"Lordum." Başını eğerek onayladı.

Kral odayı terk ediyor ve ben dokunaklı bir bunun benim odam olduğunu fark ediyorum, lavanta şakayıklarıyla işlenmiş kalın halısı, altın saçaklı perdeleri, muazzam sayvanlı yatağı ve

beyaz mobilyalar, gül ve mürdümün çeşitli daha fazla şakayıkla boyanmış. Üç geniş pencere, havadar ve davetkâr bir alan. bahçeye bakıyor. Kemerli bir geçit, altın kaplamalarıyla beyaz mermer banyoya açılıyor.

Sağımdaki kapalı kapıların ardında düzinelerce parlak elbise ve bol, renkli salon kıyafetlerinden yumuşak beyaz ketenden parlak siyah deriye kadar her türlü pantolonun bulunduğu dolabım yer alıyor. Solumda, başka bir kapının ardında, kitap rafları ve piyanosuyla çalışma odam yer alıyor. Yatağımın karşısındaki kapılar oturma odasına açılıyor; burada görkemli konukları ağırlamaktan yirmili yaşlardaki soylularla gürültülü partilere ev sahipliği yapmaya kadar her şeyi yaptım.

Ama bu süit, ne kadar sevilen ve tanıdık olsa da, şimdi bana uğursuz geliyor -Vohrain Kralı'nın kolayca çalabileceği değerli bir hediye. İsteddiği zaman beni burada ziyaret edebilir. Sahip olduğum her güzel anıyı bozabilir. Bu odalar.

"Prenses?" Parma'nın dudakları yine titriyor ve korkmuş bir dişi geyiğin gözleriyle bana bakıyor. "Bir şeyler yemelisiniz, sonra da saçınızı düzeltmem ve sizi Kral'ın söylediği gibi giydirmem gerekiyor."

Başımı sallıyorum, üzerimdeki sade fildişi geceliğe bakıyorum. "Emrettiği gibi yapsak iyi olur."

Omzunun üzerinden açık kapıya doğru bakıyor. oturma odası. Kapının önünde sırtları bize dönük iki adam duruyor. Vohrainian üniforması ve miğfer giyiyorlar. Onların ötesinde, oturma odasının uzak tarafında, koridora açılan bir kapı var, ama bu benim süitimdeki üç çıkış yolundan sadece biri.

Kral'ın itaatkâr bebeği olma planım hâlâ geçerli ama kaçma şansım varsa bunu değerlendirmeliyim.

"Çalışma odasının kapısı mı?" Parma'ya fısıldıyorum. Başını sallıyor. "Korumalı."

"Peki ya dolabın içinden geçen geçit? mı?" Başını sallıyor, yüzünü buruşturuyor. "Tuğla ile örülmüş."

Kahretsin.

Kapıdaki muhafızlardan biri arkasını döner. "Fısıldaşmak yok. Kral'ın emrini yerine getirin."

Parma komodininin üzerindeki kapalı tepsiyi işaret ediyor. Kapağın altında tavuk, bezelye ve et suyuyla terbiye edilmiş pirinçten oluşan bir tabak buluyorum. Çocukluk favorilerimden biri.

Yemek bedenimi olduğu kadar kalbimi de besliyor, çünkü bu yemeği benim için kimin hazırladığını biliyorum. Tanıdık baharatları hatırlıyorum. Bu, baş aşçı Myron'un işi; iri yarı, neşeli bir adam, hikâyeleri ve şarkıları seven biri. Bu yemeği başka kimse aynı şekilde yapamaz. Ona yemeğin benim için olduğu söylenmiş olmalı ve lezzetler neredeyse onun ayı gibi sarılmalarından biri kadar iyi.

Ejderhanın adasında ve zindanda geçen günlerden sonra, hiçbir şeyin tadı bu kadar enfes olmamıştı. Yemekler basit olduğu için şükrediyorum, yoksa yarı aç midem buna dayanamayabilirdi.

Yemekten sonra tuvalet masamdaki minderli tabureye oturuyorum ve hizmetçim her zamanki görevlerini sessizce yerine getiriyor. Fırçanın kafa derimi sıyırması ve nazik parmaklarının saçlarımla oynaması çok özlediğim bir zevk. Hem saçlarım hem de vücudum temiz hissediyor, bu yüzden bir noktada yıkanmış olmalıyım, ama bunu hatırlamıyorum ve Zevin'in ailesinin evinden saraya taşındığımı da hatırlamıyorum. Yolculuk sırasında sayıklıyor ya da bilincimi kaybetmiş .

Ya Kral bu süre zarfında benden faydalandıysa? Çoktan onun çocuğuna hamile kalmış olabilirim ve bundan haberim bile olmayabilir. Yine de Kyreagan'ın yumurtalarını taşıdıktan sonra bu kadar çabuk doğurgan olacağımdan emin değilim.

Bir soruyu daha riske attım. "Ben uyurken Kral'ın bana dokunup dokunmadığını biliyor musun?"

"Bildığım kadarıyla hayır, Prenses," diye fısıldıyor Parma. "Buraya getirildiğinizden beri yanınızdayım. Kral'ın şifacısı sana baktı, sonra Azra ve ben seni yıkadık ve yatırdık."

Saçlarımı ustalıkla özenli bir şekilde örerken yine sessizliğe gömülüyorum. İş bittiğinde dolaba doğru yürüyor ve ben de tüm güzel kıyafetlerimi görmek için sabırsızlanarak sağa doğru eğiliyorum.

Ama Parma dolabı açtığında, askılarda asılı hiçbir elbise, raflarda katlanmış hiçbir gömlek ya tunik, sepetlerde hiçbir eşarp ve en uçtaki heykelsi altın ağacın dallarından damlayan hiçbir mücevher yoktur. Yan yana asılı iki parça dışında tüm dolap boştur: ince omuz askılı dantelli beyaz bir elbise ve tüllü siyah bir kumaş parçası.

Bazı insanlar nadir bulunan kitap baskılarını, tabak takımlarını ya da güzel tabloları toplar. Her bir parçanın kişiliğimden bir şeyleri temsil ettiği özel dikim kıyafetlerden oluşan bir seçkiye sahiptim. Onlar sadece kıyafet değildi.

anlar, . Onlar *bendim*. Ve şimdi, yaptırdığım ya da topladığım tüm kıyafetler *yok* oldu.

Gözlerim doluyor. Ağlamak için aptalca, sığ bir şey ama elimde değil. O boş dolabın görüntüsü göğsüme saplanan bir bıçak gibi. I Gardırobumun çok da önemli olmadığını biliyorum ama kaybettiğim diğer şeyler yüzünden yokluğu daha acı verici.

Parma geri dönüyor, elinde film gibi siyah bir giysi var. Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. Halkım çok daha kötü acılar çekerken, onun önünde çalıntı giysiler için ağlamayı reddediyorum.

Beynim yavaşça Parma'nın elindeki skandal yaratan, tüllü şeyi algılıyor. "Halka açık bir yerde bunu mu giymem gerekiyor?"

Yine ağlayacakmış gibi görünüyor. "Özür dilerim, Prenses."

"Bu senin hatan değil," diye aceleyle onu rahatlatıyorum. Ardından, muhafızların yararlanması için, "Efendim ne isterse, Efendim onu alır" diye ekliyorum.

Geceliği çıkardıktan sonra Parma tüllü giysiyi üzerime sarıyor. Hacimli, neredeyse pelerin gibi. Siyah satenden bir şerit belime dolanarak onu bir tür elbiseye dönüştürüyor ama o kadar şeffaf ki vücudumu zar zor örtüyor - ki Kral'ın amacının da bu olduğuna şüphe yok. Anneme yaptığı gibi beni de utandırmak istiyor. En azından bana bir parça kıyafet veriyor, çıplak görünmek zorunda kaldı. Rahzien insanlara bir mesaj gönderiyor -Bu toprakların mağlup asillerinden biri olsam da ona teslim oldum, bu yüzden onun merhametinden yararlanıyorum.

Bana söyleneni yaptığımda, iyi şeyler alıyorum.

Parma'nın burada, bu işin ortasında kalmasından nefret ediyorum. Kral onu önemsemediğini biliyor, bu da onu koz olarak kullanabileceği anlamına geliyor.

Yakınıma eğilmiş, yüzüme kozmetik uyguluyor, bu yüzden kapının dışındaki muhafızların duymaması için zar zor duyulabilir bir fısıltı daha riske atıyorum.

"Peki ya Taren ve Huli?" Fısıldıyorum.

"Kardeşinin çiftliğine kaçtılar," nefes alıyor. "Orada daha güvendeler."

Rahatlama kemiklerimi batırıyor, kaslarımı sıvı hale getiriyor. Fiziksel olarak kendimi hiç kendim gibi hissetmiyorum, daha zayıfım, daha yorgunum. Ya bu sadece

Yoksunluktan mı, ateşten mi, yoksa ejderha yumurtalarını taşımaktan mı? Ya Rahzien haklıysa ve öldürücü bir şey sinirlerime dolanıyor, damarlarımda sürünüyorsa? Şifacının tedavi edemediği bir şey, beni Kral'a bağlayan bir zehir.

Bunu gerçekten hissedebiliyor muyum, yoksa sadece *hayal* mi ediyorum? Belki de son birkaç haftadır yaşadığım dalgalanma ve tehlikeden sonra sonunda aklımı kaybediyorum.

Hem Kyreagan hem de ben korkunç bir keder ve dünyalarımızda çoğu insanın katlandığının çok ötesinde büyük bir altüst oluş yaşadık. İlk başlarda bunları işlemek için çok az zamanımız vardı; hayatta kalmaya odaklanmıştık. Yine de, bu keder ve travma paketlerini birlikte yavaşça açmaya başladık... parçaları açıkta bırakmak, birbirimizin acısını görmek ve bu süreçte iyileşmek. Birbirimiz için şaşırtıcı derecede iyiydik ve onu hiç kimseyi özlemediğim kadar çok özliyorum.

Kalbimdeki ani acı patlaması panikle hatırladığım anılar zincirini tetikliyor, baygınken geçici olarak kaybettiğim şeyler. Rahzien'in bahsettiği, Middenwold Adalarındaki tüm sürüleri ve hayvanları zehirleyen zehir. Ejderha salyasıyla tetiklenen bir zehir.

Kyreagan ölmedi. *O , ölmüş olamaz. Ama yakında ölebilir ve onu uyarmalıyım... ama onu uyarmamın bir yolu yok ve herhangi bir Gönderdiğim mesaj çok geç olacak, çok geç... Onu seviyorum, onu seviyorum ve ona onu sevdiğimi hiç söylemedim, oh tanrım sarmal oluyorum, batıyorum ve duramıyorum...*

"Ekselansları." Parma gözlerimin altındaki siyah çizgileri temizlemeye çalışırken bakışları kederle parlıyor, ama ağlıyorum ve nem onun görevini imkansız hale getiriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Üzülme." Hafifçe hıçkırıyor, nefesini içine çekiyor, dişlerini sıkıyor. Başparmağını sol gözümün altından geçirip bulaşan boyayı siliyor. "Kral seni tam makyajlı istiyor ve oraya varana kadar çalışmaya devam edeceğim. O piçin sana zarar vermek için bir bahanesi olmasını istemiyorum."

Hakaret zar zor duyuluyor ama bu ondan hiç görmediğim kadar büyük bir meydan okuma. Parma çekingen bir insandır. Sarayda çalışmaya ilk başladığında, korkudan ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu. Onu ortaya çıkarmaya kararlıyım, ona güneş gibi şefkat gösterdim ve diğer hizmetkarlarımın da ona iyi davranmasını sağladım. Vohrain istila ettiğinde daha yeni çiçek açmaya başlamıştı. Onun kısa süreli cesaret parıltısını görmek beni gururlandırıyor.

Vohraylı bir muhafız oturma odama giriyor ve yatak odasının kapısındaki iki adamla konuşuyor. "Vakit geldi. Çağrıldı."

Parma en sevdiğim dudak renginden bir tutamla ağzımı ustalıkla boyuyor ve geri çekiliyor. Tabureden kalkıyorum.

Ama oturma odasına gitmek yerine çalışma odamın kapısına doğru yürüyorum. Parmaklarım kapının koluna dolanıyor ve içeri bakmaya korkarak tereddüt ediyorum.

Bu odadaki kitap kütüphanesiyle gurur duyuyorum. Hizmetkârların ve personelin romanları, şiir koleksiyonlarını, tarihi ciltleri ve istedikleri her şeyi ödünç almalarına her zaman izin verdim, yeter ki kapının yanında tuttuğum deftere işaretlesinler ve zamanında yerine geri koysunlar. İşleri bitti.

Her türden kitabın yanı sıra, çoğu bu toprakların büyük müzisyenleri tarafından bestelenmiş, oldukça geniş bir nota koleksiyonum var. Ve orada raflarda kendi bestelerimle dolu deri ciltli ince ciltler de var.

"Gelin Prenses," diyor muhafızlardan biri.

"Bir dakika." Nefesimi tutuyorum ve çalışma odasının kapısını açıyorum. Çıplak raflar, bazıları parçalanmış.

Oraya buraya atılmış yırtık bir sayfa.

Piyanonun tuşları sert ve ağır bir şey tarafından ezilmiş.

Perişanlık kalbimi acımasız parmaklarıyla kavırıyor. Neden fetihçi bir ulusun eşyalarımı rahat bırakacağını düşündüm? Neden her şeyin bıraktığım gibi umdum?

Belki de yatak odam sağlam görüldüğü içindir. Bazı eşyalar eksik olsa da, yaralı askerleri ziyarete gittiğim sabahki gibi görünüyor.

Yine de hiçbir şey aynı değil.

Yatak odama döndüğümde kalp atışlarım hızlanıyor, şifonyerlerden birine koşup en üst çekmecesini, sonra bir sonraki çekmeceyi ve bir sonrakini açıyorum. Hepsi boştu. Parma ve gardiyanlar beni izlerken odanın içinde koşturmaya, çılgınca çekmeceleri ve kutuları açmaya devam ediyorum.

Narin iç çamaşırlarım, çoraplarım, hatıralarım, terliklerim, kurdelelerim, mücevherlerim gitti. Üzerinde kısmen tamamlanmış şarkı sözlerinin karalandığı kağıtlar gitti. Hizmetçilerimden ve muhafızlarımdan bazılarına yaptırdığım eskizler ve portreler-gitti. Nakış ve kanaviçe malzemelerim, parfümlerim, vücut kremlerim gitti.

Kral, Parma'ya birkaç kozmetik ürünü ve tuvalet masası için gerekli malzemeleri verdi. Geri kalan her şeyi aldılar.

Bıkkın bir halde odanın ortasında duruyorum, ellerim gevşek ve boş. Kalbim gözyaşı dökemeyecek kadar harap olmuş durumda. Parma tuvalet masasının yanında oyalanıyor, daha önce bana uyguladığı fırçadan endişeyle saç tellerimi koparıyor.

Vohrainialılardan biri öne çıkıyor. Üç pencereden gelen sabah ışığı miğferinin iskelet çenesinde parlıyor. "Gel. Şimdi."

Ona doğru adım atıyorum, boş ve kararsız. Kollarımı bileklerimi kelepçelediğinde ona karşı koymuyorum. Bileklerim de ben uyurken şifacı tarafından tedavi edilmiş olmalı. Artık ağrımıyorlar ve cildim kusursuz. Ancak bu kelepçeleri çok uzun süre takmak zorunda kalırsam, ağrı ve kanamanın geri döneceğinden hiç şüphem yok.

Gardiyanlar bana tanıdık koridorlarda eşlik ederken, çıplak raflar ve boş çekmeceler aklımdan çıkmıyor.

Onlar sadece eşya, Serylla. Nesneler, insanlar değil. Bu kadar derinden etkilenmemelisin.

Ama yıkımımdan kurtulamıyorum. Sahip olduklarımın benim için gerçek değerlerinin ötesinde bir anlamı vardı. Kendi krallığımdan emin olmadığım bir krallıkta

ve geleceğim üzerinde çok az kontrolüm vardı, eşyalarım etkimin, seçimlerimin küçük alanını temsil ediyordu. Ve o deri ciltli

Defterler yıllarca özel müzik bestelerimi, şarkı sözlerimi, düşüncelerimi ve duygularımı temsil etti. Onlar asla yeniden yaratamayacağım hazineler. Kendimi ruhuma tecavüz edilmiş gibi hissediyorum.

Gardiyanlar beni acele ettiriyor, tanıdığım yüzlerin yanından geçiyorum - değerli yüzler. Bazıları beni görünce kızarmış ve ağlamaklı bir halde arkalarını dönüyor. Diğerleri başlarını dik tutarak bakışlarımı karşılıyor. Arkamızda bir yerden bir kadın bağırıyor: "Kraliçe öldü. Kraliçe çok yaşa!"

Vohraynalılardan biri hemen geri dönüyor ve bağırان kadını aramak için koridorda geri geri yürüyor. İleriye doğru itildim, büyük mermer fuayenin merdivenlerinden aşağıya itildim.

Avluya, bahar sabahının ılıman sıcaklığına çıkarıldığımda, ahır şefi orada, kraliyet arabasına koşulan dört atın başında duruyordu. Seyis efendinin kiralık çocuklarından ikisi

İkisi de henüz ergenlik çağına girmemiş, çelimsiz çocuklar. Çocuklardan birinin yüzü kıpkırmızı, gözleri ıslak ve umutsuz. Diğerinin yüz hatları öfkeyle kaskatı kesilmiş ve benim görünüşümü değerlendirirken bakışları intikam ateşiyle yanıyor. Ahır sahibi bir elini ikinci çocuğun koluna koyuyor, tepki vermemesi, aptalca bir şey yapmaması için uyarıyor.

Tüm bu krallık annem tarafından istismar edildi, gururuna kurban edildi. Onlar da kadar yaralı ve yorgunlar. Ve yine de beni seviyorlar. Saçımı örerken Parma'nın dokunuşundaki sevgiyi hissettim. Salondaki kadının meydan okuyan haykırışında duydum. Ahır şefi ve çocuklarının gözyaşlarında, öfkelerinde ve sempatilerinde gördüm.

Kalbim kabarıyor, zihnimdeki müzik de öyle; altın notalar patlaması.
Kyreagan'dan alındığımdan beri kafamın içinde müzik duymamıştım.
yuva.

Şaşkınlıkla hızlı bir nefes aldım, bu mucizenin büyüüne kapıldım.
melodi bilincime yayılıyor. Zehre ve yorgunluğa, kedere ve dehşete rağmen,
müzik hala benim. Benden ne çalarlarsa çalsınlar, *bunu* alamazlar.

Kaybettiğim eserler benim parçalarımdı, ama *bütün* ben değildim. Her şeyi
soyun, yine de *ben kalırım*. Ourosquelle için müzik besteledim,
Orada tutsak olmama rağmen. Ve burada müzik yapmaya devam edeceğim,
sadece kalbimde olsa bile.

"Yukarı ," diye bağılıyor muhafızlardan biri. Arabanın basamağına
tırmanıyorum ve bir saniye sonra içeriye kapatılıyorum, koltuğa yerleşirken
karanlıkta göz kırpyorum.

Pencerelerin üzerindeki perdeler neredeyse kapalı, sadece biraz güneş ışığı
alıyor. Karşımda, annemin genellikle oturduğu yerdeki yastıklı koltukta Vohrain
Kralı oturuyor, dizlerini ve kalçalarını iyice açmış, düz, duygusuz gözlerini bana
dikmiş.

"Orada oturmuyorsun," diyor. "Yere oturacaksın. Ayaklarımın arasına."

Dudaklarımı sıkarak yavaşça banktan yere kayıyorum,
Onu hazırlıksız yakalayıp boğazını falan mı sıksam diye düşündüm. Ama boynu
o kadar kalın, o kadar büyük ve güçlü ki, bir tür silah olmadan herhangi bir
saldırganlık denemeye cesaret .

Açılmış bacaklarının arasına oturuyorum ve benden sikini yalamamı
istemediği için sessizce Yaratıcı'ya şükrediyorum.

"Kısa bir yolculuk olacak," diyor. "Bu güzel ağzı iyi bir şekilde
kullanabiliriz."

Hay sikeyim. Yukarı baktım, yüzüm sıcaktı.

Kıkırdıyor. "Öyle değil, Örümcek. Ne kadar kötü bir aklın var. Ben sadece
yol boyunca senin derslerini çalışacağımızı kastetmiştim. Benden sonra tekrar
et... Sen değersizsin. Aptalsın. Yalnızsın."

Kırılğan umuduma tutunarak, intikamıma sarılarak, halkımın sevgisine
tutunarak yalanları okuyorum.

Ve onlara inanmak isteyen yanıma karşı savaşıyorum.

KYREAGAN

Yemeği çatalla yemeye çalışırken bir anda dnşyorum, altımdaki tabureyi ve masanın bir kısmını parçalıyorum. Çıkışa doğru koşuyorum, ateş, buhar ve vahşi kanatların patlamasıyla şelaleden dışarı fırlıyorum.

Asilerin mağarasına varmamızın üzerinden iki gün geçti ve ben hâlâ doğuştan insan olduğuma ikna edici bir performans sergileyemiyorum.

Havuzun zerine iniyorum, enemle yerden bir fidan koparıyorum ve onu kıyının imenli kenarından aşağı fırlatıyorum. Düşerken onu ateşe veriyorum ve aşağı inerken yanışını izliyorum.

"Etkileyici." Bu Meridian, patikadan bana doğru ilerliyor. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı göz bandının altın işlemelerinde parıldııyor ve ışınlar koyu kıızıl saçlarını kanlı bir ateşe çeviriyor.

Sinirli bir nefes verip başımı ondan yana çeviriyorum. "İyi gidiyorsun," diyor.

"Ben değilim."

"ylesiniz. Hatta o kadar iyisin ki, bence ilk gezimizi yapmalıyız."

Başımı arkaya çevirip ona duman üflüyorum. "Saray için hazır değilim."

"Pek sayılmaz ama diğer birkaç kişiyle konuştum. Şehrin doğu kapısının hemen dışındaki pazarı ziyaret edeceğiz. Bir çeşit deneme sürüşü gibi. Kılık değiştireceğiz ve endişelenmemiz gereken herhangi bir yemek, dans ya da saray konuşması olmayacak. Sen ve Hinarax için iyi bir pratik olacak ve bazı bilgiler edinebiliriz. En azından halk arasındaki durum hakkında bilgi sahibi oluruz. Biz oradayken birkaç arkadaşım ortalığı biraz karıştıracak ama kimse bizi onlarla ilişkilendirmesin diye mesafelerini koruyacaklar."

Biraz tahribat, özenli bir çalışmadan çok daha tatmin edici geliyor. Bilgiyi beynime kazıyor, çatal gibi ufak tefek aletleri nasıl kullanacağımı öğrenmeye çalışıyor, mahkeme ortamında uygun olan farklı eğilme ve selamlama türlerinin pratiğini yapıyordum. Ben daha çok insanların küçük boyutlarını ve gizliliklerini nasıl kullandıkları daha büyük bir düşmanla karşılaştığında avantaj sağlar. "Vohrainian'ları taciz ettiğinizi söylediniz. Tam olarak nasıl?"

"Her ordu gibi onların da erzak alması gerekiyor. Bazen arabaları ve vagonları durdurur, malları çalar ve insanlara veririz. Anzuli ve diğerlerinin dün ayrıldığı zamanı hatırlıyor musunuz? Vohrain'in nüfus sayım istasyonlarından birini yakmaya gitmişlerdi."

"Bu mağaraların ötesinde başka müttefikleriniz var mı?"

Bir kahkaha atıyor ve piposunu doldururken sırtını omzuma yaslıyor. "Elekstan'ın her yerinde direniş üyeleri var. İki düzine kadarı haftalardır Vohrayn sempatizanı olarak gizli görevde, benim için özel bir proje üzerinde çalışıyorlar. Rahzien'in bu krallığı fethetmeden çok önce Elekstan topraklarında iki silah imalathanesi kurduğunu biliyor muydunuz?"

"Bir keresinde buna benzer bir şey duymuştum ama nerede oldukları bana hiç söylenmedi."

"En sonuncusu buradan çok uzakta olmayan eski bir madende, Başkent ile Guilhorn arasında, doğudaki tepelerde bulunuyor. Yeraltındaki bir nehirden alınan su gücüyle çalışıyor. Birkaç aydır faaliyette ve Elekstan kaynaklarını çok özel bir amaçla topluyor: Vohrain'in ordusu için daha isabetli silahlar tasarlamak."

"Ejderhalarımın bazıları o bölgede görevlendirildi." Meridian'ın piposundan yayılan mis kokulu bitki dumanını içime çekiyorum. "Bana en azından

Klanımdan üç kişi gece gündüz o bölgede nöbet tutuyordu ama bize nedenini hiç söylemediler."

"Artık biliyorsun." Şelaleye doğru bir duman halkası üfler. "Vohrain'in en ufak bir büyü yeteneği olan herkesi askere aldığını da biliyor muydunuz? Ülkede kalan birkaç şifacı şu anda saraya hapsedilmiş durumda ve güçlerini Vohrainli askerler dışında kimse üzerinde kullanmaları yasak. Düşmanı iyileştirmeye zorlandığınızı hayal edin."

"Bu çileden çıkarıcı olurdu," diye cevap veriyorum. "Gerçekten de."

"Zorunlu askerlik, kimlik belgeleri, nüfus sayım merkezleri... İnsan hayatı çok karmaşık," diyorum ona.

Meridian kıkırdar. "Hiç şüphe yok. Pek çok insan yaşamlarına koşullar ve düzenlemeler eklemekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Şahsen ben bunlardan uzak yaşamayı tercih ederim. Ama bir sistemi yıkmak için bazen ona uymak zorundasınız, böylece acıttığı yerden vuracak kadar yaklaşabilirsiniz. Bu sabah halkımızdan bazıları pazarın ortasındaki darağacını yok etmek için kontrollü bir patlama gerçekleştirecek. Darağacı asırlardır orada duruyor, çoğunlukla hareketsiz, ancak Vohrainialılar son zamanlarda onu sık sık kullanıyorlar, infaz ediyorlar

açıkça isyan eden ya da Rahzien'e gereken saygıyı göstermeyi reddeden herkes. Bu arada siz ve Hinarax Vohrainialılar için eğilmeyi ve kenara çekilmeyi unutmamalısınız. Gezimiz sırasında uymanız *gereken* tek kural budur."

". " Bundan nefret edeceğim ama Serylla'nın hatırı için her şeyi yaparım. Bir düşmanın önünde eğilir, çatalla yemek yer, botlarla yürür... hatta lanet bir pelerin bile giyerim.

"Sen ve Hinarax'ın yaklaşık altı saatlik insanlığınız kaldı, değil mi?" Onaylamak için başımı sallıyorum.

"Güzel! O halde kılıklarınızı toplar toplamaz yola çıkacağız. Ah, sormayı unuttum, hiç eşeğe bindiniz mi?"

Ona boş boş bakıyorum.

Meridian özür dileyen bir yüz ifadesi takınır. "Elbette . Her gün yeni bir şey öğreniyorsun."

"Ya da her gün binlerce yeni şey," diye mırıldanarak onu mağaraya doğru takip ediyorum. Yol daraldıkça insan formuna geri dönüyorum.

Meridian omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve çıplak bedenimi iki kez süzüyor. "Kahretsin dostum, o şeyi kibarca sallıyor olamazsın.

ya da kötü bir bile. Sen iyi bir örneksin, ama herkes büyük yaraklarla benim kadar rahat edemez."

"Kendimi kaybedip dönüştüğümde kıyafetlerim paramparça oldu," diye cevap veriyorum. "Yeni bir pantolona ihtiyacım olacak."

İç çekiyor. "Pantolon ağaçta mı yetişiyor sanıyorsun?"

Yürümeyi bıraktım, aniden kararsız kaldım. "Hayır... Sanmıyorum. Onları bir şekilde ürettiğinize inanıyorum... gerçi bu süreç hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim."

"Tanrım, hayır, bu bir deyim." Gülüyor. "Ağaçta yetişen bir şey yaygındır, erişilmesi kolaydır. Pantolonlar daha az yaygındır, erişilmesi daha az kolaydır."

"Anlamıyorum."

"Boş . Burada bekle, sana pantolon getireyim. Sonra kılık değiştirmene bakarız."

Görünüşe göre bölgedeki en saygın peruk ustası Meridian'ın isyanının bir parçası. Peruk Galather, bir çatlaktan sızan ışığın çalışması için yeterli aydınlatmayı sağladığı üst mağaralardan birinde zanaatını icra ediyor. Galather, kaya duvarını süsleyen mandallar ve kancalar üzerinde, isyancıların sabotaj ve ayaklanma eylemlerini gerçekleştirirken kullanmaları için çeşitli takma yüz saçları ve peruklar hazırlamıştır.

Galather, sarı peruğumu ve sakalımı yerleştirmeye hazırlanmak için uzun saçlarımı sıkı bir düğüm haline getirirken, birkaç kez saçlarımın uzunluğu ve ipekliği hakkında yorum yapıyor. Hatta saçlarımı kesip bir kısmını ona hediye etmek isteyip istemediğimi soruyor ama reddediyorum. Serylla saçımı seviyor. Onun için saklayacağım.

Hinarax'ın saç telleri perukla gizlenemeyecek kadar kalın olduğu için türban denen bir şey takıyor; bu türbanlarda bir kumaş parçası başın etrafına defalarca sarıldıktan sonra yerine tutturuluyor. Takma siyah bir sakalın da eklenmesiyle o kadar farklı görünüyor ki onu asla tanıyamazdım.

Hinarax ve ben, Meridian ve diğer birkaç isyancıyı, mağara sisteminden ikinci bir çıkış olan dar bir tünel boyunca takip ediyoruz. Çıkışın ötesinde, yamacın biraz aşağısında, birkaç eşeğin ve birkaç atın yamalı otların üzerinde otladığı bir ağıl var.

Meridian kapıyı açar. İçeri adımını atar atmaz, uzun boylu, alaca gri bir kısrak onu selamlamak için koşarak geliyor ve ince burnuyla neredeyse şapkasını yerinden oynatıyor. Her zamanki yaması yerine cam bir göz takıyor, muhtemelen bu yüzden

görünüm, pazarda karşılaştığımız kişiler için daha az akılda kalıcı olacaktır.

"Ben Jester'a bineceğim," diyor kısrığın burnunu okşayarak. "Geri kalanınız eşeklere binecek. Şehre varmak için bize zaman kazandıracaklar." Bastonunu kaldırarak kullanarak sıçradı ve atın sırtına düzgünce indi, sonra bana ve Hinarax'a işaret etti. "Kyreagan, sen şuradakini al-Hinarax, şuradakini. Çabuk olun. Kıçınızı kaldırıp eşek."

Aeris gözlerini deviriyor. "Her seferinde bu şakayı yapıyor." Bıçaklarını giysisinin kıvrımlarına gizler, siyah peruğunu ayarlar ve bir eşeğin üzerine atlar.

Daha önce hiçbir canlıya binmemiştim - Serylla hariç, o da çok farklı bir bağlamda. Uzun insan bacaklarım binmeyi kolaylaştırıyor ama Aeris üzengi denen deri ve metalden iki üçgeni işaret edene kadar ayaklarım sürükleniyor. Botlarımı üzengilerin içine soktuktan sonra, ata binmek daha az düşündüğümünden daha rahatsız. Botlarla yürümekten çok daha iyi ve dağdan aşağı inen eğimli, ormanlık patikadan inerken eşeğin hoş bir sallanma ritmi var.

Serylla bu sabahın tadını çıkarırdı - aydınlık, taze bahar havası. Ama onun düşünceleri hayal gücümü karanlık yerlere götürüyor ve bedenim ısınıyor

paniklemiş bir öfkeyle. Ona neler olabileceğini, onu kaybettiğimden bu yana geçen birkaç gün içinde neler yaşamış olabileceğini hayal etmeme izin vermem. Eğer ben

Bunu gözünüzde canlandırın, delireceğim, dönüşeceğim ve onu bulana kadar ya da Rahzien'in güçleri beni öldürene kadar Elekstan'ın başkentini pençelerimle ve ateşle parçalayacağım.

İsabetsizliklerine ve sık sık yanlış ateşlenmelerine rağmen, Vohrainian silahları hala zorlu silahlardır. Her bir mermi insan gözü büyüklüğündedir ve zırhlı ya da ejderha pullarını delebilecek bir güçle atılır. Vohrain'in Elekstan'a karşı savaşı çoğunlukla açık alanlarda yapılmış olsaydı, Vohrain kolayca kazanırdı. Ancak Elekstan savunma avantajına sahipti. Şehirlerinin çoğu asthore ile güçlendirilmiş yüksek, kalın duvarlara sahip, güçlü, hafif bir

İnsan mancınıklarının ve koçbaşlarının çok az etkili olduğu bir malzeme. Ve Elekstan'ın hava gemileri vardı - ejderhalara kıyasla yavaş, hantal ve kırılğan, ama yine de Vohrain'in henüz geliştiremediği bir teknoloji. Klanımın yardımı olmasaydı, Rahzien aylarca, belki de yıllarca birçok şehri kuşatmak zorunda kalacaktı. İttifakımız savaşı önemli ölçüde kısalttı.

Hinarax'tan gelen bıkkın bir çılgılık dağıtıyor. "Bu yaratık benden hoşlanmıyor," diye yakınıyor.

Aslında eşiği mutsuz görünüyor. Sanki onu üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi duruyor.

"Normalde bu tür hayvanları öğle yemeği olarak düşünürdüm," diye mırıldandı Hinarax. "Düzgün yürü, eşek, yoksa gün bitmeden seni yerim, yemin ederim."

"Belki de onu tehdit etmekten kaçınmalısın," diye öneriyorum. "Beni anlayamaz."

"Ama sanırım ruh halinizi algılıyor. Derin nefes almayı ve sürüşün ritmine uyum sağlamayı deneyin."

Hinarax bana ters ters bakıyor. "Orada oldukça rahat görünüyorsun. Sana güzel bir eşek vermişler."

Meridian omzunun üzerinden sırtarak, "Aslında Kyreagan'ın eşiği genellikle oldukça huzursuzdur," diyor. "Sana uysal olanı verdim Hinarax, sırf kalbimin iyiliği için. İkkinizin anlaşılamamasına çok üzıldüm."

Hinarax nefesinin altında homurdanıyor.

Meridian'a kaşlarını çatıyorum. "Bana zor bir eşek mi verdin?"

Meridian güler ve tekrar öne doğru bakar. "Ya çatışacağınızı ya da işbirliği yapacağınızı biliyordum. İki inatçı, huysuz kış."

Birkaç adım arkamda at süren Aeris, Hinarax'ın bineğini ürküten bir kahkaha patlatıyor. Eşiği patikanın her yerinde çılgınca tepinmeye başlıyor ve birkaç dakika içinde Hinarax uçarak otların yuvarlanıyor. Eşek, dağın yamacından bir keçi gibi sıçrayarak kaçır. Bu saniyeler içinde yok olur.

Hinarax ayağa kalkıp arkasındaki kiri temizlerken ben de bastırmak için elimi ağzıma götürüyorum. Serylla tehlikedeyken güldüğüm için kendimden nefret ediyorum ama aynı zamanda burada olsaydı onun da güleceğini biliyorum. Endişelerimden bir an olsun kurtulabildiğim için bana minnettar olurdu.

Meridian gülmekten iki büklüm olur. O kadar çok güler ki büyük Őapkası yere düşer. Hinarax'a "Benim için Őapkamı alır mısın?" der. "Benimle gelebilirsin. Jester ikimizi de taşıyacak kadar güçlü. bize."

Hinarax ata binmekte zorlanıyor ama sonunda haydutun arkasındaki eyere oturmayı başarıyor. Meridian'la birbirlerine ne kadar yakıŐtıklarını fark etmeden edemiyorum ve bu Serylla'yı daha da çok zlememe neden oluyor. Onu kurtardıktan sonra, belki o ve ben bir ara bir atı paylaŐabiliriz.

Ya da belki de benimle hiçbir Şey yapmak istemeyecek, çünkü zaten gitmeyi planlıyordu. Beni ve yumurtalarımızı terk etmeye çok hazırdı.

Serylla ve benim aramda ne olursa olsun, en azından *onlara* sahip olacağım. Her biri ondan bir parça taşıyan kklerimiz. O iki yumurtayı doğurmasını izlemek

tanık olduğum en güzel ve en korkunç Şeydi. Cesareti, gücü, güzelliğİ.

Kahretsin, ağılıyorum. Hıçkırarak değİl, ama

Yolda giderken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. En azından diğİrlerinin oğ nden gidiyor; kimse fark etmeyecek-

"İyi misin, Prens Ejder?" Bu Aeris. Benim yanıma binmek için hareket etti.

Boğazımı temizliyorum ve elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. Şimdi bir pelerinim olsaydı, gözyaşlarımı kurutmak için kullanışlı olurdu.

"Prenses'i savaştan önce de seviyordum," diyor Aeris sessizce. "Ama senin onun için tüm bunları yaptığını gördükten sonra - o düŐündüğümden de özel biri olmalı."

Sesi genellikle keskin ve alaycıdır ve onun yumuşak bir Şekilde konuŐtuğunu duymak gariptir. Beni zayıflatıyor, eritiyor ve silahtsızlandırıyor.

"Kederimde benimle birlikte oturdu," diye itiraf ediyorum. "Benden nefret etmesi gerekirdi ama kalbi empati ve Şefkatle o kadar doluydu ki bunu yapamadı. Benim de empati kurmama yardım etti. Kalbini ve bedenini bana adadı. Çocuklarımı o doğurdu."

"Kahretsin," diye nefes alıyor Aeris. "Ama... nasıl?"

"Beni değİŞtiren büyü aynı zamanda üreme döngülerini tamamen yeni bir Şeye dönüŐtürdü. Benim tohumumdan iki yumurta bıraktı. Yumurtaların ıkışı ona zarar vermedi ama Fortunix onu benden aldığında çok yorgundu. geri alma ihtiyaım yüzünden neredeyse onu unutuyordum." Sesim yeni bir amaçla sertleşiyor. "O güvende olduğunda ve Rahzien ldğnde, Fortunix'i de ldrmeliyim."

"Kusura bakma, hâlâ 'tohum' ve 'yumurtlama' kelimelerine takıldım," diye yutkunuyor Aeris. "Adanızda çok garip şeyler oluyor, değil mi?"

"Bunu söylemek doğru olur." Ona yarım bir gülümseme veriyorum.

Thelise'in büyüü hakkında pek çok sorusu var ve tüm bilmesem de eksiksiz yanıtlar vermek için elimden geleni yapıyorum. Bir kez olsun, insanların sohbete olan eğilimine minnettarım, çünkü orman bitene kadar zamanın daha çabuk geçmesini sağlıyor ve tarlaların ötesinde Şekli sonsuza dek hafızama kazınacak bir şehrin, Elekstan'ın başkentinin binaları ve yüksek duvarları.

Kız kardeşimin ölümünün anısı taze ve kanlıyken geldiğim yer burasıydı. Serylla'yı ilk kez burada gördüm, o kulenin tepesinde durmuş, dev arbaleti kavramış, bana nişan almıştı. Etrafında uçuşan pembe etekleri ve rüzgârda uçuşan parlak altın rengi saçlarıyla çok küçük ve vahşi görünüyordu. Daha ilk bakışta bizi birbirimize bağlayan bir şey vardı; onun ruhuyla benim ruhum arasında bir bağ vardı ve oku kalbime doğrulturken bile beni ona doğru çekiyordu. Ok iskalamış olabilirdi ama ben o andan itibaren onu sevmeye mahkûmdum.

Eşekleri tahta direklerle - Meridian'ın deyimiyle otostop direkleriyle - süslenmiş, çiğnenmiş bir tarlada bırakıyoruz. Asilerden biri hayvanlara göz kulak olmak için geride kalırken, Aeris'in de aralarında bulunduğu diğer üç kişi bizi bırakıp kendi yollarına gidiyor.

"Yakalanırlarsa cezalandırılacaklar mı?" Meridian'a soruyorum.

"Yakalanmayacaklar," diyor neşeyle, geniş şapkasını düzelterek. "Haydi çocuklar."

Hafif çarpık sıralar halinde omuz omuza inşa edilmiş insan evlerinin sıralandığı sokaklardan geçiyoruz. Sanki çatısız bir tünel boyunca ilerliyor, uğursuz bir hedefe doğru yönlendiriliyoruz. Arada sırada bir pencere ya da kapı açılıyor ya da biri azarlamak ya da selamlamak için bağırıyor.

Bu olmaya, bu seviyede insan yaşamının ani ve hacimli olmasına alışkın değilim. Bu tür binaların üzerinde süzölmeyi tercih ederim, onları ve sahiplerini saniyeler içinde yıkabileceğimi. Pullu zırhım ya da ateşim olmadan, her taraftan saldırıya uğrayarak küçük olmaktan hoşlanmıyorum.

Yoldan geçenlerin sesleri ve itişip kakışan omuzları, hepsi aynı yöne doğru acele ediyordu.

"Bunun gibi pek çok mahalle var," diyor Meridian. "Şehirde çalışan ama surların içinde yaşamaya gücü yetmeyen insanlar. Pazar günü için sessiz bir yer."

"Sessiz mi?" Homurdanıyorum.

"Burada *hayat* var," diyor Hinarax. "Enerjiyi hissediyor musunuz? Yoğunluğu?"

"Buna 'berbat bir savaştan sonra hayatta kalma dürtüsü' deniyor," diyor Meridian kuru bir sesle. "İşte buradayız. Dış Pazar."

Üzerinde ilerlediğimiz cadde, pütürlü parke taşlarıyla döşeli geniş bir alana açılıyor. Vohrain ile ittifakımız sırasında bu tür taşlı yüzeylere sahip birçok sokak ve meydan gördüm. Onları seviyorum. İnecek yer var ve taşlar tanıdık geliyor. Ne yazık ki bu meydan stantlar, masalar ve çadırlarla dolu; sahilde ziyaret ettiğimiz pazara benziyor ama çok daha büyük ölçekli. Kıyıdaki küçük pazar bir su birikintisiyse, burası bir göl olurdu.

Pazarın uzak ucunda, çadırların rengarenk tepeleri arasında, sert esintide şaklayan flamaların ötesinde, şehrin kapılarını görüyorum.

"Kapılar açık." Ben işaret ediyorum ve Meridian başını sallıyor.

"Açık, evet, ama abluka ve kontrol noktası var," diye alçak sesle yanıtlıyor. "Kimse uygun kimlik belgeleri olmadan giremez ve Esnafın günlük geçiş kartı, oturma izni ya da düzgün bir şekilde mühürlenmiş yabancı devlet görevlisi belgeleri. Yakında oraya da ulaşırız. Şimdi biraz alışveriş yapalım. Kılıklerinize dikkat edin. Peruklarınızı ve sakallarınızı düzgün tutun."

"O konuda sorun yok." Peruk yapımcısının takma sakalımı yerinde tutmak için sürdüğü yapıştırıcının çekiştirdiğini hissederek irkiliyorum. İnsan formundayken saçlarım uzamıyor gibi görünüyor. Çenemde hâlâ kirli sakal yok ve göğsümün üzerindeki hafif tüyler hiç kalınlaşmıyor gibi görünüyor. Thelise'in yaptığı büyü'nün bir başka garip etkisi de beni, kontrol altında tutmak istiyorlarsa saçlarını tımar etmek zorunda olan insan erkeklerinden ayırıyor. Meridian'ın yüzünü titizlikle tıraş ettiğini, göğsündeki ve koltuk altındaki kılları kestiğini gördüm. Öte yandan Odrash, şimdiye kadar gördüğüm en kıllı adam. Tüm sırtı, tıpkı göğsü ve karnı gibi koyu renk kıllarla kaplı. Omuzlarından bile kıllar fışkırıyor.

İnsan saçı beni her zaman büyülemiştir. Eskiden yerleştirilmesini son derece tuhaf bulurdum, ama şimdi Meridian ve Hinarax'ı pazara kadar takip ettiğimde, tüm renkleri ve dokuları, çok çeşitli stilleri ve süsleri beni büyülüyor. Saç, insanın kişiliğinin bir uzantısı, varlığının bir parçası, kendini ifade etmesi gibi görünüyor. Uyum sağlamanın ya da fark edilmenin bir yolu.

Bugün, kendimi uyum sağlamaya adadım. Pazarda yürüyen diğer erkekleri izledikçe, kendi yürüyüşüm daha kolay, daha az çalışılmış hale geliyor. Etrafımda sesler dönüyor - aceleyle yapılan konuşmaların alçak mırıltıları, standlarında satıcılar, şamatalı kahkahalar... Ve sonra, tüm bunların ortasında, ağlayan küçük bir ses.

Dikkatim kaynağa yöneliyor; göğsünde bir taşıyan genç bir adam. Kundak değil, bir bebek. Ben izlerken, bir eliyle dalgınca bebeğin sırtını sıvazlıyor, bir yandan da yanında yürümeye başlayan daha büyük ikinci bir çocuğun yörüngesini düzeltiyor.

Mordvorren'in kendisinden gelen bir şimşek gibi çarpıyor bana; çocuklarım yumurtadan çıktıklarında sadece ejderha değil, bebek de olacaklar.

Bu kadar küçük insanlarla tek başıma ilgilenemem. Ya ejderha formundayken yanlışlıkla onlara zarar verirsem? Thelise'e göre, altı aylık kadar ilk kez insana dönüşmeyecekler, ancak bu gecikmeyle bile, onları kendim yetiştirme düşüncesi korkutucu. Neye ihtiyaçları olduğunu ya da farklı zamanlarda hangi eğitimlere ihtiyaç duyacaklarını bilemeyeceğim. hayatın evreleri. Sadece Serylla'nın yardımıyla çocukluklarının bilinmeyen gökyüzünde gezinmeyi umabilirim.

Çizmelerim çıkıntılı bir kaldırım taşına çarpıyor ve omzum geniş bir sırta çarparak neredeyse düşüyorum. Adam arkasını döner. O ve iki arkadaşı

Yoldaşlar dumanlı mavi uniformalar giyiyor, yüzleri iskelet çeneli metal miğferlerle gizlenmiş. Bu uniformaları ve miğferleri birçok kez gördüm.

"Dikkat et," diye tersliyor Vohraynalı asker.

Miğferinin göz yarıklarına dik dik bakıyorum. İlk içgüdüm onu boğazından tutup en yakın pazar standına fırlatmak, ardından Prens hakkında bilgi verene kadar kafatasını yere çarpmak.

Ama Meridian kolumu çekiştiriyor. Askere, "Çok üzgünüm lordum," diyor. "Özür dileriz. Bir daha olmayacak."

"Öyle olmadığına emin ol." Üç Vohraynalı yürümeye devam ederken Meridian beni birkaç kulübenin arasından geçirip meydanın kenarındaki bir sokağa çekiyor.

"Kendine dikkat et," diye fısıldıyor sertçe. "Eğer yanlış bir şey yaptığını söylerlerse, hemen itiraf et ve özür dile. Gerekirse sürün. Bu işin iyi bitmesini istiyorsan, burada aptalca bir gurura yer yok. Anladınız mı?"

"Mükemmel," mırıldandım.

"Güzel. Meydanın kenarlarında dolaşıp birkaç şey alacağız. Yakın durun."

Asasına sertçe vurarak tekrar pazara giriyor. Hinarax, Meridian'la birlikte yürümek yerine yanıma sokuluyor ve konuşmasa da yüzlerce soruyla dolup taşıdığını hissedebiliyorum. Masalara yayılmış mallara zar zor gizlediği bir zevkle bakıyor, bu bize sonsuz bir lütuf gibi görünüyor, ancak Meridian şöyle mırıldanıyor

"Bugünlerde av az, savaş sonrası yoksunluk kadar insanları mutsuz eden bir şey yok."

Görünüşe göre elinde diğer asilerden bazıları için satın alması istenen şeylerin bir listesi var ve her bir satıcıyla sohbet etmek ve mallarını incelemek için zaman ayırıyor. Bazen bir eşyayı tutup ayrıntılı bir şekilde iltifat ediyor. "Ne güzel bir tıraş bıçağı! Ve çok güzel katlanıyor!" ya da "Bu uzun kibritler parmaklarınızı yakmadan ateş yakmak için mükemmel."

Bunu birkaç kez yaptıktan sonra anladım

Hinarax ve bana eşyalar veriyor, şüphe uyandırmadan merakımızı gideriyor. Normal hareketleri, selamlaşmaları ve sosyal davranışları gözlemlerken, yaygın insan eşyalarını ve değerlerini öğreniyoruz.

Kalbimde şükran duyguları kabarıyor. Bu adam hazinemizi alıp bizi o hücrede bırakabilirdi ama o bize yardım ediyor. Doğru, bundan bir çıkar elde ediyor -Rahzien'i yenmemize yardım ediyor- ama bu gelecekteki bir çıkar, işler ters giderse asla tadını çıkaramayacağı bir çıkar. Bu arada bize karşı sabırlı davranıyor, bize öğretiyor. Ben Serylla'yı bulup onu güvenli bir yere götürene kadar beklemeye razı.

Vohrain'e karşı harekete geçmeden önce. Hırsız ve kötü niyetli olmasına rağmen onurludur.

Meridian bizi bir sonraki standı yönlendiriyor. Şimdiye kadarki en ilginç olanı, akla gelebilecek her renk ve desende kumaşlarla dolu. Bir sonraki Standın yan tarafında, bir çift siyah deri pantolon da dahil olmak üzere hazır giysiler bulunan bir raf duruyor. Parmak uçlarımı üzerlerinde gezdiriyorum. derinin esnek yumuşaklığı. Eğer pantolon da botlar gibi kalın ya da sert olsaydı, Onlardan nefret ederdim ama hem koruyucu hem de uysal hissettiriyorlar. Işıktaki belli belirsiz parlamaları da beni memnun ediyor.

"Bunları beğendin mi?" diye soruyor Meridian sırtarak. "Senin boyutlarında görünüyorlar.

Onları senin için alacağım."

Eğer hazinemizi almamış olsaydı, onları kendim için satın alabilirdim. Ama bu konuyu tartışmıyorum. "Evet, onları istiyorum."

Meridian satıcıyla iyi niyetle tartışıyor. de tatmin edecek bir fiyatta anlaşıklarında, satıcı pantolonu kalın bir kâğıda ve ipe sararak paketi bana uzatıyor.

Diğer insanların yaptığını gördüğüm gibi onu kolumun altına soktuğum anda, şehir kapılarının olduğu yönden bir korna sesi geliyor. Bu tek patlama muzaffer, küstah notaların yayılım ateşi. Bulunduğumuz noktadan tek görebildiğim Ama kimin geldiğini bilmek için engelsiz bir görüşe ihtiyacım yok. Bu tantanayı daha önce de duymuştum, bir Elekstan şehrinin her başarılı fethinden sonra.

Başım Hinarax'a doğru savruluyor. Ağzı asık, omuzları gergin. Klanla birlikte savaşa gitmişti. O da bu sesi kadar iyi biliyor.

"Bu Rahzien," diye nefes alır. "Vohrain Kralı geliyor."

Meridian alçak bir ses tonuyla "Sakin olun," diyor. "Bunu beklemiyorduk ama her zaman bir olasılıktı. Sadece gözlemleyin. Dikkatleri üzerinize çekecek hiçbir şey yapmayın, anlaşıldı mı?"

Hinarax başını sallıyor, ama kanım aniden uyanıyor, damarlarımda kızarıyor ve vücudum çaresiz bir farkındalıkla titriyor.

"Çok . Onu hissediyorum. Onunla birlikte." Sesim hırıltıya dönüşüyor.

"Emin misin?" diye sorar Meridian. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum." İleri atılıyorum ama Hinarax üst kolumu tutuyor ve kulağıma sertçe konuşuyor. "Bakın Prensım. Şuradaki, şuradaki, şuradaki, her yerdeki, pazarın içine dağılmış Vohrainian askerlerini görün. Birçoğunun silahı var. Eğer tam burada dönüşür, onu kapar ve uçup gitmeye çalışırsanız, ikinizi de vururlar. Kanatlarınız delik deşik olacak ve siz yere çakılmadan önce o kurşunlarla ölecek.

Yapma bunu. Bu şekilde olmaz."

Onu silkip atıyorum ve çalkalanan kalabalığın arasından ilerliyorum. İnsanların çoğu pazarı terk etmeye çalışıyor gibi görünüyor, ancak Vohraylı askerler kalabalığın kenarlarına yayılmış, herkesi bir araya toplayarak meydandan ayrılmalarını engelliyor. Her ne olacaksa, Kral bunun halka açık, seyircili bir gösteri olmasını ister. Ki bu da Serylla için iyiye işaret, eğer onunla birlikteyse.

Kalabalığın ortasına ulaştım, Vohraylı askerler büyük bir ahşap platformun etrafında koruyucu bir halka oluşturmuşlardı. Platformun bir tarafında dar basamaklar bir yürüyüş yoluna çıkıyor. Geçit boyunca, her birinin üzerinde ip halkaları asılı olan üç tuzak kapısı var.

Diğer ikisi bana yetişiyor ve Meridian alçak sesle konuşuyor. "Bu darağacı. Platformun üzerindeki kare şeklindeki taş parçası ise kellelerin kesildiği kesme bloğu."

Buz göğsümde katılaşıyor, kanımı donduruyor. Burası Serylla'nın annesinin dövüldüğü ve idam edildiği meydan olmayabilir ama benzer.

Ve aynı zamanda Meridian'ın müttefiklerinin bugün saldırmayı planladıkları yer.

Hayduta bir göz attım. Yüzündeki gergin endişe korkularımı yatıştırmaya yetmiyor.

"Planlanmış bir idam ya da kırbaçlama yoktu, kontrol ettim," diyor alçak sesle. "Pazar günü değil. Pazar günü asla."

"Bu kural bu yeni rejim altında da geçerli mi?" Hinarax endişeyle soruyor.

"Şimdiye kadar öyle oldu," diye mırıldanıyor Meridian.

Yarım ağızla verilen güvence yeterli değil. Meridian'ın omzunu kavrayıp kulağına konuşabilmek için eğildim. "Serylla bu noktaya yakınken adamlarının bir şey yapmayacağını söyle."

"Eminim yapmayacaklardır," diyor. "Neler olup bittiğini fark edecekler... bekleyecekler." Sertçe yutkunuyor. "Ama Vohrain Kralı oraya gelirse, bunu bizim için bir şans olarak görebilirler - bilirsin işte."

Cümleyi bitirmesine gerek yok. Rahzien platforma çıkıp isyancıların patlayıcıları yerleştirdiği noktanın üzerinde durursa, hiç tereddüt etmeden onu ve yakınındaki herkesi havaya uçuracaklardır.

Bir at arabası platformun yanında durur. Vohraylı muhafızlar etrafını sarmış, mızraklarını sallayarak kalabalığı geri çekiyorlar.

Hinarax kolumu dürtüyor. "Çatılarda daha var," diyor ağzının kenarından.

Dumanlı mavi bürünmüş miğferli figürler, ellerinde silahlarla meydanın etrafındaki binaların bacaları ve çatıları arasında tünüyor. Bölgeyi gözetliyorlar, tehditlere karşı hazır bekliyorlar. onları ortadan kaldırmak.

Arabanın kapısı açılıyor.

Önce Rahzien çıkıyor, geniş vücudu arabanın içindeki karanlıktan ortaya çıkıyor. Onunla uçurumun tepesinde tanıştığımdan daha farklı görünüyor. Sağını ve sakalını çok kısa kesmiş, bu da beni büyülüyor. Sanki Saç stilini değiştirmesi, nasıl algılanmak istediğine dair bir değişikliği temsil ediyor.

Parlak bir göğüs zırhı giyiyor ve hafif bir pelerin uğursuz bir duman gibi etrafında dalgalanıyor. Etki kuşkusuz etkileyici.

Rahzien arabaya döner ve parmaklarını buyurgan bir şekilde şıklatır. İçerideki kasvetten Serylla çıkar.

Onu son gördüğümde daha zayıf ve solgun, vücudunun her kıvrımı görünecek kadar şeffaf siyah bir giysi giymiş. Saçları özenle örülmüş ve yüzü boyanmış - gözleri, dudakları ve yanaklarının rengini ve şeklini abartmak için renklendirilmiş. Sanki doğal güzelliği yeterince nefes kesici değilmiş gibi.

Öfke beynimi yakıp kavururken boğazım düğümleniyor. İçimdeki sıcaklık kaynıyor - ejderha tarafımın ateşi, serbest bırakılmayı talep ediyor. Benim

Zihnim senaryo üstüne senaryo üretiyor ama burada çok fazla bilinmeyen faktör, çok fazla tehlike var ve Serylla'nın hayatta kalmasını bir plan yapamıyorum. Ya isyancılar patlamayı gerçekleştirecek ve Serylla o platformda ölecek ya da ben onu taşımaya çalışırken havadayken kurşun yağmuruna tutulup ölecek.

Beklemeli ve isyancıların planlarını erteleyeceklerine güvenmeliyim. Umarım Rahzien'in niyeti Serylla'yı öldürmek değil, sadece küçük düşürmektir. Eğer onun hayatını tehdit ederse, anında dönüşür ve bana ne olursa olsun onu korumak için elimden geleni yaparım.

Hinarax omzunu omzuma dayayarak duruyor, bana izin veriyor. bedeniyle burada olduğunu biliyor. O benimle birlikte. O iyi bir savaşçı, Varex kadar iyi değil ama sadık ve gayretli. Gerekirse, ikimiz de ölene kadar savaşır.

Hayatımı dürtülerime boyun eğerek, o anın sıcaklığıyla seçimler yaparak geçirdim. Babama yemin ederek, Vohrain ile ittifak kurarak, kadınları yakalama planını hazırlayarak, Serylla'yı duvardan düşerken yakalayarak.

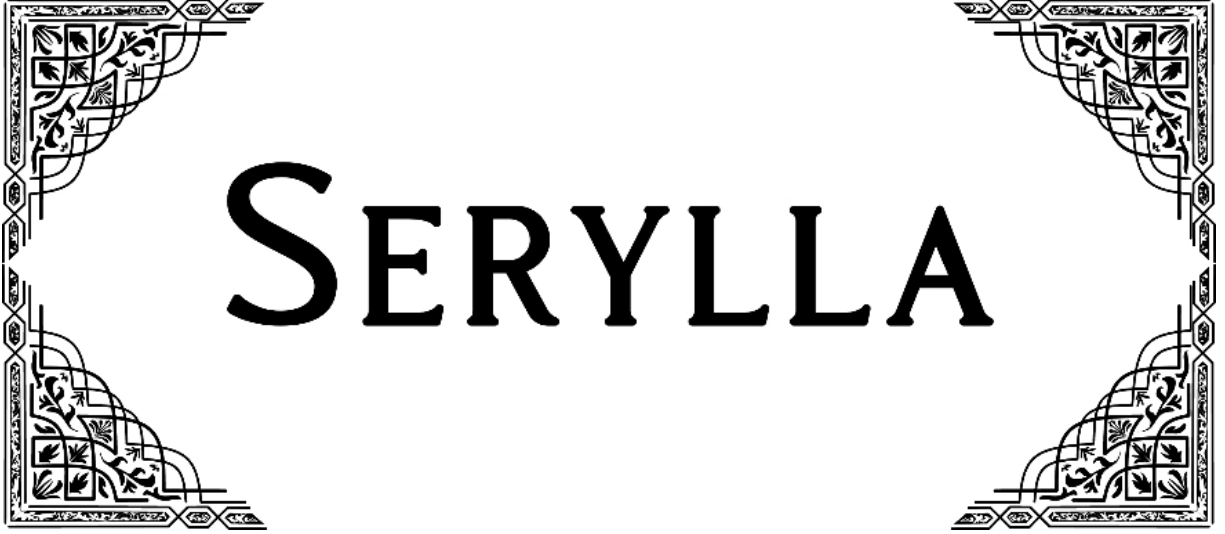
Bu sefer harekete geçmeye hazır olacağım. Ama o an gelene kadar, ben başka seçeneğim yoksa, çok daha zor bir şey yapacağım. *Bekleyeceğim*. Vohrain Kralı, Prensesimi kendisiyle birlikte platforma çekerken, burada, bu kılıkta, insan gibi davranarak duracağım.

Rahzien onun arkasında yerini alırken, onun talimatıyla kalabalığa bakarak diz çöker.

Bir elini neredeyse sevgiyle Serylla'nın altın başının üzerine koyuyor ve ona olan nefretim iki katına çıkıyor.

"Elekstan vatandaşları," diye . "İşte sevgili prensesiniz döndü."

OceanofPDF.com

Vohrain Kralı arkamda, eli başımın üstünde, dizlerimin üzerindeyim. Meydan boyunca fısıldayan sayısız renkten oluşan alacalı bir tablo gibi halkım duruyor. En koyu siyah ve altın sarısından buz beyaza kadar pek çok tonda yüz. Gözler, yeşil, kahverengi ve mavi, bana dikilmiş.

Çocukluğumdan beri bu şehri, bu insanları sevdim. Buldum Hayatım boyunca gezdiğim her şehirde arkadaşlarım oldu ama Başkent kalbimi fethetti. Çok büyük ama yine de bir isim koyabileceğim en az üç düzine yüz tanıyorum.

Gözleri ve yüz ifadeleriyle halkım bana keder, sempati ve intikam dolu öfkeden oluşan sessiz bir melodi söylüyor. Onlar sessiz bir senfoni, kalp telleri sıkı sıkıya çekilmiş, titreşen, yaşadıkları her şeyden sonra kırılmanın eşiğinde. Ruhum onlardan güç alıyor, tıpkı Parma'dan, koridordaki kadından, avludaki aldığı gibi.

Adada , beni boğmaya çalışan kızın yüzünü hâlâ unutamıyorum. Eminim Elekstan'ın her yerinde onun gibi insanlar vardır,

Annem öldüğü için öfkesi bana odaklanmış. Ama şu anda kalabalıktan tek hissettiğim sempati.

"Ejderhalar bu şehirden kadınları çaldı," Rahzien. "Bazılarınız eşlerini, kızlarını, kız kardeşlerini, arkadaşlarını kaybetti, hepsi ejderhaları esir alan kişiler tarafından vahşice tecavüze uğradı ve yutuldu."

Kalabalıktan biri feryat etmeye başlar, kalbi kırık, ağlamaklı bir ses. "Bu rezalet yüzünden ejderhalar artık müttefikimiz değil."

Rahzien devam ediyor. "Size ya da başka insanlara bir daha asla tehdit oluşturmamalarını sağlamak için önlemler aldım. Ejderhalardan kurtarabildiğim tek tutsak prensesinizdi. Ancak o da suçsuz değil.

O ve annesi kuvvetlerime teslim olmayı reddetti ve inatçılıkları sayısız ölümle sonuçlandı. Bu kanlı ve gereksiz savaştaki rolü nedeniyle cezalandırılacağından emin olabilirsiniz. Ona yanlış yolda olduğunu öğretiyorum.

Ona boyun eğmeyi öğretmek. Ne zaman dayak yediğini bilmeyi."

Bu konuda, gerçeği çarpıtmada ve onu çirkin ve umutsuz bir şeye dönüştürmede çok zalimce yetenekli. Tek umudum halkımın onun yalanlarını görecektir bilgeliğe sahip olması.

Rahzien'in sonraki sözleri daha sessiz ve sadece bana yönelik. "Tekrar et Sana öğrettiğim kelimeler, Örümcek. Onları yüksek sesle söyle ki herkes duyabilsin." "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Onların önünde değil."

Eli kafatasımın tepesinde kenetleniyor, kalın parmak uçları kemiğe sürtünüyor. "Söyle."

Boğazımı temizliyorum ve kelimeleri titrek bir sesle söyleyebiliyorum.

"Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim."

"Daha yüksek sesle," diyor Rahzien.

"Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim" diye haykırıyorum.

"Ben değersizim. Aptalım. Yalnızım. Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor."

Rahzien'in yumuşak hıçkırıkları ve öfkeli mırıltıları insanlar arasında dalgalanıyor başıma bastırıyor ve emrediyor, "Ve diğer kısmı. Bunu da tekrarla ki ne olduğun konusunda kafa karışıklığı olmasın."

"Ben senin evcil hayvanım," diyorum. "Bana söyleneni yaparım. Bana söyleneni yaptığımda, iyi şeyler alırım."

Seyircilerden bir protesto sesi yükseliyor ve bu sesin ortasında başka bir şey daha duyuyorum; *bir hırıltı*.

Göğsümü bir heyecan kaplıyor ve çılgınca bir hevesle kalabalığı tarayıp yakışıklı bir yüz arıyorum. Ama insanlar, kaynayan bir kazan su gibi hareket ediyor ve Kyreagan'ı göremiyorum.

O olamaz. Rahzien'in bana Middenwold Adalarının zehirli avları hakkında anlattıklarından sonra olmaz. Kyreagan bir mağarada ya da çoktan ölmüştür. O vahşi, intikamcı hırıltıyı hayal etmiş olmalıyım.

"Sessizlik!" diye bağıyor Rahzien, öyle bir şiddetle ki irkiliyorum.

Kalabalık anında sessizleşir. Belli ki bu sesi ondan daha önce duymuşlar ve terbiye edilmiş bir köpek sürüsü gibi, ona karşı gelmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.

"Elekstan'ın eski Veliaht Prensesi'ni ilk Fethedilmiş Eşim olarak ilan ediyorum," diye devam ediyor Rahzien. "İmparatorluğum genişledikçe, ona mağlup kraliyet hanedanlarının diğer evlatlarının da katılmasını bekliyorum. Onun gibi, her biri sihirli bir şekilde bana bağlı olacak. Eğer varlığımdan çok uzağa kaçarlarsa, ölecekler. Ve eğer ben yok olursam, onlar da yok olur."

Nefesimin kesilmesine engel olamadım. Zehrin bu yönünden hiç . -Sadece ondan çok uzağa kaçarsam öleceğim gerçeği. Hayatım gerçekten onunkiyle bağlantılı mı? Tüm bunlar hakkında yalan söylüyor olabilir - ejderhaların ölümü, damarlarımdaki zehir, benim ölümümün onunkine bağlı olması. Hiç Kraliyet Zehircisi görmedim ya da böyle birini duymadım. Ya öyle biri yoksa?

Yalan söyleyip söylemediğini anlamanın bir yolu yok. iddia . Şimdilik, sözleri kalabalık üzerinde istediği etkiyi yaratmış görünüyor. Sakinleştiler, sersemlediler.

Ona bakmıyor olsam da sesinden Rahzien'in sırttığını anlayabiliyorum. "Lütfen bu kadının yeni rolünü yüksek sesle tekrarlayarak kabul edin, 'Fethedilen Eşe Selam Olsun.'"

, pazar meydanındaki herkes tamamen sessiz kalmıştır.

"Görüyorsunuz, sorun da bu." Rahzien saçlarımdan bir tutam tutuyor ve platform boyunca birkaç adım yürürken beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. "Meydan okuma. İsyan. Ama sanırım bir çözüm buldum. 'Şamar oğlanı' kavramına aşinasınız, değil mi? Kraliyet çocukları yanlış bir şey yaptıklarında, bunun için acı çekmezler. Onun yerine genç bir hizmetçi, yani şamar oğlanı cezayı çeker. Çocukken benim de bir şamar oğlanım vardı ve bu fikri yeni bir seviyeye taşımayı öneriyorum. Şu andan itibaren Bana karşı meydan okuma, doğrudan eski prensesinizin bedenine yansıyacaktır."

Saçlarımı o kadar vahşice çekiyor ki kafa derimden bir parça koparmasından korkuyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından bir inilti kaçıyor.

"Benden sonra tekrar et," diye emrediyor Rahzien. "Fethedilmiş Eş'e selam olsun."

Kalabalık somurtkan bir şekilde bu cümleyi tekrarlar.

Yaptığı şey bu. Başkalarını, doğru olduğuna inanana kadar kendi istediği gerçekliği dile getirmeye zorlar. Şeytani bir şekilde manipülatif.

"Şimdi daha ciddi bir konuya geçelim," diyor Rahzien. "Dün bir sayım istasyonu, kendilerini kahraman sanan bir grup serseri tarafından tahrip edilmiştir. Şu andan itibaren, bu tür herhangi bir eylemin aptal isyancılar sadece onlar için değil, Fethedilen Eş için de sonuçlar doğuracaktır." Eğildi, arkamdan bana doğru eğildi ve eliyle çenemi kavırıyor. "İsyan failleri için ölüm cezası getirir ve yeni şamar oğlanımız için şiddetli acılarla sonuçlanacaktır. İlk cezası, nüfus sayım istasyonunun yok edilmesinin doğrudan bir sonucu olarak bugün gerçekleşecek."

Geri çekildi ve parmaklarını şıklattı. Hemen iki miğferli asker ilerledi ve bileklerime kelepçeler taktı.

ayrı bir zincir. Askerler zincirleri platformdaki direklere bağlıyorlar, böylece Rahzien'in beni bıraktığı yerde diz çökerken kollarım iyice geriliyor.

Çizmeli ayaklar tahtalara vuruyor. Sonra bir kırbaç şaklaması ve ateşin sırtımdaki eti yarması. Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Sanki biri kürek kemiğime ve omurgama bir bıçak saplamış hissediyorum.

Kırbaç şaklıyor ve tekrar vuruyor. Bu sefer çığlık atmamayı başarıyorum ama hıçkırıyorum, dişlerimin arasından kesik kesik nefesler tıslıyor, sıcak gözyaşlarımı göz kırparak geri akıtıyorum.

Sırtımda bir sıvı ateş çizgisi daha ve çığlık atıyorum. Peş peşe iki tane daha; o kadar acı veriyor ki nefes alamıyorum. Ciğerlerim sıkışıyor ve tek görebildiğim beyaz-sıcak acı ve kalabalığın karanlık bulanıklığı.

"Şimdilik sadece beş kırbaç," diyor Rahzien'in uzak ve sakin sesi. "Bu, krallarına karşı isyan edenlere bir uyarı olsun. Beni öldürürseniz, onu da öldürürsünüz. Herhangi bir Vohrainian askerine veya tesisatına saldırır, herhangi bir kraliyet emrine karşı gelirse, bunun cezasını alenen çekecektir. Korkmayın, tatlı prensesinizin ölmesine izin vermeyeceğim. Ama ölmek için yalvarana kadar onu tekrar tekrar yaralayabilir ve iyileştirebilirim."

Eğer bu şehirde annemin hatırı için benden nefret eden insanlar varsa, Kral onlara bana nasıl zarar vereceklerini gösterdi. gelince, Rahzien onların karşı koyma yeteneklerini engelledi ve onlara üzerinde acı çekecekleri ahlaki bir ikilem verdi. Zekice bir strateji ve mide bulandırıcı derecede zalimce.

Muhafızlar bileklerimdeki kelepçeyi çözüyor ve neredeyse yüzüstü platformun tahtalarına yuvarlanıyorum ama adamlardan biri beni tutuyor. Beni ayağa sürüklerken, üzerimdeki dayanıksız giysinin sırtıma kanla yapıştığını fark ediyorum.

"Sizi günlük işlerinizden daha alıkoymayacağım," diyor Rahzien neşeyle tutsak dinleyicilerine. "Bu güzel öğleden sonrasının tadını çıkarın."

Platformdan iniyor ve arabasına dönüyor. Ben de arkasından arabaya atıldım.

Yerde iki büklüm yatıyorum, hareket etmekten korkuyorum çünkü her küçük sırtımdaki hasarlı kasların çığlık atmasına ve seğirmesine neden oluyor.

Arabanın kapısı kapanıyor, sürücü atlara bağırıyor ve meydandan uzaklaşıyor. Yerde sessizce hıçkırıyorum, kısmen acıdan kısmen de öfkeden.

"Bunların herhangi biri doğru mu?" Gözyaşlarımın arasından idare ediyorum. "Yoksa hepimize yalan mı söylüyorsun?"

Aldığım tek cevap "Gerçeği tekrarla Örümcek" oluyor.

Sessiz kaldığımda, ", yoksa kırbaçtan daha kötüsünü yaparım" dedi.

"Ben senin evcil hayvanınım," diye . "Bana söyleneni yapıyorum. Bana söyleneni yaptığımda, iyi şeyler alırım."

"İyileşmek gibi," diye beni temin ediyor. "Saraya döner dönmez iyileşmiş olacaksın. Yarın senin için bir ziyafet planladım; Elekstan'ın birçok soylusunun katılacağı bir akşam yemeği ve dans partisi. Sadece davetlilerin katılabileceği, Fethedilmiş Eş'le bir akşam. Davetiyeler bu sabah dağıtıldı ve şimdiden çok sayıda yanıt aldım, bu da cesaret verici. Bugünkü gösterimizden sonra herkesin partide uslu duracağından eminim. Tabii ben onlara uslu *durmamaları* için izin vermezsem. Çoğunun harap olmuş prensesin tadına bakmak için can atacağından şüpheleniyorum."

"Ama sen değil," diyorum belli belirsiz. "Tadına bakmak istemiyor musun?"

"Güven bana Spider, doğru zaman geldiğinde o küçük amcığının ırzına planlıyorum. Sevişmeyi severim ve sert sevişirim. Ama şu anda senden alınacak daha cazip zevkler var."

"Aklımla dalga geçmek gibi."

Kahkahalar , meydanadaki bağırışı gibi beni ürküten sert bir ses. Onunla ilgili en korkutucu şey de bu; soğukkanlı niyetinin hiçbir uyarıda bulunmadan şiddete dönüşmesi.

"İyi dedin, Örümcek. İyi dedin." O arabanın perdelerini aralayıp pencereden dışarı bakarken ben de gözlerimi kapatıp acının parıltılarıyla nefes alıyorum.

Kyreagan'ın öfkeli olduğu kesin, ama bu daha çok huysuzluğa benziyor; içten içe kaynayan, ara sıra alevlenen, asla gerçekten zalim olmayan bir tür öfke. Ejderhamın kederi azaldığında ve dünyası normale benzer bir şeye yerleştiğinde, öfkesinin de soğuyacağından şüpheleniyorum. Ayrıca, en kötü anlarında bile Kyreagan beni asla incitmezdi, en azından bilerek. O sadece Savaş sırasında acımasızdı ve kalbi çalkantılı bir yer olabilir, ama benim için içinde büyük bir şefkat okyanusu var.

Onu o kadar yoğun bir şekilde özlüyorum ki yaralarımın acısı bir anlığına kayboluyor ve hafızam meydanda duyduğum sesi, bir ejderhanın derin, dalgalı hırıltısını tekrarlıyor.

Hayal ürünü olsun ya da olmasın, bu ses bana binlerce vatandaşın sadakatinden daha fazla umut veriyor

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Meridian ve Hinarax bana çaresiz midyeler gibi yapışmış durumdalar. Sanki kurtulmak istesem beni gerçekten tutabileceklermiş gibi. Aslında üç şey beni ejderha formuna geçmekten, Rahzien'i öldürmekten ve Serylla'yı kırbaçtan kurtarmaktan alıkoyuyor.

Birincisi, hepimizin sonunu getirebileceğimi bilmek.

İkincisi, Rahzien'in hayatının onunkiyle bağlantılı olduğuna ve büyülu bir bağın ondan çok uzaklaşmasını engellediğine dair tuhaf yorumu.

Üçüncüsü, kardeşim Varex'in kafamın içinde bana temkinli olmam için yalvaran sesi.

Serylla arabaya atılıp götürüldükten sonra Hinarax ve Meridian tutuşlarını gevşetiyor. Platformdan uzaklaşıyorum ve kalabalığın içinde adım atıyorum, hareket etmeyen insanları kenara itiyorum.

Kızgın olduğumda botlarla yürümek daha kolay. Aslında, düpedüz keyifli. Öfkem, sert deri tabanların kaldırım taşları üzerindeki tatmin edici vuruşunu takdir ediyor. Sokağın köşesine varana kadar durmadan devam ediyorum. Sonra duruyorum, çünkü hangi yöne gideceğimi hatırlayamıyorum.

Hinarax benim paketimi ve satın aldığımız diğer birkaç şeyi taşıyarak yetiştiriyor. Meridian da hemen arkasından geliyor.

Her sert adımında sopasını sokağa vuruyor. Sopaya yaslanarak duraklıyor ve bileğinin tersini terleyen alnına siliyor.

Şimdilik sokağın köşesinde yalnızız ama yine de sesimi alçak tutuyorum. "Darağacını senin adamların havaya uçurmadı."

"Hayır. Ama bu kral hepimizin tahmin ettiğinden daha kötü. Belki de fitili ateşlemeliydiler."

"Sigorta mı?" Ben soruyorum.

"Yanıcı bir sıvıya batırılmış uzun bir ip patlayıcılar," diye açıklıyor Meridian. "Pruk yapımcısı Galather tarafından geliştirilen özel bir saç türü kullanıyoruz. Rune ağacı liflerinden yapılmış, özel bir boyayla işlenmiş yapay saç. Fünve o kadar incedir ki neredeyse görünmezdir ve bir kez yandığında alevi söndürmek zordur. Hızlı hareket eder ve geriye hiçbir iz kalmaz. geride."

"Şu an için her türlü yıkıcı faaliyeti durdurmalısın," diyorum ona.

"Rahzien'in Serylla'nın sihirli bir şekilde ona bağlı olduğu ve hayatının onunkine bağlı olduğu hakkında söylediklerini duydun. Böyle bir şey mümkün mü?"

Meridian omuz silkiyor. "Büyü hakkındaki bilgim sınırlı. Temel şeyleri biliyorum - büyülerin büyüü yapan kişiden enerji çektiğini ve her büyüün Farklı doğal maddeler ve tılsımların yanı sıra amaçlanan hedeften fiziksel materyal gerektirir. Ve her büyü yazılı olmalıdır. Üzerine yazıldığı malzeme ne kadar dayanıklı olursa, büyü de o kadar güçlü olur. Çoğu tılsım ya da lanet sadece onları yapan kişi tarafından geri alınabilir."

"İnsan büyüü hakkında bizden daha çok şey " Hinarax ürperir.

"Büyücülük beni rahatsız ediyor. Ben daha çok ejderha tarzı büyüü tercih ederim; basit, doğuştan gelen, pratik. Bir avuç olası yetenekten biriyle doğarsınız ve yeteneğinizi çok fazla kullanırsanız, yeteneğinize en uygun şekilde yeniden şarj olmasına izin vermelisiniz. Benim temel sarı ateşim var, Kyreagan'ın turuncu gibi. En iyi güneşte şarj oluruz."

"Bu büyüleyici bir konu dostum," diyor Meridian, Hinarax'ın omzunu sıkarak. "Ama daha fazla tartışmayı dönüş yolculuğumuza saklayalım. En azından Prens'in şehirde, büyük ihtimalle sarayda olduğunu biliyoruz. O olabilir

onu kendi odasında, kral dairesinde, zindanlarda ya da başka bir odada tutuyor olabilir. Plan değişmedi; onu dışarı çıkarmak için erişim sağlamamız gerekiyor ve onunla nasıl bağlantılı olduğu ve büyüü kimin yaptığı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Rahzien bana elindeki birkaç büyücünün zayıf olduğunu söyledi, Savaş için işe yaramaz," diyorum. "İçlerinden herhangi birinin savaşta

Serylla'nın hayatına."

Meridian, "Rahzien, müttefiki olsanız bile her şeyi sizinle paylaşmazdı," diye belirtiyor. "Eğer onun içinde biri varsa

Bu tür bir güce sahip rütbeliler, kimliklerini gizli tutmayı tercih edebilir.

Saraya girdiğimizde araştırılacak başka bir şey daha var."

Hayvanlarımızı bıraktığımız otağlara vardığımızda Aeris ve arkadaşları çoktan oradaydı. Bıçaklarından birini savuruyor, çılgınca bir hızla çevirip yakalıyor, her hareketinde öfke titreşiyor.

"Gördün mü Meri?" diyor. "Vohraylı bok çuvalının Prensese ne yaptığını?"

"Gördük," diye yanıtlıyor Meridian. "Görmediğimiz şey ise darağacının talaş ve kıymıklara dönüşerek patlamasıydı."

"Fitili ateşledim ama yakamadım. *Onu* tanıdıktan sonra olmaz." Üstüne basa basa beni işaret ediyor. "Ona çok aptalca aşık. Ve onu orada gördün. O çok *cesur*, ama o Vohrainian piçi

onu yıpratıyor. Eninde sonunda kırılacak. Ben de o yollardan geçtim Meri, geçtiğimi *biliyorsun* ve bunun olmasına izin veremeyiz. Tanrım!" Otostop direklerinden birini yumrukluyor ve bir eşek protesto için anırtıyor. "Bak, o patlamayı sıkı ve düzgün olacak şekilde tasarladım, sadece darağacını havaya uçuracak, başka hiçbir şey olmayacak, başka kayıp olmayacak. Eğer Prensese orada olmasaydı, bunu yapardım. Ama onu gördüğümde... yapamadım."

"Aeris, aşkım, buraya gel." Meridian onu çeker ve göğsünü hafifçe yumruklasa da sarılmaya dayanır.

"Seni suçlamıyorum," diyor. "Bunu kendim yapabileceğimden emin değilim. Darağacını başka bir güne saklayalım ve eve dönelim. Ejderha dostlarımızın zamanı azalıyor ve onlar tekrar yer değiştirmeden önce mağaraya dönmemiz gerekiyor."

Dönüş yolunda kimseyle konuşmadım. Serylla'yı o zalimle bıraktım ve başka seçeneğim olmamasına rağmen kendimi affedemiyorum.

Tekrar mağaralara ulaştığımızda, Hinarax ve benim ejderha formlarımıza dönmemize bir saatten biraz daha az bir süre var, bu da beni çileden çıkarıyor. Mümkün olduğunca uzun süre insan kalmak için bu kadar çaresiz olacağımı hiç düşünmemiştim.

Hissettiğim öfke, sabırsızlık ve kendime duyduğum nefreti dizginleyemiyorum ve ana mağaraya geri döndüğümüz anda Meridian'ın omzundan tutup onu kendime doğru çekiyorum. Pençelerimin ve boynuzlarımın ortaya çıkmasına izin veriyorum ve ona tüm boyumla bakıyorum.

"Bu kadar beklemek yeter," diyorum ona. "Sahte diplomatik belgeleri bu gece bitir. Yarın şehre giriyoruz. Güneyli prens rolünü oynayacağım, Kral'ın güvenini kazanacağım ve Prensese'i elinde tuttuğu hakkında bana daha fazla şey anlatmasını sağlayacağım. Daha fazla eğitim yok, daha fazla pratik yok. Sen ve Hinarax dilinizi çabuk yutuyorsunuz; ikiniz de davranışlarımdaki herhangi bir kusur için bahaneler uydurabilirsiniz."

Hinarax, "Onlara biraz kızgın olduğunuzu söyleyebiliriz," diyor.

Ona bir kaşımı çattım. "Güney Kralı neden Rahzien ile görüşmesi için deli bir prens göndersin ki?"

Ama Meridian başını sallıyor, dudaklarına dokunuyor. "Aslında, bununla çalışabilirim. Geminizde bir kaza geçirdiğinizi ve başınızı çarptığınızı iddia edebiliriz.

-Hafıza kayıpları, anlık baş dönmeleri yaşıyorsunuz.

Bazen gidip uzun bir süre dinlenmeniz gerekebilir. Ha! Bu mükemmel!"

Ellerini çırpıyor. "Bunu neden daha önce düşünmedim?"

"kabul ediyorsun?" diye soruyor Hinarax. "Yarın şehre girebilir miyiz?"

"Onun iznine ihtiyacımız yok," diye homurdanıyorum.

"Ama sahte evraklara, kostümlere ve sahte maiyetine ihtiyacın var."

Meridian bana sırtıyor. "Ve evet, taşınma zamanının geldiğine katılıyorum. Monarşiden nefret ederim ama cesareti ve ruhu gördüğümde tanırım ve senin Prensese'nin her ikisine de sahip. Şu anda onun oyununu oynuyor ama bahse girerim kaçmak için bir yol arıyordur. Aslında aralarındaki bu büyülü bağ olmasaydı çoktan ondan kurtulmuş olabilirdi."

"Eğer bu bağ gerçekse, onu ondan uzaklaştırmak çok daha zor olacak." Ağır bir şekilde tahta bir taburenin üzerine düşüyorum ve kollarımı masaya dayıyorum.

"Gördünüz mü, bu hareket ve duruş çok insancaydı," diye beni övüyor Meridian. "Bugünkü mükemmel uyumunuz için ikinizi de ödüllendirmek adına, sizi başka bir insan geleneğiyle tanıştırmamız gerektiğini düşünüyorum; yaralı kalpler, kederli anılar ve huzursuz ruhlar için bir tonik. Odrash, Kehanal, biraları getirin!"

Hinarax poposunu yanımdaki masanın üzerine tünemiş, bir bacağına başka bir tabureye dayamış. Verdiği poz kolay, sınırsız. Bu haliyle doğal görünme konusunda benden daha yetenekli.

"Ale!" diye coşkuyla haykırıyor. "Duydun mu Ky? Bira getiriyorlar! Denemek için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermeyince sesini alçalttı. "Bilmenizi isterim ki yarın en iyi performansımı sergileyeceğim. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

hayat arkadaşını kurtar."

"O benim değil... , o..." Tereddüt ediyorum, sonra kalbimin ağrıyan yerini değişiyorum. "Beni terk edecekti. Fortunix onu çalmamış olsaydı, onu anakaraya kendim götürür ve özgür bırakırdım."

"Ah." Hinarax bir an için dolgun dudaklarını büzdü. "Yani seni sevdiğini düşünmüyorsun."

"Emin değilim." Ellerime bakıyorum, açık kahverengi renkleri masanın koyu renkli ahşabıyla tezat oluşturun. Bazen, ne zaman duygular yüzeye yakın, ateş parçaları tenimde parıldıyor ya da Belki de hemen altında. Elimi kaldırıyorum ve parmak uçlarımdan siyah pençeleri esnetiyorum.

"Benden nefret etse bile onu kurtarırdım," diyorum sessizce. "Bir sonraki karşılaşmamızda kaburgalarımı kırmaya ve kalbimi sökmeye yemin etmiş olsa bile, yine de onun için okyanusları ve sıradağları aşar, voratrice dilleriyle dolu bir ormanda uçar, onu acıdan kurtarabilmek için Mordvorren'in kendisine göğüs gererdim."

"Aman Tanrım, büyüleyici derecede acınasıdır." Meridian gülüyor ve önümde köpüren bir tankard'ı yere çarpıyor. Aeris de Hinarax'ın yanına bir bardak daha koyuyor. "İçin çocuklar. Acılarınızı için."

Somurtkan bir şekilde biraya bakıyorum. "Daha fazla pratik yapmamız gerekmez mi? Diğer altı Zairon prensinin isimleri konusunda hâlâ kararsızım."

"Hayır." Meridian sopasını masanın kenarına dayıyor ve Hinarax'ın yanına oturmak için kendini yukarı kaldırıyor. "Yeterince pratik yaptın. Güven bana, ihtiyacın olan şey bu. Senin de yakışıklı. ." Hinarax'a bir dürtme ve göz kırpması hareketi yapıyor.

", gerçekten de," diye mırıldanıyor Hinarax ve diğer adama cesur, ateşli bir bakış fırlatıyor.

Meridian'ın elmacık kemikleri hafifçe pembeleşiyor ve tekrar gülüyor, ama bu nefessiz bir ses, bir asi arkadaşının elinden bir kupa bira daha kapıp gürültülü bir şekilde üç yudum alarak boğduğu bir ses.

" et Prens," diye ısrar ediyor Aeris, kara gözlerini bana dikmiş. Asiler onu alkışlarken Hinarax çoktan tankardını boşaltıyor.

Eğer ale, Serylla'nın acı çeken yüzünün görüntüsünü geçici olarak bulanıklaştırabilirse. bir fiçı dolusu yutmak. Eğer bu, o lanet olası şeyi yapmak zorunda kaldığım gerçeğiyle başa çıkmama yardım edecekse.

Onu orada, Rahzien'in yanında bırakırsam... Kemikler adına, bir okyanus dolusu likör içerim. "İlk başta acıtabilir," diye uyarıyor Aeris tankardımı kaldırırken.

İlk yudumda, dilimi ve boğazımı yakan sıcaklık karnıma kadar iniyor. Tam olarak acı verici değil ama ürkütücü.

Bir yudum daha alıyorum. sıcaklık yayılıyor, ejderha formundayken hissettiğim sıvı ateş hissinden farklı değil.

"İçki, değiştiremeyeceğin şeyleri unutmanın en iyi yoludur, ta ki onları değiştirme şansı bulana kadar," diyor Meridian, parmak uçlarını Hinarax'ın uzun saç tellerinde Hinarax dudaklarındaki birayı yalıyor ve haydutla göz göze geliyor. Aralarında enerji titreşiyor - Thelise ve Ashvelon arasında hissettiğim enerjinin aynısı. Açlık, ihtiyaç ve kötücül, pervasız bir neşe. Öpüşmeden önceki tutkulu titreme.

Arkamı dönüp kadehimdekileri yudumluyorum. Bir saat içinde tekrar ejderha olacağım ve o zamana kadar aşk, kayıp, Serylla'nın acısı ya da kendi acım hakkında düşünmemeyi tercih ediyorum.

"Biraz daha," diyerek boş fincanı Aeri's'e doğru itiyorum.

Kararsızca kaşlarını çatıyor. "Emin misiniz? Etkisini tam olarak göstermesi bir dakika sürer, o yüzden belki de-"

"Meridian bu içeceğin dağıtabileceğini söylüyor."

"Evet..."

"Daha fazla. Lütfen, Aeri's."

"Oh, çok iyi." Bana bir içki daha doldurdu. "Bu sefer yavaş iç... Zaten yutmuşsun. Peki o zaman. Sanırım bir ejderha şekil değiştirenin ne kadar hızlı sarhoş olabileceğini göreceğiz."

Tası tekrar ona doğru tuttuğumda, her şey eğiliyor ve tereddüt ediyorum.

"Çok hızlısın o zaman." Aeri's kıkırdıyor ve beni taburemde sabit tutmak için omzumu kavıyor.

Zaman eriyor, sıvıya dönüşüyor ve yavaşlıyor. Sıcaklık göğsüme ve uzuvlarıma yayılıyor ve beynimde hoş bir pus dolaşüyor. Serylla'yı hâlâ özleyorum ama yokluğunun acısı hafifledi. Klanım, yumurtalarım ve Ouros-kelle'deki herkes için endişeleniyorum ama bu endişe daha yumuşak. Kendim değilim ve kendim olmamak harika bir rahatlama.

İsyancılarından biri keman, diğeri kaval çalmaya başladı. Buraya geldiğimizden beri enstrümanlar hakkında birkaç şey öğrendim, çünkü Meridian müzik bağımlısı ve arka planda bir şarkı çalmadan ne bir ders sunabiliyor ne de bir plan yapabiliyor. Bastonu olmadan dans ediyor, Hinarax'ın güçlü kahverengi kollarıyla destekleniyor ve ikisi de gülüyorlar.

Birbirlerine dokundukları sürece sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi . Bu duyguyu bilirim. Bu duyguyu özlüyorum.

Aeris'e döndüğümde o da Hinarax ve Meridian'ı izliyor ve biraz gülümsüyor.

"Biraz daha bira," diyorum.

"Bence bu kadarı yeter. Düzgün duramadığında, bu bırakman için bir işarettir."

"Ayağa kalkabilirim." Kendimi ayağa kaldırdım.

"Evet, ama dans edebilir misin?" O da zıplıyor, yırtık pırtık siyah eldivenler ellerini uzatıyor.

"Bir insan olarak hiç dans etmedim. Nasıl yapılacağını bilmiyorum." "Sana öğreteceğim."

"Ouroskele'de çiftleşme mevsimi dışında, eşlerimiz için dans etmeyiz," diyorum temkinli ve kalın bir sesle. "Başka bir dişiyle dans etmem gerektiğinden emin değilim. Prensesi seviyorum. Onun adı kemiklerime kazındı."

Aeris kaşlarını çatıyor. "Yoğun. Ama insanlar arasında dans sadece arkadaşlar arasında yapılan neşeli bir egzersiz . Sana temel bilgileri öğreteceğim, sonra da prensesini geri aldığı anda onunla dans edebilirsin."

Beni masadan uzaklaştırıp, bir düzine kadar asinin dans ettiği mağaranın ortasındaki düz, açık alana doğru götürüyor. Hinarax ve Meridian birbirlerine takılmış bir halde grubun kenarında kalıyorlar, ama Aeris ve ben neşeli bir halkaya katılıyoruz. Botlarımın içinde topallayarak kendimi aptal gibi hissediyorum ama diğer herkes öyle içtenlikle tepiniyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyor ki beceriksizliğimi unutup biranın kollarımı ve gevşetmesine izin veriyorum. Baş döndürücü bir koşuşturma, çılgın bir sıcaklık ve ben dans ettikçe kederim daha da uzaklaşıyor. Ama orada, gölgelerin arasında bir çöl kurdu gibi çömelmiş, hareket etmeyi bıraktığım anda boğazıma atlamaya hazır.

Şarkı değişiyor, neşeli bir jig'den bildiğim bir melodiye...

Beni felç ediyor, durduğum yerde donduruyor. Etrafımdaki insanlar şarkının sözlerini bağırmaya başlıyor, her cümle kahkahalarla noktalanıyor.

"Bir zamanlar canımı alan bir karım vardı..."

Bir anda ayıldım, sanki pençeli dev bir el kalbimin etrafını sarmış ve delinen kastan kan fişkıranı kadar sıkılmış gibi.

"Kyreagan?" Aeris'in sesi uzak, donuk.

Ölçülü bir tempoda, kusursuz adımlarla dansçıların arasından mağaranın ağzına doğru yürüyorum. Şelalenin arkasında vücudumu çırılçıplak soyuyorum ve sonra kocaman bir kayaya gelene kadar dar patikadan iniyorum

havuza bakıyor. Güneş ışığı kayanın üzerinde parlıyor, onu sıcak ve altın rengine dönüştürüyor.

Orada otururken, kafamda coşkusu ve vücudumda biranın sıcaklığı ile her şeyin acısı ve belirsizliği altında kırılıyorum.

Başka bir savaş başlatmadan Serylla'yı kurtarıp kurtaramayacağımı, Kral onu zorlamadan önce onu kurtarıp kurtaramayacağımı.

Peki ya onu kurtarabilirsem, o zaman ne olacak? Ondan gerçekten Ouroskelle'de bir mağarada yaşamasını ister miydim? Ya da onu yanımda görmek için kendi yaşam tarzımı, kültürümü, varlığımı değiştirmeyi teklif eder miydim?

Gözyaşları insan formunda farklı bir his verir; deri üzerinde sıvıdır, pullar üzerinde değil.

Gözyaşları

Çıkardığım sesler büyük, sert ve acı verici - ciğerlerimin ve göğsümün büyük spazmları. Burnum karıncalanıyor ve nefes alamayana kadar ve yine de gözyaşlarım akıyor.

Ben ailemi istiyorum. Bazen Hinarax bana Varex'i hatırlatıyor ama o benim kardeşim değil, kardeş üçlümüzden her zaman ne söyleyeceğini bilen kişi. Ailem burada olsaydı, Varex bana sempati duyar ve beni destekler, Vylar ise kendi kanadıyla kanadımı dırter ve bana söylerdi. Grimmaw bana şiir formunda Ejderha bilgeliğinden belirsiz bir külçe verirdi. Babam kendi arzularımı ya da ihtiyaçlarımı değil, önce klanı düşünmem konusunda ısrar ederdi.

Ve Mordessa - benimle birlikte ağlar, sonra Serylla'yı bulmama yardım edeceğine söz verirdi. Ruhu o kadar güzeldi ki nezaket bakımından zengindi. Onu babamın savaşına çekmiş olmaktan nefret ediyorum, son eylemleri insanların içeriyordu. O daha iyisini hak ediyordu.

Derim titriyor, dönüşümün habercisi. Hinarax şelalenin arkasından koşarak çıkıyor, aceleyle soyunuyor ve "Siktir!" diye bağırıyor.

Bir ejderhaya dönüştüğüm an, alkolün etkisi tamamen dağılıyor. Kayanın üzerine tüneyip kanatlarımı geriyorum, kuyruğumu sallıyorum ve Hinarax'a bakıyorum.

Pullu bedenini sallıyor ve hayal kırıklığıyla kıkırdıyor. "Sikerim böyle işi. Meridian beni öpmek üzereydi."

"Başınız sağ olsun."

Başını ve boynunu kaldırıyor, kanatlarını geriyor. "Muhtemelen bunu duymak istemezsin."

"keyif almanıza sevindim. Ama yollarınız tam olarak uyuşmuyor."

"Seninki ve Serylla'ninki de öyle."

Dişlerimi göstererek başımı ona doğru çeviriyorum ve o da geri çekiliyor. "Özür dilerim, Prensım."

"Uyumalıyız," diyorum ona. "Hâlâ boş olduğu sürece geçen sefer kullandığımız mağarada dinlenebiliriz. Ana mağaraya geri dönerken dikkatli olmamız gerekecek. Bu sefer kuyruğunu sallama."

"Yapmayacağım."

"Meridian'a şehre ne zaman gitmek istediğini soracağım. Doğru zamanda yeterli insan saatine sahip olduğumuzdan emin olmak için yarın kısa süreliğine form değiştirmemiz gerekebilir."

Hinarax duraksıyor, burun deliklerinden duman iplikleri süzülüyor. "Ya bir hata yaparsak ve Rahzien'e ihanet edersek? Ya biz keşfedildi mi?"

"O zaman beni bırakacaksın ve Ouroskelle'e geri dönüp Varex'e olanları anlatacaksın. Eğer ölürsem, ona benden intikam almak zorunda olmadığını söyle. Klan için neyin en iyisi olduğuna onun karar vermesine izin vereceğim."

"Seni bırakmak mı?" Hinarax homurdanır. "Öyle bir şansım yok. Sen ve Prens için savaşacağım ve eğer düşmanlarımız çok güçlüyse birlikte yok olacağız. İnsan formundayken iyi savaşçılar olmayabiliriz ama ejderha olarak onlar bizi öldürmeden önce birçoğunu alt edebiliriz."

"Elekstan halkına daha fazla zarar vermeyeceğime yemin ettim," diye cevap veriyorum. "Vohraynalılar adil bir oyun, ama masum kanı dökmemeye dikkat etmeliyiz. Buna binaları yıkmak ve içindeki insanları ezmek de dahil."

"Bu benim dövüş stilimi zorlaştıracak," diye itiraf ediyor Hinarax.

"Deneyeceğim ama söz veremem. Yemin senindi, ben değil."

"Yeterince adil."

Ben konuşurken, çok uzakta olmayan bir ağaçtan birkaç kuş uçuyor. Onlara bakıyorum, gözlerinde kıvılcık bir parıltı arıyorum ama .

Hinarax başını sallar ve birkaç dil sarı alev çıkarır. "Sence Fortunix, Rahzien'e bizim dönüşebildiğimizi mi söyledi? insanlar?"

"Bundan şüpheliyim. Fortunix zeki, yaşlı bir ejderha ve gizli mağarasında bulduğum özel hazineye bakılırsa hepimizin şüphelendiğinden daha açgözlü. Serylla'yı teslim ettiğinde ona ödeme yapıldığına eminim. Sanırım şekil değiştiren yeteneklerimiz hakkındaki bilgiyi saklayacak ve bir şekilde bundan yararlanıp yararlanamayacağını görmek için bekleyecek. Açgözlülüğü ve nefret ettiği şeye dönüşmekten duyduğu utanç onu sessiz tutacaktır."

"Ve Thelise'in dediği gibi - Rahzien bilse bile, yüzlerimizi hiç görmedi," diye ekliyor Hinarax. "Böylece bizi tanımayacak. Huysuz bir Güneyli prens ve onun adamlarından başka bir şey olduğumuzdan şüphelenmesi için hiçbir sebep olmayacak.
retinue."

Ona aşırı ısıtılmış hava üflüyorum.

"Moody?" "Eğer çizme uyarsa." Hinarax kıkırdıyor.

"Çekici olabilirim."

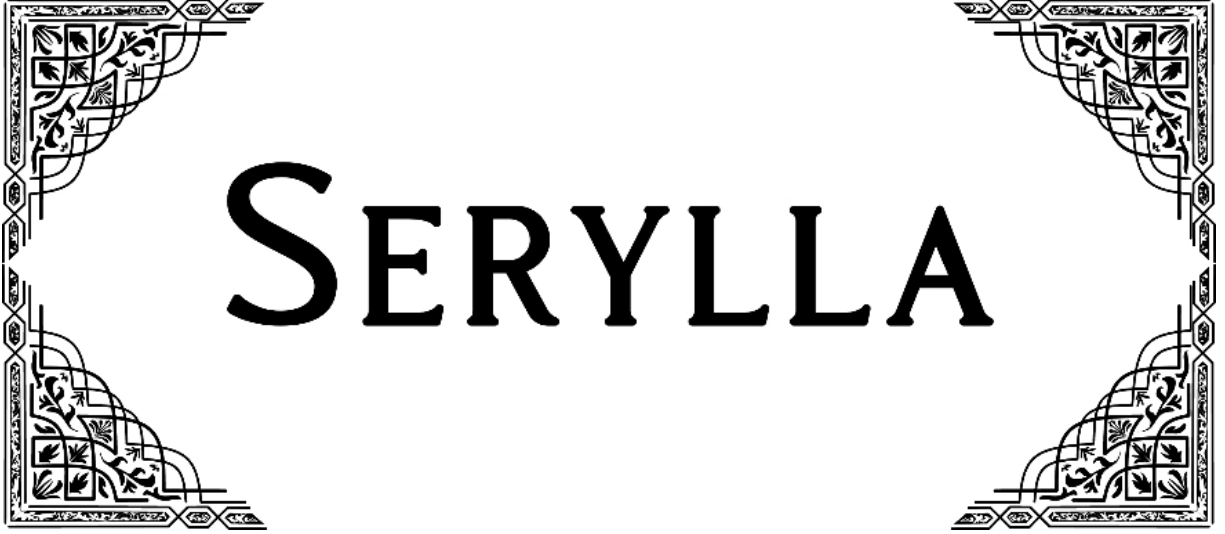
"Kendin ol. Meridian ve ben senin adına büyüleyici olacağız." Hinarax kanatlarını şelalenin içinden uçmak için hazırlıyor. "Yine de daha iyimser olmayı deneyebilirsiniz. Kyteia'nın dediğine göre en iyi yol İsteddiğiniz sonuç, bunu tekrar tekrar hayal etmektir. Başarılı olduğunuzu hayal edin, başaracaksınız."

Aşağıdaki havuza, dalgalanan sularına bakıyorum.

Batan güneşin gölgesi ve bir an için bunu hayal etmeme izin verdim - tüm bunların ideal sonucunu, arzuladığım sonu.

Serylla'yı sarayın dışına, şehrin gölgeli sokaklarına ve kapıya doğru götürdüğümü hayal ediyorum. Birlikte ormana doğru koşacağız ve Muhafızlardan ve gözetleme kulelerinden kurtulduktan sonra ejderha formuna geçeceğim ve Elekstan'ı sonsuza dek geride bırakarak doğuya doğru uçacağız. Ama Ourosquelle'e ve yumurtalarımıza dönmeden önce, onu küçük bir sahil köyüne, bir tavernaya ya da hana götüreceğim. İki normal insan gibi bir masaya oturacağız ve onun hayatını mahvettiğim günden beri tekrar tekrar istediği tek şeyi sipariş edeceğim.

Bir fincan sıcak çay.

Daha önce hiç görmediğim kısa boylu, tombul, anne görünümlü bir kadın tarafından iyileştiriliyorum. Benimle sadece birkaç kelime konuşuyor ama Vohraylı olduğunu belli eden bir tonu var. Bu kıtada herkes aynı dili konuşuyor ama farklı bölgelerden gelen insanların kendilerine has bir dili var. aksanlar ve cümle dönüşleri. Kuzeyli bir konuşma tarzına sahip, cümle sonlarında sesi yükseliyor ve "o" sesine hafif bir burunsu nitelik katıyor.

Aksanının yanı sıra, muhtemelen Vohrainian soyluluğunun ya da en azından kraliyet lütfunun bir göstergesi olarak septumunda küçük bir gümüş yüzük .

"Hepsi bitti," diyor neşeyle, sanki kralı az önce halk pazarında sırtımı yüzgibi yüzümü okşuyor. "Artık oturabilirsin."

Yüzüstü yatıyordum ve onun sözleriyle kendimi yavaşça yukarı ittim. En ufak bir acı hissetmedim. İşini iyi yapmış.

Artık kendi odamda değilim. Belki de bu kaybettiğim bir ayrıcalıktır ya da belki de Kral beni aynı yerde çok uzun süre tutmak istemiyordur. Kyreagan ya da diğer ejderhalar için endişelenmediğini iddia etse de yine de temkinli. Belki de bahsettiği isyancıların beni kurtarmaya çalışmasından korkuyordur. Tanrım, keşke yapsalar.

Ana küçük kadın bana gülümsüyor. Yuvarlak, pembe yanakları ve boyaya benzer bir şeyle lekelenmiş tombul parmakları var. Belki de boş zamanlarında ressamlık yapıyor. Garip, kısacık bir an için ondan sarılmasını istemeyi düşünüyorum. Mükemmel sarılabilecek bir insana benziyor.

Ama o Vohraylı ve biz düşmanınız. Çoktan dönüp küçük yatak odasını terk ediyor.

Onun rahatlatıcı formu kapı aralığında kaybolduğı anda, yerini Rahzien'in geniş figürü alıyor. Çıplak olduğumun bilinciyle geriliyorum ve yataktan bir battaniyeyi vücudumun ön tarafına doğru çekiyorum.

Şimdi hangi Rahzien'e katlanmalıyım? Kaba gülüşlü blöf savaşçısı mı? Yeni statümü "şamar oğlanı" olarak ilan eden yılmaz kral mı? kız" ? Yoksa uzman bir işkencecinin tüm keskin becerisiyle düşüncelerimi kesip biçen sessiz, acımasız Rahzien mi?

Kıyafetlerini değiştirmiş. Bol, krem rengi bir pantolon ve uyluğunun ortasına kadar inen saten siyah bir tunik giyiyor. Kırmızı sakalını çene çizgisine yakın kestiğı için ağzını daha iyi görebiliyorum; zalim bir eğimle dolgun dudaklar. Yatağın yanına bir sandalye çekip otururken burun deliklerinin arasında kraliyet yüzüğü parlıyor.

"Bu tür gösterilerden hoşlanmıyorum" diyor. "Halka açık infazlar, dayak ve benzerleri. Bazen bunlardan hoşlanıyormuş gibi yapıyorum, çünkü amaçlarıma uygun düşüyor. İnsanlar fiziksel şiddetten zevk aldığınızı düşünürse, sizi kışkırtma azalır."

Ona toplayabildiğim en soğuk bakışı atıyorum.

"Bir tür şiddetten hoşlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Geniş vuruşlar acımasız ölüm, tıpkı bir savaş alanında sıra sıra askerlerin biçilmesi gibi. Askerlerin ölümünü izlemenin benzersiz bir tatmini var. cesetlerin düşüşünü. Ve ejderhaların halkınızı katledişini izlemek çok güzeldi. Ateşin sadece-" gözlerinde uzaklara bakan bir bakışla geniş bir hareket yapıyor. "Saf yıkım. Muhteşemdi. Ejderhaları yok zorunda kalmam çok yazık. Onları kontrolüm altında tutmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama onlar vahşi, acımasız yaratıklar. Bana düşman olmayacaklarından asla emin olamazdım. En iyisi, büyük bir savaş kazandıktan hemen sonra, zaferlerinin doruğunda ölmelerine izin vermektir."

Onunla konuşmamaya kararlıydım, ama sözlerinden tiksindiğimi belli etmekten kendimi alamadım.

Bakışlarında kıskanç bir farkındalık titreşiyor - beni hâlâ kıramadığını anlıyor.

"Seni orada, Harlowe'ların zindanında yakaladığımı sanmıştım." Öne doğru eğilir, gözleri kısılır. "Ve sonra tekrar, pazarda. Ama sen kaypak birisin. Hâlâ benimle savaşıyorsun, değil mi Örümcek? Çünkü henüz buna gerçekten inanmıyorsun. Ama inanmaya başlıyorsun."

"Neye inanayım?"

"Hak ettiğin şey bu."

Bir an için nefesim kesildi. Sanki dokunmadan beni boğmuş gibi.

Ben.

"İçten içe biliyorsun. Annen de en az senin kadar kötü biriydi.

Benim öyle olduğuma inanıyorsun. O yumuşak, tatlı bedeninin içinde aynı karanlık tohumları taşıdığına, çünkü onun halkını savaş uçurumundan ölümün midesine itişini izlediğine ve onu durdurmaya hiç çalışmadığına."

"*Yapabileceğimi* sanmıyordum," diye duraksadım. "Korkuyordum."

"Hayır." Sesi aniden kalın, kaba ve tehditkâr. Düşünceli bir hükümdar yerine iri yarı bir savaşçı. Sanki kişiliği ikiye bölünmüş ve bende yaratmak istediği etkiye göre ileri geri gidip geliyor.

"Hayır, korkudan daha fazlasıydı," diye hırlıyor. "Bir kenarda durup, günlük rutininizin rahatlığında katliamı incelemeyi seviyordunuz. Mesafeli, kendi sorumluluklarını inkâr ederek. Belki de annenin kendi yıkımına doğru koşmasını ve diğer herkesi de beraberinde sürüklemesini izlemekten zevk aldın. Belki de bu sizin için bir tür intikamdı. Ona karşı, istemediğin bir role ve küçümsediğin bir unvana karşı bir intikam."

"Rolümü küçümsemedim." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyorum bilmiyorum.

Aniden ayağa kalkıyor, iri üzerime eğiyor, nasırlı eliyle çenemi kavırıyor.

"Bana yalan söyleme, Örümcek. Bunu hiç istemedin, değil mi?"

Tacı isteyen kraliyet çocukları her zaman ülkeyi büyüklerinden daha iyi yönetebileceklerinden emindir. Tahtı arzularlar, onun için plan yaparlar, nüfuz için çabalarlar. Duyduğum kadarıyla siz bunların hiçbirini yapmamışsınız."

Titriyorum, battaniyeyi göğsüme bastırıyorum, zihnim korkunç bir belirsizlikle çalkalanıyor. "Hiçbir şey yapmama izin vermezdi. Asla-" "Kes şunu!" diye bağırıyor, ağzından tükürükler uçuşuyor ve yüzümü buğulandırıyor.

"Kendine *yalan* söylemeyi bırak! Suçu orospu kraliçesi annene atmayı bırak!

Onu durdurup bana teslim olabilirdin. Yapmalıydın yüzlerce, hatta binlerce kişiyi kurtarmak için kalbine bir bıçak saplayabilirdi. Ama yapmadınız. Onların ölümünden sen sorumlusun."

"Ama siz bize saldırdınız," diye titreyerek hıçkırıklara boğuldum. "Fetih ve güç arzuluyorsunuz."

"Evet." Eli yüzümü daha sıkı sıkıyor. "Bunlar *benim* nedenlerim. Seninkinden bahsediyoruz. Başarısızlığınızdan. Vicdanınızdaki ölümler, ruhunuzdaki kan, hak ettiğiniz ceza."

O haklı.

Hepsi

hakkında.

Ve ben

paramparça

oldum.

Bu sessiz bir kırılma, kalbimin kanlı parçalara ayrıldığı sessiz bir patlama.

"Ben halkımı kurtarmadım," diye fısıldıyorum.

"Onları kurtarmak senin görevindi. Senin doğuştan hakkın." Yakınıma eğiliyor, dudakları neredeyse yanağıma değiyor, sesi kıvrımlı ve karanlık. "Başarısız oldun.

Daha da kötüsü, başarısız olmayı, hiçbir şey yapmamayı *seçtiniz*. Onları mahkum ettiniz. Gerçek doğanızı görmenize ya da suçluluk duymanıza izin vermediniz, ama şimdi bunu hissediyorsunuz.

Artık biliyorsun. Artık suçu başkasına atmak yok. Artık kendi kötülüğünüze, değersizliğinize gözlerinizi kapatmak yok. Artık görüyorsun. Bunu size neden yaptığımı, neden acı çektiğinizi anlıyorsunuz. Bunu sadece halkı itaatkâr kılmak için değil, aynı zamanda günahlarınız için size adalet sağlamak için de yapıyorum. İyi bir kralın yaptığı hiçbir şey için tek bir nedeni yoktur. Ve bu yüzden senin için amacım üç yönlüdür. Sen kırbaçlanan kızsın, yenilmiş prensessin ve -" elini karnımın alt kısmına koydu- "ilk çocuğumun rahmisin."

Elinin sıcaklığından uzaklaşmak için midemi emiyorum, ama o daha sıkı bastırıyor. Hâlâ yüzümü kavrayan eli bir an geriliyor ve gözleri ağzıma kayıyor.

İçim gevşek ve perişan, oyuk ve ağrılı. Yine de beni öpmeye çalışsa, sanırım karşı koyacak gücü toplayabilirim.

Belki de bunu biliyor ve bana karşı koymam için bir sebep vermek istemiyor. Ellerini yüzümden ve bedenimden çekiyor, geri çekiliyor ve kapıyı kapatarak odadan çıkıyor. Beni boş bırakıyor ve yapamadığım her şeyin ağırlığı altında eziliyorum.

Bu suçluluk duygusuyla daha önce de boğuşmuştum. Az önce dile getirdiği suçlamalara benzer düşüncelerim oldu ve onları dinlendirdiğimi düşündüm ama belki de sadece gömdüm, ruhuma baskı yapan ağırlığından çok korktum.

Ben değersizim. Aptalım. Yalnızım. Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor.

Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim.

Kendimi kurtarayım.

Eğer Kral'ın söylediği gibiysem, yani tüm bu ölümler kapımda bekliyorsa, ya yenik düşüp içimde yok olurum, yaşlanıp parçalanana kadar boş bir kabuk olarak var olurum ya da günahlarımın kefaretni ödemeye çalışırım. Elekstan'daki herhangi birine yardım edebilmem için önce kendimi Vohrain Kralı'ndan kurtarmalıyım.

Damarlarımda zehir dolaştığı ve ondan çok uzaklaşırsam öleceğim konusunda beni uyardı. Bu uyarının doğruluğunu test etmeliyim. Eğer bu konuda yalan söylediyse, belki de zehirli av ve ejderhaların ölümü konusunda da yalan söylüyordu.

Eğer yalan söylediyse, belki de umut vardır. Ve şu anda umutsuzca umuda ihtiyacım var.

Yarı açık kapıya bakıyorum. Bu yatak odası, sarayın konuk süitlerinden biri olup, büyükelçi veya ziyaretçi devlet adamları için tasarlanmıştır. Bunlardan bazıları

odaların, bir saldırı sırasında insanların kaçabileceği gizli çıkışları veya annemin casuslarının saldırıları gözlemleyebileceği dinleme istasyonları vardır. onların bilgisi olmadan.

Hizmetçiler gizli geçitler de dahil olmak üzere sarayın her yerini bilirler. Ve ben de saray çalışanlarıyla yakın çalıştığım için her gizli kapının ve gizli panelin yerini biliyorum. Bu odadan gizli çıkış da dahil.

Dikkatli bir şekilde yataktan kayıyorum ve battaniyeyi bir omzuma düğümlüyorum, böylece ellerimi serbest bırakırken çoğunlukla yerinde kalacak. Çıplak kaçarsam lanetleneyeceğim. Fırsatını bulur bulmaz kıyafet çalacağım.

Bu odada, karyola üzerinde yatak başlığının kaymasına neden olan bir baskı noktası vardır ve duvarın yarısına kadar küçük bir kapı ortaya çıkar. Sıvaya basit bir kare kesilmiş, şilte ile aynı seviyede. Yıllardır kullanılmamıştı ve açmaya çalışırken parmaklarımı sıvaya batırarak üç tırnağımı kırdım. Yatak başlığının sessiz sürtünmesi gardiyanları uyarmadı ve onlar da benim acı çığlığım üzerine içeri girmediler. Burada kapana kısıldığımı ve kaçacak yerim olmadığını düşünüyorlar.

Sonunda gizli kapıyı tırnağımla açmayı başardığımda, yatağın üzerinden sürünerek karanlık boşluğa geçiyorum ve duvarlar arasındaki dar koridor. Burada bir kol var, sıfırlamak için tasarlanmış

Kapı ve yatak başlığını . Yatak başlığı yerine kayarken alçı kapı itilerek kapatılıyor ve ben karanlıkta kalıyorum.

En azından bu pasajda sıçrayan çok bacaklı örümcek fareler yok.

Zifiri karanlıkta, ince ışık iplikleri sızdıran bir ızgarayla karşılaşana kadar el yordamıyla ilerliyorum; bir koridorun sonunda bir dinleme direği. Benim ayarlama

Gözlerimi ızgaraya dikip halı kaplı koridora bakıyorum ve duvarlardaki resimlerden yönümü bulmaya çalışıyorum.

Ne kadar süre tozlu boşluklardan geçtiğimden emin değilim.

Annemin sarayının duvarları. Eskiden bu koridorlarda gururla , şimdi ise örümcek ağlarına bürünmüş bir örümcek gibi karanlık çatlaklardan geçip Özgürlüğüm için planlar.

Baş kahya her iki ayda bir arka geçitleri temizletirdi, bu yüzden daha önce de bu labirente gezinmiştim, ama her zaman bana rehberlik edecek bir hizmetçiyle. Süpürdük, toz aldık ve köşelere sinmiş haşerelerden kurtulduk. Bu sefer ne bir hizmetkâr ne de bir casusla karşılaştım ve sonunda aradığım kapıyı bulduğumda, kendimi toparlamam gerekti.

Açma cesareti.

Eğer , bu kapı hizmetçilerin kilerine açılıyor.

saray mutfakları. Burada müttetikler bulabilirim. Ya da yeni hükümdarlarından bana yardım edemeyecek kadar korkmuş insanlar bulabilirim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen, lütfen."

Parmaklarım kapının kolundayken ve yanağımı sert tahtaya bastırmışken Kyreagan'ı hayal ediyorum. Bu onun ejderha yüzü, o kadar belirgin ve canlı ki nefesinin turuncu buğusunu ve her bir pulun kenarlarındaki parıltıyı görebiliyorum. Şık boynuzlarını, ateşli altın gözlerini, jilet gibi dişlerle kaplı uzun çenesini görebiliyorum. Şu anda ihtiyacım olan Kyreagan bu; bir varlığın diğerini sahiplenebileceği her şekilde beni sahiplenen güçlü ejderha.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldıyorum ona ve zihnimde bana o tanıdık büyük başını eğiyor, bir güven, bir güvence başını sallıyor.

Kolu tutup kapıyı iterek açıyorum.

Kapı aslında baharatlarla dolu bir raf ünitesinin arka paneli ve ben çıkarken ağır bir şekilde yana doğru sallanıyor. Baharat rafını yerine oturana kadar itiyorum, sonra kiler kapısının etrafında görebildiğim ışık çizgisine doğru ilerliyorum.

Ayak sesleri dışarıdan geçiyor, amaçlı ve hızlı. Bir görevden diğerine giden bir hizmetçi.

Yalınayak ve sessiz bir şekilde kilerden çıkıyorum ve koridor boyunca iki tarafa da bakıyorum.

Sağında, bir hizmetçinin geri çekilen sırtı. Solumda, birkaç kapı ardından devasa saray mutfaklarına açılan kemer.

Bir kapı açılıyor ve mutfak hizmetçilerinden biri, Ondette, dışarı çıkıyor. Bir varlık hissetmiş olmalı, çünkü hemen bana doğru baktı. Ve dondu kaldı.

"Prens?" Zeytin rengi teni bir ton . "Ondette,"

diye fısıldıyorum. "Ben kaçıyorum."

Şaşkınlığı anında şiddetli bir amaca dönüşüyor. "Elbette öylesin. Benimle gel."

Rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdim. Kendimi onun kollarına atıp minnettarlıkla ağlayabilirdim ama zaman yok. Aceleyle peşinden dar merdivenlerden yukarı çıkıyorum, koridordan geçip odasına giriyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor, gardırobunu açıyor ve basit kahverengi bir elbise ile kapüşonlu bir pelerin çıkarıyor. "Bunları giy, çabuk."

Giyindiğimde, sarı saçlarımı iki elinin arasına aldı ve başımın arkasında bir düğüm haline getiriyor. Bana yedek ayakkabılarını, gece görevlerinde kullandığı yumuşak deri terliklerini uzatıyor.

"Ama bunlar senin tek-" diye fısıldamaya başlıyorum. Başını sertçe sallıyor, bir parmağını dudaklarına bastırıyor ve ayakkabıları giymemi işaret ediyor. İtaat ediyorum ve sonra beni odadan çıkarıp alt kata götürüyor. "Yan kapıdan çıkacağız, pompanın olduğu yerden," diyor nefesinin altında. "Ben Callim'le konuşurken sen orada bekleyebilirsin. Seni sakatat kapısından gizlice çıkaracak."

Sakatat kapısı, saray arazisinden dar bir çıkış kapısıdır ve buradan seyisler sadece ahırlardaki kirli samanı değil, saraydaki çöpleri de taşırlar. Tüm kapılar arasında en az dikkatle korunan kapıdır - yine de Rahzien kadar akıllı bir kralın orada birilerini görevlendirdiğinden eminim.

Ondette, bizi fark edemeyecek kadar kıkırdayan dedikodulara dalmış iki bulaşıkçı hizmetçinin yanından geçerken bana rehberlik ediyor. Dışarıya, küçük bir avluya çıktığımızda, beni eski su pompasının yanındaki gölgeli bir köşeye sıkıştırıyor. "Burada bekle."

Kolunu aceleyle kavradım. "Teşekkür ."

Yüzünde acı titreşiyor ve bir an için avucunu yanağıma bastırıyor. "Tatlı kız. Tabii ki."

Onun nezaketi kalbimi kırıyor. Avluda aceleyle ilerleyişini, bahçelerin yanından geçip ahırlara giden kemerli geçitten eğilerek geçişini izliyorum.

Kız kardeşini savaşta kaybettiğini biliyorum. Neden bana kızmıyor? Hiç duraksamadan, sorgulamadan bana yardım etmeyi nasıl kabul edebiliyor?

Sırtımı taş duvara dayayarak yüzümü gün batımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Koyu mor ve soluk mavi, Kyreagan'ın alevleri gibi parlak turuncuyla çizgili.

Ejderham ölse de yaşasa da onu düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim. Beynimin kimyasını değiştirdi, bedenimin değiştirdi. Beni yeni bir şeye dönüştüren büyü oydu ve eski halime geri dönemem.

Kalbimin derinliklerinde, o gitse bile hayatımın *sonuna kadar onun* olarak kalacağıma dair kendi kendime bir yemin ediyorum. Onu her yerde göreceğim. -Güneşin parlaklığında, ateş ışığının titreşiminde, bacalardan çıkan dumanda, fırtınanın bulutlarında, gecenin karanlığında, bir fincan çayın buharında. Bazen canımı yakar, bazen de eski bir dostun yüzünü görmek gibi beni gülümsetir.

"Kyreagan." Adını sessiz akşam havasına üflüyorum, sözü mühürlüyorum. Nabzım her an yokluğumun fark edileceği ve Rahzien'in askerlerinin beni terk ettiği odaya geri sürükleyeceği korkusuyla atıyor olsa da, kalbimi mistik bir huzurla dolduruyor. Eğer Kral

Beni yakalarsa, tekrar cezalandırılacağım, bundan hiç şüphem yok. Dilinin keskin kırıbacının kalbimi kanlı ayırması riskini almaktansa olduğum yerde kalmayı dilemeye başlıyorum. Onun sözlerinden, fiziksel şiddetinden korktuğumdan daha çok korkuyorum.

Ondette dirseğinin dibinde seyislerden biriyle geri dönüyor - ben arabaya bindirilirken Vohraynalılara öfkeyle bakan Callim.

"Onunla git," der Ondette, alçak sesle. "O seni saraydan çıkaracak. Sonra Rivenlee Yolu'nda, güney kapısının yakınındaki *Snarling Hound* tavernasına git ve Ambert'i sor. O seni yarın şehir dışına çıkarabilir." Elimi kısa bir süre sıktı. "Fortune seni takip ediyor."

"Odana bıraktığım battaniyeyi yak," dedim ona. "Bana yardım ettiğini kimse bilmesin."

Başını sallıyor ve ben de Callim'le birlikte aceleyle uzaklaşıyorum.

Beni kıllı bir çitin arkasından ahırların arkasına doğru yönlendiriyor, yarısı çöp ve at pisliği dolu küçük bir araba duruyor. Koşum takımında bir eşek duruyor ve sinekleri ürkütmek için kulaklarını tıkıyor.

"Tek yol bu," diye mırıldanıyor Callim, eliyle arabayı işaret ederek. "Özür dilerim Prenses."

"Oraya tırmanmam mı gerekiyor?" diye sordum. Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Sorun değil." Neredeyse gülecektim. Bir ejderhanın yuvasına , kokumu beni esir alan kişiden saklamak için ejderha bokuna bulandığımı ve vajinamdan ejderha yumurtaları çıkardığımı bilmiyor. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyorum.

Ben endişeyle tepemizde yükselen kulelere bakarken Callim bir kürekle çöp ve sakatat yığınları arasında bir oyuk açıyor. Sonra çukura yırtık pırtık bir branda parçası seriyor. Üzerine tırmanıyorum ve o da beni nefes alabilmem için ağzıma boşluk bırakarak tepeden tırnağa tuvale sarılıyorum. En azından boktan bir nebze korunuyorum, yine de pis koku gözlerimi yaşırtıyor. Kusmamak için dua ederek dişlerimin arasından sığ nefes alıyorum.

Callim tuvale sarılı bedenimin üstüne daha fazla pislik kürekliyor, sonra yarı çürümüş sebzeleri ve çim kırpıntılarını yüzümün üzerine diziyor, hava almak için bir boşluk bırakıyor. Akşamın kasveti ve el arabasının pis kokusu yüzünden kimsenin yüzümün alt yarısını görecektik kadar yakından bakacağı şüpheli.

Çocuğun dilinin bir tıklamasıyla eşek yürümeye başlıyor ve araba kaldırım taşlarının üzerinde ilerliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve hayatta ve bilinçli kalmaya yetecek kadar nefes almaya odaklanıyorum. *Kusma, kusma.*

Sakatat kapısına varmamız çok uzun sürüyor ama vardığımızda muhafızlar hiçbir olay olmadan geçmemize izin veriyor. Birkaç sert sözden sonra Murkmouth Meydanı'na, Callim'in arabasını sabah şehri terk edecek daha büyük bir arabaya yüklemesi gereken yere doğru ilerliyoruz.

Araba tekrar durana kadar kıpırdamadan yatıyorum. Kürek yanımdaki gübreye çarpıyor ve birkaç kaşık çöp çıkardıktan sonra Callim tıslıyor, "Şimdi."

Ayağa fırlıyorum, çürümüş sebzeler ve samanla kaplı gübre yığınları üzerimden yuvarlanıyor. Elimden geldiğince alçakta durarak arabadan iniyorum ve pelerinimin altında eğilerek en yakın sokağa doğru koşuyorum. Seyis Murkmouth Meydanı'nın kenarına park etmişti, yani çok uzak değil.

Ara sokağın karanlığında durup nispeten temiz havayı ciğerlerime çekerken, güney duvarına, Rivenlee Yolu'na giden rotamı zihnimde çiziyorum. Eğer yavaş gidersem ve az kullanılan sokaklardan gidersem,

Birkaç saatimi alır, belki biraz daha . At sırtında ya da at arabasıyla çok daha hızlı olurdu. Ama böyle bir ulaşım sağlamanın yolu yok, bu yüzden yaya olarak yola çıktım.

Murkmouth Meydanı'ndan ayrıldıktan kısa bir süre sonra yanımdan iki kadın geçiyor. Biri öksürüyor ve pelerininin yayılan gübre kokusuyla boğuluyor. Bu da iyi bir şey - kokum insanları mesafelerini korumaya ve soru sormamaya teşvik edecek. Kapüşonumu yüzüme doğru çekip kasvetli karanlıkta kalıyorum ve her sokaktaki gaz lambalarının yaydığı ışık halkalarından kaçınıyorum.

Vohrainian askerleri şehirde ikili ya da dörtlü gruplar halinde devriye geziyor, bu yüzden onlara göz özen gösteriyorum. ki, onlar daha çok günlük işlerinden evlerine dönen çekici kadınları taciz etmekle ilgileniyor gibi görünüyorlar. Ahır kokan kukuletalı kimsesizlerle ilgilenmiyorlar.

Kıyafetlerimden ve ellerimden yayılan iğrenç koku midemi bulandırıyor, ta ki bir ara sokakta durup safra kusana kadar. Kokusuna rağmen pelerinimi geride bırakmaya cesaret edemiyorum ama bir tahliye borusunun altında bir kova buluyorum ve yoluma devam etmeden önce ellerimi ve yüzümü yağmur suyuyla yıkıyorum.

Sonraki bir saat boyunca mide ağrım daha da kötüleşiyor, sanki bir torba jilet yutmuşum da bağırsaklarımın derinliklerine doğru kıvrılıyorlarmış gibi. Başım da ağrıyor, sanki gözlerimin arkasına çivi çakılıyormuş gibi. Başka bir sokağa dalıp bir yağmur varilinin arkasına tekrar kusuyorum. Nefes nefese kenarına yapışıyorum, sırtım ve göğsüm terden kayganlaşıyor.

Birkaç dakika sonra vücudumun bana söylediklerine inanmayı reddederek yürümeye devam ediyorum. Eğer gerçekten zehirlendiysem ve hastalanmadan Rahzien'den uzağa gidemiyorsam, hizmetinde yetenekli bir zehirci olduğu konusunda yalan söylemiyor demektir. Sıradan bir zehirci değil; en acımasız, en sapkın zehir türlerini tasarlayabilen, büyülu bir zehirci. Bu aynı zamanda bana ejderhaların ölümü hakkında söylediklerinin de muhtemelen doğru olduğu anlamına geliyor... ve bunu kabul edemem.

Bu yüzden kendimi dik tutmak için tuğla duvarlara, fırtına panjurlarına ve pencere kutularına tutunarak sendeleyerek ilerliyorum. Bir ayağımı diğerinin önüne atmaya zorluyorum.

Gece gerçekten çöktü. Muhafızlar tarafından görmezden geliniyorum. Muhtemelen geç saatlerde şehre dadanan ayyaşlardan biri olduğumu düşünüyorlar.

Tam olarak nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi hatırlamıyorum. Başım dönüyor ve bir sonraki binanın köşesini zar zor dönmeyi başardıktan sonra acı yağmur suyu birikintisine düşüyorum. Midem sıkışıyor ve

Boğazımdan çiğ bir öğürtü kopuyor, sokakta yankılanıyor. Dilimde kan tadı alabiliyorum. Sol kulağımdan ılık bir şey damlıyor.

Tepemde bir yerde kanatlar hışırdayıp çırpınıyor ve bir anlığına başım dönmüş zihnim umutla aydınlanıyor. Ama yanıma konan yaratık bir ejderha değil, sadece bir kuş. Beyaz ve kahverengi benekli göğsü ve parlayan kırmızı gözleri olan küçük bir şahin.

Bu mümkün değil. Kuşların gözleri kırmızı parlamaz. Halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Kuş başını eğiyor ve zıplayarak yüzüme yaklaşıyor. "Seni buldum," diye vıraklıyor.

Şimdi halüsinasyon gördüğümü *biliyorum*. Kuşlar konuşamaz. "Buldum seni Örümcek," diye ciyaklıyor kuş. "Seni buldum." Siktir...

Büyük bir çabayla başımı kaldırıyorum. "Ne dedin sen?"

"Buldum seni, Örümcek. Buldum seni. Kaçışın çok kolay oldu. İzlediğimi bilmeliydin. Kıpırdamadan yat. Yardım yolda."

KYREAGAN

"Zairos Kralı Garjun'un yedinci oğlu, Lantikesh Dükü Veliaht Prens Bessian'ın kardeşi ve Bravelyn'in ikinci oğlu Prens Gildas'a..."

Meridian, Elekstan sarayının taht odasında duran tüm saray mensuplarını ve muhafızları kuşatacakmış gibi kollarını iki yana açmış, görkemli bir ses tonuyla konuşmaya devam ediyor. Grubumuzdan eşikten adımını atan tek kişi o. Hinarax ve ben, Meridian bizi saraya takdim etmeyi bitirip Kral'dan yaklaşmak için onay alana kadar diğer üçüyle birlikte koridorda bekliyoruz.

Yüzümü ifadesiz tutuyorum, ancak içten içe bu durum karşısında öfkeleniyorum. İnsanlarla tanışma sürelerinin gülünç uzunluğu. Ejderhalar çok az saygı ifadesi kullanır. Ejderha formumda tanıtılsaydım, bir müjdecî şöyle diyebilirdi: "Prens Kyreagan, Kemik-Kral Arzhaling'in oğlu, Ouroskelle'in efendisi," ve bu fazlasıyla yeterli. Ama bu tanışma faslı bitmek bilmiyor ve Meridian'ın saraydaki tüm etkileşimlerimiz boyunca takmamı emrettiği mağrur kayıtsızlık maskesini korumak için elimden gelen tek şey bu.

Şehir kapılarından kolayca . Görünüşe göre Meridian'ın sunduğu belgeler o kadar mükemmel bir şekilde taklit edilmişti ki kimse sorgulamayı düşünmemişti.

Onlar. Ne de olsa Güneyli prens bekleniyordu ve Elekstan'ın fethinden bu yana ülkeyi ziyaret edecek ilk devlet adamı olarak heyecanla bekleniyordu. Kimse gerçek prensin korsanların elinde öldüğünü duymamış gibi görünüyor; ama Meri bu olayla ilgili haberlerin her an gelebileceği konusunda bizi uyardı. Biz de korsanlarla bazı sorunlar yaşadığını itiraf etmektedir, bu nedenle bundan sonraki haberler en iyi ihtimalle kısmen doğru bir rapor gibi görünecektir.

Bu mesafeden, taht odasının kapısının hemen dışında dururken, Meridian'ın taktığı büyük tüylü şapka sayesinde Rahzien'i tahtında zar zor görebiliyorum. Güney Krallıkları'ndaki müjdeciler için bunun moda olduğunu iddia ediyor. Ben böyle bir canavarlık giymekten kurtuldum. Onun yerine daracık bir pantolon, kıvrık burunlu botlar ve Zairos'a özgü olduğu söylenen esensilk denilen bir kumaştan yapılmış bir tunik giydim. Esensilk rahatsız edici derecede kırılğan hissettiriyor, ancak tenimde kaygan bir şekilde kayması hoş. Neredeyse Serylla'nın çıplak bedeninin benimkine değmesi kadar hoş.

Ruhumdaki bir farkındalık, bir yakınlık hissi peşimi bırakmıyor. Yakınlarda bir yerde, ama nerede ya da ne kadar yakın olduğundan emin olamıyorum. Ona doğru koşmak, onu kucaklamak ve sarayın duvarlarını yıkarak dışarı çıkmak, sonra da parlak havaya atlayıp uçmak istiyorum.

Ama bu dürtüye boyun eğmemeliyim. Öğrenmem gerek. onu Rahzien'e bağlayan kötü bir büyü var. Kendi sabırsızlığımı yatıştırmak için onun güvenliğini riske atmayacağım.

Meridian'ın giriş konuşması uzadıkça, midem sinirsel bir safrayla çalkalanıyor. Yemin ederim kemiklerim o kadar çok kaşınıyor ki, bu sürünme ve ürperme hissini dindirmek için pençelerimle derimi yüzmek, iskeletime kadar oymak istiyorum. Haydutun ağzından çıkan her cümleyle kalp atışlarım da hızlanıyor. Eğer konuşmayı kesmezse, eğer ben Yakında *hareket* edersem aklımı kaybedeceğim. Göğüs kafesim küçülmüş gibi görünüyor, ciğerlerimi sıkıştırıyor, kalbimi sıkıştırıyor.

Bu, Mordessa'nın babasına onun ölümünü söylemeden hemen önce yaşadığım kriz gibi geliyor. Ama burada panik yapamam, kontrolümü kaybedemem. Kemik Yapıcı adına, keşke Varex yanımda olsaydı. Varlığıyla beni sakinleştirmenin bir yolunu bulurdu.

Meridian dönüyor ve yaldızlı bastonunu sallayarak beni ileriye doğru sallıyor.

Yavaşça taht odasına giriyorum, düzenli nefes almaya çalışıyorum, yüzümü kibirli bir şekilde sakin tutmaya çalışıyorum, nefret ve intikamın tüm izlerini

ve onların yerine soluk, soğuk bir ilgi koydu.

orada. Rahzien, tahtının üzerinde. Kalın halkalı parmakları gümüş bir fincanın kenarlarına , kırmızı halı şeridinden kürsünün basamaklarına doğru ilerleyişimi izliyor.

Onunla her karşılaştığımda, bir ejderha oldum. Onun üzerinde yükseldim, onun asla olamayacağı kadar görkemli ve güçlüydüm. Bu çok garip. Beni tanıyamayacağını bilsem de ona insan formunda yaklaşmak, kendimi bu kadar çıplak, ve açıkta hissetmek. Boynuzlarımdan ve pençelerimden kurtuldum, dilim kesik değil ve sanki iki ayak üzerinde yürüyormuşum gibi rahatça yürüyorum.

Hayatım boyunca bacaklarım. Bu formdayken sesim o kadar derin değil ve kelimeleri insan dişlerimle aynı şekilde telaffuz etmiyorum, bu yüzden sesimi tanımayacaktır. Rahzien'in bu sarayı kazanmasına yardım eden ejderha prensi olduğumu bilmesine imkân yok.

Thelise'in de dediği gibi, ve şeklim umabileceğim en etkili kılık değiştirme yöntemi.

Hemen arkamda, iki yanımda, Hinarax'ın sabit ayak seslerini ve Meridian'ın hafif dengesiz adımlarını duyuyorum. , üç sahte muhafızımızın çizmeli ayakları.

Gözlerimi iki kez sağa ve sola çevirme riskini göze alıyorum. Daha önce hiç bu kadar görkemli bir mekâna ayak basmamıştım ve uzun sütunlar ve özenle dekore edilmiş kemerler karşısında hayretler içinde kalmaktan kendimi alamıyorum. Mermer zeminler o kadar cilalı ki, cam gibi parlıyorlar. ve salonun iki kat daha büyük görünmesini sağlıyor.

Birçok miğferli Vohraylı muhafızın yanı sıra, sütunların arasında orada burada duran birkaç kişi daha var. Norril bana toplumun farklı sınıfları ve saraydaki çeşitli rütbelere hakkında bilgi çalıssa da, bu insanların saray görevlileri mi yoksa soylular mı olduğundan emin olamıyorum.

Serylla'nın odada olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor.

Meridian boğazını hafifçe temizleyerek bir adım daha atmamı ve sonra durmamı işaret ediyor. Durduğumda, Güneylilerin tarzında selam veriyorum. Krallıklar-bir elim sağ kalçamda, sol kolum yana doğru uzanmış. Meridian'ın bana ezberlettiği kelimeleri tekrar ediyorum.

"Sağlık ve şan evinizin üzerine olsun, yüce Kral. Ben de geldim Zairos Kralı babam Garjun'dan ve değerli kardeşlerim Bessian, Bravelyn, Victoran, Larrence, Trysteon ve Davrith'ten selamlar ve tebrikler."

"Tanrı'nın taşakları," diye kıkırdıyor Rahzien. "Bu isimler oldukça ağız dolusu. Hoş geldiniz Ekselansları ve lütfen dönüşünüzde saygıdeğer babanız Kral'a minnettarlığımı ve saygımı iletin. Onun dostluğu benim için çok şey ifade ediyor. Size Vohrain'de her zaman elimin altında olan aynı kalitede yemek ve eğlence sunamadığım için üzgünüm."

"Sunabileceğiniz her türlü konukseverlik büyük takdir gerektir," diye yanıtlıyorum. "Yolculuğumuz çok zorlu geçti. Yolculuk sırasında korsanlarla karşılaştık ve ele geçirilip batılmaktan kıl payı kurtulduk. Gemimizi Değerli eşyalarımızı bir kayığa koyup gemilerine doğru gönderdiler ve onlar haracı toplarken bizim de canımızı kurtararak gitmemize izin verdiler. Bu nedenle yanımızda çok az eşya getirdik ve şu anda Majestelerine sunabileceğim bir hediyem olmadığı için üzgünüm. Emin olun, babam bunu en kısa zamanda düzeltecektir."

"Majestelerinin affına sığınarak," diye araya giriyor Meridian başıyla selam vererek. "Majesteleri, Majestelerine olan dolayı bundan asla bahsetmezler ama Lord Prens'im korsanlarla karşılaşmamız sırasında ağır bir yara aldı. Hazineyi teslim etmeden önce bize birkaç kez ateş ettiler ve Ekselansları başından vuruldu-"

Hinarax yardımsever bir şekilde, "Bir top güllesiyle," diye ekler.

"Ha ha! Hayır," dedi Meridian zoraki bir kahkaha atarak. "Prens'in yaveri zaman zaman küçük şakalar yapmaktan hoşlanır. Hayır, Prens'e uçan bir enkaz parçası çarptı, geminin kırık küpeştesinden kopan bir mil. Aslında hem ona hem de yaverine aynı mil isabet etti - yan yana duruyorlardı, görüyorsunuz. Bu ikisi birbirinden ayrılamaz. İkisi de biraz acı çekmiş ve hafızaları biraz zayıflamış, ama görünüşe göre iyileşiyor. Yine de Prens'in şanlı sarayınıza yapacağımız ziyaret sırasında normalden daha fazla dinlenmesi gerekebilir."

"Yolculuğunuz gerçekten de üzücü geçmişe benziyor." Rahzien' gözleri üzerimde geziniyor ve bir ejderhanın hazine toplaması gibi ayrıntıları topladığını hissediyorum.

"Asla korkmayın, bir hediyenin olmaması beni rahatsız etmiyor," diye devam ediyor. "Gerçi doğrusu Zairos'un desteğini somut bir şekilde talep etmeyi umuyordum. Önemli değil, bunu yolculuktan yorgun düşmediğiniz bir zamanda konuşabiliriz. Belki bu akşam kalplerinizi neşelendirebiliriz; burada, sarayda bir ziyafet veriyorum ve ardından dans edilecek. Elekstan soylularının çoğunu eğlenceye katılmaları için davet ettim."

"Babam Elekstan soylularının yönetiminize bu kadar çabuk alıştığını duymaktan memnun olacaktır," diyorum.

"Soylular uyum sağlıyor," diye yanıtıyor Rahzien, geniş bir gülümsemeyle. gözlerine ulaşmıyor. "Bu geceden sonra, geleceği kucaklamak için daha da istekli olacaklarını düşünüyorum. Bu yemeğin konukları sadece erkeklerden oluşuyor. Seçkin bir grup. Ve bu gece için en iyi zevklerden birkaçını ayarladım. dans partnerlerimiz olmak için Başkent ve çevre şehirlerden eskortlar. Misafirlerim arzu ederlerse ateşli bir dansın ve sonrasında aynı derecede ateşli bir buluşmanın tadını çıkarabilirler. Ayrıca her erkek daha önce yasaklanmış ama çok lezzetli bir meyveyi tatma şansına sahip olacak."

"Ne tür bir meyve?"

"Sürprizi ele vermemi , değil mi?

Ekselansları?" Rahzien gülümsüyor ve bir an için aslansı dış görünüşünün altındaki yılanı fark ediyorum. Onda bir ikilik var; kavgacı savaşçı ve sürüngen stratejist.

"Tabii ki hayır." Başımınla onayladım. "Bu akşam size katılmaktan memnuniyet duyacağım. Habercimi ve yaverimi getirmek için izninizi alabilir miyim? Bu partilerde oldukça eğlenceli oluyor." Meridian'ı işaret ediyorum.

Rahzien elini cömertçe sallayarak, "Elbette," dedi. "Hizmetkârlarım size odalarınızı gösterecek, orada dinlenip tazelenebilirsiniz.

Şenliklerden önce kendinize gelin. Bu gece eğleneceğiz, yarın da iş yapacağız."

". " Güneyli selamını tekrarlıyorum ve Kral da karşılık için ayağa kalkıyor.

Bu bir onur işareti, eğer ölümcül düşmanlar olmasaydık bunu takdir edebilirdim. Hizmetkârlar ve muhafızlar bize taht odasından çıkarken eşlik etmek için öne çıkıyorlar.

Onlara eşlik ederken, "maiyetimin" üyeleri Etkinlik Dili'nde hayali yolculuğumuzun tehlikeleri hakkında sessizce sohbet ediyorlar.

Bir resepsiyon odası ve kısa bir koridordan geçtikten sonra bir merdivene varıyoruz. Soğuk bir şok patlamasıyla, ne Hinarax'ın ne de benim hiç merdiven çıkmadım.

Meridian'a dönüp baktığımda, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Basamaklar insanlar için sıradan bir şeydir; eminim ejderhaların basamakları hiç kullanmadığı aklına bile gelmemiştir.

"Yolculuğunuzdan yorgun düşmüşsünüz lordum," dedi bana. "Giderken tirabzana ." Ve merdivenin yukarı doğru eğimini takip eden uzun, ince, cilalı bir tahta parçasını kavırıyor.

Onun işaretini takip ederek tırabzanı kavıyorum ve basamakları tırmanmaya başlıyorum. Bir kayanın üzerine basmak kadar basit, tek fark yukarı doğru aynı yükseklikte ve mesafede adım atmaya devam etmem gerekiyor. Önümde Meridian'ın nefes alış veriş zoraşıyor ve sakatlığı nedeniyle sağ bacağını her adımda yeterince yükseğe kaldırmanın zor bir iş, hatta belki de acı verici olduğunu fark ediyorum. Yine de ısrar ediyor.

İkinci kata ulaşmak bir zafer ve kendimi çevremi özümsemeye, Serylla'yı önce bir çocuk, sonra genç bir prenses olarak bu koridorlarda koşarken hayal etmeye bırakıyorum. İnsanların yaşam tarzı Hinarax kadar ilgimi çekmiyor ama ben bile karmaşık kristal lambalar, yemyeşil desenli halılar ve kasvetli tablolar hakkında yorum yapmaktan kendimi alamıyorum. insanlar ve bulutlu manzaralar. Hepsi çok narin, çok kolay yok edilebilir. Saniyeler içinde mahvolabilecek güzel şeyler için neden bu kadar zaman harcayalım?

Ama belki de insanlar, kendileri çok narin, çok kolay kırılabilir oldukları için kırılğan lükslere hayranlık duyuyorlardır. Serylla'nın İnce gövdesi pençelerimde hissediliyordu, bileğini tuttuğumda narin kemiklerinin derisinin altında kayma şekli. Çok kırılğan, çok güzel.

Odamıza güvenli bir şekilde yerleşir yerleşmez grubumuzu terk eden hizmetlilere göre en büyüğü benimki olan geniş odalardan oluşan bir süite yönlendiriliyoruz. Benim odam seyrek döşenmiş ve neredeyse Ouroskele'deki mağaram kadar büyük. Aslında o kadar büyük ki, kanatlarımı yanlarıma tutturup vücudumu yatağın etrafına kıvırsam ejderha formum buraya sığabilir. Fortunix ya da Ashvelon gibi hantal bir ejderha sığmazdı ama benim formum onlarınkinden daha zarif.

Meridian sopasına yaslanarak arkamdan içeri giriyor. "Oturma alanındaki sandalye ve masaları kenara çekersek bu oda senin ejderha formun için uygun olacaktır. Hinarax ejderha olduğunda onun için ne yapacağımızdan emin değilim. Muhtemelen banyo odasına sığabilir."

Ona doğru sertçe bakıyorum, bu kadar açık konuştuğu için endişeleniyorum, ama o endişemi elinin tersiyle itiyor. "Oh, rahatça konuşabiliriz. Hizmetçiler gitti. Yalnızız."

"Banyo odası nedir?" Ben soruyorum.

"Burası zenginlerin lüks ayrıcalığının mide bulandırıcı kokusunu taşıyan yerlerden biri," diyor. "Benimle gelin."

Banyo odası, siyah ve altın damarlarla işlenmiş soluk yeşil mermerden bir mağarayı andırmaktadır. Meridian bakır bir kolu çevirdiğinde, yine mermerden kesilmiş büyük, dikdörtgen bir havuza sıcak su fışkırır. Havuz

Ona *küvet* diyor. Her biri yaklaşık bel hizasında duran, daha fazla kulplu ve su borulu üç küçük kaseyi işaret ediyor.

"Bunlar lavabo," diye açıklıyor Meridian. "Sana onlardan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Böyle bir şeyi hiç hatırlamıyorum ama yanımda beliren Hinarax heyecanla başını sallıyor. "Hatırlıyorum."

"Peki bu da bir lavabo mu?" Daha fazla boruya bağlı, çanak şeklindeki alçak bir nesneyi gösteriyorum.

"Bu bir tuvalet," diyor Meridian. "Üzerine oturur ya da üzerinde durursunuz. Kendinizi rahatlatın, işiniz bittiğinde zinciri çekin ve her şey bitsin."

"Nereye gidiyor?" Hinarax soruyor.

Meri, "Borular aracılığıyla bir yeraltı nehrine dökülen bir yeraltı deresine ulaşıyoruz," diye açıklıyor. "Orman ya da mağaralardaki bir çukur yerine yeniden bir banyo kullanmak iyi olacak."

Hinarax tuvalete yaklaşır, sikini çıkarır ve klozete doğrultur. "Bunun gibi mi?"

"Genellikle yalnızken," diyor Meridian alaycı bir kahkaha atarak. "Ama evet."

Hinarax işemeye başlıyor ve ben lavabolardan birini incelemek için arkamı dönüyorum. Suyun borunun ağzından akması ve anında lavabonun dibindeki bir deliğe boşalması beni büyülüyor. "Görünüşe göre savurganlık," diye duyuruyorum.

"Bu akan bir su," diyor Meridian. "Bir dere ya da nehrin akışından daha israflı değil. Ve şimdi, eğer suyu kapatırsan, Kyreagan, ve eğer Hinarax aletini kaldırırsa, yerleşebiliriz. İçimden bir ses bu gecenin 'nefis meyveler' ilgimizi çekebilir."

"Sence Prens mi?" Hinaraxaleti hâlâ dışarıdayken bize doğru dönerek soruyor.

Meridian, "Tanrı salla, orada damlayarak durma," diyor.

Hinarax aletini tuvaletin üzerinde sallar, pantolonunun içine sokar ve tekrar düğmelerini ilikler.

Meridian ona "Şimdi sifonu çek," der. "Zinciri kullan." Hinarax tuvaletin yanında asılı duran zinciri çeker. Bir koşturma olur, emme, dönme sesi ve tuvaletteki sarı su kaybolur. Saniyeler içinde yerine temiz su akmaya başlar.

"Kemik Yapıcı adına," diye hayretle nefes aldı Hinarax. "Bunun büyü olmadığını emin misin?"

"Çok daha iyi. Bu bilim."

Kendime rağmen ilgimi çekerek bir adım öne çıkıyorum. "Tekrar yap."

Hinarax zinciri çekiyor ve suyun girdap gibi uzaklaşmasını izliyoruz. Çıkan ses çok tatmin edici.

"Dene" diyor Hinarax, ben de zinciri kavrayıp çekiyorum. Yerini daha fazla su almadan önce, suyun akıp gitmesinin hoş, acele girdabı yine var.

"Bu da mı bok taşıyacak?" Ben soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Meridian. "İnsan boyutunda bok, ejderha boyutunda değil. Tanrım, Bunu gerekecek, değil mi? Ya da belki ejderha formundayken sıçmaktan kaçınabilirsin. *Yine mi* sifonu çekiyorsun Kyreagan? Sanırım şimdilik bu kadar yeter. Gel Hinarax, sana sabun kullanımını öğreteyim." Hinarax'ı lavabolara doğru yönlendiriyor.

"Sabunu zaten biliyorum," diye yorum yapıyorum.

"Mükemmel. Şimdiye kadar ikiniz de çoğu erkek gibi terlemediniz ya da ağır kokmadınız ama belki de bu akşamki ziyafetten önce yıkanmalısınız. Sanırım size nasıl yıkanacağınızı öğretmem gerekecek."

"Daha önce Prenses'le banyo yapmıştım," diyorum ona. "Kendim de yapabilirim."

Hinarax Meri'ye sinsi bir gülümseme verir. "Nasıl yıkanacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Nereden başlayacağımdan bile emin değilim. Belki banyoda bana katılabilir ve nasıl yapıldığını gösterebilirsin... *her yerimin* temiz olduğundan emin olmak için."

Meridian sırtışını bastırmaya çalışır ama başaramaz. "Belki de yapabilirim. Bu bir Elbette korkunç bir dayatma ama daha büyük bir iyilik için böyle küçük fedakârlıklar yapılmalı. Sen git Kyreagan ve odaların geri kalanını keşfet. Hinarax ve benim banyo yapmamız gerekiyor."

Sonraki bir saat boyunca süitte dolaştım, iniltileri duymazdan gelmeye çalıştım ve Kendimi çeşitli nesnelere alıştırtırken banyo odasından gelen zevk dolu iç çekişler. Bazı eşyaları Serylla ya da isyancılar aracılığıyla duymuştum. Diğerleri bana yabancı geliyor. Neyse ki Aeris grubumuza eşlik ediyor, koruma rolünü oynuyor, bu yüzden ona birkaç şeyin adını ve kullanımını soruyorum ve o da sabırla cevap verecek kadar iyi.

Süitin şifonyer ve raflarındaki eşyaların çoğunun tamamen dekoratif olması beni şaşırttı. Özellikle porselen bir figür beni büyüledi.

Altın boyalı saçları parıltılı bir girdap içinde donmuş dans eden bir kadın.

"Bunun Prenses'in bir figürü olması gerekiyor," diye yorumluyor Aeris.

"Burnu doğru değil," diye küçük heykele bakıyorum. "Köprücük kemikleri de o kadar düz değil, bir kavisleri var. Karnı biraz daha şişmiş, tam burada." Figürün karnının alt kısmını gösteriyorum. "Ve kalçaları daha kalın. Ama ayak bilekleri daha narin."

Aeris yumuşak bir sesle, "Onu çok iyi tanıyorsun," diyor.

"Teninin kokusunu biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Ayağının kemerini, kalçasının çukurunu, saçının dokusunu biliyorum. Korkusunun ve şehvetinin kokusunu, alt dudağının kıvrımını, göbeğinin şeklini, yüzümün etrafında sabitlendiklerinde uyluklarının gücünü biliyorum..."

Aeris nefessiz bir kıkırdamayla, ",," diyor. "Onu hiç hissedebiliyor musun? Hinarax o yakınlardayken onu hissedebildiğini söylemişti."

"Onu hissedebileceğim kadar yakın, evet. Ama aramızdaki bağlantı belirsiz, uzak bir farkındalık. Sarayın bu katında olduğunu sanmıyorum." "Onu bulacağız," diye beni temin ediyor Aeris. "Bunu çözeceğiz. Ve elimizde

bu odaların büyüklüğü ile şanslı. Üstünü değiştirmen gerektiğinde seni şehir dışına kaçırmak yerine, balodan sonra bu gece burada ejderha formunda dinlenebilirsin. Hizmetkârları sabah geç saatlere kadar süitten uzak tutabiliriz."

"Burada o kadar uzun kalmayacağımızı umuyorum," diyorum ona. "Prenses baloya katılırsa, onunla konuşmanın bir yolunu bulacağım. Gelip öğrendiğimizde

Rahzien'e gerçekten bağlıysa, onu kurtarmaya ve onu öldürmeye devam edebiliriz." "Peki ya bu gece ortaya çıkmazsa?"

"O zaman şenliklerden erken ayrılacağım ve onu hissedene ya da biri beni durdurana kadar sarayın koridorlarında yürüyeceğim. Hangisi önce gelirse."

"Ve..." Aeris o kadar uzun süre tereddüt ediyor ki ne sormayı planladığını anlıyorum. "Eğer gerçekten Rahzien'e bağlıysa? Eğer gidemezse?"

"O halde büyüü bozmanın, bağı çözmenin, bağı eritmenin bir yolunu bulmalıyız. Ne gerekiyorsa yapmalıyız."

"Bununla nereden başlayacağımıza dair bir fikrim olabilir." Sesini alçaltıyor. "Bunu diğerlerine söylemedim ama... sen tanıştığım ilk ejderha değilsin."

"Savaş sırasında ejderhalarla karşılaştınız." Acımasızca başımı salladım.

"Hayır, o farklıydı. Bir ejderhayla tanıştığımı söylüyorum. Çok kötü yaralanmıştı ve anda bir büyücü arkadaşımın gözetiminde -ikisi de saklanıyor çünkü büyüyle Vohrain'e hizmet etmek istemiyor ama-"

Isı vücudumda alevleniyor. Aeris'in omuzlarını kavriyorum. "Ne dedin lan sen?"

"Dostum, o Kral'dan saklanıyor-"

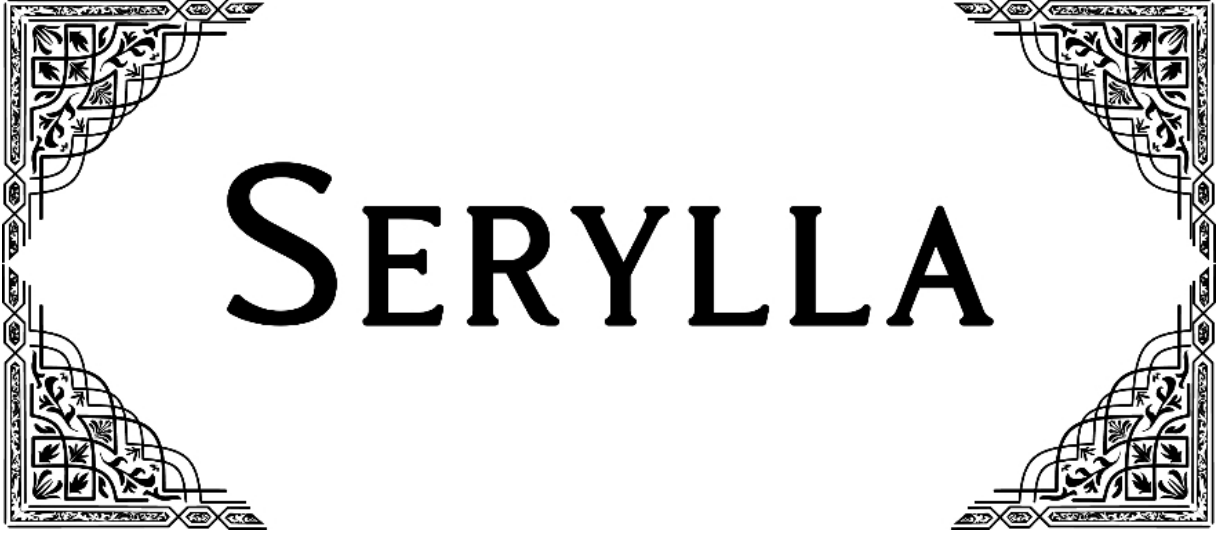
"Hayır," diye . "Diğer şey... arkadaşınızın gözetiminde olduğunu söylediniz."

"Evet, ejderha."

"Ejderha... dişi mi?"

Aeris yavaşça başını sallar. "Sana daha önce ama sana güvenebileceğimden emin değildim ve sonra da her şeyin üzerine bunun çok fazla gelebileceğini düşündüm. Ama evet... Elekstan'da dişi bir ejderha var. Yüce Büyücü'nün lanetinden kurtulmuş biri."

OceanofPDF.com

"İşte, işte." Vohraylı şifacı yumuşak avucuyla alnımı okşuyor. "Zavallı güvercin. Tatlı şey. Yakında iyi olacaksın." Ağzımı siliyor ve az önce içine kustuğum kâseyi bir kenara koyuyor.

"İyi olacağım çünkü Kral'ın yanına geri döndüm," diyorum belli belirsiz. "Demek istediğin bu, değil mi?"

"Şey, evet."

"Beni zehirledi. Bunu , değil mi?"

Sempatik bir şekilde başını sallıyor ve işlemeli şalını omuzlarına daha sıkı sarıyor. "Şifacılar zehri temizleyemez, tatlım."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum ve uzun bir iç çekişle bırakıyorum. Başka bir odadayım - bu sefer daha da sade bir oda, saray misafirlerinin hizmetkârları için tasarlanmış. Bu, Kral'ın kaçış girişimimi onaylamadığının bir işareti ama beni bir hücreye atmadığı için şanslıyım. En azından bu yatak rahat, yine de onu Kyreagan'ın yuvasıyla gözümü kırpmadan takas edebilirim.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diyorum ona. "Zehrin ne kadar biliyor musun? Ya hamile kalırsam? Bebeği etkiler mi? Kral için zehri kim yaptı?"

Yatak odasının kapısına endişeli bir bakış fırlatıyor. "Miden şimdi rahatlamıştır. Mutfaktan sana güzel bir tavuk suyu hazırlamalarını isteyeceğim. Geldiğinde hepsini içmeye çalışın ve sonra biraz uyuyun. Kral yarın sizin için güzel bir akşam planladı."

Banyo odasındaki kustumuk kabını duruladıktan sonra aceleyle uzaklaşıyor. Sorularına cevap veremeyecek kadar gergin olduğu için onu suçlamıyorum. Rahzien hizmet etmek için korkunç bir adam olmalı.

Büyülü zehirlere erişimi ya da bağlantı hakkında yalan söylemiyordu. O zaman ejderha klanının zehirlenmesi konusunda da doğruyu söylüyor olmalı.

Elbette hayatta kalmanın bir yolunu bulacaklardır. Ouroskelle'de yanlarında Thelise var, belki büyülü zehre karşı koyabilir. Kyreagan ölmeyecek. Ölemez.

Parma bana et suyu getiriyor. Elmacık kemiklerinden birinde büyük bir çürük var. "Muhafızlardan biri," diye fısıldıyor ona bunu sorduğumda. "Onun önünde eğilmedim."

"Sikeyim bu piçleri," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Kaçmaya çalıştığını söylüyorlar." Bana çekingen bir şekilde bakıyor, ısırıyor dudak.

"Zehirlendim. Ama zehirlendim ve Kral'dan uzaklaştıkça daha da hasta oluyorum. Bu gece neredeyse ölüyordum. Callim ve Ondette'i benim için kontrol eder misin? İyi olduklarından ve kimsenin onları bana yardım ederken görmediğinden emin olun."

Başını sallar ve çorba tepsisini alır. "Uyumaya çalışın leydim."

"Pek şansım yok."

Ama isteğime ve endişelerime rağmen uyuyorum. Bedenim dinlenmek istiyor ve beni kanatlanıp Kyreagan'a geri uçmaya çalıştığım cezalandırıyor, ancak okyanusa düşüp derinlerde boğulana kadar bir fırtına tarafından sonsuza dek hırpalanıyorum.

Sabah perdelerin arasından süzülüyor, kapalı bir gökyüzünden gelen sıkıcı gri bir ışık. Parma bana banyo yaptırıyor ve önden, göğüslerimin hemen altından ayrılan ve yürüdüğümde açılarak vücudumu ortaya çıkaran ipeksi beyaz bir elbise giydiriyor. Korsenin kupları Kristal taşlar ve dantellerle süslenmiş, dikkati göğüs dekolteme çekiyor. Bir gelinin düğün gecesinde giyebileceği bir gelinlik gibi ve altına giymem için verilen şort da aynı şekilde ipeksi ve dantelli, kalçalarımı ve uyluklarımı yumuşak, uğursuz bir vaat gibi kavıyor.

Parma beyaz dantel çorapları, kurdeleli jartiyerleri ve bu kıyafetle birlikte giymem gereken yüksek topuklu ayakkabıları giymeme yardım ediyor. Saçlarımı gevşek altın dalgalar halinde düzenliyor, ardından birkaç gümüş bilezik takıyor.

"Kralın emrettiği gibi," diyor sessizce, kirpiklerimi, yanaklarımı ve dudaklarımı kozmetikle renklendirirken.

boyun eğiyorum. Parma için sorun yaratmak istemiyorum ve Kral'la savaşımı seçmem gerekiyor. Onu Vohrainian'dan beri görmedim.

Muhafızlar beni ara sokakta buldu ve saraya geri getirdi, ama eminim tekrar karşılaştığımızda kaçma girişimim hakkında söyleyecek çok şeyi olacaktır.

"Callim ve Ondette ne olacak?" Parma'ya fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Dün gece onları bulamadım. Geç bir saatti... 'çoğu kişi yataktaydı, Majesteleri."

"Denediğiniz için teşekkürler."

Parmak eklemleri yatak odasının yarı açık kapısına sertçe vurur ve bir muhafız içeri eğilir. "Kral arka avluda bulunmanızı istiyor, Fethedilmiş Eş."

"Fethedilmiş Eş' çok ağız dolusu," diyorum soğukkanlılıkla, sandalyeden kalkarak. "Onun yerine 'Ekselansları' diyeceğim. Ya da 'Majesteleri'. Dilden düşmüyor, sence de öyle değil mi?"

"Avluda seni neyin beklediğini görünce daha az geveze olacaksın, sürtük," diye cevap veriyor. "Kaldır kışını."

Çenemi kaldırarak, toplayabildiğim en sert ifadeyle, annemi son derece memnun edecek bir ifadeyle yanından geçip gidiyorum. Ancak arka avluya ulaştığımızda vücudumdan bir titreme geçiyor ve tüm gücüm tükeniyor.

Callim ve Ondette balık havuzunun yanında diz çöküyor. Kral onların önünde duruyor, yüzü bana dönük. Beline kadar çıplak, geniş, kaslı sırtı kalın çillerle kaplı. Ondette'i çenesinden tutmuş, onunla alçak sesle konuşuyor. Dişlerini cesurca sıkmış ama gözlerinde dehşet var. Callim'in başı öne eğik, omuzlarının çöküşünde umutsuzluk var, meydan okuması sönmüş.

Benim ve muhafızın ayak seslerini duyan Kral arkasını döndü. "Ah, Örümcek, işte ." Kıyafetimi görünce gözleri açılıyor ve bir an için konuşmuyor.

Daha önce de vücudumu beğendiğini söylemişti ama ilk kez bana açıkça hayranlık duyuyor. Bir parça kırılabilirlik var

Hayranlık -taş gibi bakışlarında bir parça çatlak.

"Neden buradayım?" Elimden geldiğince sakın konuşuyorum.

Rahzien boğazını temizliyor, gözleri hâlâ bedenimde geziniyor. "Bu iki hizmetkârı tanıdığına emin misin? Dün gece saraydan çıkmanıza yardım edenleri?"

Bir kaşımı kaldırıp omuz silkiyorum. "Muhtemelen onları daha önce sarayın etrafında ama son zamanlarda değil."

"Beni terk *edip* bana yalan mı söylüyorsun?" Rahzien kaşlarını çatar. "Bu tür meydan okumaları geride bıraktığımızı sanıyordum, Örümcek. Aslında bu akşam soylularla yiyeceğimiz yemekte seni rahat bırakmayı planlıyordum, onlara bir öpücük ya da mıncıklamadan başka bir şey vermeyecektim ama belki de içlerinden bir ya da ikisine senin asıl kişiliğinle ilgili daha fazla özgürlük tanıyabilirim."

Yutkunuyorum ve dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Bana doğruyu söyle, ben de bu gece için sınırlar koyayım" diyor. "Yalan söylemeye devam edersen korumamı kaybedersin. Bu iki hizmetçi kaçmana yardım etti mi? İkisi de seni hiç görmediklerine yemin ettiler."

"Haklılar," diyorum sıkıca. "Bana yardım etmediler. Tek başıma kaçtım. Gizli bir geçit kullandım, kıyafetler çaldım ve kimseye görünmeden çöp arabasına gizlice girdim."

Rahzien bana düz bir şekilde bakıyor, ama onu daha iyi okumaya başlıyorum ve o sert gri gözlerin kenarlarında kışkırtıcı bir tür keder görebiliyorum. "Hayal kırıklığına uğradım, Örümcek. Bu iki korkunç günah yüzünden, yalan söylemek ve terk etmek, seni ağır bir şekilde cezalandırmak zorundayım. Bunu yapmak istemiyorum, anlıyor musun? Ama beni zorluyorsun. Bu gece yatağını benim seçtiğim bir adamla paylaşacaksın. Elekstan'ın soylularından biriyle."

Oh... kahretsin.

"Ama beni kendin için istiyorsun," diye duraksıyorum.

"Evet ama henüz bana layık olmadığını kanıtladın ve bu gece Elekstan'ın soylularına Vohrain'e bağlılık yemini edenlere karşı cömert olabileceğimi kanıtlamakla ilgili. Soyluları isteğime bağlamak niyetindeyim ve bunun için hepsini yasak bir ödül, utanç verici bir zevk için yarıştırmaktan daha iyi bir yol olamaz. Merak etme Örümcek, eğer kazanan senin içine girerse, hamileliği önlemek için sana bir tonik verilecek."

"Yeter," diye soluk soluğa kalır Ondette. "İtiraf ediyorum. Prensesi odama götürdüm ve ona kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı verdim."

Callim sesi titreyerek konuşur. "Onu çöp arabasına sakladım ve saray duvarlarının ötesine taşıdım."

Rahzien gözlerini kapatır ve gülümser. "Dürüstlük. Ne kadar güzel." Sonra etrafında döner, Callim'in başını iki eliyle kavrar ve boynunu kırar.

Ondette çığlık atıyor ama Rahzien onun da kafatasını kavrayınca ses kısa kesiliyor. Omurgasının *çatırdaması* kemiklerimde yankılanıyor.

Basamaklara çöküyorum, sessizim, gözlerim kupkuru ve gözyaşlarına sığmayacak kadar derin bir dehşetle kocaman.

İkisini de öldürdü. Gözümün önünde.

Onları öldürdü. Bir an önce nefes alıyorlardı, konuşuyorlardı, sıcaktılar ve yaşıyorlardı; şimdi ise gözleri bomboş, kaldırım taşlarının üzerine yuvarlanmış bir şekilde yatıyorlar.

Rahzien, Ondette'i bir erkeğin gelinini kaldırdığı gibi nazikçe kaldırır ve balık havuzuna bırakır. Yüzgeçlerin ve gümüşü bedenlerin ani çılgınlığı beni hasta ediyor. Annem o göleti güzel, zararsız Japon balıklarıyla değil, vahşi Razorfinlerle doldurdu. Ve muhtemelen haftalardır beslenmemişlerdir.

Rahzien'çiplak sırtı, Callim'i kaldırıp onu da parıldayan damlaların sıçramasıyla gölete fırlatırken esniyor.

Sonra Kral yanıma geldi, hareketsiz ve yıkılmış bir şekilde oturduğum yere. Bir dizinin üzerine çöktü ve yüzümü ona doğru çevirdi.

Artık bakışlarında ne hayranlık, ne mizah, ne de merhamet var, sadece sonsuz bir boşluk var.

"dürüst iletişime değer veriyorum," diyor. "Bu ailemde hiç olmayan bir şey. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum."

Ona bakıyorum, şoktan başka bir şey hissedemiyorum.

"Şimdi kaçmaya çalışırsan ne olacağını anlıyorsun," diyor sessizce, neredeyse rahatlatıcı bir şekilde. "Sadece sana değil, başkalarına da. Onlara merhamet et, Örümcek. Bana bunu tekrar yaptırma. , şimdi derslerini tekrarla. Bu sözler sana yol göstermek için. Onları kabul et, onlara inan ve bir daha böyle tatsızlıklar yaşamak zorunda kalmayalım."

Kısık sesle şu cümleleri fısıldamaya başladım. "Ne halkımı kurtarabildim, ne de kendimi kurtarabilirim."

"Aynen öyle Örümcek," diye mırıldanıyor, sert ve sıcak dudaklarıyla alnımdan öpüyor. "Aferin kızıma."

Ben ağlamam. Odama geri götürölüp saatlerce orada bırakıldığımda bile. Zihnim donuk, umutsuz ve boş. Ruhumun hiçbir yerinde tek bir müzik notası yok. Biri gelip odayı en sevdiğim doldursaydı bile, hiçbirine dokunacak yüreğim olmazdı. Bana hiç neşe vermezlerdi. Fiziksel olarak yatağa oturup boşluğa bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Akşam yaklaştığında ve Parma saçımı ve makyajımı tazelemek için odama geldiğinde, onunla konuşmuyorum, çünkü kelimeleri oluşturamıyorum. Söyleyebileceğim hiçbir şeyin anlamı yok.

Saçlarımı tarıyor ve ardından fırçanın dikenlerinden kurtulmuş gevşek telleri koparıyor.

Rahzien'in kendisi ziyafet için beni almaya geldi. İki gümüş telkari obje taşıyor.

"Bu bir maske." Yüzümün alt yarısına takıyor ve küçük bir anahtarla yerine kilitliyor. "Çenenizi biraz konuşabilecek kadar açabileceksiniz ve biri sizi öpmek isterse diye dudaklarınız açıkta kalacak ama anahtarı vermediğim sürece kimse sikini ağzınıza sokamayacak."

Aynaya, çenemden elmacık kemiklerime kadar beni hapseden gümüş kafese bakıyorum. Gümüşten bir üçgen burnumun üzerine oturuyor ve küçük gümüş dişler dudaklarımı çevreleyerek içe doğru eğiliyor.

"Ayağını kaldır, Örümcek. Şimdi de diğerini." İkinci mekanizmayı kalçalarımın etrafına, atletimin üzerine oturana kadar bacaklarımdan yukarı kaydırıyor. Rahzien mekanizmayı kapatıyor, sıkı olduğundan emin olmak için parmağını üst kenarın altından geçiriyor ve aynı minyatür anahtarla kilitliyor.

Gümüş telkari bir üçgen amımı kaplarken, ince bir şerit bacaklarımdan arasından geçerek kık yanaklarımdan arasından tekrar yukarı doğru kıvrılıyor ve belimdeki kemerle birleşiyor.

"Bu bir bekaret kemeri. Maskeyle aynı şekilde çalışıyor, birine anahtarı hediye etmediğim sürece sınırlı erişime izin veriyor" diyor. "Zekice, değil mi? Uyduğuna sevindim. Uyacağından emin değildim. Başka biri için yapılmış."

Belki de ilk kimin giydiğini sormamı istiyordur. Umurumda değil.

Cevap vermediğimde gözlerimin içine bakıyor. Orada gördüğü şey onu memnun etmiş olmalı, çünkü gülümsüyor. "Gel, Örümcek. Misafirlerimiz gelmeye başladı. Ben onlarla yemek yiyeceğim, sen de daha sonra bize katılacaksın. Bu arada sen ve diğer kadınlar giriş provası yapacaksınız."

Evimin koridorlarında yürürken elimi tutuyor. Benim beyaz Elbisenin ön kısmı açıkta kalıyor ve kalçalarımın etrafındaki gümüş hapishaneyi ortaya çıkarıyor. Bir omzuna beyaz saten bir yarım pelerin illeştirilmiş, pırıl pırıl beyaz bir takım elbise giymiş Rahzien'e yan gözle bakıyorum. Anahtar boğazındaki gümüş zincirde parıldıyor.

Bu gece bana ne olacağı umurumda değil.

Hiçbiri önemli değil.

"Sen benim evcil hayvanımsın," diye mırıldanıyor Rahzien.

"Ben senin evcil hayvanım," diye tekrarlıyorum tonsuzca. "Bana söyleneni yaparım. Bana söyleneni yaptığımda, iyi şeyler alırım."

"Mükemmel." Duraklıyor ve bir kapıyı işaret ediyor. "Ben ziyafet salonuna doğru devam edeceğim. Sen buraya girecek ve diğer kızlarla pratik yapacaksın. Uslu dur. Gelip seni azarlamak zorunda bırakma beni."

"Evet, Efendim."

"Bana en somut şekilde sadakat yemini eden misafirimiz bunların anahtarını alacak." Kemerini ve maskeyi işaret ediyor. "Sen de O misafiri yatağınızda tatlı tatlı ağırlayın, çığlık atmadan, mücadele etmeden veya gözyaşı dökmeden. Senden istediği her şeyi yap. Eğer uysallıktan daha azını yaptığını duyarsam, Parma arkadaşlarına jilet havuzunda katılacak. Ben Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim," diye fısıldıyorum.

Arkasını döndüğünde, düşüncesizce ona doğru uzanıyorum ve kolunu tutuyorum. "Lütfen... nazik birini seç."

Bana bakıyor, yüzü taş gibi hareketsiz, ifadesi okunamıyor. Sonra kolunu çeker ve koridorda ilerlemeye devam eder.

Vohrainian kıyafetleri giymiş bir hizmetçi, gösterdiği odanın kapısını açıyor. Hizmetkârı ama bakışlarından kaçınmaya, hiçbir dostluk ya da bağlantı belirtisi göstermemeye dikkat ediyorum. Başka kimseyi tehlikeye atamam.

Adımımı attığım oda, birçok kez ziyaret ettiğim, saray orkestrasının ya da misafir müzisyen gruplarının bir performans için hazırlandığı bir alan. İçeri girip enstrümanlarını akort edişlerini izlemeyi severdim. ısınma hareketleri. Birçok kez müziğimden bir parçayı saray şefine vermeyi ve orkestranın bunu çalmasını talep etmeyi düşündüm. Ama şefin parçanın gerçekten iyi olduğunu düşünse de düşünmese de evet demek zorunda kalacağını biliyordum. Kraliyete ait bir isteği reddedemezdi. Ve müziğimin sadece unvanım nedeniyle icra edilmesine dayanamazdım. Bu çok bunun için değerli.

Akort edilen enstrümanların tanıdık asenkron sesleri kulaklarımı selamlıyor ve uzun bir nefes alıyorum, bacaklarımdaki gerginlik azalıyor. Müzisyenlerden tanıdık geliyor ve yüzlerindeki ifadeyle bana bakıyorlar. şaşkınlık ve telaş. Yakınlarda biri "Prenses," diye ama muhtemelen on silahlı Vohrainian yüzünden hiçbirisi benimle daha fazla konuşmuyor. muhafızlar odanın duvarlarını kaplıyordu.

Müzisyenlerin ötesinde, açık bir alanda, yaklaşık yirmi genç kadın üç sıra halinde duruyor. Tanıdık gelen bir kadının rehberliğinde bir dizi dans hareketi çalışıyorlar, ancak yorgun zihnim onu hemen yerleştirir. Sanırım bir ya da iki kez sarayda sahne aldı.

Gruptaki her kız benim gibi giyinmiş, önden ayrılan, karınlarını ve dantelli şortlarını ortaya çıkaran ince bir elbise giymişler. Dantel çoraplar, topuklu ayakkabılar ve kurdeleli jartiyerler de giyiyorlar. Ama kıyafetlerinin hepsi mücevher tonlarında, zengin kırmızı, canlı yeşil, lüks mor, kraliyet mavisi. Benim beyaz elbisem tüm bu baştan çıkarıcı renklerin arasında göze çarpacak şekilde tasarlandı. Ve bekaret kemeri ve maske takan tek kişi benim.

"Prenses." Baş dansçı bana dönüp başını sallıyor. "Lütfen bize katılın. Balo salonuna girdiğimizde ortada olacaksın. Merak etmeyin, hareketleriniz çok basit."

Sesini hafif ve rahat tutuyor ama kapüşonlu gözleri içindeki duygunun ağırlığını zar zor gizliyor. Korku mu, keder mi, sempati mi, öfke mi, yoksa bunların hepsi mi anlayamıyorum. Onu şimdi hatırlıyorum. Adı Avrix ve değişken cinsiyetli bir sanatçı; bazen doğuştan erkek, bazen de kadın olarak karşımıza çıkıyor. Kendisini seviyor O anda tezahür ettiği cinsiyete uygun zamirler. Belirli bir günde nasıl görünmeyi seçerse seçsin, o muhteşem bir dansçı.

"Başlamadan önce," diyor alçak sesle, "sanırım bir sarılmaya ihtiyacın var." Bana bakıyor, sorguluyor ve ben başımı sallarken boğazım gözyaşlarıyla şişiyor.

Kolları beni sarıyor, hafifçe sıkıyor, burnumu vanilya ve sandal ağacı kokusuyla dolduruyor. İpek, sıcak ten ve güç. Gözlerimi kapatıyorum ve titrek bir nefes alıyorum, kırılmamaya çalışıyorum. Ağlamamaya çalışıyorum.

"İşte oldu." Avrix son bir kez sıkarak gitmeme izin verdi. "Kral'ın emrettiği gibi yapalım. Ortada Prenses'e yer açın hanımlar. Kalça, salınım, adım, göbek girdabı, sırtı kamburlaştırma, omuzları döndürme, boyun kırbacı, yüz. Hep birlikte, bir, iki, üç ve-"

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Yemek bitmek bilmedi. Kral'ın yakınına oturdum -doğrudan yanına değil, Kemik Yapıcı'ya şükürler olsun- ama yeterince yakınına. Sahte belgelerimize göre, Meridian ve Hinarax'ın soylu unvanları var, bu yüzden ikinci bir masada veya hizmetkârların odasında yemek yemek yerine benimle oturmalarına izin verildi.

Görünüşe göre, insan lordları ya da yardımcıları olması oldukça yaygın bir durum.

Kullanmam gereken çatal, asilerin sığınağında alıştırmaya yaptığımndan daha büyük ve ağır. Farklılığa alışmak için kendime zaman tanıyarak ısırıkları yavaşça alıyorum. Yemeğin tadı çok lezzetli ama masanın ucunda, benden sadece dört sandalye uzakta oturan lanet olası Vohrain Kralı'nı görünce zar zor yutabiliyorum. Kendimi büyük bir kara ejderhaya dönüşürken, masanın ortasına çökerken ve çenelerimle onu ikiye ayırırken hayal etmemeye çalışıyorum.

Kendi dönüşümümü hayal etmeye devam edersem, bu gerçekleşecek ve sonra her şey kaybolacak. Bu yüzden Meridian'ın anlamsız gevezeliklerine odaklanmaya çalışıyorum. Karşısındaki Vohraynalı lordla hararetli bir sohbe dalmış. Elekstan soylularının arasına karışmış bir avuç Vohraylı soylu var, her birinde altın ya da gümüş bir yüzük bulunan delikli çene kemikleri sayesinde kolayca ayırt edilebiliyorlar,

Bazılarında küçük taşlar var. Rahzien altın bir yüzük içinde kırmızı bir mücevheri olan tek kişi.

Meridian ve Norril sarayda başka Vohrainli soyluların da olabileceğinden hiç bahsetmediler. Ama sanırım bazılarının Vohrain'in ordusunun bir parçası olması ve dolayısıyla böyle bir ziyafete davet edilmesi mantıklı. Meridian'ın düşmanlardan biriyle bu kadar konuşkan olması garip. O kadar rahat ki, rahatsız edici.

"Kardeşim eskiden iksirlerle uğraşırdı," diyor neşeyle Vohrainian lorduna. "Genellikle oldukça patlayıcı sonuçlar doğururdu. İstmeden tabii ki. Doğrusunu söylemek gerekirse birkaç kez neredeyse kendini havaya uçuruyordu. Büyüleyici bir sanat ama hem iksir yapımı hem de büyücülük benim yeteneklerimin çok ötesinde beceriler. Zairos'ta bazı büyücülerimiz var ama muhtemelen hiçbir Vohrain'de sahip olduklarınıza rakip olamaz."

"Vohrain'de çok az büyücümüz var," diye yanıtlıyor lord.

"Oh." Meridian şaşkın görünüyor. "Hizmetkârlardan biri Kral ile fethedilen Prens arasında büyü bir bağ olduğuna dair bir söylentiden bahsetti, kulağa hem seksi hem de büyüleyici geliyor. Ben de öyle düşündüm-"

"Varsayımlar aptallar içindir," diyor lord alaycı bir şekilde.

"Elbette, elbette. O zaman onun için büyü yapan Elekstan'lı bir büyücü olmalı. Elekstan'ın büyüünün şaşırtıcı olduğunu duymuştum! Belki de Kraliyet Majestelerinin onları fethetmesi bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Lord kıllanır. "Vohrain her şeyde üstündür ve fetih planlandığı gibi, gerçekleşecek. Topraklarımızda çok fazla büyücü olmayabilir ama iş asi bir prensese boyun eğdirmeye geldiğinde tek ihtiyacınız olan bir tanesidir, yeter ki o kişi yetenekli bir el ve yaratıcı çözümler için bir göze sahip olsun."

"Elbette, elbette," diyor Meridian. "Ve elinizde bol malzeme bulundurmanın faydası var, ne kadar böyle bir kargaşa döneminde bunları bulmak zor olsa da."

Lord, "Kral zehircisini burada bile iyi besliyor," cevap verir. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama balık yemeği geliyor. Tabaklar masa boyunca aralıklarla yerleştirilir, böylece konuklar her biri bir çift parlak siyah göze ve uzun, kavisli dişlere sahip çıkıntılı bir çene setine sahip büyük, bütün balıkların sunumunun tadını çıkarabilirler.

"Sarayın kendi havuzundan jilet balığı," diyor Rahzien. "Bu sabah taze beslenmiş." Bir hizmetçi dikkatle tabağına bir porsiyon balık koyarken sırtıyor.

Av hayvanlarının az olduğu zamanlarda yemiş olsun da balıktan hiç hoşlanmadım. Balık yemek için insan yontemini öğrenmedim, bu yüzden bir hizmetçi bana bir porsiyon vermeye çalıştığında başımı sallıyorum. "Hayır."

"Ekselansları yolculuğumuz sırasında çok fazla balık yedi," diye araya giriyor Meridian gülerek. "Bundan bıkmış durumda."

Hinarax, "Onun payını ve benimkini de alacağım," diye teklif ediyor. Kendisine servis yapıldığında ağzına büyük bir lokma atıyor ve hem pul pul olan balığı hem de içindeki ince kılçıkları hararetle çiğniyor. Buna karşılık masadaki diğer herkes küçük atalarla beyaz eti ustalıkla ayıklıyor ve kılçıkları tabakta bırakıyor.

Hinarax'ın dişleri balık kılçıklarını ıtırdatırken masanın karşısındaki lord kaşlarını çatıyor. Hinarax'ın dizini masanın altından tutarak uyarıyorum.

Masanın iki koltuk aşağısındaki Elekstan lordlarından biri, "Beyiniz neden jilet balığı kemiklerini yiyor, Prens?" diye sorar.

Ve sonra herkes bize bakıyor. Tüm akşam yemeği partisi. Rahzien dahil.

Meridian'a bakıyorum, şarabı boğazına kaçmış ve elinin arkasında öksürüyor. Gerçekten boğuluyor mu yoksa bir bahane bulmak için kendine zaman mı tanıyor anlayamıyorum. Her iki durumda da bu sessizliğin daha fazla uzamasına izin veremem.

Boğazımı temizliyorum. "Zairos'ta balığı böyle yeriz. Saray hekimi tarafından tavsiye edilir. Sindirime iyi gelir."

"Acımıyor mu?" diye sorar Elekstan lordu.

"Hiç de değil. Belki de bizim boğazımız ve midemiz sizinkinden daha serttir." atalımı uzatıp Hinarax'ın jiletli balığının büyük bir parçasını saplıyorum ve yiyorum. Diğer akşam yemeği misafirlerine vahşi bir sırıtış atarken ince kemikler dişlerimin arasında kırılıyor. "Lezzetli," diye yanıtlıyorum ağzımdaki pütürlü, dikenli lokmayı. I Meridian'ı dört. "Zairos'ta böyle yemiyor muyuz?"

"Ah... evet." Meridian atalını kaldırıyor, beyaz etin arasından çıkan kemiğe kederle bakıyor, sonra lokmayı ağzına atıyor. "Tıpkı evim gibi," diye hırıldıyor.

"Peki o zaman. Zairos'un adamlarına ve onların demir kaplı boğazlarına kadeh kaldıralım." diyor Rahzien, kadehini kaldırarak. "Bu gece bizi ağırlayan kadınlara da böyle bir metanet nasip olsun."

Gürültülü bir şekilde gülüyor, masadaki erkeklerin çoğu da yle. Balık kılçıklarını yıkamak için birkaç yudum şarap içiyorum. Neyse ki kadeh kaldırma faslı bittiğinde grubun ilgisi mzden uzaklaşıyor.

Meridian bir kez hafif bir öğürme sesi çıkarıyor, ancak ana yemek servis edildiğinde iyileşiyor gibi görünüyor.

Buraya kadar her şey . Sihir hakkında biraz daha fazla bilgi için Kral'ın emrinde, zehirleyicinin burada, sarayda olduğunu biliyoruz ve beceriksizce de olsa tespit edilmekten kurtulduk. Serylla'nın henüz ortaya çıkmamış olması beni hayal kırıklığına uğrattı ama yemekten sonra çıkacağından şüpheleniyorum. Gelmezse, bir şeyler bulurum. kaçmak ve sarayda onu aramak için bir bahane.

Damak temizleyici servis edilir, sonra başka bir ana yemek. Bu yemek ne zaman bitecek? Ejderhalar yemeklerini çabucak mideye indirip yollarına devam ederken, insanlar için yemek yemek sadece bir hayatta kalma aracı değil, bir eğlence biçimi gibi görünüyor.

Sonra peynir kursu geliyor, bu sırada şundan şüphelenmeye başlıyorum Öbür dünyaya geçtim ve Kemik Yapıcı beni sonu gelmeyen kâbus gibi bir ziyafete mahkûm etti. Ama sonunda garsonlar Norril'e göre genellikle son yemek olan *tatlıyı* sundu. Katmanlı beyaz tepsilerdeki pembe, lavanta ve soluk yeşil renkli kabarik şekerlemelere dikkatli bir gözle bakıyorum.

Tatlılardan birini tattıktan sonra Hinarax dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman ve sevinçli. "Bunları denemelisin."

Onu memnun etmek için kabarik şeylerden birini ağzıma atıyorum. Tadı Serylla gibi, çiçek ve şeker gibi. Bundan nefret ediyorum, çünkü *onu* istiyorum. Başka bir hamur işi alıyorum, bu sefer yeşil bir tane.

Rahzien sakallı yüzünde geniş bir gülümsemeyle masadan kalkmadan önce zar zor yutmuştum. "Ve şimdi beyler, balo salonunda bana katılırsanız, biraz eğlence hazırladık. Bu akşam hem dans sırasında hem de sonrasında mümkün olan her şekilde bize yardımcı olmaları için bir grup hoş bayan davet ettim. Kendilerine iyi ödeme yapıldı, bu yüzden lütfen tadını çıkarın. Böyle bir eğlence için mahremiyete ihtiyaç duyarsanız, hizmetkârlardan biri sizi bu amaçla hazırlanmış odalara yönlendirebilir. Ve bu gece sadece birinize verilecek eşsiz bir hazine var. Bu hazineden pay almak istiyorsanız, gelecekte Vohrain İmparatorluğu'nu nasıl desteklemeyi planladığınızı benimle gelin. En çok

Cömert kasalar ve en iyi hazırlanmış planlar nihai ödülü kazanacaktır."

Masanın etrafında bir ilgi mırıltısı dalgalanıyor, ancak bazı Elekstan soylularının birbirlerine endişeyle ya da ihtiyatla baktıklarını fark ediyorum. Kaç kişi yeni hükümdarlarını yatıştırmak istediği için bu etkinliğe katıldı? Kaç kişi saraya sadakatle değil de korkuyla geldi? Daha da önemlisi, kaç Serylla'yı destekleyerek Rahzien'e karşı potansiyel müttefik olabilirdi?

Konuklar sandalyelerini terk ederken Meridian Elekstan lordlarından birine yaklaşır. Neşeli bir ses tonuyla, "Kalkabilirsiniz," diyor.

Bir saniye sonra diğer adam sessizce cevap verir: "Hepimiz öyle olabiliriz."

Bu zararsız bir değiş tokuş. Kulak misafiri olan biri için bu sözler herkesin masadan kalkması anlamına gelebilir. Ama Meridian'ın bu cümleyi daha önce de söylediğini duymuştum, onunla ilk tanıştığımız sahil köyünde. O zamandan beri de isyancılar arasında birkaç kez duydum. Eğer anlamı konusunda yanılmıyorsam, bu gece burada bulunan soylulardan en az biri isyanın bir dostu. Meridian'ın bu bilgiyle ne yapmayı planladığından emin değilim ama başka bir müttefikin varlığı güven verici.

Hinarax, Meridian ve ben diğer konuklarla birlikte balo salonuna giriyoruz. Kemerli tavanlar mağaramsıdır, süslü desenlerle zarif bir şekilde dekore edilmiştir. Büyükbabam burayı çok severdi, güzelliğini zihninde depolar ve daha sonra bir mağaranın duvarlarında yeniden üretirdi.

Tavanın en yüksek kemerlerinde, altın zincirlerden büyük ışıltılı nesneler asılıdır. Her biri sanki Kemik Yapıcı iki kucak yıldızı bir araya getirmiş ve onları parlak bir ışık kümesi haline getirmiş gibi görünüyor.

Meridian bizi bilgilendirmek için işaret ederek, "Ne kadar zarif avizeler," diyor ve Hinarax kelimeyi saygıyla soluyor: "Avizeler."

Odanın başında, geniş basamaklarla yaldızlı bir kemere doğru yükselen katmanlı bir platform yer alıyor. Geniş basamakların kenarları boyunca müzisyenler taburelere oturmuş, enstrümanlarını kucaklıyorlar.

Akşam yemeğinin son konukları da balo salonuna girerken, hizmetkârlar kuzey duvarı boyunca uzanan üç çift kapıyı kapatıyor. Rahzien ve muhafızlarıyla birlikte kapana kısılmışlık hissi tüylerimi diken diken ediyor.

Vohrainian askerleri her yerde, her sütunun yanında, her oyukta duruyor, her köşeye dadanmış gibi görünüyor. Belki de partinin daha rahat ve davetkâr görünmesini sağlamak için ilk defa hiçbiri miğfer takmıyor.

Müzik kulaklarıma çarpıyor. İrkiliyorum, çünkü ejderhaların kükremelerine alışkın olsam da bu daha keskin, daha tehditkâr geliyor. Daha önce hiç bu kadar çok enstrümanın aynı anda çaldığını duymamıştım.

Neyse ki cesur, küstah ses sadece bir an sürüyor. Sis Katmanlı platformdan aşağıya doğru dalgalanır ve tepedeki kemerden bir figür çıkar.

Onun ortaya çıkışı, ruhumun derinliklerindeki şiddetli bir çekilmeye, Prensesimle aramdaki bağın yeniden uyanışıyla eşzamanlı.

Beyazlar giymiş, altın sarısı saçları gevşek, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Gümüş bir maske yüzünün alt yarısını kaplıyor ve Kalçalarının etrafına gümüş bir kafes takmış. Uzun bacaklarının yarısı dantelle kaplı, kalçalarının etrafında kurdeleler var; bu çok hoş bir etki ama tadını çıkaramıyorum çünkü kalbim sıcak ve şişmiş hissediyor, göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Kan beynime hücum ediyor.

Serylla aşağı inerken, kemerli geçitten daha fazla kadın çıkar ve platformun iki yanında sıralanır. Ortada Serylla üzere hepsi duraklar ve nefes nefese geçen bir anın ardından müzik yükselir ve dans etmeye başlarlar.

Erkek ejderhalar ve ben onlar için dans ederken tutsaklarımıza nasıl göründük, komik miydik, görkemli miydik, yoksa her birinden biraz mı vardı bilmiyorum. Ama şimdi önümde duran görüntü nefes kesici. Uzun ipeksi uzuvlar, uçuşan etekler, hem şehvetli hem de ince vücutlar, farklı tonlarda tenler -Kadın güzelliğinin enfes bir fırtınası ama yine de bakışlarımı sadece bir form tutuyor.

Serylla' dans edişinde nazik bir acıma var, etrafındaki kadınların daha cesur hareketleri arasında yavaş ve zarif. Kral'ın emriyle sahneye çıkıyor ama hareketleri kayıtsız, umutsuzluktan belirsiz. Bakışları uzaklarda bir yerde, boş ve kederli bir şekilde süzülüyor.

Güçlü bir rüzgâra yakalanmış bir yavru gibi, boşluktaki bir kürenin içine çekilmiş bir kurban gibi ona doğru sürükleniyorum. Ona yaklaşmamalıyım, şimdi değil ama yine de kendimi durduramıyorum. Meridian beni tutuyor ama parmak uçları sadece koluma değiyor, ulaşamayacağı bir yerdeyim.

Bana bak, kalbim yalvarıyor. Bana bak aşkım, bana bak.

Ama gözleri uzakta, boş bakıyor. Odadaki kimseye bakmıyor.

Şarkı biterken dansçılar son bir poz veriyor ve ben hızlı bir nefes alarak aniden dönüyorum.

Beni fark etmemesi daha iyi. Yakında yüzümü görecektir, ama dans ederken beni fark etseydi tepkisini gizleyemedi. İkimizi de böyle tehlikeye atarak ne düşünüyordum? Ben aşık bir aptalım.

Rahzien ellerini yavaşça ve yüksek sesle birbirine vurur ve diğer tüm konuklar da onu takip eder.

"Alkışlayın," diyor Meridian sessizce, yaklaşarak. "Alkışlayın."

Kral sessizlik isteyene kadar tekrarlanan hareketi taklit ediyorum. O konuşurken, vücudumu platformdan hafifçe uzağa çeviriyorum ve saçlarım yüzümün yan tarafını örtecek şekilde başımı eğiyorum.

"Elekstan'ın eski Veliaht Prensesi, benim Fethedilmiş Eşim Serylla Shanavris'i takdim etmeme izin verin," diyor Rahzien. "O eşsiz bir bahsettiğim hazine. Bu akşam herkes onunla öpüşüp dans edebilir ama o bu akşam şanslı bir misafirini ağırlayacak.

Beni sadakat yeminleriniz ve bağlılık hediyelerinizle etkileyin ve beni en çok memnun eden adam bunu alsın." Boynundaki zincire bağlı gümüş bir anahtarı havaya kaldırıyor. "Neyi ya da neden açtığını söylememe gerek yok." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, bu ses odadaki birkaç adam tarafından yankılanıyor. "Yatağına kim gelirse gelsin uysal ve çekici olacağına dair Konsolos'un sözünü aldım. Ve şimdi beyler -şarabımız, kadınlarımız, müziğimiz ve paramız var-neşelenelim!"

Müzisyenler tekrar çalmaya başlıyor, bana güneşli bir ormanda ilerleyen bir geyiği hatırlatan tempolu bir melodi. Meridian'ın müziğe olan ilgisini anlamaya başlıyorum. Klanım şarkı söylemekten, şiirsel ilahilerden ve ayaklarımız ve kuyruklarımızla yarattığımız vurmalı müzikten hoşlanıyordu, ancak insan elinin becerisiyle çok daha fazla ses mümkün.

Dikkatle platforma doğru bakıyorum ve Serylla'nın Kral'ın elini tutarak son basamaktan indiğini görüyorum. "Siktir," diye hırlıyorum içimden, Hinarax'a doğru dönüyorum. "Konuş benimle, hemen şimdi konuş, yoksa onu öldürebilirim."

"Oh, um... avizeler.. ilgi çekici, değil mi?" Hinarax aceleyle söylüyor. "Bu kadar çok mum mu var, yoksa gazla mı aydınlatılıyorlar?"

Ona bakıyorum. "Gaz mı?"

"Meridian bana gaz lambalarını açıklıyordu. Yeni bir teknoloji ama umut vaat ediyor. Gaz yanıyor, görüyorsunuz, ve-"

İçimde öfke çalkalanıyor. "Neden benimle ateş hakkında konuşuyorsun?" "Doğru, doğru! Ateş yok... Su. Serinletici şeyler düşün... okyanuslar,

esintiler, çeşmeler, okyanus dalgaları..."

"Okyanus." Başımı sallıyorum. "Düşmanlarınızı daldırabileceğiniz, böylece batacakları ve asla bulunamayacakları, köpekbalıklarının kemiklerini temizleyebileceği derin, karanlık sular..."

Hinarax iç çeker. "Bu işte hiç iyi değilim. Meridian?"

Ancak Meridian'ın aklı başka yerde, odanın yan tarafında, iki adamın parşömenler ve tüylerle hazır beklediği bir masaya bakıyor.

"Saray memurları," diye mırıldanıyor Meridian. "Misafirlerden teklif almaya hazırlar. Bu bir açık artırma."

"Açık artırma nedir?" Hinarax fısıldar.

"Her adam Kral'a kraliyet kasasına ne kadar para bağışlayacağını, ne kadar hizmetkâr ya da asker vereceğini ya da Kraliyet'e bırakacağı bir toprak parçasını söylüyor. Artık fethedildiklerine göre bunların hiçbirisi gerçekten onların değil, ama onlara öyleymiş gibi hissettiriyor, sadakatlerini ona aktarırlarsa, topraklarını ellerinde tutmalarına izin verileceğini teyit ediyor.

unvanlar ve holdingler. Görünüşe göre her konuk resmi taahhüt belgelerini imzalayacak, bu da sadakat, para ve hizmet hediyelerinin Prensesle bir gece kazanamasalar bile geri çekilemeyeceği anlamına geliyor. Hepsi bir oyun, gerçekten. Ödülün Prenses'in bedeni olduğu yüksek bahisli bir kumar - ama bundan daha fazlası, onlardan sadakat ve ondan merhamet. Dahice." Meridian bize bakıyor ve aceleyle düzeltiyor, "Şeytani deha, elbette."

"Ortak düşmanımıza hayranlığınız bittiyse, belki de iyi vakit geçiriyormuş gibi görünmeliyiz," diye mırıldandım.

Meridian bir kaşını kaldırır. "Önce sen."

Bir insan kutlamasına yakışır bir gülümseme yaratmaya çalışıyorum ama bunu başaramadan dansçılardan biri bize yaklaşıyor. "İyi akşamlar, lordlarım. Ben Krissa. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Hayır," dedim.

"*Teşekkür* etmek istiyor ve *evet*," diyor Meridian neşeyle, yaldızlı bastonunu diğer eline atıp kızın belini kavrayarak. "Gel buraya aşkım. Ne kadar kıymetlisin, değil mi?"

Hinarax'ın genellikle neşeli olan yüz hatları kaşlarını çatarak geriliyor ama kız bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Sırtarak ve kirpiklerini kırıştırarak Meridian'a yaklaşıyor. "Teşekkür ederim efendim! Saraya gelmeyi seviyorum. Ben ve şuradaki arkadaşım Taleya, Majestelerine ve Vohrainli generallere hizmet etmek için birkaç kez buraya geldik."

"Gerçekten mi?" Meridyen Taleya'ya el sallıyor ve Taleya tombul yanaklarında gamzeler belirerek bize katılmak için acele ediyor.

"Ne kadar da rahat!" diye bağırır Meridian. "Şimdi, Prensim, Lordum..." Hinarax'a dikkatle bakar. "Büyüleyici olalım ve belki de bu güzel hanımlar bize *en karanlık sırlarını* anlatabilir." Son iki kelimeye özellikle vurgu yapıyor ve Hinarax'ın kaşları anlamaya düzeliyor. Meridian herkesi bir bilgi kaynağı olarak görüyor ve bu kadınlar da istisna değil.

"Karanlık sırlara ayıracak vaktim yok," diyorum. "Prenses için bir teklif vermek istiyorum."

Haydutun gözlerinde ihtiyat parlar. "Dikkatli olun Prensım. Unutmayın, korsanların saldırısında her şeyinizi kaybettiniz."

"O zaman babamın hazinesiyle teklif vereceğim," diye cevap veriyorum.

Meridian, "Buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim," diye söze başlar ama Krissa nefesini tutarak, "Korsanlar mı?

Ne korkunç! Bize her anlatmalısın." "Evet, anlat," diye yanıtlar Taleya.

", " Meridian. "Dans edeceğiz ve sonrasında bana bir masal anlatacağına söz verirken ben de sana bir masal anlatacağım."

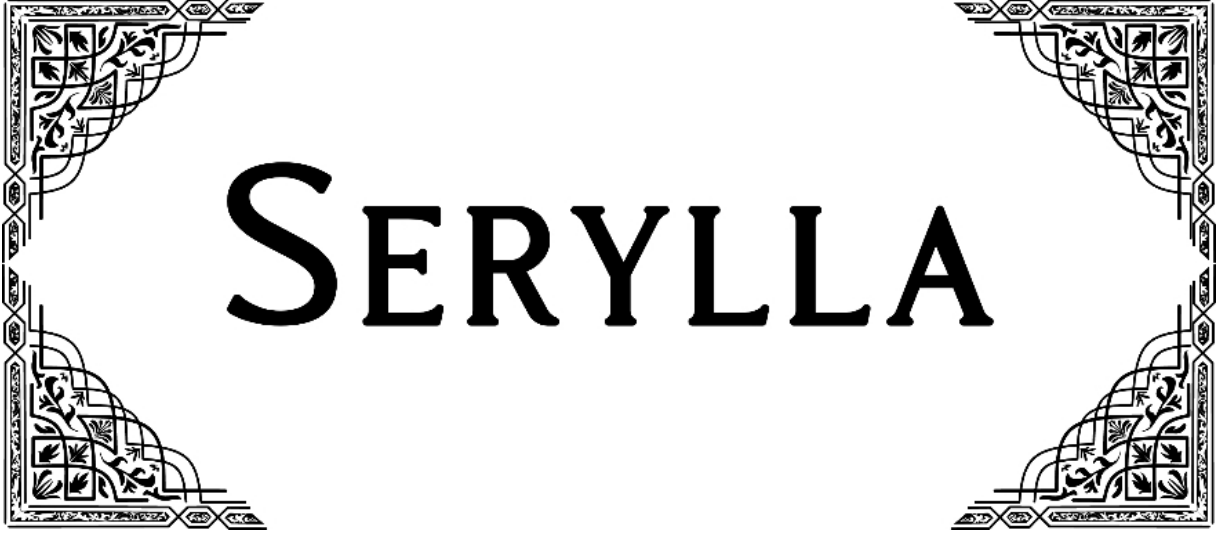
Ben kalabalığın içinde ilerlerken onun sesi ve kadınların kıkırdamaları kayboluyor. Her ne kadar nefret etsem de, Meridian haklı. Takas edecek bir şeyim yok. Zairos'un yedinci Prensi Prenses'le bir gece geçirmek için teklif verecek durumda değil. Taahhüt belgelerini de imzalayamam, çünkü benim imzam Meridian'ın evraklarımızda taklit ettiği imzayla uyuşmaz. Ben bir ejderhayım. Ejderha sembollerini oyabilirim ama Eventongue ile yazmayı öğrenmedim.

Bu eller.

Hangi yöne dönersem döneyim, engeller yoluma çıkıyor gibi görünüyor. Ama bu gece yapabileceğim bir şey var. Sevdiğim kadına kendimi gösterebilirim. Belki burada olduğumu bilmek, dans ederken gözlerinde gördüğüm yaralı umutsuzluğu biraz olsun yatıştırır.

Rahzien, Serylla ile bir an geçirebilmem için yolu açtı. Bu odadaki herkese söz verdiği şeyi talep etmem gerekiyor.

Prensesle bir dans ve bir öpücük.

Belimdeki, sırtımdaki erkek ellerinin dokunuşunu zar zor hissediyorum. Hayatım boyunca tanıdığım erkeklerle dans ediyorum; yaşlı dükler, orta yaşlı kontlar, genç lordlar. Bazı önemli eksikler var - annemin en yakın müttefiklerinden bazıları, krallıktan kaçmayı muhtemelen idam edilecekler.

Bir erkekten diğerine geçerken, çoğunlukla saygılı davrandıklarını uzaktan da olsa fark ediyorum. Hiç kimse göğüslerimi ya da kıçımı ellemedi ya da kulağıma müstehcen yorumlar mırıldanmadı. Maskenin açıklığından bana verilen birkaç öpücük kısa ve kıbardı. Ama gece henüz yeni başlıyor ve soyluların bana gösterdikleri dışa dönük hürmete rağmen, vücudum için teklif verdiklerini biliyorum. Lord Natley ile dans ederken bile Kont Meddows'un Rahzien ile yakın bir konuşma içinde olduğunu görüyorum. Bir süre sonra ikisi de başını sallıyor ve Kont, kâtiplerin masasına doğru ilerliyor. onun sözü.

Kont babam olacak kadar yaşlı, hatta belki de büyükbabam. Onu çocukluğumdan beri tanırım, ailesiyle birlikte bayram günlerinde saraya gelirlerdi. Yine de orada, sanki hayvanmışım gibi bana teklif veriyor.

Kâtiplerin masasında bir belge imzaladıktan sonra Lord Natley'e yaklaşıyor ve bir dans talep ediyor. Lord Natley beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor, sonra Rahzien'in tuttuğu eskortlardan biriyle dans ederek uzaklaşıyor.

"Kont Meddows," dedim sertçe.

"Canım benim." Avucunu belime yasladı. "Beni affet, elimden geleni yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bahse girebileceğim her şeyi yatırdım. Ama evimi korumak için biraz ayırmak zorunda kaldım. Umalım ki seni kazanmam için yeterli olsun."

Öfke beni bir an için uyuşukluğumdan uyandırıyor. "Karı bun ne derdi?"

Kafası karışmış gibi görünüyor, sonra alçak ve acil bir ses tonuyla, "Oh, ben olsam bu şekilde *sahip olmak*! Hayır, hayır, amacım anahtarı kazanmak ve böylece sizi acı ve aşağılanmadan kurtarmak Prenses. Odada basitçe bir konuşma yapabiliriz ve sonra giderim."

"Ah, seni tatlı adam," diye , rahatlama beni güçsüzleştiriyor. "Bir an için beni hayal kırıklığına uğrattın."

Kıkırdıyor ama bu gergin, acı dolu bir ses. "Korkunç bir zaman geçirdik Majesteleri, ama umarım çoğumuz o kadar batmamışızdır. Ve eğer battıysak, birlikte yükseleceğiz." Son dört kelimeyi o kadar sessiz söylüyor ki, hafif müziğin altında zar zor duyabiliyorum.

Sanki benden bir yanıt bekliyormuş gibi bekliyor, ama ne söylememi istediğini bilmediğimden belli belirsiz başımı sallıyorum.

"Ya onu öp ya da bu vazgeç ihtiyar," diyor arkamdan iğneleyici bir ses. "Bırak da biz gençlere sıra gelsin."

Gözlerimi kapatıyorum, Kont Meddows'un ellerine biraz daha sıkı sarılıyorum. O sesi tanıyorum. Zevin Harlowe.

Kont ve ben dansın bir sonraki bölümünde dönerken, yaralarını gizlemek için çenesine kadar kadife giymiş olan Zevin'i görüyorum. Yüzünün yara izli tarafını aşağı doğru süpüren tarzda sarı bir peruk takıyor.

Onun iki yanında iki genç lord daha var. Yüzlerini hayal meyal hatırlıyorum ama isimlerini bilmiyorum.

"Kont'un dansı henüz bitmedi," diyorum. "Beklemek zorundasınız."

"Seni yeterince bekledim." Zevin'in solgun gözleri Kanımı donduracak kadar zehirli bir öfkeyle. "Bu gece için her şeyimi ortaya koydum, duyuyor musun? Her şeyimi. Sevgili yaşlı ailem giderken yanlarında fazla bir şey götüremedi, bu yüzden harcayacak çok şeyim var. Sen benim olacaksın."

Kahretsin... muhtemelen haklı. Harlowe'ların başkentteki şehir evleri ve yakınlardaki ormanda bulunan malikanelerinin yanı sıra batıda da bereketli çiftlikleri ve birkaç üzüm bağı vardı. Zevin pervasız ve düşüncesiz biri, bu yüzden benim için her şeyi teklif ettiğini söylediğinde, bunu kastettiğinden hiç şüphem yok.

Kont Meddows'un yüzü düşer. O da Harlowe'ların mal varlığının değerini biliyor. "Prenses, özür dilerim."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Denedin," diye fısıldıyorum.

Daha yakına eğilir. "Sadece birkaç muhafızım kaldı ve onlar da bu gece bana eşlik etmedi. Ve hiçbirimizin şehre silah izin verilmedi, yoksa karşı koyar, sizi kendim savunurdum..."

Benim için savaşmayı teklif ediyor. Ama bir saniye içinde katledilecekti.

"Bu krallığın yeterince vatandaşı ailem yüzünden öldü."

kısıp sesle söyle. "Kendi kanını onlarınkine katma. Ben buna değmem."

"Öylesin," diyor. Şarkı sona erdi ve ben onun ellerini tutuyorum, o da benimkilere yapışıyor. "Ama korumam gereken başkaları var. Özür dilerim."

"Huzur içinde ol," diyorum ve sonra geri çekiliyor, yıpranmış yüzünde keder.

Zevin bileğimden tutup beni kendine çekerken, arkadaşları da iki yanımdan yaklaşıyor. İçlerinden biri leğen kemiğini öne eğip kalçama bastırıyor, böylece pantolonunun içinden kalkmış sikini hissedebiliyorum.

Zevin iki göğsümü de kavırıyor ve öyle sert sıkıyor ki acıdan nefesim kesiliyor. "Karşı koymayacak mısınız?" diye alay ediyor. "İtiraf etmeliyim ki şüphelerim vardı.

Majesteleri sizi evcilleştirebilirdi, ama görünüşe göre işi iyi yapmış. Şuna çocuklar." Zevin elini bacaklarımın arasında, koruyucu gümüş telkari üzerinde gezdiriyor. "Kraliyet amcığı için güzel bir kafes. Bakalım bu şeyin içinden amının kokusunu alabilecek miyiz? Ama önce öpücüğümü istiyorum."

Saçlarımdan bir avuç tutuyor, başımı geriye çekiyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor. Bu sert bir öpücük, acıtmak için tasarlanmış. Dilinin ağzımın kenarına ıslak bir şekilde sokulmasına rağmen dişlerimi sıkmaya devam ediyorum.

"Siktir git Serylla, içeri al beni." Burnumu sıkıştırıp ağzını tekrar ağzıma kapatıyor ve nefesimin tükenip ona açılmamı bekliyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama arkadaşları kollarımı ve omuzlarımı kavrayarak beni yerimde tutuyorlar.

Zevin aniden, uzun siyah saçları uçuşan uzun boylu bir figür tarafından geriye çekilir. Yeni gelen kişi onu birkaç metre uzağa fırlattı.

Uçan vücudu diğer iki misafiri yere serer. Kalabalığın nefesi kesilir. Müzik duraksar, sonra kaybolur.

Yabancınn sırtı bana dönük. Tek görebildiğim geniş omuzlarına dökülen parlak siyah saçları, dar bir bele ve uzun bacaklara doğru incelen güçlü bir sırt.

"Bütün bunlar da ne?" Rahzien iki soyluyla yaptığı tartışmadan kaldırıp bakıyor.

"Bana *saldırdı!*" bağırın Zevin, kendini yerden kaldırırken titreyen parmağıyla yabancıyı işaret ediyor.

"Affedersiniz efendim, lordlarım." Bastonlu, soluk kızıl saçlı bir adam öne çıkar, önce Zevin'den sonra da odadakilerden özür dileyerek eğilir. "Bizim ülkemiz Zairos'ta, bir kraliyet mensubunu alenen taciz etmek

Bu şekilde bir cariyeye müsamaha gösterilemez. Prens Gildas sadece Kraliyet Majestelerinin ve Fethedilen Eşinizin onurunu savunuyordu. Küçümseme gibi bir niyetim yoktu."

Zairos Prensi Gildas mı? Annem beni o yedi kardeşten biriyle evlendirmeyi düşündü ama sonra Kral'la araları bozuldu ve anlaşma suya düştü. Zairos, evlenmek istediğim ülkelerden biri.

Kyreagan'dan ayrıldıktan sonra krallığımı geri almama yardım etmeye istekli olup olmadıklarını görmek için yaklaşmayı planladım. Ancak bir kraliyet mensubunun burada bulunması, Zairos Kralı'nın Rahzien'in Elekstan tahtı üzerindeki hak iddiasını onayladığı anlamına geliyor. Ve bu bilgiyle umutsuzluğa biraz daha gömülüyorum.

Rahzien'in yuvarlanan kahkahası odadaki gerginliği azaltıyor. "Ne kadar onurlusunuz Prens Gildas. Her erkeğe bir dans ve bir öpücük sözü verdim, o yüzden belki de Eş'in cazibesinin geri kalanını küçük oyunumuzun galibine bırakmalıyız, değil mi Lord Harlowe? Eminim biraz daha bekleyebilirsiniz." Zevin'e göz kırpmıyor. "Eğer bir kadını bu kadar çaresizce arzuluyorsan, diğer güzellerden herhangi birini istediğin gibi zorla okşamaktan çekinme. Onlar kullanılmak için buradalar."

Bakışlarım Kral'ın yanında duran dansçılardan birine gidiyor. Parlak gülümsemesi hiç bozulmuyor, gözleri ışıltılı ama duruşunda bir an için bir katılık var, kırılgan bir sertlik. Bir sonraki saniye ise kıvrımlı kıvrımlarla Zevin'e doğru süzülüyor. Zevin onu uzaklaştırıyor, hain bakışlarını üzerime dikeyiyor.

Rahzien dikkatini tekrar uzun boylu, siyah saçlı yabancıya çevirir. "Size gelince, Prens Gildas, sarayımın onuru için gösterdiğiniz gayrete saygı duymakla birlikte, böyle bir şiddete müsamaha göstermeyeceğim. Prensle dansınızın tadını çıkarın ve

o zaman belki de yarınki konuşmalarımıza hazırlanmak için dinlenmelisiniz. Yorgunluğunuzu ve başınızdaki yarayı hoş görmeye hazırım ama sadece bu seferlik. Bir daha halkımdan birine saldırırsan bunun bedelini ödersin... ya da baban öder."

Endişeli sessizlik. Sonra Kral'ın son birkaç kelimedden sonra kararan yüzü, o geniş, silahsız sırtışlarından birine dönüşür ve konuklar gergin bir rahatlamayla kıkırdarlar.

"Daha fazla şarap!" diye sesleniyor Rahzien. "Daha fazla müzik, daha fazla dans!"

Zevin'in arkadaşları onu odanın kenarına çekip şarap içirirken müzik yeniden başlar ve çiftler dans pistinde yeniden dönmeye başlar.

Ağzım kuru, ellerim kenetli, yabancının bana dönmesini ve dansını talep etmesini bekliyorum. Zevin'i odanın öbür ucuna fırlatması hoşuma gitmişti ama eğer şiddet yanlısı, öfkeli biriye bu benim için iyiye işaret değil.

Arkasını döndü.

Ve dünyam canlanıyor.

Ona bakıp gördüklerimi anlamaya çalışırken göğsüm sıkışıyor.

Bronzlaşmış yakışıklı hatları, koyu renk gözleri, keskin çenesi, düz, zarif burnu...

Bu Kyreagan.

O tam burada. Tam önümde, insan gibi giyinmiş, pençeleri ya da boynuzları aksini göstermiyor.

Kyreagan burada.

Kyreagan beni kurtarmaya geldi. O ölmedi.

Yaratıcıya şükürler olsun, Kemik Yapıcıya şükürler olsun, her neyse ona şükürler olsun. *Teşekkür ederim, teşekkür ederim.*

O yaşıyor. Ağlamak, çılgılık atmak, gülmek, daireler çizerek dans etmek ve o güzel kasvetli yüzü yumuşayıp sadece benim için gülümseyene kadar öpmek istiyorum.

Kyreagan, Kyreagan, Kyreagan.

O burada. *Önemsiyor.* aradı ve buldu.

Fortunix Kral'a ejderhaların insan şekline girebildiğini söylemedi, bu yüzden Rahzien'in karşımda duran adamın ejderha prensi olduğundan haberi yok. Etkili bir kılık değiştirme ama Kyreagan tek bir hata yaparsa dağılacak kırılğan bir kılık.

Kahretsin, çok tehlikede.

"Dans edelim mi?" Sesi gergin ve gözleri acı, öfke, ihtiyaç ve neşeyle hararetle bir şekilde benimkileri yakıyor.

"Yapacağız." İki kelime ancak bir nefes. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Yoksa ağlayacağım ve bunu yapamam çünkü izleniyoruz. Sakin kalmalı ve o bir yabancıymış gibi davranmalıyım.

Titreyerek ona dokunuyorum. Ellerini omzuma ve belime doğru yönlendiriyorum. Parmakları vücuduma yerleşirken dudaklarından çaresiz bir rahatlama iç çekişi dökülüyor. Sanki bana tekrar dokunmadan rahat edemeyecekmiş gibi. Ben de aynı şekilde hissettiğimi haykırmak istiyorum. Derimin dışındaydım, korkunç, karanlık bir yerde yüzüyordum ve onun avuçlarının sıcaklığı beni geri getiriyordu.

Beni kendi içimde bir bütün olarak güvence altına alıyor.

Dansta liderliği ben alıyorum, çünkü artık gücüm var. Sanırım cesaretimi eninde sonunda kendi başıma da bulabilirdim ama o buradayken çok daha kolay. Neden onu terk edebileceğimi düşündüm ki? Birbirimizin hayatına girdiğimizde kırılmıştık, bu yüzden pürüzlü kenarlarımızı bir araya getirdik ve yeni bir bütün olarak iyileştik. Artık paylaştığımız kemikler her zamankinden daha kalın ve güçlü, yaralarımız da birbirine uyuyor. Bizi ayırmak ikimizi de mahveder.

Biz dans ettikçe kalabalık yumuşuyor ve bulanıklaşıyor, sadece müzik kalıyor, kabarıp alçalan, dönüp yükselen. Kyreagan ilk başta biraz tökezliyor ama sonra kendini melodiye ve bana bırakıyor ve rüzgârdaki kanatlar gibi, bir sayfadaki notalar gibi akıp gidiyoruz.

Bizi izliyorlar. Yüzümü yeterince soğukkanlı tuttuğumu düşünüyorum, Kyreagan da öyle, ama gözlerimiz - belki de gözlerimiz bize ihanet etti. Belki de onun kalbinden benimkine düğümlenen bağ havada gözle görülür bir şekilde titreşiyordur. Belki de aramızdaki manyetik çekim elle tutulur, herkesi kendine çekiyordur.

Bir girdabın amansız akıntıları gibi.

Müzik durdu, ben de bizi aniden durduruyorum. Söylemek istediğim her şey dilime dolanıyor, bu odada hiçbirini konuşamıyorum. O burada ve biz hâlâ kapana kısılmış durumdayız.

Boynumun yan tarafına dokunuyor ve güçlü parmaklarının sıcaklığı zevkle titriyorum. "Doğru mu?" diye fısıldıyor, dudakları zar zor kıpırdıyor. "Eğer şimdi gidersek-"

Ona ufak bir baş selamı verdim. "Öleceğim."

Acı gözlerini dolduruyor. "O zaman bu iyi geceler." Sesini normal konuşma seviyesine yükseltir. "Öpücüğümü alıp odama çekileceğim."

Eğiliyor, sıcaklık öfkeli dalgalar halinde ondan akıyor. Kendini tutma çabasıyla tüm vücudunun hissedebiliyorum. Dudaklarını dudaklarıma ve fısıldıyor: "O kelimeyi söyle ve hepsi yansın."

"Onu öldürürsen beni de öldürürsün," diye nefes alıyorum ağzına karşı. Göğsünden vahşi bir sesle hırlıyor ve vücudundan yeni bir ısı dalgası yükseliyor. Telaşla, onu yakın tutmak için ensesine sarılıyorum.

"Dönüşmeyeceğine söz ver. Kendini kontrol edeceksin. Söz ver bana."

Yakınlarda bir boğaz temizlenir ve yüksek bir erkek sesi şöyle der: "Affedersiniz Prens Gildas, sanırım Prens'ın zamanından payınıza düşenden fazlasını aldınız. Sıra bende."

Bir an için her şeyin kaybolduğundan, Kyreagan'ın dönüşeceğinden ve odanın yarısını yakabilir. Bu da şüphesiz onun kurşun yağmuruna tutulup ayaklarımın dibinde ölmesiyle son bulacaktı.

Bu görüntü beni düşürüyor ve hiç düşünmeden "Bana itaat et" diye tıslıyorum.

Kyreagan doğruldu. Yakıcı bakışları benimkileri hiç terk etmiyor. "Evet, Majesteleri."

O geri çekiliyor ve yerini başka bir lord alıyor. Yeni partnerimle dans ederken, o beni etrafında döndürürken, Kyreagan'ı arıyorum, kapılara doğru geri çekilişini, balo salonundan çıkışını izliyorum.

Hayır, hayır, hayır. Geri gel.

Ama yapamaz. Aptalca bir şey yapmadan önce kaçması gerekiyor.

Rahzien bir şey fark etti mi? Ona bakıyorum ama bir grup soyluyla derin bir tartışmaya dalmış.

Şimdiye kadar çok iyi.

Sonraki bir saat boyunca daha fazla misafirin ilgisine katlandım, beni tanıyan ve yine de beni becerme şansı için teklif veren erkeklerin garip sohbet girişimlerini savuşturdum. Kollarında dönüp duruyorum, öpücüklerine boyun eğiyorum ve Rahzien'in kaderime karar vermesini bekliyorum.

Kral konuşmalar ve danslar arasında gidip gelir, sonunda dansçılardan biri koluna yapışmışken, katiplerin masasına gider ve bir asır gibi görünen bir süre boyunca kağıtları inceler.

Sonunda, görünüşe göre tatmin olmuş bir şekilde, odanın başına doğru adım atar ve platformun ilk iki katına çıkarak müziğin durması için işaret verir.

"Lordlarım, bu akşam bana katıldığınız için teşekkür ederim. Coşkunuz, cömertliğiniz ve Fethedilmiş Eşime verdiğiniz yüksek değer beni çok memnun etti. Hizmetkârlarım onu kraliyet yatak odasına götürecek ve şanslı bir adam orada ona katılacak." Boynundaki anahtarlı zinciri çıkarıp adamların gözleri önünde sallandırdı. "Bu cömert, sadık, müstesna adam... Lord Zevin Harlowe."

Zevin zaferini kükrer ve ödölünü almak için öne atılır. Rahzien onu tebrik etmek istercesine ön kolunu tutuyor ama Zevin'i kendine yaklaştıırıp ve genç lordun kulağına o kadar yakın bir ifadeyle konuşuyor ki kaşlarını çatıyorum. Kral ne söylüyor olabilir? Her ne ise, sözler Zevin'in yüzündeki zafer rengini kurutuyor.

Kral aynı coşkulu sırtışını sürdürerek onu bırakıyor ve ben iki muhafız tarafından balo salonundan çıkarılıp üst kata götürölürken kutlama içkileri ve son bir dans istiyor. İkisi de kask takmıyordu ve balo salonundaki muhafızların hiçbirisi de takmıyordu. Belki de bu ihmâl onları insanlaştırmak, Elekstan soylularını rahatlatmak içindi.

Süitime giden koridor boş, bu beni şaşırtmıyor; uzun deneyimlerimden biliyorum ki hizmetkârların çoğu partiyle meşgul olacak ve geri kalanlar da muhtemelen hizmetkârların mutfağında ya da ortak salonda olacak. Sarayın zemin katı muhafızlarla doluydu ve birkaçı ana merdivenin yakınında konuşlanmıştı, ancak tüm değerli eşyalar sarayın bu bölümünden çıkarıldığından, buraya fazladan yerleştirmek için bir neden yok. Kuşkusuz Rahzien annemin saraydaki odalarında yaşıyor. sarayın diğer ucunda, benden olabildiğince uzakta.

Muhafızların yokluğu refakatçilerimden birini rahatsız etmişe benziyor. "İkimiz onun odasını korumak için yeterli miyiz?" diye soruyor arkadaşına.

"Lord Harlowe gelir," diye cevap verdi ikinci muhafız. "Nöbet tutmak için kendi adamları olacak."

"Sanırım."

Süitimin ana girişine yaklaşmıştık ki, koridorun en ucundaki köşede bir adam belirdi. Kısa boylu, dalgalı kızıl saçlı, güzel yüzlü ve ağzının sağ tarafında bir yara izi var. Onu Kyreagan'ın Zevin'le kavgasından sonra araya giren adam olarak tanıyorum. Yıldızlı bir bastona ağır bir şekilde yaslanmış, bize yaklaşırken topallıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Nihayet bana yardım edecek biri çıktı!" diye haykırıyor, büyük bir rahatlamayla. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor muhafızlarımdan biri.

"Sanırım biri bana korkunç bir oyun oynadı. Küçük bir kaçamak için çok hoş bir dansçıyla gerekiyordu ve sanırım beni yanlış yönlendirdi. Bu şekilde muamele görmek çok incitici ve çok yorgunum... lütfen, bana yardım edebilir misiniz?"

"Bize verilen emirler var," diye yanıtlıyor muhafız. "Size yardımcı olması için başka birini bulmanız gerekecek."

"En azından bana yolu tarif et." Kızıl saçlı adam topallayarak yaklaşıyor, sadece birkaç adım ötede. "Merdivenlerin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu koridordan gideceksiniz-" İlk muhafız dönerek geldiğimiz yolu işaret ediyor ve o anda kızıl saçlı adamın duruşu dramatik bir şekilde değişiyor.

Vücudundaki yorgunluk ve bıkkınlık yüzünde kayboluyor. Bastonunun şişkin başını sallıyor ve ikinci muhafızımın kafatasına şiddetli bir *darbe* indiriyor. İlk muhafız arkasını döndüğünde, bastonun küt kuvvetini tam suratına alır. Kemikler çatırdıyor ve devrilmiş bir ağaç gibi geriye doğru düşüyor, burnu ve elmacık kemikleri yüzüne gömülmüş. Ölmüş.

Kızıl saçlı adam asasının ucunu diğer muhafızın, baygın olanın boğazına dayıyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve donuk bir çatırtı duyulana kadar bastırıyor.

"Tamam o zaman." Yabancı geri adım atıyor ve duvara yaslanıp zor nefes alıyor. "Tanrım, cinayet beni mahvediyor. Şimdi neden insanları daha sık öldürmediğimi hatırlıyorum. Bana bir dakika izin ver."

Sersemlemiş bir halde, birkaç derin nefes alışını izliyorum. Kaçmayı düşünüyorum, çünkü bu haldeyken beni yakalayabileceğinden şüpheliyim, ama ölü muhafızların yaptığı gibi onu hafife almanın akıllıca olduğunu . Ayrıca, merak ediyorum ve cevap almanın tek yolu beklemek.

Nefes alış veriş biraz yavaşladıktan sonra, yara izli pencereden usulca ısıklık çalarak ağzının kenarı. Siyah giyimli üç kişi aceleyle köşeyi döner, ölü muhafızları ve götürür.

"O adamları nereye götürüyorlar?" Ben soruyorum. "Sen kimsin?"

"Güven bana tatlım, cesetlerden nasıl kurtulacağımızı biliyoruz. bulundu." Brokar ceketinin kapağını kaldırıyor ve astarını kullanarak asasının başındaki birkaç kan noktasını parlatıyor. "İkinci sorunuza cevap vermek gerekirse, biz arkadaşız. Tam olarak *arkadaş* sayılmayız belki ama o civarda sayılırız. Vohrain'e karşı bir sevgimiz yok zaten."

"Zairos Prensi ile birlikteydin. Daha önce." Adam sırtıyor. "Kyreagan. "Evet."

Kyreagan'ın adını onun ağzından duymak göğsümde keyifli bir panik sarsıntısı yaratıyor.

"O zaman onu tanıyorsun?" Sesimi alçaltıyorum. "O ne?" "Kahretsin aşkım, ona nasıl terbiyeli davranacağını kim öğretti sanıyorsun? bir saraydayken? Onu bulduğumda vahşiydi, değil mi? Ve şimdi ona bir bakın. Gerçek bir beyefendi gibi davranıyor."

"Nerede o?" Bir adım öne çıktım, kalbim çılgınca atıyordu. "Onu görmem gerek. Bilmesi gereken şeyler var-"

"Sakin ol, Prenses. Sizi ona götürmek için buradayım."

Hevesle ileri doğru bir adım atıyorum ve sonra bu gece Kral'a itaat etmezsem Parma'nın hayatının olduğunu hatırlıyorum. "Eğer o yatak odasında olmazsam

Lord Harlowe gelirse, Kral Parma'yı öldürecek. O bir hizmetçiden daha fazlası, o bir arkadaş. "Uysal olmalıymışım, yoksa o ölmüş."

Kızıl saçlı adam başını eğiyor ve beni ayık bir şekilde süzüyor. "Onun hayatı için bedenini feda edecektin."

"Evet, işte bu yüzden seninle gelemem. Harlowe her an burada olabilir. dakika." Kalçalarımın etrafındaki kafese vurarak irkiliyorum. "Bunun anahtarı onda." "Şimdi var mı?" Yabancı dudaklarını büzüyor. "Bu ne o zaman?"

Gümüş bir parıltıyla Rahzien'in kemerimi ve maskemi kilitlemek için kullandığı anahtarın aynısını çıkarıyor.

Nefesim kesildi. "Nasıl yaptın-"

"Büyü. Büyü türünden değil, ama bazıları bu türden diyebilir büyü daha iyidir." Elinin bir hareketiyle anahtar kaybolur, sonra tekrar ortaya çıkar. "Lord Harlowe bir süre bu anahtarı arayacak ve nerede düşürdüğünü merak edecek. Arayışı sırasında ona sert içkiler içirilmesini ayarladım - içinde özel bir toz olan içkiler

-Sonunda basitçe . Bir müttefikim tarafından arabasına bindirilecek ve uyandığında bu gece ne yapıp yapmadığına dair hiçbir şey hatırlamayacak. Bu yüzden benimle gelebilirsin canım ve hizmetçinin tehlikede olmayacağından emin . Ama çabuk gitmeliyiz."

Bir an bile tereddüt etmedim. Doğru, bu adamın önünde iki Vohrainian'ı öldürdüğünü gördüm, bu yüzden muhtemelen ondan korkmalıyım

-Ama Kyreagan'la müttefik ve şu anda bu yeterli.

Bir sonraki koridor boyunca aceleyle ilerliyoruz ve sonra adam, gece nöbetçi hizmetçinin ihtiyacım olması durumunda yakınımnda kalabileceği yedek odalardan birinin kapısını iterek açıyor. Basit bir oda, bir yatak ve bir şifonyer ile sade bir şekilde döşenmiş. Arka tarafta küçük bir özel dolap var.

Odanın ortasında iki adam duruyor. Diğer adam umurumda bile değil; Kyreagan'a doğru atılıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve vücudumdaki tüm güçle onu kavırıyorum.

"Sen," diye hıçkırıyorum, yanağını, ağzını, ulaşabildiğim her yerini öpüyorum. "Peşimden geldin."

Bana bakmak için yüzümü geriye yatırırken parmakları saçlarıma dolanıyor. "Kahretsin evet, yaptım," diyor şiddetle. "Fortunix'in seni kaçırdığını başka seçeneğim yoktu. Senin acı çektiğini bilerek, Rahzien'in ne yapacağını bilerek nasıl yaşayabilirdim ki..." Bakışları kararıyor. "Seni zorla mı doğurdu?"

"Hayır." Başımı sallıyorum, ama tenimi dolaşan ürpertiği bastıramıyorum. "Neredeyse... daha kötüydü."

"Nasıl daha kötü?"

"Sana bir ara anlatırım. Şimdi söyleyemem." Rahzien'in sesinin zihnimdeki yankısına karşı omuzlarımı kamburlaştırıyorum. "Bana senin öldüğünü söyledi. Dedi ki

Kaçmamı engelleyen zehri tasarlayan aynı büyücü başka bir tür zehir de yarattı. Onu sürülere verdiler ve

Middenwold Adalarındaki sürülere bir şekilde bulaşmış. Zehir ejderha salyasıyla aktive oluyor ve Adalardan gelen avları yiyen her ejderhanın öleceğini söyledi."

"Bu doğru olamaz." Kyreagan geri çekildi, yakışıklı yüzü dehşetle kaplanmıştı.

"Başta ona inanmadım. Ama sonra kaçmaya çalıştım ve çok hasta oldum, Ky. Neredeyse ölüyordum. Vücudumdaki zehir konusunda haklıysa, diğer zehir konusunda da haklı olabilir mi? Klandan ayrıldığında, güvende ve sağlıklılar mıydı? Middenwold'dan hiç av yemişler miydi?"

Arkasındaki adam zayıf ve korkmuş bir sesle "Kahretsin" diyor. Kyreagan gibi uzun boylu ve güzel, ama daha geniş, yumuşak yüz hatları, kahverengi teni ve uzun bakır rengi saç telleri var.

"Bu Hinarax," diyor Kyreagan. "O ve ben Ouroskele'den dört ya da Sen yakalandıktan beş saat sonra. Biz yola çıktığımızda, Middenwold Adalarına henüz hiçbir avcı grubu gitmemişti. Şimdiye kadar orada avlanmış ve avlarını yemiş olmalılar..."

"zorundayız. Bilmemiz gerek," diye araya giriyor Hinarax, sesi kırılarak.

"Git," der Kyreagan ona. "Bu sarayın en yüksek kulesini bul ve Oradan havalan. Hava karanlık, belki de kimse sizi görmez. Her iki durumda da ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Bekle." Kızıl saçlı adam odanın kapalı kapısının yanında, sol kulağını tahtaya dayamış, ayak seslerini dinleyerek beklemektedir. Ama o Şimdi öne çıkıyor, kaşları eğik, yaralı dudakları endişeyle büzülmüş.

Gözlerinden biri camdan yapılmış gibi görünüyor, ama diğerinde çalkantılı bir ifade var.

Hinarax'a bakarken duygulanıyor. "Geri dönecek misin? Çünkü bir ejderhayı bu kadar iyi becerip bir daha asla göremeyecek olsaydım, bu-"

"Trajik mi?" Ben teklif ediyorum.

Bana çarpık, acı dolu bir gülümseme veriyor. "Aynen öyle. Prenses anlıyor."

"Çok iyi," diye mırıldandım.

"Müsait olduğumda döneceğim," diyor Hinarax. "Bu arada Meridian, prensime ve hayat arkadaşına iyi bak."

Kyreagan'a bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve sessizce kelimeyi oluşturuyorum, *Hayat arkadaşı mı?*

Cevap vermeden gözlerini kaçırıyor. "Hızlı uç, kardeşim."

"Uçacağım."

"Bir kuleye giden yolu bulmana yardım edeceğim," diyor Meridian. "Aksi takdirde sabaha kadar sarayda dolaşır durursunuz. Siz ikiniz, ben gelene kadar burada bekleyin.

geri gel. Uslu dur ve Tanrı aşkına *sessiz* ol." Kyreagan'a göz kırpmıyor ve gümüş anahtarı havada çeviriyor. Yatağın üstündeki kuş tüyü yastığın tam ortasına düşüyor.

Diğer ikisi gidince Kyreagan ve ben birbirimize bakıyoruz. Klanının belirsiz kaderi aramızda, havada garip bir ağırlık gibi asılı duruyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım elini tutarken. "Keşke bunu sana söylemek zorunda olmasaydım ama bilmek isteyeceğini düşündüm. Gerekirse gidebilirsin. Onlarla git, klanın iyi olup olmadığını öğren."

Gözlerinde acı titreşiyor. "Eğer değilse, onları kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama hayatta olduklarına inanmak zorundayım. Klanım güçlüdür. Hayatta kalmanın bir yolu varsa, onu bulacaklardır. Beni daha çok endişelendiren şey bu zehirleyicinin varlığı. Kim hakkında bir fikriniz var mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Çok fazla insanla temas kurmadım. Rahzien beni izole ediyor, etrafta dolaştırıyor. Nadiren aynı odada iki kez uyuyorum. Ve bir yatağım olduğu için bile şanslıyım. Onun gücü altında geçirdiğim ilk birkaç gün işkence gibiydi. Bana sürekli bir şeyler söylüyor, kendim hakkında korkunç şeyler söyletiyor..." Bir elimi alnıma bastırıyorum. "Bazen ona inanıyorum."

Kyreagan'ın bakışları yumuşuyor ve belimden tutarak beni çekiyor. "Kırbaçlanmadan önce pazarda sana tekrarlattığı şeyleri kastediyorsun. Güven bana Serylla, bunlar doğru değil."

"Sen de mi oradaydın?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sonra duyduğum hırıltı -"Gerçekten sendin."

"Seni orada bıraktığım için beni affet," diyor içtenlikle. "Seni alıp götürebilirdim ama ikinizin birbirinize bağlı olduğunuzu söyledikten sonra, kurtarmaya çalışırken öldürme riskini almak istemedim. Elekstan halkına daha fazla zarar vermeden seni bu durumdan kurtarmak istiyorum. Ateşimden ve yıkımından yeterince acı çektiler. Fakat Vohrain-" ifadesi kötücülleşti- "bunun ödemek zorunda kalacaklar. Ve sanırım kuralımda bir istisna yapacağım ve bu gece seni taciz eden Elekstan lordunu yok edeceğim. İki elini de yakacağım."

"Ejderha ateşi bedenini ve zihnini çoktan yaraladı," diyorum. "Yine de ruhundaki hasarın uzun zaman önce, ailesinin ellerinde başladığını düşünüyorum."

Aileden bahsetmişken, yumurtalarımızı tek başlarına mı bıraktınız?"

"Tabii ki hayır! Onları Rothkuri ve Everelle'in bakımına bıraktım."

"Mavi ejderha ve kızı mı?"

"Evet."

"Oh, bu iyi. Onları severim. Peki ya kardeşin ve diğerleri?"

-İyi olup olmadıklarını soracaktım ama emin olamayız."

"Ben ayrıldığımda, mağaralarını su bastığında boğulan bir ejderha ve iki kadın dışında herkesin sağlığı yerindeydi. Geri kalanlar aç ama hayattaydı. Ve yumurtalar vardı, Serylla. On bir tane, daha fazlası da yolda. Klanın geri kalanına bir şey olsa bile, belki Hinarax ve ben yumurtalara ve yavrulara bakabiliriz. Türümüz tamamen yok olmayacak."

"Sadece sen ve Hinarax olmayacaksınız." Gözlerimde yaşlar birikiyor ve dudaklarımın titremesine engel olamıyorum. "Yardım etmek için orada olacağım."

Kyreagan geriliyor, göğsü hızlı ve sert nefeslerle inip kalkıyor. "Yapacak mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. Gözlerimden iki damla yaş kaçıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve onun büyük gücünü, bu bedenin gücünü ve ruhunun ham, vahşi ateşini hissediyorum.

"Bunu daha önce fark etmeliydim," diye fısıldıyorum. "Burada olmak, buna katlanmak... ne istediğimi, benim için neyin önemli olduğunu anlamamı sağladı. O da sen ve birlikte yaptığımız o iki güzel yumurta. Kulağa garip gelse de, onlar benim ailem. Eğer , eğer bir yolu varsa, halkımı Vohrain'den kurtarmak istiyorum... ama ondan sonra tek istediğim sensin. Ve eğer iş Elekstan'a ya da ailemize gelirse... bencil olacağım ve diğer her şeye sırtımı dönüp seni seçeceğim."

Bekle... mutlu görünmüyor. Kafası karışık görünüyor. Siktir... Onu yanlış mı anladım? Belki de tek ihtiyacı yumurtaları için bir taşıyıcıydı ve şimdi benimle işi bitti. Belki de beni kurtarmaya sorumluluk ya da suçluluk duygusuyla geldi, beni sevdiği için değil. Belki de aptallık ettim.

"Beni istemiyorsan söyle," diye ısıırıyorum.

"Mesele o değil." Gitmeme izin verdi, arkasını döndü. "Bütün bunlar. Toplumunuzdaki her şey, sahip olmaya alıştığınız konforlar. Şimdi daha iyi anlıyorum ve benimle yaşamamanın nasıl sefil bir hayat olacağını görebiliyorum. mahrumiyet."

"Tanrım, hepsi bu mu?" Yumuşak bir rahatlama kahkahası atıyorum.

"Yalan söylemeyeceğim, birkaç ekstra konfora minnettar olabilirim. Bunu bu karmaşadan kurtulduktan sonra konuşabiliriz. Ama benim için tüm kültürünüzü ya da yaşam biçiminizi değiştirmenizi istemeyeceğim. Uzlaşabiliriz."

"Uzlaşma." Kelimenin tadını pek gibi ağzında geveliyor.

"Evet, ejderha. İlişkisi olan insanlar böyle yapar... Sanırım. Burada ve orada birkaç tane işlevsel ilişkiye şahit oldum."

"Belki Ouroskelle'de bir yerde su boruları ve tuvaletler ayarlayabiliriz" diyor.

Göz kırpıyorum. "Bu rahatlık için büyük bir taviz ve hayır demeyeceğim ama karmaşık bir girişim olacak. Her seferinde bir şey. Tuvalet demişken... Saatlerdir bu şeyin içinde kilitliyim ve çişim geldi."

Yanından geçip yastıktan küçük gümüş anahtarı aldım ve Anahtar deliğinden dürtüyorum ama benim açımdan ne yaptığımı görmek zor. Anahtar deliği gümüş telkari girdapların arasına yerleştirilmiş. "Yapabilir misin?"

Kyreagan anahtarı alıyor ve diz çöküyor. Deliğe bakarken siyah kaşları birbirine yaklaşıyor. O anahtarla boğuşurken ve sonunda kemerin kilidini açmayı başarırken parmaklarımı saçlarının parlak mürekkebinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Rahat bir nefes alarak kilidi açıyorum, bacaklarıma kadar indiriyorum ve dışarı çıkıyorum. Tuvaletten döndüğümde Kyreagan işçiliği inceliyordu.

"Acımasız bir cihaz ama güzel yapılmış," diyor. "Maskeyi de çıkarayım."

O anahtarı maskenin bir yarığına sokup yumuşak bir klik sesiyle çevirirken ben kıpırdamadan duruyorum. Bir mandalın çevrilmesiyle maske açılıyor ve yüzümden kaldırıyor.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor.

Nefesim hafif ve hızlı hal alıyor ve o karanlık gözlerin sıcak bakışları altında midem bulanıyor. Parmak uçlarımı yavaşça kolunda gezdiriyorum. "Kyreagan," diye fısıldıyorum. "İnsan formunda ne kadar zamanın kaldı?" "Çok değil," diye itiraf ediyor. "Yakında odama dönmem gerekecek. Orada Çok hareketsiz kalırsam ve aynı pozisyonda kıvrılıp kalırsam orada ejderha formunda var olabilmem için yeterli alan var. Tatsız olacak, ama yapabilirim Buna katlanmak. Dayanması daha zor olan şey ise bu formdayken hiçbir işe yaramadığımı bilmek. Zehirleyeni arayamam ya da seni Rahzien."

"Artık hayatta olduğumu bildiğime göre Rahzien'i halledebilirim," diyorum ona. Ama Kral'ın huzurunda tekrar bulunma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor, iliklerime kadar ürpertici bir savunmasızlık hissiyle ürperiyorum. Kralın karşısına çıkmak, "derslerimi" ezbere okumak, içlerinden biri fatihlerine karşı gelmeye cüret ederse halkımın önünde kırbaçlanmak istemiyorum. Bunların hepsi yarın olabilir. Ya da Rahzien kendini bana zorla kabul ettirmeye karar verebilir. O zaman

Vücuduma girmesi fikri kusma isteği uyandırıyor. Bu geceki balo sırasında ağzıma yapışan dudakları, erkeklerin ellerinin baskısını ve parmaklarının sıkmasını hatırlayarak ürperiyorum. Gözlerindeki donuk, hayvani açlığı.

"Değişmeden önce benim için bir şey yapmanı istiyorum Kyreagan." Umutsuzca ona bakıyorum. "Burada, etrafımız düşmanlarla çevriliyken, klanının kaderi belirsizken bunu istemenin korkunç olduğunu biliyorum ama -"

Güzel yüzünü benimkine doğru eğiyor, ipeksi dudaklarını yanağımda gezdiriyor ve sevdiğim o derin sesiyle mırıldanıyor: "Seni becermemi istiyorsun."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Lütfen. Olabildiğince sert. Ama sessiz olmalıyız."

"Sesinizi yükseltmek hoşuma gidiyor."

Kalbimde bir kahkaha yükseliyor. "Biliyorum. Ama şimdilik ikimiz de hızlı ve sessiz olmalıyız."

" "

"Bir şey daha var," diyorum usulca. "Sadece bu noktada ikimiz de çok net olalım diye. Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

Her iki kolunu da bana doladı ve beni ayaklarımın kaldırdı. Beni yatağa değil, duvara taşıyor. Vücuduyla beni oraya sabitliyor, elleri bileklerimi kavlıyor. Sıcaklığı, kokusu, gücü beni içine çekiyor; nefessiz, çaresiz ve güvendedeyim.

Bana gözlerinde yumuşak, hınzır bir parıltı var, sanki yüzümü ezberliyormuş gibi kuşatıcı bir bakış. "Bugünden itibaren tek unvanın 'Kraliçe' ve ben de senin tutsağınım. Benim yerim sen neredeysen orasıdır. İradem, geleceğim ve bedenim senindir."

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Onu burada, kollarımın arasında, göğsüme yasladığıma inanamıyorum. Kalbi benimkinden bile daha hızlı çarpıyor. Tutuşuma karşı direniyor, ben de bileklerini serbest bırakıyorum ve o da hevesle pantolonumun düğmelerini karıştırmaya başlıyor.

"Bu kadar çok kıyafet giymene alışkın değilim." Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Onları *çıkarmam* lazım."

"Bu konuda yardımcı olamayacağım," diyorum. "Meridian beni balo için giydirdi. Bazı düğmelerle başa çıkabilirim ama bu küçük düğmelerle ya da iğnelerle değil."

"Fazla zamanımız yok, o yüzden-" Elleri pantolonumun önüne iniyor, çözüyor ve kalçalarımın altına itiyor. Aletim ortaya çıkıyor ve açgözlü, ipeksi parmaklarını aletimin sarıyor. Meridian'ın sessiz olmamız gerektiği yönündeki uyarısını hatırlayarak bir iniltiyi bastırıyorum.

"Buna içimde ihtiyacım var." Sarsılmış bir fısıltı, mavi gözleri benimkilerde, yalvarıyor. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

"Yumurtaları doğurduktan ve kırbaçlara dayandıktan sonra yeterince iyi misin?" Avucumu karnının üzerinde gezdiriyorum. "Emin misin-"

"Eminim. O zamandan beri iyileştim. Kyreagan, lütfen. Gitmek zorunda kalmadan önce bunu istiyorum, lütfen." Gözlerinde yaşlar parlıyor.

Onun kalbi bir mücevher ve ben onun tüm yönlerini anlamıyorum. ama bana neye ihtiyacı olduğunu söyledi ve bunu sağlamak benim hem görevim hem de zevkim.

"Burada, duvarın yanında mı?" Nazikçe soruyorum. "Yoksa yatakta mı? Henüz yatak kullanmadım... Asilerle birlikteyken ejderha formundayken uyuyordum, böylece insan saatlerimi pratik yapmak için kullanabiliyordum."

"Yatak." Atletini çıkarıp tekmeliyor ve uzanıp başının altındaki yastığı düzeltiyor. "Dar ama rahat." Ayrılmış bacaklarının arasından kokusu yayılıyor, burnuma çekiyorum, tanıdık tatlılığın tadını çıkarıyorum.

Odaklanmış bir düşünceyle dilimi çatallı formuna geri döndürüyorum. Sonra onunla birlikte yatağa atlıyorum ve keyifli bir iç çekişle yüzümü kalçalarının arasına daldırıyorum. Nefesini içine çekiyor ve şok olmuş bir zevkle küçük bir ses çıkarıyor.

Bunu özledim. Onun tadını, amının yumuşak ve ıslak dudaklarını, dilimin kolayca ayrılmasını. Dilimi o kadar derine kaydırıyorum ki köküne kadar zorlanıyor ve o inleyene kadar ikiz yarıları oynatıyorum.

Geri çekiliyorum, uzanıyorum ve elimle ağzını hafifçe kapatıyorum. "Sus, aşkım."

Çılgınca başını sallıyor ve fısıldamak için avucumdan uzaklaşıyor, "İçime boşalmanı istiyorum. Dölünün orada olmasına ihtiyacım var, onun yerine-"

Cümlesini yarıda kesti ama dudaklarındaki acı dolu titreme bana gerisini anlattı. Partide saldırdığım genç lordun istilasına uğrayacağını sanıyordu. Meridian sayesinde bu gece ona zarar veremeyecek; bunu biliyor ama o gizli korkuyu yatıştırmak için bana ihtiyacı var.

Kendi seçimini, gücünü onaylıyor. Tekrar güvende hissetmek için beni kullanıyor.

Ve sevdiğim kişi tarafından kullanıldığım için çok mutluyum.

Doğrulup vücudunu yaklaşıtıyorum, sonra bacaklarını yukarı itip sikimi kavriyorum. Ucunu klitorisinin üzerinden amına doğru kaydırıyorum, göğüslerinin istekli nefesiyle yükselişini izliyorum, kalçalarının sıkışmasından ve kalçalarının kabarmasından zevk alıyorum, sanki beni tamamen irade gücüyle içine çekebilirmiş gibi.

Yavaş gitmek isterdim. Ama bir insan olarak son saatim yakında doluyor ve vardiyadan önce odama dönmek için zamana ihtiyacım olacak.

Yine de bir an daha geri çekildim, sadece aletimin kafasında parlayan uyarılmışlığına hayran olmak, kokusunun topraksı tatlılığını solumak, bacaklarının kurdeleler, danteller ve zarif kıyafetlerle nasıl görüldüğünün tadını çıkarmak için

Ayakkabılar. Yüzü onun en güzel yanı, altın sarısı saçlarının arasında açan solgun bir çiçek gibi.

"Kyreagan." Pembe ağzı çok aşına olduğum bir dudak bükme şekli alıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Eğer kraliçen bensem, bana itaat etmeli ve beni hemen becermelisin."

En derin ses tonumla cevap veriyorum, "Evet, Majesteleri." Ve onun içine kaydım.

Başını arkaya yatırıyor. "Evet, Tanrım." Ellerinden biri onu kavırıyor yastık, diğeri bana uzanıyor. Sağ elimle parmaklarını kavırıyorum ve sol elimle kalçalarından birini tutarak içine giriyorum. Kaygan sürtünme hatırladığım kadarıyla zihnimi eritiyor ve ateşli bir saniye boyunca bana bu bedeni ve onunla birlikte gelen tüm zevkleri bahşettiği için büyücü kadına teşekkür ediyorum.

"Daha sert," diye fısıldıyor Serylla. "Daha derine."

Kalçalarım daha hızlı sallanıyor, bedenim onunkine çarpıyor. Sesle birlikte gözleri fal taşı gibi açılıyor ve endişeyle kapıya bakıyor.

Pozisyonumu değiştiriyorum ve öne doğru ilerleyerek kendimi yashıyorum, o da bacaklarını etrafımda kıvrarak beni içine hapsediyor. Bu şekilde daha sessiz olabiliyoruz ve klitorisine sürtünme açım onu memnun ediyor gibi görünüyor.

Serylla son derece.

Gözlerimin içine bakıyor, bakışlarında umutsuz, görkemli bir ışık parlıyor. Dolgun dudakları yumuşak, küçük zevk hıçkırıklarının kaçmasına izin verecek kadar aralanıyor. Hıçkırıkları kısılıyor, hızlanıyor, boşalmak üzere.

"İçime gel," diye bağılıyor, güçlü itişlerim yüzünden sesi titriyor. "Beni senin olarak işaretle. Ejderha prensine aitim ve beni döllerinle dolu tutacaksın ki herkes bunu bilsin."

Bu sözler ruhumun en ilkel derinliklerinde heyecan yaratıyor ve her zamankinden daha derine itiyorum. Zorlayıcı bir titremeye boşalıyorum, sikimden amına doğru zonklayan bir sıcaklık çarpıyor. Hemen ardından küçük bir ciyaklama ve bir dizi keskin, nefes nefese nefesle boşalır. Onun Tırnaklarım kollarımda hilaller çiziyor, hatta tişörtümün içinden bile.

"Evet," diye hıçkırıyor usulca. "Evet, evet. Aman Tanrım... Buna ihtiyacım vardı. Oh Tanrım..." Amı beni tekrar sıkıyor ve bedenimden onunkine daha fazla döl akıyor.

Yanağına sokuluyorum. "Benimkini."

Kollarımı bırakıyor ve yüzümü iki elinin arasına alıyor. "Beni ondan uzaklaştırmalısın Kyreagan."

"Biliyorum. Yapacağım."

"Yardım etmeye çalışacağım. Zehirleyen kim olduğunu bulmaya çalışacağım." "Meridian da bunun üzerinde çalışıyor. Partideki kadınlardan biri

Meridian, önemli bir şey duyup duymadığını ya da görüp görmediğini öğrenmek onu baştan çıkarmayı planlıyor."

"Onu baştan çıkarmak mı? Hinarax'tan hoşlandığını sanıyordum." Serylla kaşlarını çatar.

"Öyle. Ama birbirlerine herhangi bir sadakat yemini ettiklerini sanmıyorum."

"Hiç tereddüt etmeden, pişmanlık duymadan iki Vohraynalı öldürdü," diyor. "Bunun için ona hayran mı olmalıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım karar veremiyorum."

"Belki ikisinden de biraz. Ama şu ana kadar güvenime layık olduğunu kanıtladı."

Başını kaldırıp beni öpüyor, sonra sikim içinden çıkana kadar yastığın üzerinde yükseliyor. Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum ve başparmaklarımı amının dudaklarına dayayarak onları açıyorum, böylece pembe yarığının içinde bembeyaz parlayan dölümü görebiliyorum.

"Çok güzel." Eğilip klitorisine bir öpücük konduruyorum. Tadı o kadar güzel ki dilimi küçük et tepesinin üzerinde gezdiriyorum ama Serylla titrek bir kahkahayla beni itiyor.

"Bundan daha fazlasını isterdim ama biri beni aramaya gelirse diye odama ," diyor. "Ve sen de odanda saklanmalısın dönüşmeden önce. Kyreagan, çok tehlikedesin, bu beni korkutuyor. Kaç tane silahları gördün mü? Görünüşe göre her gün daha fazla. Ejderha formundayken bile seni alt edebilirler, değil mi?"

"Biraz hasar vermeden olmaz."

"Lütfen dikkatli olun. Lütfen öfkenizi kontrol edin."

"Bu gece bir adamın seni ellemesini izledim ve onu yakmadım," diyorum kibirli bir şekilde.

"Ve bunun için övgüyü hak ediyorsun." Dizlerinin üzerine tırmanıyor ve başımı okşuyor. "İyi ejderha."

Ona onaylamayan bir bakış attım ve o da sırıttı. Ama gülümsemesi hemen kayboluyor ve yataktan kalkıp şortunu alıyor.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diyor kederli bir ses tonuyla. "Varlığın beni iyileştiriyor. Keşke gitmek zorunda olmasaydık. Keşke burada kalabilseydik... ya da daha iyisi, birlikte gidebilseydik."

"Zehirleyeni bulacağız ve sana yaptıklarını geri almaları için onları zorlayacağız," diyorum. "Ve ondan sonra, eğer gerçekten de geri kalanları öldürdülerse

Klanımın ejderhaları, onları Ouros-kelle'e taşıyacağım ve bir voratrice'e yem edeceğim, böylece mümkün olan en yavaş, en acı verici ölümü yaşayacaklar."

"Yumurtalar yakında çatlayacak." Serylla'nın sesi özlemle yumuşuyor.
"Umarım orada olabiliriz."

Pantolonumu yeniden bağlamama yardım etmek için yaklaşıyor ve işi bittiğinde onu öpüyorum, yavaş, tadını ve çaresizliğe dönüşen bir öpücük, çünkü değil,

Çünkü gitmesine izin veremem ama yine de vermeliyim. O da beni aynı şiddetle öpüyor, küçük dili ağzımın içinde geziniyor, parmakları boynuma bastırıyor.

"Yapmak zorundayız, Ky. Yapmak zorundayız," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

"Siktir." Onu tekrar öpüyorum, dudaklarımın hızlı, sıcak bir fırçası.

Ayrıldık ve aceleyle maskeyi, kemeri ve anahtarı aldı. Bir süre kapıyı dinliyor, sonra bana bakıyor ve güzel bir mutsuzluk ifadesiyle "Seni seviyorum" diyor.

Ve sonra gitti.

Giysilerimi çıkarmak için odaya zar zor yetişiyorum. Kemiklerim Thelise'in büyüsünün enerjisiyle uğuldamaya başlıyor ve saniyeler içinde ejderha dönüşüyorum. Neredeyse ön ayağımla yatak direğine çarpacaktım ama geri çekilmeyi başardım ve vücudumu yarım daire şeklinde düzenleyerek yatağın etrafındaki boş alan. Vücutları diğer insanlarınkiyle aynı büyüklükteyken varlıklı insanların neden bu kadar geniş yatak odalarına ihtiyaç duyduklarını anlamıyorum. Ama en azından kibirleri benim işime yarıyor.

Aeris değişiklikten sonra temkinli bir şekilde odama giriyor. "Meridian henüz dönmedi," diyor. "Peki Hinarax nerede?"

Sesimi kısarak, ki ejderha formundayken bu çok zor, ona Serylla'nın uyarısını ve Hinarax'ın Ouroskelle'e kaçışını anlatıyorum.

"Meridian'a gelince, Hinarax'ı kuleye götürdükten sonra buraya dönmüş olmalıydı."

"Belki de ilgi çekici bir şeyle karşılaşmıştır. Casusluk ya da sabotaj için bir fırsat." Şifonyerin üzerine tünedi, iki tane

bıçakları alıp hokkabazlık başladı. Anladığım kadarıyla bu tür aktiviteler onu rahatlatıyor.

"Nasıldı?" Aeriş soruyor. "Prensesinizi tekrar mı görüyorsunuz? Sen-" Kaşlarını şiddetle sallıyor.

"Hasta mısınız?" Ona bakıyorum. "Yüzüne ne oluyor?"

İç çekiyor. "Tanrım, sizi ejderhalar... Bu bir işaret. Onu becerdin mi demek?"

"O zaman neden bana sormuyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz?" Onun yaptığı gibi kaşlarımı oynatmaya çalışıyorum.

Aeriş gülererek homurdanıyor. "Biz insanlar bazen gerçek kelimeleri söylemek yerine yüzümüzle ya da ellerimizle konuşmayı severiz. Özellikle de... diplomatik olmaya çalışıyorsak."

Hâlâ anlamıyorum, bu yüzden *yüzlerle konuşma* fikrini yerine sorusunu yanıtlıyorum. "Evet, onu becerdim."

"Sizce bu akıllıca mıydı? Ya da düşünceli? Yani, yaşadıklarından sonra."

Kırgın bir şekilde ona kaşlarımı çatıyorum. "Eğer bu fikre karşı çıksaydı bunu yapmazdım. Bana yalvardı."

"Öyle mi yaptı?" Aeriş kıkırdar. "Vay be. Meridian da Hinarax'la geçirdiği zamanı anlatıp duruyor. Ejderha şekil değiştiren siki iyi olmalı."

"İlk başta benimkinin insan formuna göre çok küçük olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Ama Prenses bana bir insan erkeği için ortalamanın üzerinde olduğunu garanti etti."

"Tebrikler." Yine kıkırdıyor ama bu kez gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Bana başka bir şey sormak istiyorsun."

"Demek insanları okumakta giderek daha iyi oluyorsun. Biraz konuşmak istiyorum. Sana daha önce anlattığım şey, büyücü arkadaşımın birlikte saklanan dişi ejderha hakkında."

"Yüce Büyücü'nün lanetinden kurtulan kişi." "İşte . Bana bunu bir daha sormadın." "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyordum."

"Ve bana inanmalı mısınız diye merak ediyorsun?" Bıçaklardan birini yakalıyor ve şifonyerin üst kısmına saplıyor. Bıçağı çekip çıkardığında, ahşabın koyu parlaklığı soluk bir yara iziyle gölgeleniyor.

"Ejderhanın dişi olduğundan emin misiniz? Ejderha anatomisine aşina olmayanlar için bunu söylemek zor olabilir."

"Adının Nyreza olduğunu söyledi. Arkadaşım onun kanıyla deneyler yapıyordu. Görünüşe göre büyüye karşı bağışıklığı var. Tamamen bağışık."

Nyreza, Saevel'in kız kardeşi. Birden her şey anlam kazandı. "Ateşi hiçbir zaman düzgün çalışmadı. Onu bizimle savaşa getirmek istemedim ama annesi ve kardeşi ona bir şans vermem için bana yalvardı. Eğer büyüye karşı bağışıklığı varsa, bu doğuştan gelen büyüünün neden engellendiğini açıklar."

"Böyle bir bağışıklık olduğunu hiç duymadım. Ama eğer bu doğruysa, ya arkadaşım Nyreza'nın kanının bir kısmını kullanarak bir panzehir yapabilirse, Prenses'in damarlarındaki büyülü zehre karşı koyacak bir şey?"

Umut göğsümde parlıyor. "Arkadaşın bunu ne kadar hızlı üretebilir?"

"Neye ihtiyacı olacağından emin değilim. Bir şey gerektirebilir Serylla'dan bir parça kan, gözyaşı ya da tükürük, belki saç telleri ya da tırnak kırıntıları. Buradan ona yazılı bir mesaj göndermek benim için çok tehlikeli ama Serylla'dan örnekler alıp ona şahsen gidebilirim. Seni, Meridian'ı ve diğerlerini terk etmekten nefret ediyorum ama başka bir yol olduğunu sanmıyorum. Onun yerini başkasına veremem ve zaten benden başka kimsenin koruyucu bariyerlerini aşmasına izin vermez."

"Yani birbirinize güveniyorsunuz."

Aeris biraz kıpırdanıyor. "O ve ben eskiden evliydik. Aptalca bir şeydi, düşünmeden verilmiş bir karar. yaramadı. Ama hâlâ birbirimize değer veriyoruz. Benim için kimsenin yapmayacağı şeyler yaptı."

"Bu gece Serylla'dan numuneleri alacak ve şimdi mi gideceksiniz?"

"Ya da Meridian dönene kadar bekleyebilir ve planı kabul ettiğinden emin olabilirim."

"Onun lideriniz olmadığını sanıyordum."

Gözlerini deviriyor. "Öyle olmadığı konusunda ısrar ediyor. Ama grubumuzun nasıl çalıştığını gördün. Sen ne düşünüyorsun?"

"Yine de bunun için onun iznine ihtiyacın yok, değil mi?" Başımı daha yukarı kaldırıyorum. "Serylla'yı Rahzien'den ne kadar çabuk kurtarabilirsek, onu o kadar çabuk öldürebiliriz. Meridian onu bulup kurtarmama yardım edeceğine söz verdi, ben de karşılığında Rahzien'i yok etmene ve Vohrain'i kovmana yardım edeceğime söz verdim. Hedeflerimiz ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş durumda."

Aeris sesini alçaltır. "Bu gruptaki herkes Rahzien'i ortadan kaldırmadan önce Serylla'yı serbest bırakmayı beklememiz gerektiğine inanmıyor. Daha önce hiç Odrash şansımızı kaybetmeden önce bu fırsattan yararlanmamız gerektiğini düşünüyor. Serylla'yı seviyor ama onun ölümünü kabul edilebilir bir kayıp olarak görüyor."

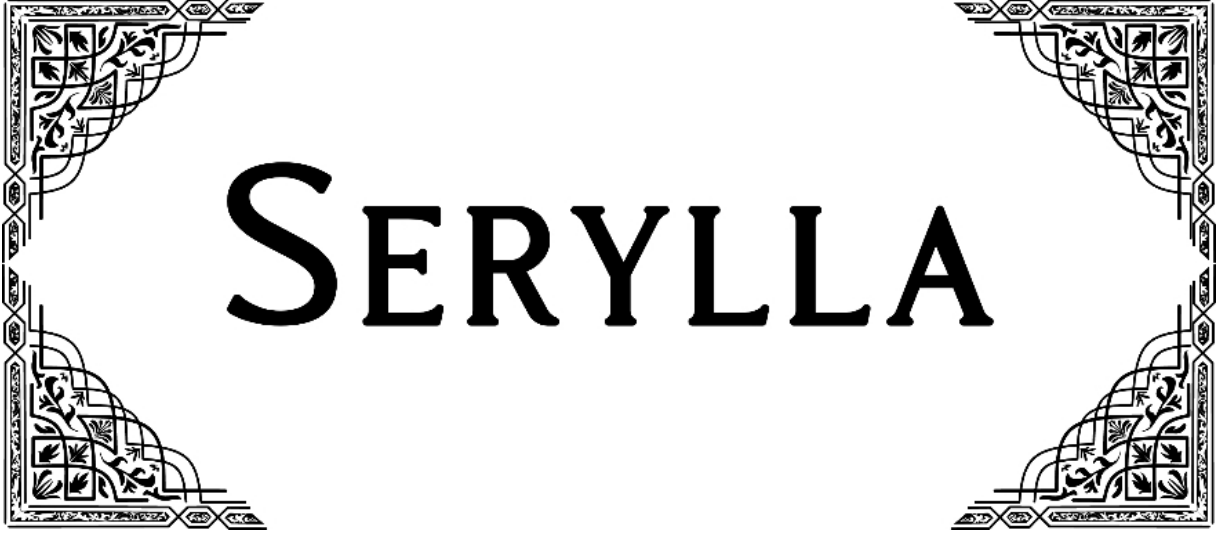
Göğsümde bir hırıltı yankılanıyor. "Serylla'nın içindeki zehir etkisiz hale getirilene kadar, Rahzien'i hayatına yönelik her türlü girişimden koruyacağım."

"Ama ejderha formundayken bunu yapamazsın," diye Aerus. "Bak, ayrılmadan önce Odrash'la tekrar konuşacağım. Meridian'ın onayı olmadan harekete geçeceğini sanmıyorum. Ama ben yokken diğerlerini izleyin ve temkinli olun. Meridian her zamankinden daha fazla şakalaşmaya başlarsa, ama aynı zamanda sizden uzak durursa, zor bir karar vermiş demektir, Birlikte yaşamak istemediği ama gerekli olduğuna inandığı bir şey. İşte o zaman endişelenmelisiniz."

Şifonyerin atlıyor ve bıçaklarını kınına sokuyor. "Ben gidip Serylla'dan örnekler al ve bu gece şehri terk et. Benim sahte Beni Prens Gildas'ın maiyetinin bir parçası olarak tanımlayan kâğıtlar, bu yüzden geri kalanınız o zamana kadar kimliğinizi açığa çıkarmadığınız sürece Başkent'e geri dönebilirim. Elimden geldiğince çabuk döneceğim, umarım iyi haberlerle."

"Panzehirle birlikte," diye cevap veriyorum.

"Elimden geleni yapacağım." Kapının koluna dokunuyor, sonra bana dönüyor. "Biraz dinlen. İçimden bir ses yarının çok kötü geçeceğini söylüyor. herkes."

Odamın kapısı açıldığında irkiliyorum ve yatak başlığına .

Meridian'ın Zevin'in icabına baktığını, bu gece intikamcı genç lordu eğlendirmekten kurtulacağımı sanıyordum. Parmaklarım yastığımın altındaki saç fırçasının sapına dolanıyor; bulabildiğim silaha en yakın şey. Yine de Rahzien'in Parma'nın hayatına yönelik tehdidinden sonra onu kullanmaya cesaret edebileceğimden emin değilim.

İçeri giren kişi Zevin değil, siyahlar giymiş, kıvrak yapılı, esmer tenli ve kıvrıcık saçlı genç bir kadın. Çalışma masamın üzerinde hâlâ mumlar yanıyor ve ışıkları elindeki ikiz bıçakların üzerinde titriyor.

"Gördüğüm kadarıyla muhafızlarınızı henüz değiştirmemişler," diyor giriş ya da açıklama yapmadan. "Onların yokluğu için bir bahane düşündünüz mü? Meridian'ın onları öldürmesi dışında tabii ki."

Yani kızıl saçlı yankesici Meridian'la birlikte. Bu da Kyreagan'ın arkadaşı olduğu anlamına geliyor.

Saç fırçasını yere bıraktım. "Neden gittiklerine dair makul bir sebep bulacağım. Ama ben daha çok birinin cesetleri bulmasından endişe ediyorum."

"Haftalarca fark edilm. Bana elini ver."

Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Büyüye karşı bağışıklığı olan yaralı bir dişi ejderhaya bakan bir büyücü bulmaya gidiyorum."

Bu cümlede çok fazla bilgi var. "Bekle... dişi bir ejderha hayatta mı kaldı?"

"Evet. Ve daha fazla soru için vaktimiz yok. Onun kanı sizi Rahzien'den ayırmanın anahtarı olabilir ama bunu öğrenmek için büyücü arkadaşşıma kanınızdan, saçınızdan ve tükürüğünüzden biraz götürmem gerekiyor."

"Bu senin için tehlikeli değil mi?"

"Çok tehlikeli. Tut şunu." Sol elime küçük bir cam tüp sokuyor, sonra bıçağının ucuyla sağ işaret parmağımı deliyor ve tüpün açık ağzının üzerinde tutarak acımasızca sıkıyor. "Tehlikeye alışkınım. Aslında hoşuma gidiyor. Ayrıca, o iyi bir adam, ejderhan Prens."

"Evet, öyle."

Kanımın tüpe damlamasını izliyorum. Neredeyse dolduğunda, "Şunu bir saniye em," diyor ve tüpü kapatmak için minik bir mantar çıkarıyor. Sonra saç fırçamı aldı ve inceledi. "Tuhaf, burada birkaç telin sıkışmış olacağını düşünmüştüm. Sanırım bunu başka bir şekilde yapmamız gerekecek." Belirsiz bir çekişle saçımın bir tutamını gergin bir şekilde çekiyor ve bıçağını ona dayıyor.

"Bekle!" Ben . "Alttan yap ki Rahzien fark etmesin."

"İyi düşünmüşsün." Saçımın geri kalanının altından, ensemin dibine yakın bir yerden bir tutamı ayırıyor ve serbest bırakıyor. "Şimdi, bu şişenin içine birkaç kez tükür."

Yüzümü buruşturduğumda gözlerini deviriyor. "Çiş örneği vermeyi mi tercih edersin?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Bana bir dakika ver."

Saniyeler sonra, iyi bir örnek verdiğimden memnun görünüyor. İkinci şişeyi kapatır, her şeyi dikkatlice bir beze sarar ve bohçayı yanındaki çantaya yerleştiriyor. "Benim için bir zevkti Prens."

Kapıya doğru kararlı adımlarla yürüyor ve benim hala o kadar çok Aklımda çalkalanan sorular. İçlerinden en basit karar kılıyorum. "Adın ne senin?"

"Ben Aeris. Kendinize iyi bakın, Prens." Başını hızlıca sallayıp kapıyı kapatarak yatak odamdan çıkıyor. Halının üzerindeki ayak seslerini zar zor duyuyorum.

Oturma odasından çıkarken.

Mumları üflemedim. Bunun yerine uzun bir süre oturup saç fırçasını tutarak, belki de onu rüyamda gördüm ve o aslında hiç orada değildi diye düşündüm.

Parma sabahları beni giydirmeye gelmiyor.

Bu konuda panik yapmamaya çalışıyorum. Boş dolabımda asılı pembe bir günlük elbise ve boy aynasının yanındaki minderli taburede duran taze bir korse ve iç çamaşırı var, onları giyiyorum. Dün gecedan kalma maske ve kemer yatağımın altında duruyor ve anahtarı da şifonyer çekmecelerimden birinin arkasındaki bir yarığa sıkıştırdım. Rahzien odamı aratabilir ve eşyaları bulabilir ama beni o aşağılayıcı aletlere geri koymasını kolaylaştırmak istemiyorum.

Rahzien içeri girdiğinde saçımı örüyordum, uğursuz görünüyordu.

"Muhafızlarınız nerede?" dedi sertçe.

"Zevin dün gece yanıma geldiğinde onlara gitmeleri için bağırdı ve sonunda ," diyorum. "O benim odamdayken kendi adamlarına nöbet tutturdu."

Kaşları çatıldı. "Genç lorddan hoşlanmadınız mı?" "Hiç de değil.

Balodan ayrıldıktan sonra, uzun bir süre onun beni ziyaret etmesini bekledim.

Ben. Sonunda geldiğinde çok sarhoştı. Ona verdiği anahtarı kaybettiğini ve bulana kadar saatlerce aradığını söyledi. Kemerimi ve maskemi zar zor açmayı başardı, ama yapamadı... yapamadı. Tökezleyerek odamdan çıktı ve ondan sonra nereye gittiğinden emin değilim."

Rahzien öne atılıyor, kolumu tutuyor ve beni tuvalet masasından uzaklaştırarak vücuduna yaklaştırıyor. gözleri benimkilere dik dik bakıyor.

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye
fısıldadım. "Neye
hayır?"

"Hayır, efendim."

Rahzien'in eli boğazımı çenemin hemen altından kavırıyor ve başparmağı çenemi okşuyor. Gözlerindeki öfke ve suçlama kayboluyor, yerini daha da az sevdiğim bir ifadeye bırakıyor - patronluk taslayan bir samimiyet.

"Bana doğruyu söylediğinden emin olmak için seni biraz korkutmak zorunda kaldım Örümcek," diyor neredeyse yatıştırıcı bir şekilde. "Zevin'in dün gece koridorlarda dolaştığını, aklını kaçırarak kadar sarhoş olduğunu ve bir anahtar hakkında bağırdığını duydum. Lordlardan birinin onu neredeyse baygın halde bulduğunu ve arabasına binmesine yardım ettiğini duydum. Hikâyenizin, Zevin'in o gece bu raporlar."

Başımı eğiyorum. "Bana sahipsin. Sana yalan söylemeye cüret edemem. Hele ki değer verdiğim insanları tehlikeye atacaksa."

"Kesin olan bir şey var ki, Zevin Harlowe seninle geçirdiği zamanı kaybetti. Ben onu diğerlerinin arasından seçtikten sonra kendini aptal yerine koydu. Ödülünün tadını çıkarmamakla ne büyük aptallık etmiş. Bu büyüleyici, baştan çıkarıcı küçük ödül..."

Biri yarı açık yatak odasının kapısına vuruyor. Dikkatimi dağıtmak için Rahzien'in elinden kurtulup geri çekiliyorum. Bana sinirli bir bakış fırlatıyor, sonra az önce içeri giren muhafızla yüzleşmek için dönüyor. "Ne?"

"Majesteleri, bilmeniz gereken bir şey var; doğu duvarındaki nöbetçilerden biri bir ejderha gördüğünü bildirdi."

Rahzien alaycı bir ses çıkarır. "Pek olası değil. Nöbetçi görev sarhoş muydu? Eğer öyleyse, öldürün onu."

"Majestelerinin affına sığınarak, olayı rapor ettiğinde oldukça ayık görünüyordu. Sarayın en yüksek kulesinden bir ejderhanın havalandığını ve doğruya doğru uçtuğunu söyledi."

"Güpegündüz mü?" Rahzien inanamayarak sorar.

"Hayır, Majesteleri, olay dün gece meydana geldi."

Bana arkasını döndüğü için Rahzien'in yüzünü göremiyorum ama tüm vücudunun kaskatı kesildiğini, neredeyse elle tutulur bir tehdit bulutu yaydığını fark ediyorum. Muhafız bir adım geri çekildi.

"Bu olay *dün gece* mi gerçekleşti?" Rahzien son derece sakın bir sesle söylüyor. "Ve ben bundan şimdi mi haberdar oluyorum?"

"Bağışlayın Majesteleri, size daha önce söyleyecektim ama haberi vermek için odanıza geldiğimde yanınızda birkaç hanımefendi vardı. Bölmek istemedim."

"Peki ya hanımlarla eğlencemiz bittikten sonra?" diyor Rahzien eşit bir şekilde. "O zaman bana neden söylemedin?"

"Efendim, uyuyordunuz. Ve düşündüm ki-"

"Hayır." Rahzien onun sözünü keser. "Düşünmedin. Hayatımı *sikeyim*. Sonsuza dek aptallarla mı çevrili olacağım? Eğer biri bu sarayın, bu şehrin, sınırlarımız içindeki herhangi bir yerin yakınında bir ejderha görürse, yaratık görüldüğü yerde vurulacak ve bana derhal haber verilecek. Uykuda ya da Tanrı'nın kışında olmam umurumda değil, bana hemen haber verin. Bunu herkese açıkladığımı sanıyordum ama görünüşe göre vurgulamam gerekecek."

Tekrar geri çekilen muhafıza doğru ilerler, Rahzien'in eli boğazını kavrayıp kelimeleri boğmadan hemen önce merhamet için bir yalvarış geveler. Rahzien daha iri, daha güçlü ve öfkeyle doludur. Askeri odamdan dışarı sürüklüyor, sonra omzunun üzerinden emrediyor, "Örümcek! Benimle gel. Şimdi."

Aceleyle odamdan çıkıyorum ve Kral'ı koridorda takip ediyorum. Yürürken karnım gurulduyor. Rahzien'in bunu duyduğuna eminim ama yorum yapmıyor. Dün öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim. Beni aç ve zayıf tutmayı seviyor, sağlıklı düşünmemi ya da onunla savaşmamı engelliyor.

Saraydan ana avluya çıkıyoruz, burada Vohraylı muhafızlardan oluşan bir birlik eğitim yapıyor, düzgün ve senkronize bir şekilde sabah güneşinin altındaki hareketleri. Birlikte bir adım öne çıkarlar, sırtlarındaki kılıflardan büyük, hantal silahlarını çekerler, ateş edecekmiş gibi nişan alırlar, sonra silahlarını tekrar yerleştirirler ve bir adım geri çekilirler. Bir komutan Asker sıralarının arasından geçerken ellerini arkasında kavuşturmuş, her bir manevrayı söylüyor ve askerleri inceliyor.

Rahzien askerlerine doğru yürür ve talihsiz muhafızı yere fırlatır. Adamın miğferini sürükleyerek çıkarır ve ortaya , dehşete düşmüş, kahverengi saçları olan ve septumunda pirinç bir halka bulunan bir adam çıkar.

Rahzien onun arkasına geçer ve sırtına tekme atar. Muhafız hırıltıyla iki büklüm olur.

Askerler manevralarını durdurur. Çok sayıda iskelet gümüş miğfer Vohrain Kralı'na doğru yöneliyor.

"Bu adam benden bir rapor sakladı," diye bağılıyor Rahzien. "Sarayın yakınlarında lanet olası bir ejderha görüldüğünü bana söylemek yerine çok önemli bilgileri saatlerce kendine sakladı. Böyle bir ejderha görüldüğünde görüldüğünde hemen bana rapor edilmeliydi. Ama bu adam daha iyisini bildiğini düşünüyordu."

Gardiyan , yüzü kaldırım taşlarına dönük. Hıçkırır hıçkırır ağlıyor; omuzlarının titrediğini görebiliyorum.

"Belki de yeterince açık ifade edemedim," diye devam ediyor Rahzien. "Bu ejderhaların hepsi şimdiye kadar ölmüş olmalıydı. Ancak bir ya da ikisi hayatta kalırsa ve silahlarınızın menziline girerlerse, onları derhal vurmanız için kraliyet emrimi aldınız. Anlaşıldı mı?"

Askerler damga vurur ve selam verir.

"Ve unutmadığından emin olmak için, beni bu kadar derinden hayal kırıklığına uğratan bu kişinin kaderine tanık ol." Adamın saçlarını kavrayıp başını geriye çeker ve kemerindeki kınından kısa, geniş bir kılıç çıkarır.

Sonra bana bakıyor. Gözlerinde beliren fikri, ağzını çekiştiren zalim gülümsemeyi görebiliyorum.

Oh, hayır. Sikeyim hayır.

"Vohrainian kanı dökmek için can atıyordun, değil mi Örümcek?" diyor.

"İşte sana fırsat."

Başımı sallayıp bir adım geri çekiliyorum.

Rahzien'in ifadesi buz gibi soğuk ve korkunç bir şeye dönüşür. "Nesin sen Örümcek?"

"Ben senin evcil hayvanıyım."

"Bu doğru. Bana itaat et ve bu itaatsiz solucanı öldür."

Dün gece, Parma'yı ölümden kurtarmak için Zevin'in beni becermesine izin verirdim. Ama bu geçemeyeceğim bir çizgi. Ve Rahzien beni bu sınırın ötesine itmeye niyetli. Gözlerindeki kararlı öfkeyi, ruhumun bir parçasını daha ezmeye yönelik neşeli kararlılığı görebiliyorum.

Hançeri çevirip kabzasını bana doğru uzatıyor. "Yap şunu. Ya da acı çek."

Gözlerim pırıl pırıl parlayan miğferlerde geziniyor, her birinin kendine has bir sırtışı var. Uzakta, avlunun karşısında, birkaç seyis ve hizmetçi işlerine koşuşturuyor. Hiçbiri bana doğru bakmıyor.

Hinarax muhtemelen şu anda Ourosquelle'e yaklaşıyordur. Kyreagan saklanıyor. Ejderha formunda bir yerlerde, birkaç saatliğine insan olana kadar pusuya yatmış. Meridian'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve neler olduğunu bilse bile bunu durduramaz.

Yapmak üzere olduğum seçimin sonuçlarından beni kimse kurtaramaz.

Rahzien kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözlerinde keskin bir farkındalık uyanıyor. "Dün gecedен beri değiştin. Siktir, çok yaklaşmıştık Spider, mükemmel teslimiyete çok yaklaşmıştık ve şimdi her şeye yeniden başlamalıyız. Bu sefer o kadar nazik olmayacağım.

Çünkü yerini öğrenmeni istiyorum. Bu adamı öldür, yoksa beş kırbaçtan daha beterini yersin."

Derin bir nefes çekiyorum. "Senin için öldürmeyeceğim."

"Benim için öldürmeyecek misin?" İnanamayarak kıkırdıyor ve elini sessiz asker sıralarına doğru sallıyor. "Bu gruptaki her erkek ve kadın benim için öldürür, bu şehre, bu krallığa yayılmış sayısız diğer Vohraynalı da öyle. Onlar yerlerini ve görevlerini biliyorlar. Krallarına sarsılmaz bir itaat."

"Eskiden bir hükümdara karşı gelmekten korkardım," diye cevap veriyorum, sesimi avluda şekilde yükselterek. "Kendi annemden, Kraliçe'den korkardım. Korkunç seçimler yaptı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Dikkatsiz zalimliğine beni de ortak etti ve kendi ellerimi kana buladım.

eylemsizliğim yüzünden. Daha fazla masum insanın ölümüne kalmayacağıma dair kendime söz verdim. Evcil hayvanınız, şamar oğlanınız, eşiniz olacağım ama celladınız olmayacağım."

Vohrainian askerleri dinliyor. Muhafızı öldürmeyi reddederek ilgilerini hissedebiliyorum.

Belki Rahzien de onların ilgisini hissediyordur. Belki de bu yüzden gözden düşmüş muhafıza dönüp, "Eşimi benim için cezalandır, ben de aptallığın için seni affedeyim," der.

Gardiyan bana bakıyor, gözleri şişmiş, yüzü buruşmuş, gözyaşları akıyor ve ağzından salyalar akıyor. Burnunu çekiyor, bileğinin tersiyle ağzını ve çenesini ovuyor ve gözlerinde panik dolu bir telaşla ayağa kalkıyor.

Beni bağışlamasını bekliyordum, çünkü onu öldürmeyi reddettim. Bu yüzden yumruk şok etkisi yaratıyor - yumruğu yüzüme çarpıyor. Sendeliyorum ve bana tekrar vuruyor, bu sefer karnıma. Sonra tekrar yüzüme, daha büyük bir güçle. Darbe beni sersemletti ve hareketsiz bir Vohrainian askerinin ayaklarının dibine yığıldım.

Midem bulanıyor ve başım dönüyor, kendimi kaldırıyorum ve taşa kan tükürüyorum. Dişlerimden gevşemiş gibi.

Gözden düşmüş muhafız bana doğru sendeleyerek yaklaşıyor ve beni defalarca tekmelemeden önce kendi üzerime kıvrılıp kollarımla yüzümü korumaya ancak zaman bulabiliyorum, çaba ve çaresizlik çılgınlıkları kafamın içinde çınlıyor. Vurduğu her yerde acı patlıyor, ta ki beynim sızan kızıl bir ıstırap bulanıklığına dönüşene kadar.

"Yeter," diyor Rahzien.

Şükürler olsun, en kötüsü sona erdi. Kan tadında bir nefes çekiyorum ve bedenimi gevşetiyorum.

Gardıyan bir açıklık gördü. Botunu karnıma öyle bir vurdu ki nefes alamadım.

Hiç bu kadar korkunç bir acı hissetmemiştim. Sanki midemde bir şey patladı ve mide bulandırıcı bir acı seli yayıldı.

Kendimde değildim. Rahzien'in, gözden düşmüş muhafızı tutup, "Affedildin," diye hırladığını ve bıçağıyla beni öldürmeyeceğim adamın can kanıyla ıslattığını duyuyorum.

Rahzien beni ayağa kaldırıyor, bir aşığı teselli eder gibi göğsüne bastırıyor. Kanlı saçlarımın altından kulağıma mırıldanıyor: "Sana bu tür şiddetten hoşlanmadığımı söylemişim. Ama sen bunu gerekli kıldın."

Beni aldı ve zayıf bir engel olamadım. Sanırım ölüyorum. Sanırım içten içe kırıldım.

"Seni şifacıya götüreceğim," diyor Rahzien. "Ama önce bir yere uğramam gerek."

Beni ahırların geçirip bahçeye, annemin şahinlerini sakladığımız kulubeye götürürken gözlerim neredeyse kapanacak kadar şişmişti.

Rahzien beni saman kaplı zemine yatırıyor ve hareketsiz bir şekilde uzanıp her nefeste acı çekiyorum. Kyreagan burada olmadığı için minnettarım. Beni bu halde görseydi, Rahzien'in kafasını ısırp koparabilirdi ve o zaman ben de ölmüş olurum.

"Annen burada çok güzel şahinler beslerdi," diyor Rahzien. Şişmiş göz kapaklarımın bulanık çatlakları arasından onun bir kafesi açtığını, parlayan kırmızı gözlü bir kuşa görüyorum. Sanırım kaçmaya çalıştıktan sonra beni ara sokakta bulan kuşun aynısı. Kuşu nazıkçe tutuyor, kalın parmaklı, yüzüklü bir eliyle tüylerini okşuyor. "Savaşı kaybettiğini anladığında onları serbest bırakabilirdi. Onun yerine onları ölü buldum. Onları bana vermektense boyunlarını teker teker kırdı. İtiraf etmeliyim ki... bunun için ona saygı duydum."

Kuşu kaldırır ve onunla yumuşak bir şekilde konuşur. "Zihnini aç, sesini özgür bırak, amacını anla. Ouroskelle'e, Ejderhalar Adası'na uç ve bana hala yaşayan ejderha olup olmadığını söyle. Özellikle ejderha prensleri Kyreagan ve Varex'in kaderiyle ilgileniyorum. Aklını koru, sesini koru, amacını koru."

Kuş başını sallayıp elinden uçuyor, yukarı doğru daireler çiziyor ve aerie'nin tavan pencerelerinden birinden dışarı fırlıyor.

"Etkinleştirme ve kapatma cümleleri," diyor Rahzien bana dönerek. "Bu konuşan kuşları benim için yaratan büyücü bir süre önce öldü, ama büyü çalışmasını tetiklemek için doğru cümleleri söylediğim ve sonunda niyetimi onayladığım sürece, kuşları hala kullanabilirim."

Çömeliyor ve beni tekrar kaldırıyor. Kyreagan'dan daha geniş, fıçı göğüslü ve sert kaslarla dolu. Bana tamamen yanlış kokuyor - ağır kolonya ve deri. Kollarının beni sardığını hissettiğimde içten içe ürperiyorum ama başka bir acı dalgası üzerime çöküyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Uyanık kal," diye emrediyor Rahzien. "Gözlerini aç, Örümcek."

Zihnimin son aklı başında kısmı bu durumda onun haklı olduğunu anlıyor. Ölümün kıyısında sallanıyorum ve eğer hayatta kalmak istiyorsam şifacıya ulaşana kadar bilincimi korumam gerekiyor.

Zihnim Rahzien'in botlarının sabit ritmini kaydediyor. Uzun koridorlar, gri tavanlar. Sonra sıcaklıkta bir değişiklik. Eski kitaplar gibi kuru, tozlu bir koku ve bir ateşin çıtırtısı.

"Burada değil," diyor bir kadın sesi, alçak sesle, dikkat ve endişeyle. "Koridorun sonundaki oda."

Daha fazla ayak sesi ve ardından bir küvete akan suyun tıslaması. "Önce onu soyacağım ve yıkayacağım. Önce onu soyup yıkayacağım. onu iyileştirmeden önce zarar vereceğim."

Rahzien, "Vücudun içini görebildiğinizi sanıyordum," diye itiraz ediyor.

"Konuşma tarzında, ama gerçek görüş sürece yardımcı olur. Telaşlanmayı bırak ve onu sabit tut."

Kaşlarım çatılıyor, kaşlarımı çatmak için belli belirsiz bir çaba sarf ediyorum ve zayıf bir şekilde itiraz ediyorum ama şifacı kana bulanmış elbiseyi keserken Rahzien çoktan beni dik tutuyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Rahzien, o düşerken ve ben onun kollarında yarı bilinçli ve çıplak kalırken.

Küvete indirildim ve hızla durulandım. Bir noktada ciğerlerim takırdamaya başlıyor ve ağzımın kenarından kan damlıyor. Şifacı telaşlı bir ses çıkarıyor ve Rahzien'e beni tekrar kucağına almasını söylüyor. Kolları kocaman ve kaygan ıslak tenime karşı pürüzsüz.

Zihnim girdaplı bir bulanıklık içinde, acıya gömülmüş durumda ve gözlerimi açmak için ne kadar çabalasam da hiçbir şey göremiyor gibiyim. Açıklar mı? Bilemiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Çarşaflara sarılıyorum... bir yatağa. Rahzien'in elleri uzaklaşıyor ve bedenim onun dokunuşunun yokluğunda rahatlayarak biraz gevşiyor.

"Şu gözlerine bak, tombul, pembe ve mor," diye mırıldanıyor Şifacı. "Tombul erikler gibi, değil mi tatlım? Onlarla birazdan ilgileneceğiz. En kötüsü senin içinde, değil mi güvercin? Bir şey patlamış ve kanıyor, bunu hissedebiliyorum." Dilini şaklatıyor. "Seni kısa sürede sağlığına kavuşturacağız, tatlı şey."

Parmakları karnımda geziniyor ve ben inliyorum. "Oh, evet, biliyorum acıyor, biliyorum" diye mırıldanıyor.

Bastırmaya devam ediyor ve parmaklarının değdiği her yerde acı artıyor. Her dürtüşünde keskin bir çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Ağlayabilirsin, güvercin. İstedğin kadar ağla, benim için etmez," diyor şifacı yatıştırıcı şekilde. "İşte iyi bir kız."

"Yeter, Cathrain," der Rahzien bir uyarı tonuyla.

Şifacı kıkırdıyor, sonra yavaşça, sızan bir sıcaklık karnımı kaplıyor ve acı azalmaya başlıyor. Birkaç dakika içinde daha rahat nefes alabiliyorum.

"Yakında Zairos Prensi ile bir toplantım var," diyor Rahzien. "Onu düzelt. Elbise ve iç çamaşırlarıyla birini göndereceğim, burada işiniz bittiğinde onu odasına götürebilirler."

"Elbette, Majesteleri."

Rahzien, dudaklarını alnıma ve odadan dışarı çıkıyor.

Zairos Prensi mi? Kyreagan'ın bugün Rahzien'le bir görüşmesi var. Şefkat gösterileri beni öfkeliendiriyor ama Ky ve Rahzien'in aynı odada konuşup pazarlık edeceklerini fark ettiğimde dikkatim dağılıyor.

Şifacı işini yaptıkça ve ağrı seviyem azaldıkça endişem artıyor. Ya Kyreagan, Rahzien'in acı çekmesine neden olacak bir şey söyler ya da yaparsa? Şüpheli mi? Parti ve nedeniyle gece kısıydı - ya Ky buluşma süresince insan formunu koruyabilecek kadar ejderha olarak vakit geçirmediyse?

Mordvorren sırasında mağarasına kapandığımızda, ejderha olarak geçirdiği on altı saat ile insan olarak geçirdiği sekiz saatin sıralı olması gerekmediğini keşfettik. İki saatini ejderha olarak geçirdikten sonra, bir saatini insan olarak geçirebilir. Ya da dört saat ejderha, iki saat insan olarak. Ancak Ky zamanını doğru bir şekilde paylaştırmadıysa, toplantı bitmeden dönüşmek zorunda kalacak ve hilesi ortaya çıkacaktır.

"Beni ne kadar hızlı düzeltebilirsin?" diye soruyorum. Kelimeler şiş dudaklarımdan kalın ve tuhaf çıkıyor ve konuşurken kan tadı alıyorum.

"Sabır, aşkım," diye mırıldanıyor kadın. "geldiğince çabuk gidiyorum. Enerji gerektiriyor, görüyorsunuz."

Büyülerinin tüm yönlerini anlamasam da şifacılar aşına olduğumu ona söylemek istiyorum. Sarayda iki şifacımız vardı. Yetenekleri ve enerji seviyeleri farklıydı ama iyi iş çıkarıyorlardı. Eğer Cathrain Rahzien'in en sevdiği şifacıysa, Vohrain'deki en iyi şifacı o olmalı.

"İyi olacak mısın?" Şişmiş ağzımın içinden idare ediyorum.

"Oh, tatlı şey! Benim için endişelenmene gerek yok. Sınırlarımı biliyorum. Bu yaralarla başa çıkmak zor değil, hem de hiç değil." Ön kolumu dürtüyor. "Ne kadar renkli çürükler var burada! Onları silmek neredeyse yazık olacak. Yeşil ve sarı, mor ve mavi." Sesinin yumuşak bir tonu var, tıpkı bir annenin kreşte çocuğuna uyuması için şarkı söylemesi gibi. Annem beni hiç sallamamıştı. bunun için saray hemşireleri. Ama Huli'nin küçük çırağım Taren'e şarkı söyleyerek uyutmasını izledim. Hatta onu birçok kez ben sallayarak uyuttum. Onun sıcak, narin başının kokusunu, gerçekten yorgun olduğunda göz kapaklarının soluk lavantasını ve onun pembe, sütlü kokusunu özlüyorum. Tatlı bebek. Parma, ailesiyle birlikte şehri terk ettiklerini söyledi. Umarım güvendedirler.

Umarım kendi küçüklerim de güvendedir. Suçluluk duygusu ruhumda siyah mürekkep gibi kıvrılıyor çünkü onları unutmaya devam ediyorum - Kyreagan'la olan ilişkiye çok derin bir şekilde yatırım yaptım, onun ve benim güvenliğimle çok meşguldüm. Ama yemin ederim, eğer Kyreagan ve ben bundan kurtulabilirsek, eğer hayatımı Rahzien'inkinden ayırabilir ve onun Elekstan halkı üzerindeki etkisini kırabilirsek, o zaman yapacağım Yavrularıma, bebeklerime odaklanacağım. Ne olurlarsa olsunlar, onları tüm kalbimle seveceğim.

"Çocuğunuz var mı?" Düşüncesizce sordum.

"İki tane vardı." Şifacının sesi sıcak ve neşeli. ", zavallı şeyler. Ama Majesteleri Kral Rahzien benim oğlum gibidir. Uzun zamandır onunla birlikteyim, küçüklüğünden beri. Keskin bir zekası var. İnsanlar onun sadece koca bir ayı savaşçı olduğunu düşünüyor ama o çoğu kişinin anlayamayacağı kadar zeki."

"O çok zalim," diye mırıldanıyorum.

"Sadece olması gerektiğinde. Bazıları zevk için acı çektirir ama onun her zaman bir amacı vardır." Göz kapaklarımdan birine dokunuyor ve şişkinlik yavaş yavaş azalıyor. "Bu paylaştığımız bir inanç. Daha büyük bir amaç olmadan ölüm ya da acı olmaz, güvercin."

"Yani muhafızlarından birine beni neredeyse ölene kadar dövdürmekte haklı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ben onun yöntemlerini sorgulamıyorum, tıpkı onun da benimkileri sorgulamadığı gibi," yanıtlıyor. "Bir nedeni olmalı."

"Ama sen onun gibi değilsin." göz göze gelmeye çalışıyorum ama Yine gergindi, bakışlarımı kaçırıyordu. "İnsanlara yardım ediyorsun. Naziksin. Eğer bana da yardım edebilirsin. Bana Kral'ı zehirleyen kim olduğunu söyle. Lütfen Cathrain." Uzanıp sol gözümü iyileştirmek için kullandığı elinin bileğini hafifçe kavıyorum. "Lütfen."

Endişe yuvarlak yüzünü kızartıyor. Çırpınıyor, yalvarışlarıma boyun eğmenin eşiğinde. İşlemeli şalı yanında duruyor - kanımla lekelenmesini önlemek için çıkarmış olmalı. Onu alıyor, omuzlarına sarıyor ve hafifçe titreyen parmaklarıyla bir düğüm atıyor. Sanki bir zırh tabakası giyiyor gibi. Acaba şalın parlak, işlemeli çiçekleri Rahzien'in hizmetinde karşılaştığı onca acının arasında ona cesaret ve neşe veriyor mu?

"Yaptığı şeye katılmıyorsun," diye mırıldandım. "Bunu görebiliyorum. Bazen insanlar yanlış şeyler yaparlar, onları sevmemize rağmen... ve o zaman bir tavır almamız gerekir. İlgisizlik ve eylemsizlik sadece trajediye ve suçluluğa yol açar. Ben bunun canlı kanıtıyım. Beni bu şekilde tekrar tekrar incitmesine izin verme. Buna dayanamıyorum Cathrain."

"Sus artık. Bırak da bu zavallı güzel ağzı iyileştireyim." Şişmiş dudaklarıma dokunuyor, gözlerinden acıma akıyor. Sonra eğiliyor ve sesini bir nefes kadar alçaltıyor. "Sana bir şey söyleyeceğim. Kral yanında Vohrain'den bazı soylular getirdi."

"Zehircinin onlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Uygun olmayanı ara," diye fısıldıyor. "Engerek gözlü olanı ara."

KYREAGAN

Bu kadar uzun süre hareketsiz kalmaktan nefret ediyorum. Saatlerdir yatak odasında kıvrılmış durumdayım, bir yere çarpmamak için kuyruğumu ya da kanatlarımı bir nebze bile kıpırdatmaya korkuyorum.

Meridian, Vohrain Kralı ile görüşmemizden kısa bir süre önce gelip beni alacağını söyledi. Keşke bundan kurtulabilseydik. Rahzien ile bir masada oturup diplomatik meseleler ve ittifaklar hakkında konuşmak hem mide bulandırıcı derecede tanıdık hem de inanılmaz derecede tehlikeli geliyor, özellikle de benim Zairos hakkında bilgim çok az. Ama Kral'la pazarlık yapmak varsayılan kimliğimin hayati bir parçası. Toplantıdan kaçınılamaz. Sadece uzun sürmemesini ve söyleyecek bir şeyim kalmazsa Meridian'ın benim için araya umabilirim.

Belki de Hinarax'ın orada olmaması en iyisi. Çekici olsa da dikkatsiz olabiliyor ve onun varlığı keşfedilme riskini ikiye katlar.

Odamın kapısı açılıyor ve Meridian, Odrash ve Kehanal olduğu halde içeri giriyor. Üçü de hoşnutsuz görünüyor.

"Görünüşe göre Aeris gitmiş," diyor Meridian, bıkkınlık ve hayal kırıklığıyla keskinleşen bir ses tonuyla. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Serylla'nın vücudundaki zehri etkisiz hale getirebilecek bir büyücü tanıyor," diye cevap veriyorum.

"Önce benimle konuşmadan gitmemeliydi. Ona ihtiyacımız var. Eğer bugün işler ters giderse-"

"Seni korumak için elimden geleni yapacağım," diye bitiriyorum.

Meridian . "Düzinelerce silaha karşı bir ejderha mı? Biraz hasar verebilirsin ama uzun süre dayanamazsın."

"Bu anlaşmayı ilk yaptığımızda bana daha çok güveniyor gibiydin."

"Bu, ne kadar çok silahları olduğunu görmeden önceydi. Yedek silah namluları ve daha iyi isabet için yeni bir tür mühimmat üretiyorlar. Buna karşı koymak için planlarım var ama bu planlar henüz olgunlaşmadı. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Odrash, "Rahzien'in Elekstan'ı bir sonraki fethi için bir operasyon üssüne dönüştüreceğine inanıyoruz" diyor.

"Sence bundan sonra hangi ulusa saldıracak?" diye sordum. "Tekkesh, batıda."

Kehanal konuşur. "Yeni bir sefere başlamadan önce onu hemen öldürmeliyiz."

Meridian, "Elekstan istikrara kavuşana kadar bunu yapmayacak," diyor. "Prensesle birlikte bir varis üretmeye güveniyorsa bu bir yıl ya da daha fazla sürebilir."

Odrash bir avucunu yanındaki şifonyere vuruyor. "Bunun bir önemi yok. *Hemen* harekete geçmeliyiz. Hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştık.

Tekrar ediyorum. Her geçen saat daha fazla keşfedilme riski taşıyor ve sonra öldürüleceğiz ya da hapsedileceğiz. Plan suya düşüyor, bunu göremiyor musun? Saraya iki ejderha kaçırdık ve bize yardım etmeleri gerekiyordu. ama şimdi biri gitti ve diğeri de pratikte işe yaramaz durumda."

Meridian yavaşça döner, tek mavi gözünün bakışlarında öyle bir güç vardır ki Odrash bir adım geri çekilir.

"Bir pazarlık yaptık," diyor Meridian acımasızca, "hazine karşılığında ejderhanın prensesini kurtarmasına ve Rahzien'i alaşağı etmesine edecektik. Plan ve zaman çizelgesi değişmiş olabilir ama anlaşma değişmedi."

"Bak, Prensesi seviyorum. Gerçekten," diye yanıtlıyor Odrash. "Ama o tek bir kişi. Rahzien'i alaşağı etmemiz gerekiyor ve bedeli onun hayatı olacaksa, trajik ama gerekli derim."

Başım eğiliyor, uzun boynumun üzerinde ona doğru kıvrılıyor. "Ve nerede bu beni terk mi ediyor?" Tıslıyorum, yüzüne ateşli bir nefes üflüyorum. "Prenses

burada olmamın tek sebebi, seni şu anda yutmamamın tek sebebi. Onu tehdit edersen, beni de tehdit etmiş olursun. Kralı öldürmek onu yok eder. Ve eğer o ölürse, ben de ölmeden önce senin bedeninin alevlerimin içinde dans edip buruştuğunu görme zevkine erişeceğim."

"Şimdi, şimdi, böyle konuşmaya gerek yok." Meridian, Odrash ile tüten burun deliklerimin arasına girdi. "Ne demek istediğini anlıyorum Odrash, gerçekten. Ve Kyreagan, halkımızı, ulusumuzu koruduğumuzu anlamalısın. Klanınızın hayatta kalmasını sağlamak için korkunç şeyler yaptığınızı kendiniz söylediniz."

"Ve bunların hepsi bir hiç uğruna olabilir," diye hırslıyorum. "Şimdi hepsi ölmüş olabilir. Vohrain'e güvenerek bir hata yaptık ve bunun bedelini ödüyoruz. Her şeyimi kaybettim, anlıyor musun? Her şeyi. Ve Bone-Builder adına, ben Elimde kalan tek şeyi kaybetmeyi reddediyorum. Benim için önemli olan tek şey Serylla. Onu kurtarma umudu olduğu sürece, Kral'a dokunmayacaksın."

"Bekleyeceğiz." Meridian başıyla beni onaylıyor, sonra diğer iki asiye sert bir bakış atıyor. "Öyle değil mi çocuklar? Bir gün kadar daha bekleyip Prenses'i Kral'dan ayırıp ayıramayacağımıza bakacağız, değil mi? Sonra konuyu tekrar ele alırsınız."

İsteksizce kabul ediyorlar ve odamdan ayaklarını sürüyerek çıkıyorlar. Ayrıldıkları anda Meridian'ın omuzları yorgunluktan çöküyor ve topallayarak kanat ucumdan geçip bir sandalyeye uzanıyor. İniltili bir iç çekişle içine gömüldü.

"?" Ben soruyorum. "Hinarax'ı sonra Gitmek mi?"

"Şey... O ve ben kısa bir veda görüşmesi yaptık." Meridian Boğaz. "Sonra da partiden iki eskortu eğlendirmeye gittim. I onlara isteyebilecekleri tüm zevki ve şarabı verdim. Dilim *onların* dillerini çözdü de diyebilirsiniz." Sessizce gülüyor. "İçlerinden biri Kral'a birkaç kez hizmet etti, iki kez de şehir surlarının dışındaki bir malikânede kaldığı sırada. Görünüşe göre Prensesi şehre getirmeden önce bir süre orada tutmuş."

"Zehirleyenin kimliği hakkında bir ipucu var mı?"

"konuya geliyorum. Ona Kral'a yakın görünen kişileri sordum, o da birkaçının ismini verdi. Rahzien'in anahtarı verdiği genç lord -Zevin Harlowe. Vohrainian lordlarından ikisi, Straussan ve Occria. Ve Prenses'in hizmetçisi Parma'nın birden fazla ziyareti olduğunu söyledi."

"Ama Parma ve Zevin Elekstan vatandaşı," diye düşünüyorum. "Yani Kraliyet Zehircisi olamazlar."

"Tabii..." Meridian alt dudağının yaralı kısmını çiğniyor. "Tabii Elekstan'ın işgaline kadar Kral'ın bir Kraliyet Zehircisi yoktu. Zehircinin Vohraylı olduğunu düşünüyorduk ama bu krallığa gelene kadar böyle zehirler kullandığına dair hiçbir örneğimiz yok."

"Zehirleyen kişinin Elekstan'dan olabileceğini mi söylüyorsunuz? Bir hain mi?" "Bunu göz ardı söylüyorum. Rahzien'in aktif olarak Elekstan'ı gerçekten fethetmeden çok önce kendini Elekstan'a kabul ettirdi. Her şey mümkün." Meridian yüzünü buruşturarak iki eliyle baldırına masaj yapmak için uzanıyor. "Bu bacağıma sikeyim."

Dürtüyle ağzımı ona doğru çevirdim ve sıcaklığımı onun üzerine üfledim.

Bacak.

Arkasına yaslanır ve bacağına daha da uzatır. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

"Çok uzun zamandır ayaktasın."

"Yapmam gerekeni yapıyorum," diyor acımasızca. "Bana acınmayacak ya da şımartılmış."

"Kesinlikle hayır. Zaten bir insanın üzerine nasıl titreyeceğimi bilemem." Kıkırdıyor. "Doğru."

Birkaç dakika boyunca nefesimin sıcaklığının tadını çıkardı ve sonra şöyle dedi: "İnsan formuna geri dönmeli ve toplantıya hazırlanmalısın. Ortaya çıkabilecek birkaç konuda sana koçluk yapacağım."

"Hiç uyudun mu?"

"Şımartmak yok dedim. Öldüğümde uyuyacağım." Sert bir iniltiyle bastonunun yardımıyla kendini ayağa kaldırdı. "Zairos'un başlıca doğal kaynakları hakkında konuşalım."

Bir saatten az bir süre sonra, Meridian ve Kehanal bizim süitten yola çıktılar, ben ise rotayı zihnimde işaretlemeye çalışarak daha yavaş takip ettim. Sarayın düzenini daha iyi tanımak için. Bugün farklı botlar giyiyorum ve hissettirdiklerine alışmakta zorlanıyorum. Neden tüm insan ayakkabılarının tamamen aynı olamadığını anlamıyorum.

Ayaklarımı ve bacaklarımın yarısını saran beyaz deri botlara bakarak aşağıya doğru bakıyordum ki onu hissettim. Göğsümdeki çekilme, farkındalık dalgası.

Serylla çok yakın.

Koridorların kesiştiği bir yerden geçiyoruz - biri dümdüz ilerliyor, sağa doğru yükselen bir merdiven ve sola doğru ayrılan bir koridor. Meridian ve Kehanal ilerlemeye devam ediyor ama ben tereddüt ediyorum, sol taraftaki koridora bakıyorum. Sarayın bir kanadından diğerine giden kestirme bir yol gibi görünüyor, her iki tarafında da uzun pencereler var. Pencerelerin arasında kalın, gece mavisi perdelerle çevrili girintiler vardır. Girintilerin bazılarında

Çiçekler ya da manzaralar, diğerlerinde ise bir zamanlar orada asılı olan sanat eserleri yok gibi görünüyor. Geriye sadece boş kancalar kalmış.

Tıknaz bir hizmetçi koridorda bana doğru ilerliyor ve hemen arkasında Serylla, başı eğik ve güzel yüzünde küçük bir kaş çatmayla yürüyor.

Sonra yukarı baktı. Doğruca bana, adımımın ortasında durakladığım yere.

Hizmetçi yarım bir selamla yanımdan geçip yoluna devam ediyor, gözleri elindeki bir kâğıda -bir tür listeye- sabitlenmiş.

Serylla yavaş ve ölçülü adımlarla onu takip ediyor, bakışları benimkilere kayıyor. O kadar yakın ki, onun yakınlığı, yumuşak kokusu, nefesi, sarı saçlarının parlaklığı beni hareketsiz bırakıyor.

Meridian ve Kehanal, artık arkalarında olmadığım gerçeğinden habersiz yollarına devam ettiler.

Serylla şimdi neredeyse yanımdan geçiyor ve o yanımdan geçerken parmaklarımın arkası onunkilere değene kadar birazcık uzanıyorum.

Nefesimi tutuyorum. Şu ana kadar fark etmemiştim. Nefesimi vermeye başlıyorum ama sonra küçük bir el beni yakalıyor ve Serylla beni kestirme geçide çekip perdeli oyuklardan birine itiyor. Sırtım duvara çarpıyor.

Perdeleri çekip yerine oturtuyor, sadece bir ışık sızıyor.

Vücudu benimkiyle çarpışıyor, elleri yüzümü buluyor, parmak uçlarında yükselirken yüzümü kendine doğru çekiyor. Öpücüğü ağzımı dağlıyor, aynı kendi kalbimde zonklayan çılgınca bir aciliyet. Onu en değerli hazineyi kucaklar gibi göğsüme topluyorum.

"Risk zorundaydım," diye fısıldıyor karanlıkta titreyerek. "Öylece geçip gitmene izin veremezdim... yaşadığım sabahdan sonra..."

Sesindeki acıyı fark ettim. Bu, onun için
Dün gecenin sıkıntısı, bu yeni bir şey. "Ne oldu? Zevin Harlowe odana mı geldi?"

"Hayır, hayır... Arkadaşın Meridian her ne ayarladıysa işe yaradı. Gelemeyecek kadar sarhoştı ve muhtemelen her zamankinden daha kızgın ve mahcup bir şekilde saraydan ayrıldı. Hayır, bu sabah Rahzien'le ilgiliydi."

"O piç ne yaptı?" Hırıltılı bir fısıltıyla sordum. "Yemin ederim Serylla, bu iş bittiğinde onun uzuvlarını teker teker ısırp koparacağım ve önünde kızartacağım-"

Serylla bana daha sert bastırıyor ve ince parmaklarını ağızma kenetliyor.

Birisi saklandığımız yere yaklaşıyor.

Bir kez olsun ejderha kulağım beni yanıltmadı ya da belki de intikam hayallerine fazla dalmıştım - o ana kadar sesleri duymamıştım. Miğferli Vohrainian muhafızları gibi hafifçe boğuk geliyorlardı.

Adamlardan biri, "Acele edip gerek," diyor. "Eğer odasına giderken Fethedilmiş Eş'in başına bir şey gelirse-"

"Ne olacak?" diye soruyor ikinci bir adam. "Bir hizmetçiyle birlikte ve çok uzakta değil. Ayrıca, Kral'ın umurunda değil. incinmişti. Skonn'un ona ne yaptığını gördün. Onu kesinlikle öldürdüğünü düşünmüştüm."

"En azından onu iyileştirecek bir şifacı var, yeni gibi oldu," diye mırıldanıyor birinci adam. "Keşke askerlerin şifacıları da Leydi Cathrain kadar iyi olsaydı."

Sesler azalıyor ve Serylla'nın parmaklarını ağızımdan çekiyorum, öfkem göğsümde yükseliyor. "Dayak mı yedin?"

"Artık bir önemi yok."

"Ne fark eder ki?"

"Şifacı beni iyileştirdi," diye fısıldıyor sertçe. "Ben iyiyim. Şimdi öp beni."

Hırıltımı bastırarak ağızını tutuyorum, dudaklarım onunkileri eziyor.

"Evet," diye nefes nefese kalıyor. "Daha sert."

Onu kucağıma , ellerimle arkasını kavriyorum ve duvara bastırılan taraf o olacak şekilde bizi döndürüyorum. Her iki bacağını da belime doluyor, aramızdaki giysilerin arasından amını bana doğru sürtüyor, bacaklarımın arasındaki sertliğe acilen sürtünüyor.

"Bir toplantıya gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum, yanaklarını ve dudaklarını şiddetli öpücüklerle yutuyorum.

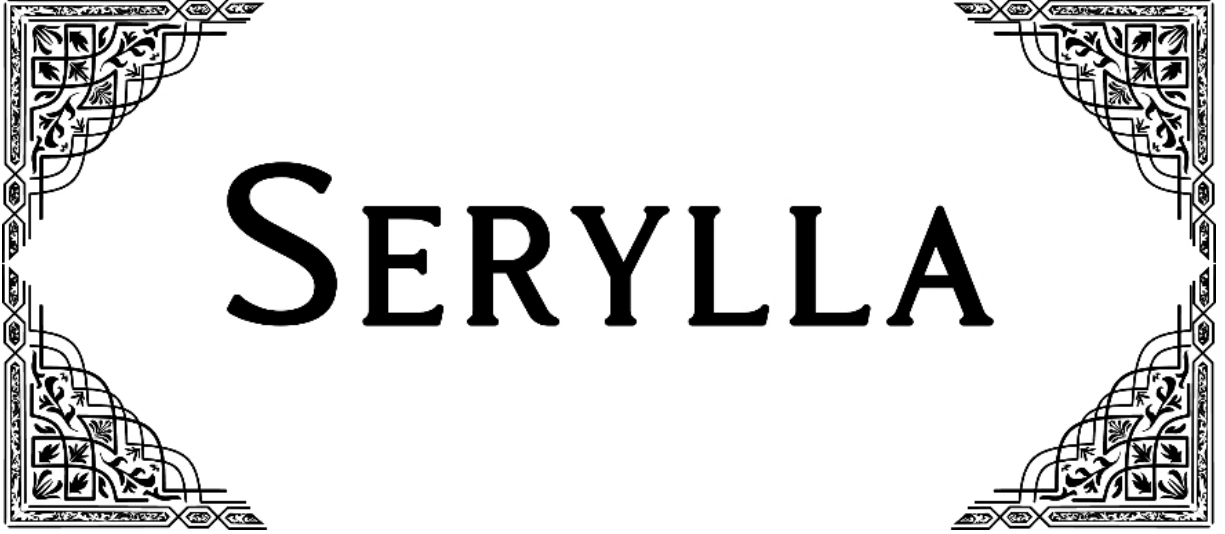
"Burası sevişmenin ne yeri ne de zamanı," diyor nefes nefese ve pantolonunun bağlarını sıkıyor. Parmakları küçük, sıcak ve çılgınca, sikimi giysilerimden dışarı çıkarıyor.

Eteklerini kalçalarına kadar itiyorum ama iç çamaşırı yoluma çıkıyor, ben de pençelerimi çağırıp onları parçalıyorum. Dantelli kalıntıları cebime dolduruyorum ve pençelerim bir düşünceyle tekrar kayboluyor.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldıyor. "Peki neden boynuzların bu formda değil? Dün gece sormayı unuttum-"

"Sorular sonra." Başımı eğiyorum ve dilimi boğazının ılık, ipeksi sütununda gezdiriyorum. "Şimdi siktir et."

OceanofPDF.com

Kyreagan, bronzlaşmış göğsünün derin V kısmını çerçeveleyen fırfırlı yakalı koyu mavi takım elbisesi içinde her zamankinden daha yakışıklı görünüyor. Manşetlerinden köpüklü danteller dökülüyor ve şık siyah saçları mavi bir kurdeleyle bağlanmış. Onu koridorda gördüğümde, sanki ilkel kadını benliğim kontrolü ele geçirdi - ruhumun eski, içgüdüsel bir parçasından sıçradı ve bedenimin ve zihnimin kontrolünü ele geçirdi. Ona dokunmak *zorundaydım*. Onu , ölüme ne kadar yaklaşmış olsam da *burada* olduğumu, yaşadığımı ve onun da öyle olduğunu kendime hatırlatmalıydım. Bedenim onu güvenlikle, bütünlükle, evle özdeşleştirmeyi öğrendi ve şimdi ona ihtiyacım var, *akıl* ve *ihtiyat* gibi önemsiz itirazlar yüzünden reddedilemeyecek vahşi bir açlıkla.

Bu sabah öldürmediğim adam tarafından neredeyse ölene kadar dövüldüm. Sıra sıra askerler, beni savunmak için parmaklarını kıpırdatmadan beni dövmesini izledi. Merhamet için çığlık atmak istedim ve yalvarmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama işin en kötü tarafı Hissettiğim çaresizlik, tamamen seçeneksizlik.

Şu anda Kyreagan benim seçimim. Cesareti seçiyorum. Zevki seçiyorum. tenini, saçlarını, yumuşak koyu gözlerini ve tatlı, ateşli ağzını seçiyorum.

Bu oyuk bir zamanlar atalarımızdan birinin portresini barındırıyordu ama o zamandan beri Vohraynalılar tarafından kaldırılmış ve muhtemelen yok edilmiş. Bizi gizleyen perdeler her an geri çekilebilir ve ikimizin de sonu gelebilirdi. I

Bunu uzaktan, isteksizce biliyorum ve umurumda değil. Tek umursadığım onun için çaresizce ıslanmış olmam, çıplak, sıcak sikinin sırlıslıkla amıma sürtünmesi, ellerinin saçlarımda olması ve bacaklarımdan onun etrafında kilitlenmiş olması, ayak bileklerimin onun sert kıkına bastırılmış olması.

Kyreagan bir elini aşağı indirip başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. O kadar hassas ki neredeyse yüksek sesle inleyeceğim ama beni sertçe öpüyor, diliyle sesi bastırıyor.

Kollarımdan biri boynuna dolanmış, ama diğer elim aramıza dalıyor, parmaklarım sikinin etrafında kıvrılıyor, kalın, pürüzsüz sertliğini amıma yönlendiriyor. Kyreagan içime girerken geriliyor, bana katılıyor, onun Kocaman boyu derinlere kayıyor, beni tamamen dolduruyordu.

O ve ben hep böyle , çılgınca, nefes nefese ve aklımızı kaçırmış bir halde, umutsuzca sevişiyorduk, pervasız bir tutkuyla mantığımız bulanıklaşmıştı.

Kyreagan'ın kulağına doğru, "Beni boşalt," diye inliyorum. "Beni boşalt ejderha. Gelmem gerek."

Boğazından kısık sesle homurdanıyor ve emirlerime itaat edip beni öfkeyle sikerken güzel vücudu güçle dolup taşıyor. Dün geceki acıyı buluyor, vücudu her itişte klitorisime tam olarak sürtünüyor. Uzun aletin kaygan pompalaması, kollarının gücü, yaptığımız şeyin telaşlı tehlikesi - hepsi vücudumu coşkunun çılgılık çılgılığa doruklarına çıkarıyor ve boğuk küçük bir çılgılıkla kırılıyorum.

Çılgılıklarımı Kyreagan'ın ağzına bastırıyorum ve o içime boşalırken onu öpmeye devam ediyorum. Beynim siktir, siktir, siktir diye bağılıyor ama ben Birlikte sarsılırken, son bir derin itiş için kalçalarını içime sokarken, bana her damla dölünü verirken neredeyse sessiz.

"Gitmeliyiz," diye nefes nefese kaldım. "Gitmeniz *gerek*iyor. Toplantın."

"Evet. Kahretsin... evet." Göğsü kabararak içimden çıktı. Ama kollarımı bir saniye daha boynuna doluyorum ve ona fısıldıyorum, "Buradan uzaklaştığımda döllerin kalçalarımdan aşağı damlıyor olacak."

"Kemik Yapıcı adına," diye nefes alıyor. "Şimdi bunu düşünmeden ."

"Dikkatli ol, akıllı ol, güvende ol. Şimdi gidin."

Kıyafetlerini çabucak düzeltmekte gittikçe ustalaşıyor. Bunu yaparken fısıldıyor: "Meridian, sen Harlowe malikânesinde tutulurken Parma'nın Kral'ı ziyaret ettiğini öğrendi."

"Bu da ne demek oluyor? Onu orada hiç görmedim. Neden o-"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Kraliyet Zehirleyicisi'nin Elekstan'dan gelmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız."

"Bu mümkün değil." Kaşlarımı çattım. "Parma'nın büyüü yok. Başkent'in işgalinden önce Kral'la hiç tanışmamıştı. Ve asla-"

"Onun bu işe karıştığını söylemiyorum. Sadece bilinmeyen nedenlerle Kral'la birlikte olduğunu söylüyorum. Sadece dikkatli ol, Serylla."

"Ama Rahzien'in şifacısıyla konuştum. Zehirleyen lordlardan biri olduğunu söyledi. Uyum sağlayamayan, engerek gözlü biri olduğunu söyledi."

"İlginç." Kara kaşları çatıldı. "Rahzien ile görüşmem sırasında neler gözlemleyebileceğime bakacağım. Meridian orada Vohrainian lordlarının da olacağını söyledi. Daha fazlasını öğrenene kadar kimseye güvenmeyin."

"Sen hariç."

"Bunu söylemeye gerek yok, Kraliçem." Dudakları karanlıkta benimkini buluyor, nefesinin baharatlı sıcaklığı beni tekrar zayıf ve muhtaç hale getiriyor.

"Seni burada tutmaya karar vermeden önce git," diyorum

ona. Yumuşak bir kahkaha atarak perdelerin arasından kayboluyor.

Bacaklarımın arasında orgazmın acılı, lezzetli sıcaklığını ve iç uyluğum boyunca sperminin damlamasını hissederek oyuğun duvarına yaslandım. Çok sert boşaldım ama ne fiziksel ne de duygusal olarak tatmin olabildim. Bedenim ve kalbim onu, birine ihtiyaç duymayı hayal ettiğimden çok daha fazla arzuluyor.

Ama ona istediğim gibi sahip . Henüz değil.

Ejderham gitti.

Ve cebinde benim nemli iç çamaşırım var.

KYREAGAN

Meridian ve Kehanal'a yetişmeye çalışırken kayboldum. Neyse ki yokluğumu fark ettiler ve Kehanal ben çok uzaklaşmadan beni buldu.

"Nereye gittin?" diye soruyor.

"Keşfetmek," diyorum belli belirsiz, yeleğimin eteklerini çekiştirerek. "Hadi bakalım. Geç kaldık."

Müttefik olduğumuz zamanlarda Rahzien ve ben hep açık havada buluşurduk. Bugün duvarları koyu kömür rengine, neredeyse siyaha boyanmış büyük bir odada buluşuyoruz. Kuzey duvarı boyunca uzanan pencereleri bronz püsküllü perdeler ereveliyor ve karşı duvar her biri farklı boyutlarda düzinelerce haritayla sıvanmış. Bakışlarım, klanımın hiç duymadığı uzak diyarları vaat eden bu haritalara takılıyor. Ejderhalar dinlenmeden ancak bu kadar uzağa uçabilir ve sözlü tarihlerimiz sadece en yakın kıta ve onun sakinleriyle ilgilidir.

İnsanlar, gemileriyle bizim için mümkün olandan daha uzaklara, bilinmeyen denizleri açarak yeni kıtalara yolculuk ettiler.

Varex, insan becerilerini ve zanaatını yaşam tarzımıza dahil etme düşüncesiyle aydınlandı ve Hinarax insan modalarından, yiyeceklerinden ve eğlencelerinden hoşlanıyor. Ama o harita duvarını incelerken bir şey fark ettim.

İlgi alanlarımın Ouroskele'deki bir mağarada sakin bir yaşamdan daha geniş olduğunu. Seyahat etmek, keşfetmek istediğimi.

Belki de Serylla ile tanışmak macera ve keşif zevkimi canlandırdı. Kesinlikle daha önce hiç bu kadar vahşi, kapsamlı bir heyecan hissetmemiştim... sanki bu kabustan sonra bir hayatım olabilirmiş gibi. Sanki Serylla ve ben birlikte parlak, harika şeyler görecektik kadar yaşayabilirmişiz gibi. Ufaklıkları da yanımıza alabilir, gemiyle bir yolculuğa çıkabilir, deniz boyunca adalarda mola verebilirdik.

şekilde. Ejderha formundayken, yorulmadan tüm gün boyunca geminin üzerinde uçabilir, sonra dinlenmek için yere inebilirdim. İşe yarayabilir.

"Ekselansları." Meridian boğazını temizler.

Sesi haritaların büyüsunü bozuyor ve arkamı döndüğümde herkesin oturmuş, beklentiyle bana baktığını görüyorum. Masanın etrafında oturmuş yarım düzine insan erkeği beni izliyordu. Bekledikleri gibi davranmamı bekliyorlar.

Onlardan biri, dağların zirvelerinde süzülürken ve dünyanın üzerinde, parlak havada dönerken çok daha evimdeyken.

Evet, bu bir kabus. Daha da kötüsü, birkaç saat önce sevgilimi öldüresiye dövdüren o alçakla medeni bir şekilde konuşmak zorunda olmam. Ona öfkeliyim ve olay bitene kadar hiçbir şeyden haberim olmadığı için kendime de öfkeliyim.

Bir an için gerçek şeklime dönüşmeyi ve hepsini intikam ateşiyle patlatmayı düşündüm.

Hayır, henüz değil. Zamanı gelecek. Sabırlı ol. Kardeşimin sesindeki öğütleri duyuyorum. Kardeşim, masanın başındaki kötü kral yüzünden uğursuz bir zehirden ölüyor olabilir - davranışlarımdan hoşnutsuzlukla gözleri kısılmaya başlayan Kral.

Bunun için yeterince güçlü olmalıyım. Serylla'nın hatırı için.

"Özür dilerim." Meridian'ın bana uzattığı sandalyeye doğru yürüyorum ve olabildiğince yumuşak bir şekilde oturuyorum. "Bugün başım ağrıyor."

Rahzien, "O zaman bu işi çabuk halledeceğiz," diyor.

"Minnettar olurum, Majesteleri. Beyim de kendini kötü hissediyor ve odamızda kaldı, bu yüzden izninizle habercim bugün bana eşlik edecek. Ona her konuda güveniyorum, kraliyet babam da öyle."

"Gerçekten de öyle mi?" Rahzien kızıl kaşlarını kaldırdı. "Zairos Kralı'nın temkinli bir adam olduğunu duymuştum."

"Onun güvenini kazanmak kolay değil, bu doğru," diye cevap verdim. "Ama habercim sadece benim hayatımı değil, en büyük kardeşim olan Veliht Prens'in hayatını da kurtardı."

Rahzien başını sallar. "Anlaşıldı. Haberciniz yanınızda oturabilir."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Meridian eğiliyor ve bastonunu masaya dayayarak sol tarafıma oturuyor. Kehanal saygılı bir selamla geri çekiliyor ve odadan çıkıyor.

"Bu uzun savaş haftaları boyunca silah arkadaşlarım olan Vohrain lordlarından bazılarını tanıtmama izin verin." Rahzien bana masadaki her bir adamın adını, rütbesini ve memleketini söyledi. Klanımın Vohrain'le olan ilişkileri sırasında onlardan birkaçıyla daha önce tanışmıştım. Ama içlerinden ikisi

Sağ gözü kahverengi, diğer gözü parlak yeşil olan genç, siyah saçlı bir adam da dahil olmak üzere benim için yeni. Yeşil gözün dikey yarık bir gözbebeği var.

Uyum sağlayamayan, engerek gözlü olan. Şifacının Serylla'ya söylediği buydu. Kraliyet Zehircisi bu mu? Rahzien ona Lord Jaskar diyor ama nereli olduğunu söylemiyor.

"Artık hepimiz dost olduğumuza göre-" Rahzien ellerini çırpı ve hizmetkârlar gümüş kadehlerle dolu tepsilerle yaklaştı. "İmparatorluğumun babanın krallığıyla sağlıklı ittifakına içelim."

Bu onun açısından hesaplanmış bir hareket. İttifakı kutlamadan önce şartlarda anlaştık. Onun "imparatorluğunu" benim sözde krallığımla kıyaslayarak -Hakimiyetine dair bir ipucu, ince bir tehdit. Varex diplomatik bir geri dönüş için daha donanımlı olurdu, oysa benim yapabileceğim tek şey başımı sallayıp içmek. Gerçekte ne bir krallığım, ne bir ordum, ne de bir kaynağım var; dolayısıyla bugün kuracağımız herhangi bir ittifak yalandan başka bir şey değil. Rahzien'i imparatorluğunun en azından bir ulus tarafından tanındığına inandırmak için uydurulmuş bir hayal.

Meridian'ın botunun dürtmesine rağmen kadehteki tüm likörü boşaltıyorum. İçmemi engellemek için çok geç kaldı ama dürtmesi bana söylememi istediği sözleri hatırlattı.

Kadehi bırakarak Rahzien'e sesleniyorum. "Hediyelerden, babamdan almaktan memnun olacağınız bazı şeylerden bahsettiniz."

"Doğrudan konuya." Rahzien kıkırdar. "Pekâlâ genç prens, açık konuşacağız. Hayatım ve gelecekteki imparatorluğum için bazı hedeflerim var. Ben ve ailen arasında erken bir anlayış Zairos'un benim müttefikim olarak kalmasını, destek karşılığında bazı avantajlardan ve korumalardan yararlanmasını sağlamak."

"Ne tür bir destek?"

"Ne teklif etmeye hazırsınız?"

Odamızdan ayrılmadan önce Meridian, konuşmanın çoğunu Kral'ın yapmasına izin vermemi, onu ayrıntılara girmeye , böylece benim bunu yapmak zorunda kalmayacağımı söyledi, ben de karşı çıktım, "Sizin gibi büyük bir kralın sunabileceğimiz kaynaklar. Belki bana ilginizi neyin çektiğini söyleyebilirsiniz."

Rahzien öne doğru eğildi, bakışları keskin. "Baban başka bir hükümdara haraç ödemeye bu kadar hazır mı?"

"Haraç mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir ulusun ölüsünün kemiklerini ne yapacaksınız?"

Şaşkın bir sessizlik çöküyor ve lordlar birbirlerine bakıyorlar. Rahzien kadehini eline alıp yudumluyor ve kenarından beni izliyor.

"Majesteleri, parasal haraçtan bahsediyor," diyor Meridian benim için bir kenara. "Toprak, kaynak, asker, teknoloji ve işçi haracı."

Kahretsin.

Bu işi . Bir ejderha olarak en aşına olduğum haraç kemik , ölen bir ejderhanın kemiğinin kutsal hediyesidir.

"Ejderhaların alışkanlıkları hakkında bir şeyler okuyordum," diyorum. "Duydum ki onlarla müttefiktim, bu yüzden canavarlara biraz aşına olmam gerektiğini düşündüm. Daha bu sabah onların hastalıklı kemik ziyafeti gelenekleriyle ilgili bir bölüm okuyordum. Kavram zihnimde tazeydi, bu yüzden ne demek istediğinizi yanlış anladım. Bildiğiniz gibi beynim son zamanlarda biraz karışık."

Rahzien kaşlarını çatı. "Bu tartışmaya hazır olduğunuzdan emin misiniz, Prens?"

"Lordum biraz su içebilir mi?" diye araya giriyor Meridian.

Rahzien bir hizmetkâra işaret eder, o da aceleyle sürahiden bir bardak doldurur.

Birkaç yudum içiyorum. "O zaman haracı konuşalım," diye devam ediyorum, soğukkanlı ve kendinden emin bir ses tonuyla. "Arnat'ın madenleri bizde. Belki rafine cevherle ilgilenirsiniz?"

Masanın etrafındaki adamlar açıklamamı kabul etmiş görünüyorlar; daha fazla sorgulamadan tartışmada ilerliyorlar. Ancak farklı kaynakların faydaları hakkında ileri geri tartışırken, Rahzien'in gözlerinin yüzümde olduğunu hissediyorum. Ona doğru baktığımda gülümsüyor. Geniş, dostça, açık bir sırıtış.

Bir gülümsemeye hiç bu kadar güvenmemiştim.

Haraç fiyaskosundan sonra Meridian birkaç kez konuşmaya girdi, genellikle doğrudan bir soruyu benden uzaklaştırmak veya herhangi bir soruyu dürtmek için

Vohrainli lordlar arasında hissedebildiği çatışma. Sonunda, Zairos ve Vohrain arasındaki dostane ilişkiler karşılığında Rahzien'e verilecek yıllık haraç miktarında vardık. Esasen, Zairos Vohrain'e onları fethetmemesi için para ödeyecek... en azından birkaç yıllığına. Yükseliyoruz

Anlaşmayı onaylaması için babam Zairos Kralına mektup yazacağım.

Diğer lordlar ayağa kalkar ve birbirleriyle derin bir sohbete odadan çıkmaya başlarlar. Engerek gözlü Lord Jaskar grubun kenarlarında pusuya yatmış, kimseyle konuşmuyor. Tam ona doğru yönelip bir konuşma başlatacaktım ki Rahzien kocaman elini omzuma vurdu.

Bu ona en yakın olduğum andı. Bana ilk kez dokundu.

Omzumu kavrayan aynı el Serylla'ya dokundu; çenesini kavradı, saçlarını tuttu... Dişlerimi sıkıyor, alevlerin derimin altında gözle görülür bir şekilde titremesini engellemek için savaşıyorum.

"Aferin genç prens," diyor Rahzien neşeyle. "Krallığınız için bir övünç kaynağısınız."

Neden bana "genç prens" deyip durduğundan emin değilim. O olamaz. birkaç yaş daha büyük. Belki bu da başkalarını aşağılamamanın, onları huzursuz etmenin bir yoludur. Bir kez daha egemenliğini ilan ediyor.

"Teşekkür , Majesteleri." İçkinin sıcaklığı beynimi yakıyor, ses tonumu ve ifademi kontrol altında tutmamı zorlaştırıyor.

Rahzien bana bakıyor. "Sıkıntılı görünüyorsun."

"Hiç de değil. Sadece başım ağrıyor."

"Doğru. Başındaki yaralanma. Nasıl olmuştu?"

Şarap bastırılmış ateşimle karışıyor ve çalkalanıyor, öyle şiddetli bir cehennem ki zar zor düşünebiliyorum. "Bir korkuluk top ateşiyle parçalandı." *Bu doğru kelime mi? Banister mı?* "Ve bir parçası Ben."

Rahzien hâlâ gözlerimin içine bakarak sempatik bir şekilde, "Sizin beyefendiyi de vurdu," dedi. "Kendini iyi hissetmediğini söylemişsiniz."

"Evet."

"Şifacım Leydi Cathrain'i ikinize de bakması için göndermekten mutluluk duyarım. Aslında bu konuda ısrar etmeliyim."

"Beyimi dinlenirken rahatsız etmek istemem," diye itiraz

ediyorum. "Elbette, . O zaman sana bir göz atmasını sağlarız.

Bazen yaralanma çok eskiyse yardım ama sormaktan zarar gelmez, değil mi?"

"Sanırım... değil." Meridian'a bakıp olayların bu şekilde gelişmesi hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum ama Rahzien'le göz temasını kesip onay için "habercime" bakmanın sadece şüphe uyandıracığından şüpheleniyorum.

"Bu toplantı odasına bitişik bir salon var," diyor Rahzien. "Şifacıyı çağıracağım ve o size oraya gelecek. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa -çay, su, biraz daha şarap- hizmetkârlardan birine söyleyin, getirsinler."

Meridian ve beni koyu yeşil ve koyu mor mobilyalarla kaplı gölgeli bir salona götürüyor, sonra da kapıyı kapatıyor. Tek ışık, pencereleri örten kadifemsi kumaşların arasındaki boşluktan geliyor.

Garip bir şekilde bu mekânda kendimi evimde gibi hissediyorum. Huzurlu bir kasvet var ve zengin renkler bana gölgeli bir ormanı ya da sessiz bir mağarayı hatırlatıyor. Yine de Rahzien'in bizi buraya kapatma şekli tuhaf.

"Neden sanki hapsedilmişiz gibi hissediyorum?" Mırıldanıyorum.

"Çünkü biz yaptık." Meridian kendini uzun bir tahta parçasının üzerine atar. mobilya - sanırım bir kanepe, ya da belki bir kanepe. Çok fazla terim, çok fazla yeni nesne, hepsi kafamın içinde yüzüyor.

"Acaba şifacı senin ne olduğunu anlayabilecek mi?" diye düşünen Meridian'ın kaşları daha da çatılıyor. "Sanırım yakında öğreneceğiz. Artık yapacak bir şey yok. Şifacının ilgisini reddedersek çok fazla şüpheli görüneceğiz. Kıçımızı ortaya çıkardık ve küreğe katlanmak zorundayız."

"Beni öfkeliendiren şey, o engerek gözlü lordu sorgulama şansını kaybetmiş olmam," diye mırıldanıyorum.

"Engerek gözü mü?" Meridian kaşlarını çatıyor, ben de ona alçak sesle Serylla'nın oyukta bana söylediklerini anlatıyorum.

"Demek oraya gittin." Sırıttıyor. "Asla korkmayın, Prens. Ne zaman Burada işimiz bittiğinde, muhafızlar ve hizmetkârlar arasında bazı duyumlar alabilirim, kim olduğunu ve onun hakkında nasıl daha fazla şey öğrenebileceğimizi öğrenebilirim. Bu işi Ben."

Bir sandalye seçip , ama beklediğimden çok daha yumuşak ve aniden derin bir şekilde içine gömülüyorum.

Meridian bana sırtlıyor. "Rahat mı?"

Yalnız olmamıza rağmen alçak sesle konuşuyorum. "Bu sandalye bir voratrice boğazı gibi. Seni içine çekiyor."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki bir ara Ourosquelle'i ziyaret eder ve öğrenirsin." İç çekiyorum, sandalyenin pelüş minderli derinliklerine teslim oluyorum. "Her şeyi ettim, değil mi?"

Meridian sağ gözünün kapaklarını açıyor ve yuvasındaki cam küreyi ayarlıyor. Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra bana odaklanıyor.

"Evet, sıçtın ," diyor alt tonda. "Ama Rahzien'in gerçeklerden şüphelendiğini sanmıyorum. Nasıl yapabildi? Ben olsam öyle düşünürdüm. Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım bu imkânsızdı. olsa, Prens Gildas'ın gerçek niyetinizi sakladığınızdan, belki de babanızın gönderdiği bir casus olduğunuzdan ve gerçekte bir ittifak kurma niyetinde olmadığınızdan şüphelenecektir."

"Peki sence buna nasıl tepki verirdi?" Meridian omuz silkiyor. "Bir kralın aklından geçenleri kim bilebilir?"

"Her tür insanın davranışını anlıyor gibisiniz." "Teşekkür . Bu mükemmel bir hırsız, yankesici ve Dolandırıcı. Hedefinizi anlamak. Nasıl tepki vereceklerini bilmek dikkat dağıtıcı unsurlar veya uyarılar. İstek ve ihtiyaçları öngörmek. Hepsi oyunun bir parçası." "Ya Hinarax?" Soruyu kendime rağmen soruyorum. koruyucu dürtü. "O da oyunun bir parçası mı?"

Haydutun ukala gülümsemesi kaybolur. "Bu onunla benim aramda." "Ben onun prensiyim," diye cevap veriyorum. "Onun iyiliği benim sorumluluğumda."

Meridian dudaklarını büzüyor ve başka tarafa bakıyor. Konuyu tartışmasını ya da beni görmezden gelmesini bekliyorum ama şöyle diyor: "Hinarax ve ben , danslarımızdan ve sohbetlerimizden keyif aldık. Onu tekrar görmeyi umuyorum. Eğer göremezsem, hayat devam eder." Hafif tonunda sert ve acı bir şeyler var. "Değer verdiğim pek çok insanla yollarımı ayırdım. Çok az ilişki sürüyor ve sürenler de değişiyor. Tanınmaz bir şeye dönüşürler. Bu olduğunda, devam etmek en iyisidir."

"Peki ya değişimi kabul etmek?" diye sordum. "Uyum sağlamak ve yeni gerçeklikten en iyi şekilde yararlanmak?"

"Hayat olaylarında belki. Ama ben insanlardan bahsediyorum. İnsanlar değiştiğinde, kordonları kesip başka bir yerden başlasanız iyi olur. Aksi takdirde acı çekersiniz. Ben asla bir yerde ya da bir grupta çok uzun süre kalmam. Şu anda birlikte olduğum insanları birkaç aydan uzun süredir tanımıyorum- Bazıları sadece haftalarca ya da günlerce. bir noktaya kadar güveniyorum, ötesine değil. Ve her an bağlarımı koparıp tek başıma yola çıkmaya hazırım. Hafif seyahat edin, esnek olun. Aklınızı başınızda tutun. İşte böyle hayatta kalınır.

bir insan olarak. İnsanlar kalbinizin nerede olduğunu bilmezlerse, onu bıçaklayamazlar. Kök yoksa, yıkım da yoktur."

Hemen cevap vermiyorum ve cevap verdiğimde de yavaş, ölçülü tonlarda, kelimelerimin ağırlığıyla konuşuyorum. "Ourosquelle'de biz kemiklere inanırız. Atalarımızın kemikleri adamızı inşa etti ve kemikleri bugüne kadar onu inşa etmeye devam ediyor. Bir ejderhanın ölümünden sonra kemiklerin takas edilmesi ve kemiklerin tarlalara serilmesi, bunlar bizim için anlamlı ritüellerdir. Hayatlarımızı geçmişe bağlıyorlar ve bizi gelecek olan her şeyin bir parçası yapar. Bizler havanın yaratıklarıyız, evet... ama toprak, ev, aile ve istikrar bizim için önemlidir."

Meridian yarı aydınlıkta beni izliyor, sağ elinin ince parmakları asasının başının üzerinde oynuyor.

"Tanıdığım her ejderha değişti." Ellerime bakıyorum, insan parmaklarıma. Kısa tırnaklar, pençe değil. "Elbette dış görünüşümüz değişti ama kim *olduğumuz* da değişiyor. Klanım savaşı, dişilerimizi kaybetmeyi ve büyük dönüşümü atlattıysa, Rahzien'in zehri de dahil olmak üzere her şeyi atlatabileceğimize inanıyorum. Zihinlerimizin ve kalplerimizin evrimi bizi parçalamayacak. Birbirimizden kaçmayacağız. Biz bir aileyiz, ruhlarımız yükseldikten sonra bile kemik derinliğinde, değişmeyen bir bağımız var."

İsyancı lider başka tarafa bakıyor, yaralı ağzı seğiriyor ve bu kez mizahla değil. "Kahretsin, bu çok güzel," diye mırıldanıyor kısık sesle. "Ama Benim gibi birinin böyle bir aileye sahip olması mümkün değil, dostum."

"Asla bilemezsin. Burada, bir saray salonunda oturup senin gibi bir adamla konuşacağımı hiç düşünmemiştim."

"Hırsız mı?" "Bir arkadaş."

Sanki bu kelime onu rahatsız ediyormuş gibi koltuğunda kayıyor. söylemek gerekirse, ben de bu konuda pek rahat değilim ama ona duyduğum saygı ve sıcaklık başka türlü tarif edilemez.

Kapı açıldığında, pembe yanakları ve gülümsediğinde köşeleri kırışan parlak gözleriyle tumbul, hoş görünümlü bir kadın içeri girer. Omuzlarındaki giysi, Ourosquelle'deki kaplıcaların etrafındaki çiçek açan ağaçlar gibi rengârenk çiçeklerle süslenmiş. Koyu kahverengi bir elbise giyiyor ve kalçasında askısı vücudunu çaprızlayan dokuma bir çanta asılı.

"Ben Leydi Cathrain. Kafanı çarptın, değil mi?" diyor neşeyle. "Bir bakalım o zaman. Hayır, hayır, kalkmayın çocuklar. Rahat durun. Ben sadece Prens'in poposunu kontrol edeceğim."

Parmak uçları saçlarıma batıyor ve kafatasımın çeşitli yerlerine bastırıyor. "Yüzeyde herhangi bir kırık hissetmiyorum. Biraz daha derine inelim."

"Gerçekten gerek yok." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama dilini şaklatıyor ve omzuma bastırıyor. "Şimdi, şimdi, iyi bir prens ol. Kıpırdama."

Parmakları şakaklarım, kulaklarımın altındaki hassas noktalar ve alt çenemin köşeleri de dahil olmak üzere kafatasımın tüm yüzeyinde geziniyor. Zar zor nefes alarak konuşmasını bekliyorum.

"Çok fazla gerginlik," diyor sonunda. "Sende fiziksel olarak yanlış olan tek şey bu." Ellerini saçlarımdan çekti. "Beyin yaralanmaları, şifacılar için tespit edilmesi zor şeyler . Ve her zaman mümkündür ki Yolculuğunuz sırasında kaptığınız bir hastalıktan muzdaripsiniz. Bakalım bir şey kaçırmış mıyım?"

Leydi Cathrain elimi tutuyor ve işaret parmağımın ucuna küçük, boru şeklinde bir iğne batırıyor. Yerden kan fışkırıyor ve küçük tüp birkaç kırmızı damlayla doluyor. Parmağımı pencereden gelen bir ışık huzmesine tutuyor. Pencere.

"Kanının rengi iyi görünüyor. , iyi bir delikanlı var." Tüpü bir kenara koyuyor ve küçük, düz bir çubukla dudaklarıma dokunuyor.

Meridian'a yan gözle bakıyorum. Mutlu görünmüyor ama başıyla onaylıyor, ben de ağzımı açıyorum. Şifacı çubuğu dilimin üzerine bastırıyor, sonra yanaklarımın içinde gezdiriyor.

"Majesteleri, sağlığınız gayet iyi görünüyor," diyor. "Hafızanızda kalan sorunlar ya da ağrılar birkaç gün içinde geçecektir.

Ancak bizi ziyaret ettiğiniz sürece en iyi bakımı alacaksınız. Bu Hizmetçiler ihtiyacınız olan her şeyi getirebilir ve semptomlarınız kötüleşirse beni nerede bulacaklarını bilirler." Gözlerini benimkilere dikeyyor, sıcak ve ciddi bir ifadeyle ve daha sessiz bir şekilde, " başın beladaysa, lütfen onarılmaya ihtiyacı olan herkese açık bir zihin ve açık bir kapı bıraktığımı bil." diyor.

Kibar bir reveransla eşyalarını toplar ve odadan çıkar. Meridian bacaklarını kanepeden aşağı sallayarak, "Eh, bitti artık," diye mırıldanıyor.

"Dürüst olmak gerekirse beklediğimden daha iyi geçti."

Zorlukla dinliyorum, çünkü şifacının sözleri bana bir fikir verdi. "Saray mutfağından istediğimiz bir şeyi sipariş edebilir miyiz?"

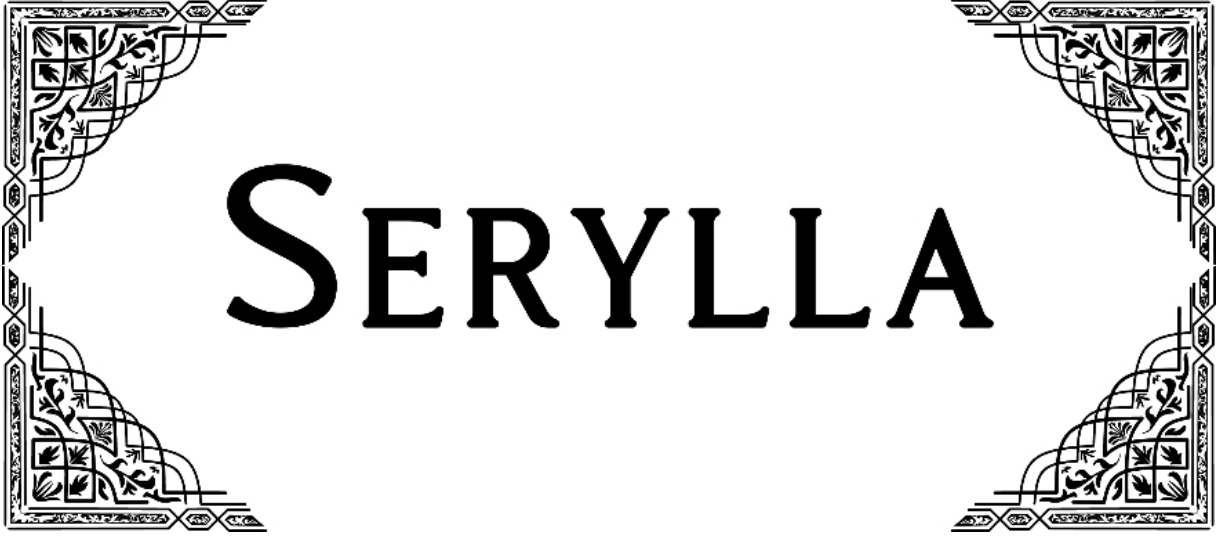
"Sanırım öyle. Hizmetçiler bize sütümüzü gösterdiklerinde böyle söylediler."

"Başka bir odaya gönderilmek üzere bir şey sipariş edebilir miyim? Benim olmayan bir odaya?"

"Deneyebilirsin." Omuz silkiyor.

Kendimi derin koltuktan kaldırıyorum. "Yakında birkaç saat daha form değiştirmem gerekecek ama ondan önce yapmak istediğim bir şey var."

OceanofPDF.com

SERYLLA

Kyreagan'la olan randevumdan sonra hemen yatak odama dönmedim. Sarayda muhafızlar ya da hizmetkârlar olmadan dolaşma şansı kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat. Bu yüzden sarayın batı tarafındaki birinci kata inmek için daha az kullanılan yolları kullanıyorum ve kış bahçesine giden koridoru takip ediyorum.

Koridorun yaklaşık yarısında, müzik odasına açılan bir çift emaye kapı var. Asla kilitlemiyorlar, bu yüzden içeri giriyorum, hafifçe reçine, at kılı ve kağıt kokan serin gri kasvete. Zemin mermer karolardan oluşan parlak bir satranç tahtası ve gri heykeller sarayın en iyi enstrümanlarını barındıran dolaplar.

Annem, kendisini yüceltmediği ya da Elekstan'ın askerlerini zafer sürüklediği sürece müzikle pek ilgilenmezdi. Bu enstrüman koleksiyonu babamla, yani hiç tanımadığım büyükbabamla başlamıştı. Odanın karşısındaki dolapta duran Oxian flütleri gibi birkaç parçayı oraya buraya ekledim.

Çoğu enstrümandan basit melodiler de, belki piyano hariç hiçbirinde uzman değilim. Her enstrümanı çalabilirim

Yine de zihnimde kusursuz bir şekilde canlanıyor ve eşsiz sesinin bir besteye nasıl uyacağını tam olarak duyabiliyorum.

Dolaplardan raflara ve çekmecelere yavaşça ilerliyor, her zamanki yerinde zarar görmeden duran bir enstrüman gördüğümde hafif bir heyecan yaşıyorum. Odanın en ucundaki büyük deri çantalar bile hâlâ enstrümanlarını barındırıyor. Bu alanda hiçbir şey zarar görmemiş ya da yerinden oynatılmamış. bilgi beni içten içe biraz iyileştiriyor.

Müzik odasının raflarında sınırlı sayıda nota var ama aralarında kendi bestelerim yok. Müziğim konusunda her zaman çok gizliydim. sevmezdim. Belki de güvensizdim, annemin alay etmesinden korkuyordum. Belki de dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemiyordum. Ya da belki de müziğimin hiçbirinin iyi olmamasından korkuyordum.

Parmaklarım kocaman, çana benzeyen bir tuba'nın piriñ kıvrımlarında geziniyor ve çantayı kapatıp mandallamadan önce tuşlarına hafifçe basıyorum. Kulaklarım müziğe aç ve parmaklarım odanın ortasındaki piyanoyu çalmak için kaşınıyor ama duyulma riskini göze alamam. Bu yüzden sığ bir çekmeceyi açıyorum ve kadife yatağından bir pipo alıyorum. Bu pipo bir fısıltı, yumuşak, sessiz bir sesi var. Tam aradığım şey.

Kendimi büyük bir dolabın arkasındaki gölgelere sıkıştırıyorum ve yere bağdaş kurup oturuyorum. Kavalı dudaklarıma yerleştirerek, özel bir şey çalmamaya başlıyorum... aklıma gelen herhangi bir nota kombinasyonunu.

Birkaç yanlış başlangıç oluyor ama sonra beynimin kilidi açılıyor ve çok özlediğim yaratıcı akışa geçiyorum. Notalar borudan çakıllı bir dere yatağındaki ısıtılı su gibi damlıyor, yarı saydam ışınlar gibi

Sarı ışık yeşil yaprakların arasından süzülüyor, yumuşayarak altın bir parıltıya dönüşüyor.

Şarkı ağlamaklı bir hal alıyor, çünkü Kyreagan'ı özleyorum ve onun için endişeleniyorum. Şu anda sarayda bir yerde oturuyor, Rahzien'le bir toplantı yapıyor. *Aptalca bir şey söyleme*, diye mırıldanıyor boru. *Dikkatli ol, dikkatli ol, dikkatli ol.*

Köşedeki uzun saate bakılırsa bir saattir oynuyorum. Bu bir muhteşem bir saat, süslü bir şekilde oyulmuş, yaldızlı bir sarkacı var. Birileri saraydaki tüm çalkantılara rağmen burayı yara bere içinde bırakmamış. Muhtemelen

Berthew, sarayın zaman tutucusu. Zayıf, kambur, nazik bir ihtiyar, koridorlarda ve odalarda sessizce sürünerek saatlere bakıyor. Umarım hâlâ hayattadır.

Boruyu bırakıp müzik odasının kapısına gidiyorum ve başımı koridora uzatıyorum. Kyreagan'ın toplantısında bir şeyler fena halde ters gitmiş olsaydı, silah sesleri ve alevlerden bahsetmeye gerek yok, kükreme ve çığlıklar olurdu. Ama bağırsı çağırıs yok, duman kokusu yok, gümbürtü ya da çarpma sesi yok. Her şey sessiz.

Kapıyı kapatarak boruya dönüyorum ve ince bir çubuk ve yumuşak bir bezle nefesimden kaynaklanan buğuyu temizliyorum. Kuruduktan sonra saygılı bir şekilde kutusuna yerleştiriyorum.

Rahzien gittiğimi fark mi? Kyreagan'la görüştükten sonra odama gitti ve orada olmadığımı mı fark etti?

Rahzien'den uzağa kaçamam ama belki de duvarların içindeki casus geçitlerine girip ondan saklanabilirim. Bunu yapmak için geçit ağına bir giriş noktası bulmam gerekecek ve bildiğim en yakın geçit iki tane. bulunduğum yerden koridorlar ötede.

Dikkatle müzik odasının kapılarını tekrar açıyorum ve koridora bakıyorum. Üç gardiyan köşeyi dönüyor. Hay sikeyim.

"Orada!" diye bağılıyor içlerinden biri ve bana doğru koşuyorlar.

İlk içgüdüm kaçmak. Ama benimle geçitlere en yakın erişim noktası arasındalar, bu yüzden gerçekten kaçabileceğim gibi değil. İçerideyim. Refakatçimden kaçtığım için başım yeterince belada; muhafızlardan kaçarak durumu daha da kötüleştirmeme gerek yok.

Muhafızlar bana ulaşana kadar olduğum yerde sakince duruyorum. Beni yukarıya, Rahzien'in aşırı doldurulmuş bir sandalyede oturduğu ve parmaklarını kol dayama yerine vurduğu süitime götürüyorlar. İçeri sürüklenip ayaklarının dibine atıldığında yüzü kararıyor.

"Bizi yalnız bırakın," diye muhafızlara çıkışır ve muhafızlar aceleyle salona girerek kapıyı arkalarından kapatırlar.

"Onlara üç yerden birinde olacağınızı söyledim," diyor soğukkanlılıkla.

"Kulübeler, bahçeler ya da müzik odası. Kulübelere erişim

Hizmetçilerin işbirliğini gerektirir ve onları benim dikkatime sunarak hiçbirini riske atmak istemezsiniz. Bahçeler her ne kadar güzel ve ferahlatıcı olsa da, fazla hissederler. Bu yüzden önce müzik odasını kontrol etmelerini önerdim. Haklı mıydım?"

Çok anlayışlı. Bu onu daha tehlikeli yapıyor, sadece benim için değil, Kyreagan için de.

Dizlerimin üzerinde duruyorum, gözlerim halıya sabitlenmiş. "Evet, efendim. Müzik odasıdaydım. Bağışlayın beni, müziği severim."

"Biliyorum," diyor sessizce, çenemi kavırıyor ve yüzümü kaldırıyor. "Bu yüzden askerlerime çalışma odanı yok ettirdim. Dikkatini dağıtan şeylerden seni kurtarmak ve önemli olana odaklanmana yardımcı olmak için. Senden aldığım her şey senin iyiliğin için Örümcek. Geleceğini kabullenmene yardım etmek için. Geçmişe tutunmak sana sadece zarar verir."

"Yani müziği alamayacak mıyım? Ya da defterlerimi?"

Yanağımı okşuyor ve iç çekerek arkasına yaslanıyor. "Sonunda, belki. Ancak bu tür şeyler zihninizin ihtiyaç duymadığı bir karmaşadan ibarettir. Gerçek amacınızı karıştırırlar."

"Kırbaçlanan bir kız olmak mı?"

"Şimdilik. Ama bir bebek koyduğumda her şey değişecek ve bunun bir an önce olması gerekiyor. Elekstan'daki konumum istikrar kazandığında, bir sonraki girişimim için ihtiyacım olan müttefikleri ve kaynakları güvence altına alabileceğim."

"Zairos Prensi sizin müttefikiniz değil mi?" Yumuşakça, masumca söylüyorum.

"Emin değilim." Bir elini kısa kızıl sakalının üzerinde gezdiriyor. "O garip bir adam ve bir şeyler saklıyor. Bence babası onu beni gözetlemesi için gönderdi, iyi niyetle pazarlık yapması için değil. Ya öyle, ya da görüldüğü gibi biri değil.

olduğunu iddia ediyor. Bugün önerdiği anlaşma çok saçmaydı ve Arnat madenlerini de içeriyordu ki şu anda boş olduğunu biliyorum. Yani ya Gildas beni kandırmaya çalışıyor ya da madenin gerçek durumunu bilmiyor ki bu da onun Zairos Prensi olmadığı anlamına gelir."

"Belki de diplomaside pek iyi değildir," diye girişimde bulunuyorum.

"Oh, öyle. Kral Garjun'un yedinci oğlu diplomatik becerileriyle tanınır. Ancak bu ziyareti sırasında kibirli bir eşek, dengesiz bir ayyaş ve bir soytarı gibi davrandı." Tekrar öne doğru eğilerek sesini güven verici bir tona indiriyor. "Bu gece ona suikast düzenlemeye karar verdim."

Alarm tüm vücudumu sarıyor, sinirlerimi ateşliyor. Boğazımı temizliyor ve sakın görünmeye çalışıyorum. "Bu Zairos ile bir savaşa neden olmaz mı?"

"Suikasttan Elekstan isyancılarını sorumlu tutarsam olmaz. Bence biz Konuştuğumuz gibi şehirde o küçük sansarlardan birkaç tane var, böylece onları ortaya çıkardığımda Prens Gildas'ın katilleri olarak herkesin önünde asabilirim. Eğer adam gerçekten prensse, katillerine adalet uygulamak babasını yatıştıracaktır. Ve eğer Kral Garjun adaletle yatışmayacaksa, olsun. Şimdiden başka bir savaş için can atıyorum." İki geniş elini birbirine sürtüyor, kalın Yüzükler şingirdiyor.

Tekrar yere bakıyorum, Rahzien'in gözleriyle karşılaşırsam bakışlarımın zihnimdeki karmaşaya ihanet edeceğinden korkuyorum. Rahzien Ky'nin bir ejderha olduğunu bilmiyor,

Bu iyi bir şey ama yine de Ky'ye suikast düzenlemeyi planlıyor. Bu tam bir karmaşa. Nasıl düzeltereğim? Ky'yi nasıl uyarabilirim?

Rahzien kıkırdar. "Çok üzgün görünüyorsun, Örümcek. Belki de müzik odasına gittiğin için seni cezalandıracağımdan korkuyorsun?"

"Evet, Efendim," diye mırıldanıyorum. "Bana bak, Örümcek."

Kendimi toparlamak için bir saniye bekledikten sonra başımı kaldırıyorum. Gözyaşlarımın dökülmesine ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanmasına izin vermek çok kolay.

Rahzien beni bir köpekbalığının soğuk gri gözleriyle izliyor, ama bu sefer bakışlarında bir sıcaklık var.

"Güzel bir kadının ağlamasına bayılıyorum," diye mırıldanıyor. "Dünyada hiçbir şey bu kadar tahrik edici olamaz."

Sen hastasın, diye içimden hırlıyorum, ama gözlerimi kederli tutuyorum ve dudaklarımdan titremesine izin veriyorum.

"Merhametli olabilirim," diyor Rahzien sessizce. "Ama sadece bir noktaya kadar. Günün geri kalanında bu odada kalacaksın. Derslerini bana beş kez tekrarlayacaksın, hemen şimdi. Ve benim iznim olmadan bir daha asla sarayda hiçbir yere gitmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Efendim."

Pozisyonunu değiştiriyor, bacaklarını açıyor. Pantolonunun altındaki kalın ve sert sikinin şeklini görmemi istiyor. İsteddiği zaman bana neler yapabileceğini bilmemi istiyor.

"Derslerinizi tekrarlayın," diye emrediyor. "Beşer kez."

Rahzien'in elini gergin bir şekilde izleyerek okumaya başlıyorum. kalçasına, o bariz sertliğe tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Ben senin evcil hayvanım..." Ben diz çöktükçe, kendimle ilgili her aşağılayıcı cümleyi söyledikçe gözle görülür şekilde sertleşiyor. Ve beşinci kez "kimse beni istemiyor" dediğimde, aleti kumaşın altında sarsılıyor ve parmakları sanki ona dokunmak için can atıyormuş gibi seğiriyor.

Ama ben konuşmamı bitirene kadar tek kelime . Sonra sertçe ayağa kalkıyor, pantolonunu düzeltiyor ve koridora açılan kapıya doğru yürüyor. "Öğle yemeğine gideceğim, sonra da gezintiye çıkacağım. Öğleden sonra prensle ilgileneceğim. Bu akşam özel bir akşam yemeği için bana katılacaksın, ardından yatağıma gelmeye ne zaman hazır hissedebileceğini konuşabiliriz."

İnanılmaz ve öfkeli bir şekilde ayağa kalktım. "Bekle."

Kahretsin, bunu çok sert söyledim.

Rahzien yırtıcı bir yavaşlıkla arkasını döner, yüzü taştan bir maskedir.

Ellerimi sıkıyorum, sesim . "Sadece Lord Harlowe'a bana tecavüz etmesi için izin verdiniz ve o muhafıza beni dövmesini emrettiniz... ama kendiniz bana tecavüz etmiyor ya da dövmüyorsunuz. Sanki o aşağılık eylemleri kendi ellerinizle yapmadığınız için daha iyi bir insan olduğunuzu düşünüyorsunuz.

Ama

değilsin. Daha kötü olabilirsin."

"Daha iyi bir adam," diyor, beni dehşete düşüren bir sakinlikle. "Böyle bir şey yok. Ahlak yok, doğru ya da yanlış yok. Sadece zayıflar böyle ilkeler iddia eder, çünkü güçlülerden korkarlar."

"Ve sen benim zayıf olduğuma inanıyorsun."

Yumuşakça gülüyor. "Sen... esneksin. Seni ezdiğimde kırılmak yerine, bir kamyı gibi bükölüyorşun ve baskıyı kaldırdığımda tekrar dimdik ayağı kalkıyorsun. Annenin gururlu inatçılığına sahip olabileceğini düşünmüştüm ama sende daha ilginç bir şey var.

esneklik."

"Annem hakkında konuşma," diye ediyorum.

Ağızının köşesi kıvrılıyor. "Bir dakika önce çok uysal ve itaatkârdın. Ve şimdi, bu meydan okuma. Bunun bedelini ödemek zorunda kalacağını biliyorsun.

Seni Harlowe'ların malikanesindeki hücreye geri mi koyayım? Eminim Zevin seni misafir olarak ağırlamaktan rahatsız olmaz. Bugün bana bir mesaj gönderdi, seninle bir şans daha yakalamak için yalvarıyor. Dün gece ne olduğunu hatırlayamadığını söylüyor. Belki de tekrar denemesine izin vermeliyim."

Korku boğazımda , midem bulanana kadar öfkeyle birlikte kıvrılıyor. "Lütfen... O olmasın."

"Merak etme, Örumcek. Onunla ilgilenmesi için birini gönderdim bile. Mallarını ve mülklerini bana teslim etti ve ondan tek istediğim de buydu. O yemini imzaladığı andan itibaren ölü bir adamdı. Sana sahip olduktan sonra yaşamasına izin verebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

İnanamayarak bakıyorum, Zevin'in öldüğü ya da yakında öleceğı gerçeğini anlamaya çalışıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, üzülmeyi kendime yediremiyorum.

"Onu uyardım," diye devam ediyor Rahzien. "Eğer sana karşı dikkatli olmazsa pişman olacağını söyledim. Yatakta bana katıldığında, bir daha orgazm olamayana kadar boşalmanı sağlayacağımdan emin olabilirsin."

Ondan uzaklaşıyorum ve kısa bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Eninde sonunda kabul edeceksin."

"Kabul etmeyeceğim. Asla."

Gözlerinde kıskanç bir kızgınlık kıvılcımı çıkıyor. "Ejderha mı? Kyreagan mı? Seni nasıl bu kadar etkiledi? Zaten olmasaydı

ölseydi, ona sorardım."

"Ejderhaların öldüğünden emin değilsin," diye karşı çıkıyorum pervasızca.

"Kuşu bu yüzden gönderdin. Zehrin işe yarayıp yaramadığını görmek için."

"İşe yaradı." Sesi şimdi daha sert, sanki kendini şüpheyne karşı çelikleştiriyor. "Onun zehirleri asla başarısız olmaz."

Onun zehirleri.

Yani zehirleyen bir kadın.

Aklımdan bir anı geçiyor... Parma fırçamdan saç tellerini alıyor.

Eğer iyileştirici büyüler hedeften örnek alınmasını gerektiriyorsa, belki büyülü zehirler de gerektiriyordur.

Bu düşünülemez, ama yine de... Parma hizmetime girdiğinde çok sessizdi. Çok çekingendi. Görünüşte utangaçtı. Belki de bunun bir sebebi vardı. Belki de sır saklıyordu.

Hayır... Bu doğru olamaz. Onu *tanıyorum*. Beni önemsiyor. O asla-Yapar ?

Rahzien'in yüzü kızarmış, hâlâ heyecanlı ve muhtemelen zehirleyen kimliğini ima ettiği için kendine kızgın. "Özel yemeği unut," diyor. "Bunu hak etmiyorsun. Bugün sana yemek yok." Topuklarının üzerinde döndü ve süitimden dışarı çıktı.

Yine yemek yok. Ve ben açlıktan ölüyorum.

Bir sandalyeye çöküyorum, meydan okuma anından dolayı gücüm tükeniyor. Bir şekilde bu odadan kaçmalı ve Kyreagan'ı Rahzien'in onu öldürmeyi planladığı konusunda uyarmalıyım. Fiziksel olarak enerjiyi toplayabilir miyim bilmiyorum. Keşke midemde bir şey olsaydı...

Kapının arkasından gelen sinirli bir konuşma dikkatimi çekiyor. Rahzien'in sesini duymuyorum ama biri odamın dışında tartışıyor. Kapıya doğru ilerliyorum ve açıyorum.

Mutfaktan bir hizmetçi olan Vela, elinde bir tepsiyle koridorda duruyor, odamın girişini çevreleyen iki Vohraynalı muhafızla yüzleşirken yüzü kızarıyor. "Özür dilerim ama emir aldım," diyor.

Bugün iki muhafız da miğferli değil. Fatihlerin çıplak yüzlerini görmek garip hissettiriyor. Çok... normal görünüyorlar. İçlerinden biri öne doğru eğiliyor, tepsiye bakarken burnu kırışıyor. "Kral, Fethedilen Eş'in yemek yemesine izin verilmediğini söyledi."

Vela muhafızdan bana bakıyor. Belki gözlerimdeki açlığı gördü, çünkü "Saygılarımla, lordum, bu bir yemek değil. Bu bir çay. Ve Zairos Prensi Gildas tarafından, Fethedilmiş Eş'e nezaketen, dün gece paylaştıkları dans için bir teşekkür olarak sipariş edildi. Hiçbirimiz diplomatik bir olaydan sorumlu olmak istemeyiz, ne de Kralı böyle küçük bir meseleyle rahatsız etmeliyiz. Lütfen teslimatı benim yapmama izin verin."

Kyreagan bana çay göndermiş. Onun sipariş verdiğini hayal ettiğimde göğsümde sevinçli bir sıcaklık yayılıyor. Kahretsin, onu seviyorum.

Muhafız arkadaşına bakıyor, o da omuz silkiyor. "Majesteleri öğle ya da akşam yemeği yok dedi. Çay içemeyeceğini hiç söylemedi."

"Oh, çok iyi. Devam edin."

Vela içeri girer ve tepsiyi masaya koyar. "En iyi çaylarımızdan bir seçki, Prens'in ." Alttan alta ekliyor, "Ve çaya eşlik etmesi için aşçıdan bazı şeyler."

Kapalı küçük bir tabağa doğru başını sallıyor, sonra oturma odasından çıkıp kapıyı kapatıyor.

Tabağın kapağını kaptığımda, minik keklerden ve buzlu kurabiyelerden oluşan dişe dokunur bir seçki keşfediyorum. Açgözlülükle ağzımı onlarla dolduruyorum, her kırıntıyı olabildiğince hızlı yutuyorum, yoksa muhafızlar kararlarını daha iyi düşünüp yiyecekleri almaya çalışmazlar.

Tatlıları mideme indirdikten sonra minik çaydanlıklardan birini kaldırıp ağzından çıkan mis kokulu buharı içime çekiyorum. "Rezene ve elma," diye mırıldanıyorum.

İkinci minyatür çaydanlık bergamot portakallı siyah çay-I keskin, acı kokusunu tanıyorum. Bu, enerjiyi geri kazanmak için iyi, bu yüzden şişman göbekli küçük tencerenin içindekileri bir bardağa döküyorum, yüzeyi soğutmak için üflüyorum ve içiyorum.

Üçüncü fincan çayımı içerken -papatya ve ballıbaba- aklımda bir plan şekilleniyor. Süitimden ayrılıp Kyreagan'ın yerini bulmanın bir yolu, böylece onu Kral hakkında uyarayabilirim.

Çalışma odasının kapısı da oturma odasının da korunuyor ve dolabımdaki gizli geçit tuğlayla örülmüş durumda. Ama tek yapmam gereken muhafızların gitmesini sağlamak ve Kyreagan bilmeden bana mükemmel bir strateji verdi.

Önce çalışma odamdan geçerek odamın ikinci çıkışına gidiyorum. Kapıyı açtığımda, orada duran muhafız şiddetli bir şekilde irkiliyor ve küçük bir şişeden içtiği sıvıyla boğuluyor. O kadar korkunç bir şekilde hırıldıyor ki, sanki yardım etmeye çalışıyormuşum gibi sırtını sıkıca sıvazlıyorum.

"Seni şaşırttığım için özür dilerim," diyorum. "Tanrım, iyi misin? Sadece hizmetçilerden birine sessizce gidip bir şeyler isteyip isteyemeyeceğini soracaktım.

Benim için malzemeler. Kanama döngüm yeni başladı. Bir de şifacıda kramplar için bir tonik var mı diye bak. Bu onun iyileştirebileceği bir şey değil elbette ama biraz rahatlamaya ihtiyacım var." Bir elimi karnımın alt kısmına bastırıyorum. "Hizmetkâr olmadığını biliyorum ama odama giden tüm zilleri kestiler, bu yüzden zil çalamıyorum. Eğer bunu benim için yaparsan Majestelerine içki içtiğimi söylemem.

Lütfen."

Hâlâ hırıltılı bir sesle başını sallıyor ve aceleyle koridorda uzaklaşıyor.

Bir kez , bir erkeğin aylık kanama konusundaki rahatsızlığı benim lehime işledi.

Bu kapıdan sıvışabilirim ama bu noktadan ve süitin ana kapılarından görüş hatları, diplomatların ve yabancı devlet adamlarının genellikle konakladığı kanada giden tek yol olan, geçmem gereken koridorda kesişiyor. Ben Kyreagan'ı daha önce gördüm, o yönden geliyordu. Bu da sadece bu muhafızdan değil, diğer ikisinden de kurtulmam gerektiği anlamına geliyor.

Süitime geri dönüp yatak odamdan oturma odasına geçtim. Sonra tepsiyi tutan masayı itiyorum. Çay gelince biraz irkildim.

Eşyalar takırdayarak halıya yuvarlanıyor ve çayın geri kalanı dökülüyor. Keskin bir çığlıkla karnımı tutarak yere yığılıyorum.

Gardiyanlardan biri kapıyı açar ve içeri eğilir.

"Yardım ," diye soluk soluğa kaldım. "Tanrım... Sanırım Prens Gildas beni zehirledi. Birine ihtiyacım var -herkese- lütfen, bir şeyler yapmalısınız!"

İlk muhafız koşarak gelip yanımda diz çöküyor ama ne yapacağından emin değil gibi görünüyor.

"Ben şifacıyı getireyim," diye bağırır ikinci muhafız ve hızla uzaklaşır.

"Aptal!" diye bağırır ilk muhafız. "Şifacılar zehre karşı koyamaz!"

"Haklısın, yapamazlar," diye nefes nefese kaldım. "Ama bizim bir saray hekimimiz var-

Şifacı değil ama tonik yapan biri. Eğer hala , belki ne yapacağını bilir. Ve eğer gittiyse, en azından ecza dolabında panzehiri olabilir. Siktir... siktir, bu acıtıyor. Sanırım ölüyorum!" Benim sesi bir çığlığa dönüşür. "Kralın ona bir varis vermek için bana ihtiyacı var! Beni kurtarmak zorundasın!"

"Tamam," diye soluk soluğa kalır . "geldiğince çabuk döneceğim." Ayağa fırlar ve kapıdan dışarı fırlar.

Tüm bu kargaşa daha fazla hizmetçi ve askerin dikkatini çekmiş olabilirdi, bu yüzden korumasız kapıdan çıkmadan önce sadece birkaç saniye bekledim.

koridordaki kapı. Koridordan diplomatik kanada doğru gidiyorum.

Dikkatle bir sonraki köşeye bakıyorum ve bana gelen iki Vohrainian görüyorum. Lanet olsun. Zihnim çocukluğumdaki tüm saklanma noktalarını, tüm gizli geçitleri ve casus deliklerini hatırlayarak koşturuyor. Koridorun bir kısmından geri çekilip büyük bir çamaşır dolabına giriyorum.

Taze çarşafarla dolu rafların yanı sıra iki adet çamaşırhane bulunmaktadır. Bu dolapta oluklar var. Biri gerçek ve çamaşır odasına açılıyor. Diğeri sahte, duvarlar arasındaki geçitlere açılan gizli bir giriş. Eğer doğru hatırlıyorsam, sağdaki oluk sahte olan.

Karanlıkta el yordamıyla, sadece dokunarak ve hafızamla yolumu bulmaya çalışarak sol oluğun kapağını kaldırıyorum ve cesaret edebildiğim kadar içeri eğiliyorum. Vücut kokusunun buruk tınısıyla birlikte hafif bir sıcaklık yükseliyor.

Kesinlikle gerçek çamaşır oluğu. Bunu kapattıktan sonra kendimi dikkatlice diğer oluğa bırakıyorum ve kısa bir kaymadan sonra çıplak ayaklarım kuru, tozlu tahtaların üzerine iniyor.

Yeniden duvarların içinde olmanın, işgalcilerin tamamen habersiz olduğu gizli yolları bilmenin verdiği garip bir neşe ve güvenlik duygusu var. Dolabımdan çıkan kaçış yolu bağımsızdı, bu yüzden onu keşfetmiş olsa bile Rahzien diğer gizli geçitleri bilmiyor olamaz. Ve adamları ilk kaçış girişimim sırasında kullandığım deliği bulmuş olsalar bile, bu devasa eski binadaki gizli koridorları ve kuytuları tamamen keşfetmiş olmalarına imkan yok. Beni nerede arayacakları hakkında hiçbir fikirleri olmayacak.

Pasajların düzenini hatırlamak için bir dakikamı ayırıyorum ve Hedefime giden dolambaçlı bir yol. Bu noktadan itibaren, bir düzine kadar adım boyunca düz gitmeliyim. Bir merdiven olacak ve sonra bir koridorun üstündeki bir sürünme boşluğundan geçmem gerekecek, ardından diplomatik kanada ayrılmış casus delikleri ve geçitler ağına ulaşacağım. Annemin casusları o bölgede her zaman çok meşguldü ve hizmetçiler de gizli girişlerin menteşelerinin iyi yağlanmış ve sessiz olmasını ve zeminlerin gıcırdamaması ve bir dinleyicinin varlığına ihanet etmemesi için yastıklı ve güçlendirilmiş olmasını sağlamamakla meşguldü.

Acele etmeliyim. Rahzien suikastı bugünün ilerleyen saatlerinde yapacağını söyledi ama daha erken yapmaya karar verebilir. Ondan önce Ky'ye ulaşmalıyım.

KYREAGAN

Süitin dış kapısının çalındığını duyduğumda bir saattir ejderha formundayım. Yatak ve kapım kapalı ama kilitlemeyi unutmuşum çünkü kilitler sinir bozucu insani kavramlardır. Eğer biri Süitin oturma odasına girdiklerinde, odama doğru yürüyebilir ve beni bir ejderha olarak görebilirler.

Homurdanarak insan formuna geri dönüyorum ve yataktan kıyafetlerimi alıyorum. Biri yatak odasının kapısını çalmadan önce pantolonumu giyecek zamanım oluyor.

"Prens Gildas." Meridian'ın sesi. "Bir ziyaretçiniz var. Sizi hemen görmek için ısrar ediyor."

Göğsümden bir çırpınma hissi geçiyor, her şeye rağmen ziyaretçinin Serylla olabileceğine dair ani bir umut.

Çabucak gömleğimi kaptım ve düğmelerini açık bırakarak giydim. Kapıyı çekip açıyorum ve yan odaya geçiyorum.

Misafirimiz Serylla değil, kahverengi saçlı ve korkmuş bir dişi geyiğin gözlerine sahip yumuşak bir kız.

"Ben Parma," diyor küçük bir reveransla. "Ben Prenses'in hizmetçisiyim... Fethedilen Eş'in."

İhtiyat sinirlerimi geriyor. Serylla hizmetçisinin zehirleyen olamayacağı konusunda ısrar etse de, hiçbir şüpheliyi göz ardı edemem. Fortunix'in klanıma yaptıklarından sonra olmaz. Parma'nın yüzünde ve kollarında çürükler var, bu da özünde hala Serylla'ya sadık olsa bile Rahzien için zehir tasarlamaya zorlandığı anlamına gelebilir.

"Prenses size bunu gönderdi." Parma küçük bir kutu uzattı. "Bunu doğrudan size teslim etmemi söyledi."

"Fethedilmiş Eş neden Zairos Prensi' bir hediye göndersin ki?" diye sordum.

"Bu konuda tahminde bulunmak bana düşmez, Majesteleri. Lütfen hediyenizin tadını çıkarın." Kadın reverans yaptı ve koridora doğru hızlıca kaçtı.

Meridian kapıyı kapatır. "Bu çok tuhaftı."

Kutunun küçük mandalina hafifçe vurup açıyorum. İçinde, kırmızı kadife üzerinde, güzel bir altın bilezik yatıyor. Düz, tam oturan halkaları ve parlak ışıltısıyla şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem mücevher parçalarından biri. Onu elime alıyorum, ışığın altın üzerindeki oyunlarına hayranlıkla bakıyorum.

"Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Bir ejderha için mükemmel bir hediye." Meridian bileziğe hayranlıkla bakmak için başını eğerek yaklaşıyor. "Prensesinizin mükemmel bir zevki var. İsterseniz sizin için takabilirim."

O bileziği bileğime takarken, süitin kapısı başka biri tarafından çalınıyor. Cevap beklemeden, genç bir erkek hizmetkârın eşlik ettiği Vohraylı bir muhafız içeri giriyor.

"Prens için bitkisel bir tonik," diyor hizmetçi, oymalı bir kadeh uzatarak. "İyileşmenize yardımcı olmak ve size güç vermek için. Şifacı Leydi Cathrain'den bir hediye."

"Prens için bu kadar çok hediye var ama benim için yok." Meridian suratını asarak hizmetçiye doğru yürür. "Bana bir şeyler , değil mi? Bir içki içebilirim. Belki güzel, zengin bir rom."

Toniği yudumluyorum, ekşi kokusu ve acı tadı karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Bu işte bir terslik var."

"Tadı göt deliği gibi mi?" Meridian soruyor. "Güzel, dolgun, temiz bir göt deliği değil de, huysuz, yıkanmamış bir göt deliği mi?"

"Sanırım, evet."

"O zaman gayet iyi. Aldığım her bitkisel toniğin tadı bok gibiydi. İçmek zorunda değilsin."

"Şifacı hepsini içmesini istedi," diye söze karışıyor hizmetçi.

Bir yudum daha alıyorum ama Meridian kadehi elimden kapıyor. "Leydi Cathrain onun oldukça sağlıklı olduğunu söyledi. Endişesini takdir ediyoruz ama toniğe gerek yok." Kalanını yakındaki bir vazoya boşaltıyor.

Hizmetkâr kibirli bir şekilde, "Şifacıya ne söylediğimde çok gücenecek," der.

"O zaman ona söyleme, iyi bir adam var," diye cevap verir Meridian. "Tek kelime etmeyeceğine söz verirsen seni öperim."

Hizmetçi derinden kızarır ve aceleyle geri çekilir. Meridian kapıyı arkasından kapatır ve bir elini saçlarında gezdirerek içinden küfreder Nefes al. "Tüm bu kesintilerden önce seninle konuşmaya geliyordum Ky. Kehanal ve Odrash'ı önemli bir iş için şehir dışına gönderdim."

"Elbette," diye . "Bu gayet makul. Görünmeyecek Prens Gildas'ın tüm kraliyet maiyetinin ortadan kaybolması hiç de şüpheli değil. Önce Hinarax ve Aeris, şimdi de Odrash ve Kehanal."

"Elimden bir şey gelmezdi, dostum. Bunun gerçekleşmesi için iki haberciye ihtiyacım vardı. Cesur ol! Hâlâ ben varım ve en az bir düzine adama değerim." Bana nankör bir gülümsemeyle baktı. Ona ters ters baktığımda yüzünü buruşturdu. "Hayır mı? Hadi ama, benim en az altı adama bedel olduğumu kabul etmelisin."

"İki buçuk. Belki." Ağzım kendime rağmen yarım bir gülümsemeyle seğiriyor.

"İşte gülümseme." Meridian omzuma bir tokat attı. "İnan bana, eğer bu planım gerçekleşirse düşmanlarımız *kendilerini* savaşın dışında tutacaklar. Parmağımızı ya da pençemizi bile kıpırdatmamıza gerek kalmayacak. Şimdi odana dönüp bir süre daha ejderha olsan iyi olur."

"Çok hoş," diye mırıldanıyorum. "Perdeleri yerinden oynatmamaya ya da hassas insan mobilyalarını parçalamamaya dikkat etmem gereken bir odaya sıkışarak geçirmem gereken daha fazla saat."

Ama yatak odasına doğru yürürken, süitin kapısından değil ama duvardan gelen tuhaf bir tıkırtı . Kaşlarımı çatarak duraksıyorum, delirdiğimden yarı yarıya eminim.

"Bunu duyuyor musun?" Meridian'a soruyorum.

"Biliyorum." kavrayarak sesin kaynağına yaklaşır; kasvetli görünümlü bir beyefendi ve av köpeklerinin resmedildiği bir tablo. Tıkırtı sesi açık bir şekilde resmin arkasından geliyor.

"Tabloyu aç," diyor boğuk bir ses, kalbimi hoplatan bir ses. "Çerçevedeki altı yapraklı çiçeğin görüntüsü ve karşı taraftaki güneş patlaması. İkisini birlikte itin."

"Serylla?" Haykırıyorum.

Meridian çubuğunu duvara dayar ve tarif ettiği noktalara ustalıkla basar. Keskin bir tıktıyla resim hafifçe dışarı doğru fırlar ve Meridian onu bir kapı gibi açar. Arkasında, loş, dar bir geçitte, Serylla duruyor, oldukça tozlu ve boş gözlü görünüyor, ama yine de gülümsüyor.

Ona uzanıyorum ve o da geçitten çıkıp kollarıma atlıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Çay için teşekkür ederim. Buna çok ihtiyacım vardı."

"Sana bir çay borcum vardı." Alnından öperim.

Meridian boğazını temizler. "Bu çok sevimli ve romantik değil ama Prens... neden buradasınız? Gerçekten burada olmamalısınız."

"Tehlikedesin," diyor. "Sadece Kyreagan olarak sen değil, aynı zamanda Prens Gildas. Rahzien bana sizi öldürteceğini söyledi. Hatta sanki buraya gelip kendisi yapacaktı gibi konuştu."

"Neden? Benim ne olduğumu mu keşfetti?"

"Senin bir ejderha olduğunu bilmiyor ama çok şüpheleniyor. Senin bir casus olduğunu düşünüyor. Lütfen, gitmeniz gerekiyor."

"Sensiz olmaz."

Başını sallıyor, ses tonunda sevgi ve hayal kırıklığı birbirine karışıyor. "Ama beni yanında , henüz değil. Ve burada kalıp ölmene izin vermeyeceğim Kyreagan."

Umursamaz bir öfke göğsümde yuvarlanıyor. "Rahzien buraya dövüşmek için gelirse, dövüşür. Belki onu öldüremem ama en azından ona zarar verebilirim."

"Peki sonra askerleri sana ne yapacak? Dönüp dolaşıp aynı sorunlara çözüm bulamıyoruz Ky. Ama zamanın doldu. Buraya benim için geldin ve geri döneceğini biliyorum ama şu anda gitmen *gerek*.

Bir ejderhaya dönüşmeli ve buradan uçup gitmelisin." "Hayır."

Kelimayı en derin hırıltıyla söyledim.

Serylla'nın parmakları kollarımda sıkışıyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Kes şunu Kyreagan. Gitmek *zorundasın*. Ölmeni izlemeyi kesinlikle reddediyorum. Anlamıyor musun, eğer bir yerlerde hayatta olduğunu bilsem her şeye katlanabilirim. Ama senin ölümün beni yıkar. Beni tamamen yok eder."

"Ve *seni* burada yalnız bırakmak *beni* mahveder!" Ben patladım.

Hiddetim karşısında gözlerini kısıyor, ama artık mantığımın ötesindeyim. Eşimi tekrar terk etme düşüncesi bile iğrenç. Bu benim doğama aykırı. Anlamasını nasıl sağlayabilirim?

Derin bir nefes alarak iki elini de ellerimde topluyorum ve sakince konuşmaya çalışıyorum. "Kırbaçlandığını gördüğümde, başkalarının seninle dans ettiğini, sana dokunduğunu izlediğimde kendimi tuttum. Lord Harlowe o anahtarı kazandığında Meridian'ı seni kurtarması için gönderdim çünkü onun benden daha iyi bir savaşçı olduğunu biliyordum. Planı uygulamasına izin verdim çünkü seni kendim ve Serylla, seni kurtaramamak beni öldürüyor. Bir ejderhanın, eşi tehlikedeyken sahte bir kimliğe bürünüp köşelerde gizlenmemesi gerekir. O

Tehdidi yakıp kül eder, düşmanı yutar. Senin için her gün kendimi tutuyordum ama bunu yapmamı isteyemezsin. Seni burada bırakmayacağım. onu."

Yüzü bembeyaz, gözleri yaşlarla dolup taşıyor. "Nasıl hissettiğini anlıyorum. Ama sana öldüğün takdirde hayatta kalsöylediğim halde burada kalman son derece bencilce."

"İzin verirsiniz," diye araya girdi Meridian. "Planlarınızı yaparken benim hayatımı da göz önünde bulundurmanızı rica edebilir miyim?"

Ona göz kırptım. Bir an için onun varlığını gerçekten unutmuştum. "Siktir... tabii ki."

Serylla, "Meridian'ı ve diğerlerini kurtarmanın tek yolu gitmen," diye ısrar ediyor. "Şimdi git, önce-"

Süitin kapısı Serylla'nın dilindeki sözcükleri öldüren bir şiddetle açılır ve Rahzien adım adım odaya girer.

Serylla'ya bakıyor, başka kimseye değil. Sesi alçak, gözleri gri buz gibi. "Yapacağını bildiğim gibi doğruca ona koştun. İhtiyacım olan son kanıt sağladığın için teşekkürler Örumcek."

"Ne demek istiyorsun?" diye duraksıyor.

"Dünden önce hiç tanımadığınız Prens Gildas' suikast planım hakkında size yalan söyledim. Muhafızlara

Eğer bir kaçış girişiminde bulunursanız, bunu kabul etmelerini ve izin vermelerini emretti. Yoksa nasıl bu kadar kolay kaçtığınızı sanıyorsunuz? Kendini çok mu zeki sanıyorsun, yoksa tüm Vohraynalıları aptal mı sanıyorsun?"

"Kahretsin..." diye fısıldıyor Serylla, gözleri dehşetle irileşmiş bir halde.

"Siktir, gerçekten. Buraya gelip bu adamı uyarmak için her şeyi riske attığında şüphelerim doğrulandı." Rahzien'in bakışları benimkilere kayıyor. "İzin verin sizi düzgün bir şekilde karşılayayım, Kyreagan, Ejderhaların Prensi, Kemik-Kral'ıvarisi."

Vohraynalı askerler onun etrafındaki odaya doluşur ve her birinin elinde bir silah olmak üzere duvarlar boyunca mevzilenirler.

Serylla'nın gözleri Rahzien'den açık portreye, sonra tekrar bana dönüyor. Umutsuzluk bakışlarını dolduruyor.

Zaten ellerini tutuyorum. Aramızdaki yakınlığı inkâr etmenin, yalan söylemenin ya da numara yapmanın bir anlamı yok. Hafifçe sırtını okşuyorum Başparmaklarımla ellerini okşuyorum, güven verici bir okşayış. Çenesini kaldırıyor ve bana cesurca başını sallıyor.

Rahzien bir sonraki yemeğinin etrafında dönen bir yırtıcı hayvan gibi yavaş adımlarla yarım daire çiziyor. "Prens Gildas olarak sarayıma girdiğin andan itibaren sende bir tuhaflık vardı. Tanıdık bir şey, ama ne çıkaramadım. Başta önemsemedim ama sonra baloda onunla dans ettin ve aranızda bariz bir bağ oluştu. İlk başta bunun bir ama içgüdülerim bana ikinizin önceden bir geçmişiniz olduğunu söyledi. Sonra saray kulelerinden bir ejderhanın havalandığı haberi geldi ve sonrasında da yaverinizin yokluğu dikkatimi çekti."

Meridian asasını kapar ama kaptığı anda üç silah ona doğrultulur. Rahzien kıkırdar. "Silahını indir, evlat. Ve söyle Eğer yaşamanızı istiyorlarsa, diğer odadaki müttefikler sessizce gelsinler."

"Tesisini terk ettiklerini bildirmekten hiç de üzüntü duymuyorum," dedi Meridian. diyor.

Rahzien başını muhafızlardan birine doğru salladı, o da diğerine yöneldi iddiayı doğrulamak için yatak odası.

"Dediğim gibi," diye devam ediyor Rahzien. "Prens Gildas ve Örümceğimin bir bağlantısı vardı. Ve onu yakalayan ejderhaya gülünç derecede takıntılı görünüyordu." Serylla'ya bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, gerçek bir *canavara* olan yakınlığın senin en az çekici özelliğin." Bakışları tekrar bana dönüyor, zafer ve meydan okumayla parıldıyor. "Sonra kemiğe bağlılıktan bahsettin ve bu benim için her şeyi açıklığa kavuşturdu. İnsan formunu nasıl kazandığını bilmiyordum ama kim olduğunu biliyordum."

"O zaman korkmalısın," diyorum eşit bir şekilde.

"Ben değilim. Pek çok nedenden dolayı - ki bunların arasında Serylla ve ben. Onu öldürmeden beni öldüremezsin." Rahzien gülümser. "Ama elbette, burayı havaya uçurmak ve adamlarımdan bazılarını yakmak istiyorsan, hemen şimdi gerçek formunu al. Yalan söylemeyeceğim, dönüşümünün nasıl işlediğini merak ediyorum. Keşfetmeyi çok istediğim bir güç bu. Çok fazla olasılık var."

Artık kendimi tutmak zorunda olmadığımı bilmek beni rahatlatıyor, tek seçeneğim yer değiştirmek, mümkün olduğunca çok Vohrainian öldürmek.

Rahzien'i yok edip Meridian ve Prensese'le kaçabilirim. Serylla'yı şehirden çıkarmak onu öldürür ama belki onu Başkent'in başka bir yerine taşıyabilir, Rahzien'den biraz uzaklaştırabilirim. Saklanabilir, biz zehri etkisiz hale getirene kadar onun elinden uzak durabilir.

"Devam et o zaman," alay ediyor Rahzien. "Ejderha formunu al ve en kötüsünü yap ya da Prensese bana teslim et."

Serylla'ya mırıldandım, "Geri çekil ama hazır ol."

Başını sallıyor, benden uzaklaşıp gizli geçide doğru adım atıyor. Orada, girişin hemen içinde bekliyor, beni izliyor. Odadaki herkes beni izliyor ve sessizlik gök gürültüsünden önceki ağır sessizlik gibi.

Odağımı içime çevirerek değişimi tetikliyorum.

Ve... hiçbir şey olmuyor.

Kaşlarımı çatarak tekrar deniyorum. Boynuzlarım yeniden ortaya çıkıyor, pençelerim de öyle, ama ben hâlâ insanım.

Bu doğru değil. Bir ejderha olarak daha çok saatim olmalı. Değişebilmeliyim.

"Zorluklar mı yaşıyorsunuz?" diye soruyor Rahzien kibarca.

Gergin bir iniltiyle dönüşüm için savaşıyorum. Diğer formumu hissedebiliyorum, ulaşabileceğim yerin hemen ötesinde, ama ona erişemiyorum. Derimin altında ateş parçaları titriyor ve nefes aldığımda havada kıvılcımlar çıkıyor, ama dönüşmek için ne kadar şiddetle mücadele edersem edeyim, yapamıyorum.

"Küçük bir tavsiye." Rahzien bana doğru ilerliyor ve açık gömleğimin kumaşını düzeltiyor. "Güçlü bir zehirleyiciyle aynı sarayda ikamet ediyorsanız, neye dokunduğunuza veya neyi tükettiğinize daha fazla dikkat etmek isteyebilirsiniz."

Meridian inliyor. "Bilezik... ya da tonik..."

"Aslında ikisi de," diyor Rahzien. "İçkiyi şüphe duymadan kabul edeceğinizden emin olamadık, bu yüzden hediye de hazırladık." Şunu işaret ediyor

Bileğimdeki altın bileziği. "Zehir deriden emilir. Yani her halükarda lanetlenmişsin ve iki kat lanetlenmişsin çünkü çok güvenen bir aptalsın."

Yüzümü okşadığında, Norril'in bana gösterdiği gibi yumruğumu sıkıyorum ve havaya uçuruyorum. Rahzien kaçmak için hamle yaptı ama ben çok hızlıyım, gözüne yumruk başardım.

Sendeliyor, homurdanıyor ve darbeye ilgiyle karşılık veriyor, art arda iki yumruk, yumruğu önce ağzıma, sonra burnuma çarpıyor.

Pençelerimi çıkarıp hırlayarak ona doğru hamle yapıyorum ama muhafızlar yaklaşıyor ve içlerinden biri "Olduğun yerde kal canavar!" diye bağırırken silahlarını daha da yukarı kaldırıyorlar.

Rahzien geri adım atarak elmacık kemiğindeki kesikten akan kan damlasını sildi. "Yerinde olsam öfkemi kontrol ederdim, ejderha."

Tekrar dönüşmeye çalışıyorum, derimin altında ateşten çizgiler çatlıyor, boğazımdan sert bir kükreme yükseliyor. Ama bunu yapamıyorum. Dönüşme yeteneğim engellendi.

Geçitte gözleri fal taşı gibi açılmış ve sessiz duran Serylla'ya dönüyorum. "Koş."

Başını çılgınca sallıyor. "Serylla," diye bağırıyorum. "Git."

"Örümcek." Rahzien'in sesi güç ve uyarı yüklü. "Bana gel. Sen benim evcil hayvanımsın. Sana söyleneni yap. Sana yaptığında, iyi şeyler alırsın."

Güzel kraliçem ona savunmasız, korkmuş bir bakış atıyor ve titriyor. Ona yaptığı her şeyi, zihninde nasıl bu kadarlık bir etki yarattığını bile bilmiyorum ama şu anda bana güvenmesine, kendini benim onu gördüğüm gibi görmesine ihtiyacım var.

"Onun üzerinde hiçbir gücün yok," diyorum Rahzien'e, ama gözlerimi Serylla'dan hiç ayırmıyorum. "O hiçbir zaman gerçekten senin kontrolünde olmadı ve sen de onu kırmadın. Hiçbir şey kıramaz, çünkü o her zaman hayatta kalır." Eşime bakmaya devam ediyorum, ruhumdaki tüm hayranlık ve sevgiyle bakışlarını delip geçiyorum. "O bir ejderhanın kalbine sahip."

İşte orada. Mavi gözlerindeki kıvılcım, ruhu, cesareti.

"Seni seviyorum," diyor, alçak sesle ve şefkatle. Ve sonra gitti, geçitte kayboldu.

Rahzien patlayıcı bir hayal kırıklığı sesi çıkarır. "Siz üçünüz onu."

Birkaç muhafız geçide yönelir, ancak Meridian bir şeye basar Tablonun çerçevesi yavaşça ve ağır ağır kapanmaya başlar. Muhafızlar onun yanından hızla geçerken, sağ ayağını uzatır ve içlerinden biri tökezleyerek başka bir çarpar. Onlar daha kendilerini tablo yerine oturur ve muhafızlar çerçeveyi açmaya çalışarak etraftan dolanmaya başlarlar.

"Silahlarınızı o lanet şeyin üzerinde kullanın," diye emrediyor Rahzien. "Tabloyu patlatın, yırtıp açın, geçin! Onun yakalanıp bana getirilmesini istiyorum."

hemen."

Muhafızlar resme ateş açtı. Vohrainian silahlarını daha önce de duymuştum ama hiç bu kadar yakından duymamıştım. Hassas kulaklarım için dayanılmaz bir ses. Kafatasım yaylım ateşinin artçı sarsıntılarıyla çınlarken, muhafızları izliyorum.

Zırhlı bedenlerini yıkık portreden geçirip tek sıra halinde Serylla'nın peşinden koşuyorlar.

Rahzien'in arkasından hoş bir ses, "Ne kargaşa ama," diyor. Leydi Cathrain, şifacı, aynı koyu kahverengi elbiseyi giymiş ama çiçekli şalı yok.

"Sonunda buradasın," diyor Rahzien. "Görünüşe göre çözümünüz işe yaradı." "Elbette işe yaradı." Ona gülümsüyor. "Seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım?" "Henüz değil." Ona sevgiyle yarım bir gülümseme veriyor.

Meridian ve ben gerçeği aynı anda fark ettik. Gözlerinde görebiliyorum, aynı şoku, aynı korkuyu.

", " diye hırladım Leydi Cathrain'e. "Zehirleyen sensin."

"Ben önce bir şifacıyım," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Ve yeteneklerimi asla insanları öldürmek için kullanmam. Benim amacım insan hayatını korumak ve muhafaza etmek."

"Ama Serylla'nın hayatını onunkine bağladın."

"Lordumu ve Kralımı korumak için. İkisini de uyum içinde korumak için." diyor. "Onları bu şekilde birbirine bağlamak şiddet ve ölüm olasılığını azalttı. Herkesin eylemlerinde daha düşünceli ve dikkatli olmasını sağladı."

Meridian alaycı bir homurtu çıkarır. "Hayalperest."

"Klanımı katlettiniz." Gözlerimin arkasında bir batma hissi var, durduramadığım bir gözyaşı birikimi. "Bizi yok etmek için bir zehir tasarladın."

"Çünkü siz insan değilsiniz. Sizler ölüm araçlarısınız ve yıkım," diyor nazikçe. "Büyük kitleleri öldürme yeteneğine sahipsin. insanları tek bir ateşle öldürmek. Majestelerinin de dediği gibi, var olmak için çok tehlikelisiniz."

Rahzien onun kolunu şefkatle sıkarak, "O ilkeli bir kadın," diyor. "Kralına yol gösteren bir yıldız. Çoğu şifacı vücudun içine bakabilir ve olması gerektiği gibi olmayan her şeyi tespit edebilir, bu yüzden görüşmemizden sonra sizi kontrol ettiğinde, doğanızla ilgili teorimi doğruladı. insan şeklinde bir ejderhaydı."

"Vücudunuz derin bir fiziksel büyü'nün izlerini taşıyor," diyor Cathrain. "Geri alabileceğim bir şey değil - çok güçlü. Ama saraya geldiğimizden beri Yüce Efendi'nin malzemelerini ve büyü kitaplarını inceliyordum."

Büyücü geride kaldı. En güçlü büyüler için bağlayıcı maddeler olarak tutulma mücevherlerini ve genestree öz taşlarını kullanan Jaanan büyü okuluna atfediyordu. Bir türü diğerine dönüştürebildiğini duyduğum diğer tek Elekstan büyücüsü kızı Thelise'dir ve o da

Zanaatının temellerini babasından öğrendiğine göre, onun da aynı bağlayıcı maddeleri kullanmış olabileceğini düşündüm. Tek yapmam gereken tutulma mücevherlerinin gizli kalıntı etkisini engellemekti, bu da senin değişiminin zamanlamasını kontrol ve işte buradayız!" Bana muhteşem bir gülümseme veriyor.

"Demek beni bu formda tuzağa düşürdün." Bir iki yumruk daha atmayı düşünüyorum ama Meridian'la göz göze geldiğimde başını hafifçe sallıyor ve göğsüme ve onunkine doğrultulmuş silahlara başını sallıyor.

"Evet, bu formda kalacaksın, değişemeyeceksin," diyor Leydi Cathrain hoş bir şekilde. "Zaman geçtikçe, bedeniniz benim Thelise'in büyüüne müdahale. İnsan formunda ne kadar uzun süre kalırsanız, sonunda ölene kadar o kadar zayıflarsınız. Kaçmış olabilirsiniz Arkadaşların ejderhaların acı çektiği ölümler için üzülüyorsunuz ama kader senin ırkının zamanının dolduğunu biliyor."

"Kendi güdülerinizi dünyanın kozmik güçlerine atfediyorsunuz," diye homurdanıyorum. "Bu kibir inanılır gibi değil."

Şifacının yüzü ilk kez sertleşir ve nahoş bir hal alır. "Ben alçakgönüllü bir kadıyım, gururlu değil."

"Kendine istediğin kadar yalan söyle," diye cevap veriyorum. "Sen herhangi bir ejderhadan daha büyük bir canavarsın."

"Yeter," diye araya giriyor Rahzien. "Onları zindanlara götürün. Ve ejderhanın hücrelerine bir dizi işkence aleti gönderin. Ona cevaplamakta isteksiz olabileceği sorularım var."

Cesaretimi korumaya çalışıyorum ama azaldığını hissediyorum. Buraya geldiğim andan beri, ejderha formumun sadece bir düşünce uzaklığında olduğunu, işler çok tehlikeli hale gelirse onu çağırabileceğimi bilmenin güvenini yaşadım. Yok olsam bile, görkemli bir alev alev yanarak ölecektim.

Ama şimdi bu zayıf, korunmasız formda bağlıyım. Büyüklüğüm, dikenlerim, pullarım ya da ateşim yok. Yumuşak etim ve ince derimle sınırlıyım. Kesilmesi ve yaralanması çok kolay biriyim. Bir insan olarak, acı daha keskin, daha tehlikeli, kemiklere daha yakın. Organlarım ve can damarlarım tehlikeli bir şekilde erişilebilir.

Vohraynalılar yaklaşırken Meridian sopasını tekrar kapar, başındaki sivri uçları çıkarmak için düğmeye basar ve silaha vurur

en yakındaki askerin elinden. Ardından askerin miğferine çınlayan bir darbe , ama sonra etkisiz hale getirilir, zaptedilir. Elleri arkasından çekilir ve sıkıca bağlanır.

"Her zaman yanında ip mi taşıyorsun?" diyor onu bağlayan askere kısık .
"Garip görünüyor. Nerede saklıyorsun? Şu çanta
Orada mı? Bu senin halat çantan mı? Siz Vohrainialılar hepiniz kullanışlı bir ip parçası mı taşırsınız, yoksa bu adam halat taşıyıcısı olarak mı görevlendirildi? Çünkü o-"

"Kapa çeneni." Gardiyan Meridian'üzünün yan tarafına öyle sert bir tokat atar ki cam gözü yuvasından fırlar ve yere yuvarlanır.

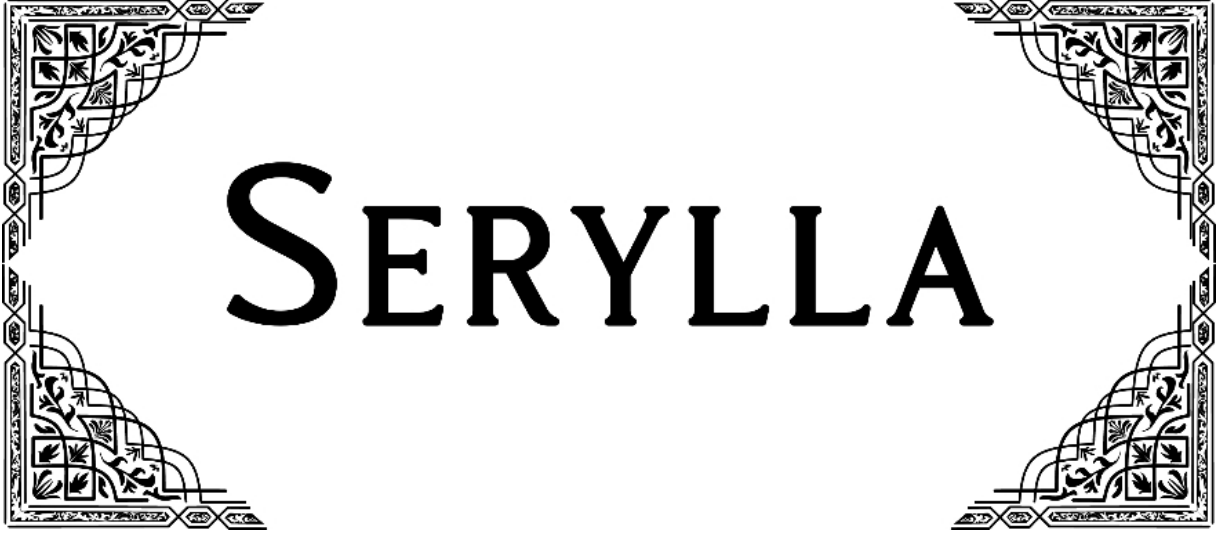
"Şimdi ne yaptığına bir bak." Meridian kan tükürüyor. "En iyi cam gözüm. Şimdi tamamen çizilmiş olacak ve ucuz da değildi. Bunun gibi güzel bir göze uyması kolay değil." Tek mavi gözünü kırpyor. "Umarım bana geri ödeme yapmayı planlıyorsundur."

Rahzien aslında bu söze kıkırdıyor ama Cathrain sadece ağzını kapatıyor. "İlgilenmem gereken birkaç şey var," diyor. "Toplayabilir miyim
Şekil değiştirenden örnekler, sonra?" Rahzien,
"Elbette," diye yanıtlıyor.

Cathrain başını sallar ve odadan çıkar. Belki de şiddete tanıklık etmezse, bu konuda suçluluk hissetmemesi gerektiğini düşünüyor.

Meridian'ın direnişinden ilham alarak sessizce gitmiyorum. Bir muhafızın boğazını ve diğerinin bileğini derinlemesine kesmeyi başardım. Boyum ve pençelerim Vohraynalıları bir süreliğine uzakta tutuyor ama hepsi eğitilmiş savaşçılar ve ben onların ağırlığı altında, darbeler ve tekmelerle yere seriliyorum. Rahzien, "Yeter!" diye bağırmadan önce beni birkaç dakika dövmelerine izin verdi. Onu aşağıya götürün."

Ayaklarıma kadar sürüklendim, giysilerim paramparça olmuştu ve vücudum acıyla zonkluyordu. Ama odadan çıkarılırken ağız dolusu kanın içinden Rahzien'e "Siktir git," demeyi başarıyorum.

Bu hayal edebileceğimden bile daha kötü. Şehrimi, arkadaşlarımı ve annemi Vohrain'in istilacı güçlerine kaybetmekten daha kötü. Bir ejderha tarafından kapılmaktan daha kötüsü.

Dev sikiyle beni. Mordvorren'i atlatmaktan ve bir çift ejderha yumurtası doğurmaktan daha kötü.

Baş etmek için neredeyse hiç boş vaktimin olmadığı bir yığın travmatik olay ve yine de sarayın arka geçitlerinde bir sıçan gibi koştururken hiç bu kadar korkmamıştım.

Bu kez, gerçek geçit olduğundan bile emin olmadığım dar alanlarda kayıyor, kendimi dar köşelerde sürüklüyor, karanlıkta cılız merdivenleri tırmanıyorum. Vohrainian askerlerini artık duyamadığımda bile hareket etmeyi bırakmıyorum. Sadece yukarı çıkmaya devam ediyorum.

Bacaların tuğlaları ve hizmetkârların yıllardır temizlemediği örümcek ağı mekânlar.

Birden fazla gerçek sıçanla karşılaştım. Ama onlar normal fareler. Örümcek farelerden sonra rahatlamış gibi hissediyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıyorum, geçip gitmelerine izin veriyorum devam ediyorum.

Ciğerlerim daralıyor ve tozdan boğazım kaşınıyor. Sonunda gidecek yerim kalmadı ve hareket etmeyi bıraktım, atalarımın evinin bağırsaklarındaki zifiri karanlık bir yarığa sıkıştım, muhtemelen bu alanda yaşayan örümceklerin büyüklüğünü düşünmemeye çalışıyorum.

Gizlendim. güvendeyim. Ama Kyreagan yakalandı. Ya onu öldürürlerse?

Kalmalıydım. Onunla birlikte ölmeliydim. Ama o bana gitmemi söyledi. -O tutkulu kara gözleriyle bana emretti ve yalvardı. Rahzien'in Ky'nin işini henüz bitireceğini sanmıyorum, ta ki beni tekrar kontrolü altına alana kadar. Rahzien bir zihni çözenin hassas ıstırabını seviyor ve hem Ky'ye hem de bana duygusal olarak işkence etme fırsatını kaçırmayacaktır. Bizi en acı verici şekilde parçalara ayırmak isteyecektir. Bu da demek oluyor ki Ne yapacağınızı bulmanız için çok küçük bir zaman aralığı.

Beni zehirlediler ve Ky'yi de zehirlediler. Rahzien Gildas Prensi ve maiyeti hakkındaki gerçeği biliyor ve eğer kapı muhafızlarına çoktan haber verdiyse, Aeris şehre geri dönmeye çalışıldığında tutuklanabilir. Bu da panzehir için ona güvenemeyeceğim anlamına geliyor.

Zehirleyeni kendim bulmalı ve bana bir ilaç vermeye zorlamalıyım. Kyreagan için panzehir. Gerekirse işkenceye başvururum - annem on dört yaşımıdayken bana birkaç işkence seansı izletmişti, bu yüzden nasıl yapıldığını biliyorum.

Öncelikle bilgiye ihtiyacım var, bu da bazı hizmetkârlara yaklaşmam gerektiği anlamına geliyor. Rahzien bana yardım eden son iki hizmetkârı da öldürdü ve eminim bu trajedinin haberi diğerlerine de yayılmıştır. Haklı olarak korkmuş, bana yardım etmeye isteksiz. Beni bile edebilirler. Ama riske girmeliyim. Sevdiği her şey yok edilirken öylece duran işe yaramaz bir prenses olmayacağım. Bunu bir kez yaptım. Bir daha asla.

Bu sevdiğim o kadar çok insan var ki, bu şehirde değer verdiğim o kadar çok insan var ki. Yine de Kyreagan'ın hayatı benim için onların hepsinden daha değerli.

Belki bu beni acımasız ve bencil yapıyor - belki de damarlarımdaki annemin kanı yüzünden, ama bu doğru. Onu kurtaracağımı düşünsem, her şeyi göze alırdım. O benim. Beni daha güçlü, *daha iyi* yaptı. Ve beni her zaman olmak istediğim kişi yaptı, onlar çalışırken hizmetçilerin bebeklerini salladığım zamanlarda bile. Beni bir anne yaptı.

Karanlıkta bu kadar saklanmak yeter. Bebeklerimin babasını kurtarmalıyım.

Daha önce izlediğim yolu hatırlamak için elimden geleni yaparak tozlu dehlizlerden geri dönüyorum. Yavaş ve dikkatli hareket etmeliyim.

kiriş veya tahta çok yüksek sesle gıcırıyor ve konumumu ele veriyor. Neyse ki bu büyüklükteki eski bir binada birkaç gıcırta ve sarsıntı normaldir.

Ara sıra seslerin mırıltısını duyuyorum ve onlar kaybolana kadar duruyorum. Sonunda, bitmek bilmeyen saatler boyunca karanlıkta debelenip durduktan sonra, yerden ince ışık huzmelerinin yükseldiğini görüyorum ve ızgaraya doğru süründüğümde bir koridorun aşağısını görebiliyorum.

Pek bir şey göremiyorum ama halının desenini tanıyorum. Sarayın en eski bölümündeyim, eski eserlerin ve kalıntıların saklandığı çoğunlukla kullanılmayan bir kanat. Yüce Büyücü'nün çalışma odası bu bölgedeydi, çünkü diğerlerinden uzakta, rahatsız edilmeden çalışmayı severdi.

Yüce Büyücü, solgun tenli, kırışmış kalın siyah saçlı, zayıf ve sessiz bir adamdı. Çenesini örten sakalının üzerinde yüksek elmacık kemikleri çıkıntı yapıyordu ve bıyığının altından dolgun dudakları görünüyordu. I Sanırım çekici olabilirdi, ama ben onu sadece uzaktan korkunç biri olarak gördüm. Zaman zaman annemle büyü ve güce duydukları ortak ilgiden daha fazlasını paylaşıp paylaşmadıklarını merak etmişimdir - eğer hiç samimi olmuşlarsa. Bu düşünce beni ürpertiyor.

Çalışma odasına sadece bir kez, o da annemle birlikte girmiştim. Masasının üzerinde kocaman bir ejderha kafatası asılıydı ve raflar kitaplarla, kemiklerle, kurutulmuş otlarla, kavanozlarda toprak toprak şeylerle ve birkaç hayvan kafatasıyla doluydu. İçinden çıkamadım yeterince hızlı.

Zihnimde yeni bir farkındalık patlarken damarlarımda aciliyet duygusu .

Bu sarayda Rahzien'in zehirleyicisinin zaman geçirmek isteyebileceği bir yer aklıma geliyorsa, o da Yüce Büyücü'nün çalışma odasıdır. Keşke daha önce aklıma gelseydi, Ky ve müttefiklerine zehirleyenin kimliğine dair ipuçları bulmak için orayı kontrol etmelerini önerebilirdim. şüphe uyandırmadan o kanada girmeleri zor olmuştur. Belki de bunu şimdi düşünmem iyi oldu. Oraya tek başıma gidip araştırabilirim.

Birkaç yanlış dönüşten sonra, geçitlerden en yakın çıkışı bulmayı başarıyorum ve eski yatak odalarından birindeki bir gardırobun arkasından çıkıyorum. Gardırobun kapakları gürültüyle gıcırıyor ve üzerine örtülmüş olan tozlu çarşafın içinden çıkmak için mücadele etmem gerekiyor. Tüm oda bir mezar gibi görünüyor, her bir mobilya parçası soluk çarşafarla örtülmüş. Küçük bir ışık

Perdelerin kenarlarından içeri süzülüyor ve geçitlerin karanlığından sonra bu muazzam bir rahatlama sağlıyor.

Kıyafetlerim lekeli ve dağınık, saçlarım karmakarışık. Eğer biriyle karşılaşsam, muhtemelen yanlışlıkla gömülmüş, kendi mezarını kazmak zorunda kalmış sefil bir kimsesiz gibi görüneceğim.

Odadan çıkmadan önce çarşafı bir kenara itiyorum ve silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey aramak için her çekmeceyi açıyorum. Şansıma, tuvalet masasındaki soluk kumaş kılıfta, yeterince çaba sarf edersem deriyi ve eti delebilecek kadar keskin, inci saplı tek bir mektup açacağı var.

Mükemmel.

Kapıda, yeni silahımı tutarken tereddüt ediyorum, görülebileceğim ve tekrar yakalanabileceğim koridora çıkma korkumla mücadele ediyorum.

" bu, Serylla," diye fısıldıyorum kasvetli sessizliğin içine. "Rahzien'in etkisinden kurtulacağın yer burası. Tüm suçluluk, keder ve korkuyu bir kenara bırak. Yapılması gerekeni yap. Kyreagan'ı kurtar. Kendini kurtar."

Şu anda Kyreagan ya işkence görüyor ya da beni güzel, dramatik bir şekilde kurtaramadığı için kendine işkence ediyor. Umarım bir gün her şeyi bırakıp gelerek beni kurtardığını anlayacaktır. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, onarılamayacak şekilde parçalanmanın eşiğinde olduğum anda, işte oradaydı. Bilgelige, kendini korumaya karşı, rolünden, klanından ve yavrularından vazgeçti... ve benim için daha derin bir şekilde, daha dramatik bir enkarnasyonla insan oldu.

Ve eğer mecbur kalırsam, onun için bir canavara dönüşeceğim.

Yatak odasından çıkıyorum ve kasvetli, ıssız koridorda süzülüyorum. Rahzien'in adamlarından birkaçı muhtemelen zaman zaman burada devriye geziyordur ama şimdilik kimseyi göremiyorum.

İşte orada. Yüce Büyücü'nün ininin girişi. Ejderhalar, dokunaçlı adamlar, yarı insan yılanlar ve şimdi voratrix olarak tanıdığım yaratıklarla oyulmuş yüksek bir abanoz kapı. Yüce Büyücü'nün hayattaki son eylemi ejderhaları yok olmaya mahkûm etmekken, kapısını ejderhalarla süsletmesi korkunç bir ironi.

Mektup açacağını sağ elimde tutarak, sol elimle kapının büyük bronz koluna basıyorum ve içeri doğru itiyorum. Koridordaki ateş ışığı ve nefesim kesiliyor.

Kahretsin.

Bekliyorum ama kimse varlığını haykırmıyor ve içeriden de ses gelmiyor.

Kapıyı yavaşça aralıyorum, açıklıktan içeri giriyorum ve etrafıma bakarken sessizce kapatıyorum.

Birisi kesinlikle bu odayı kullanıyormuş. Şömine yakın zamanda beslenmiş. Dışarıda bahar ve güneş olduğu için biraz garip ama yine de oda soğuk hissettiriyor. Son ziyaretim sırasında da soğuk hissettiğimi hatırlıyorum. Belki de ters giden bir büyü'nün yan etkisi.

Ateş ışığına rağmen, oda her zamanki gibi kasvetli ve yasaklayıcı. Uzun zincirler üzerindeki ışıksız fenerler, kubbeli bir tavandan sarkmaktadır. koyu mavi bir arka plan üzerinde sarı takımyıldızlar. Ağır, koyu renkli kitap rafları tavanın kıvrılmaya başladığı noktaya kadar uzanıyor. İki Ağır masalar odanın ortasında durur, aralarında düz, arduvaz grisi karolardan bir alan vardır - Yüce Büyücü'nün büyü için daireler ve semboller çizdiği yer. Şöminenin yanında üstü düz fırın ve ocağın üzerinde de yanmayan iki boya taşı bulunmaktadır.

Onları görmek kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Kyreagan ve ben Mordvorren sırasında onun mağarasında, tek ışığımız boya taşları olan pek çok gün geçirdik. Birlikte yemek pişiriyorduk. Ejderha izlerini takip etti. Çıplak tenimde sıcak ısıltılarıyla semboller.

Yüce Büyücü burada boya taşları bulundurmaya nasıl cüret eder? Onları nereden bulmuştu? Ejderhalarla, voratrix'le ve Ouroskelle mi?

Onu gördüğümde boya taşlarına doğru yürüyordum. Büyük deri sandalyenin üzerine asılmış, saçakları yere dökülüyor. Parlak, işlemeli çiçekleri kahverengi deri, koyu renkli kitap rafları ve masanın üzerindeki dumanlı kehribar kavanozlarla tam bir tezat oluşturuyor.

Şifacının şalı. Leydi Cathrain.

Sanki dışarı fırlayıp beni ısıracak bir canlıymış gibi ürkekçe yaklaşıyorum. Üzerinde yattığı sandalyenin hemen önünde cilalı ahşap bir tepsi var ve bu tepsinin üzerinde kan şişeleri, saç tutamları ve düzgün sıralar halinde dizilmiş, altlarında küçük etiketler bulunan tırnak kırpıntıları var. Son derece uzun, parlak siyah bir saç teli görüyorum ve etiketin üzerindeki sıkışık yazıyı okumadan önce bile kime ait olduğunu biliyorum: *Ejder Prens*.

Yanında, *üzerinde Serylla* yazan, kana bulanmış bir kumaş parçası duruyor. Cathrain'in dayaktan sonra üzerimden kesmek zorunda kaldığı elbisenin bir parçası.

Öfke karnımdan göğsüme doğru yılan gibi kıvrılıyor, orada sıcak ve erimiş bir şekilde kabarıyor.

Bana karşı nazik olmaya cüret etti. Beni zehirleyen *kişinin* gizemini çözmeme yardım ediyormuş gibi davranıyordu. Bir anlığına da olsa Parma'dan, tatlı hizmetçimden bile şüphelendim.

Öfkemin içinden altın bir zafer dalgası yükseliyor çünkü *her şeyi çözdüm*. Onu buldum, Rahzien'in kraliyet zehirleyicisini.

Neredeyse şalı alıp ateşe atacaktım. Ama hiçbir şeye dokunamam, bu odaya girdiğime dair hiçbir iz bırakamam. Ve iyi bir saklanma yeri bulmalıyım çünkü tahminim doğruysa yakında geri dönecektir. Kyreagan'ı yakaladıklarına göre, muhtemelen ondan daha fazla örnek isteyecektir. Onun için bir tuhafılık, incelenmeye değer bir yaratık, bu yüzden örnekleri kataloglamak ve saklamak için burada.

Bana, Kyreagan'a, ejderhalara yaptıklarının büyüklüğü Yüce Büyücü'nün kötülüğüyle yarışır. Geri kalan ejderhaların ölmüş olabileceği fikrini zar zor kavrayabiliyorum ve Kyreagan'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Elbette *hepsi* gitmiş olamaz. Her birinin Middenwold Adalarındaki avları tüketmesini sağlamak imkânsız olacaktır. Belki Rahzien avcıları adaya göndermeyi planlıyordu.

hayatta kalanların yok edilmesini sağlamak. Ondan bunu beklerdim. Hiçbir şeyi şansa bırakacak ya da bir yarım bırakacak biri değildir. Eğer isyancılar onu bu kadar rahatsız etmeseydi ve halk onun yönetimine bu kadar direnç göstermeseydi, belki de çoktan Klanı bitirmek için Ouroskele.

Gerçek ne olursa olsun, bu kadına hâlâ ihtiyacım var. Beni Rahzien'den kurtarmasını ve Ky'nin ejderha formunu tekrar açmasını sağlamalıyım.

İki kitap rafı arasında rahatça durabileceğim ama dışarı fırlamaya karar verene kadar gölgeler arasında görünmez olabileceğim karanlık bir köşe seçiyorum. Avuçlarım terliyor, bu yüzden mektup açacağını diğer elime geçiriyorum ve silahı tekrar kavramadan önce sağ avucumu dikkatlice siliyorum. Masalardan birinin üzerinde duran uzun kesme bıçağını kullanmak istesem de, şifacı içeri girdiği anda onun yokluğunu fark edebilir. Ona herhangi bir uyarıda bulunamam.

Onu şaşırtmalıyım.

Başımı duvara yaslayıp, inci saplı ince bıçağı kavrayarak bekliyorum. Ve beklerken, zihnimde bir intikam türküsü besteliyorum.

KYREAGAN

Taş bir hücrede dizlerimin üzerindeyim, kan ve çürükler içinde nefes alıyorum. Bileklerim tavandan sarkan zincirlere kelepçelendi ve iki tane daha İyi bir önlem için vücuduma zincirler sarıldı. Birkaç dakika önce Rahzien'in adamlarından bazıları beni hareketsiz tutarken şifacı Cathrain kanımın bir kısmını aldı, derimi tıraş etti ve bir tutam saçımı kesti. Rahzien geldiğinde hâlâ oradaydı ve hemen gitmedi; koridora çekildi ve sessizce orada durup izlemeye başladı.

Rahzien bana doğru yürüyor ve yan tarafıma yumruk atıyor. Son anda hafifçe dönüyorum ve mafsalı vücudumu saran zincire saplanıyor. Sert bir şekilde küfrediyor ve ben, sahip olduğum ateşe dokunamasam da ya da kollarımı zincirlere karşı boş yere bükmekten başka bir şey yapamasam da, onu yaralamayı başardığım için acımasızca tatmin oluyorum.

Rahzien sağ elinin eklemlerini inceliyor, bir kesikten kan emiyor ve ekşi bir kahkaha atıyor. "İyi oynadın."

"Bu bir oyun değil," diye cevap veriyorum.

"Bana Yüce Büyücü'nün kızının yaptığı büyüden bahset. Bunu nasıl yaptı? Hâlâ Ourosquelle'de mi?"

"Büyü için orada değildim. Ve günlerdir Ouroskelle'de yoktum - nerede olduğunu nasıl bilebilirim ki?"

"Onu en son gördüğünüzde neredeydi? Neye benziyordu? Büyü yaptığında yanında hangi malzemeler vardı?"

Dişlerimi ona meydan okurcasına bakıyorum. Soruları ne kadar basit ya da görünüşte zararsız olursa olsun, ona hiçbir şey vermeyi reddediyorum.

"Konuşacaksın," diyor Rahzien. "Şu anda acı çektiğini düşünüyorsun ama daha yeni başladık. Sen, Serylla ve ben ölmeden önce birlikte çok ilginç zamanlar geçireceğiz. Ve sen bir insan olarak öleceksin. Yıldızlara yükselen küçük bir ejderha ruhu olmayacak, Ouroskelle'in tarlalarına serilen ejderha kemikleri olmayacak, 'kemik-hürmeti' olmayacak." Bu cümleyi öyle küçümseyerek söylüyor ki hırlıyorum ve zincirlerimi tekrar çekiyorum.

"Ejderhaların çok ilkel bir inanç sistemi var," diye Rahzien. "Tanrınıza ne diyorsunuz - 'Kemik Yapıcı' mı? Lanet olsun, bu çok çocukça bir terim. Siz bir sürü zavallı hayvansınız, gözlerinizi kırptıştırarak Yıldızlar, öldükten sonra birbirinizin ağarmış iskeletlerine saygı duyarak, kemik parçalarınıza ."

Homurdanarak arkasını dönüyor ve parmaklarını yakındaki küçük bir masanın üzerinde duran gümüş aletlerde gezdiriyor. "Ama öldürme şeklinize - muhteşem *katliamınıza*- saygı duyabilirim." Keskin aletlerden birini eline alıyor, sonra yere bırakıyor. "Genelde tutsaklara işkence etmem. Ama senin için bir istisna yapacağım. Belki burnunu, dudaklarını, göz kapaklarını keserim. Zaten bu yüz gerçekten sana ait değil. Sihirle üretildi."

Kahretsin... İnsanların işkence yöntemlerine aşına değilim... Beni sakatlamasını beklemiyordum. Yüzümü beğeniyorum ve Serylla da beğenmiş gibi görünüyor. Kararlılığım zayıflıyor ve ona Thelise hakkında birkaç söylemenin o kadar korkunç olup olmayacağını merak etmeye başlıyorum.

"Ah, bu fikir hoşuna gitmedi." Rahzien eğildi, gözlerimin içine baktı. "Yakışıklı olmayı seviyorsun, değil mi canavar? Yüzünün en güzel yerlerini kestikten sonra Serylla'nın seni isteyeceğini mi sanıyorsun? Biliyor musun, bir keresinde ona senin kemiklerinden bir kış tıkaçı yaptıracağımı, onu becerirken bunu kışına sokacağımı, böylece ruhen orada olabileceğini söylemişim. Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

Kötü niyetli hevesi yüzünden çok yaklaştı. Çok yaklaştı.

"Dikkatli olun lordum," diye bağılıyor şifacı ama ben çoktan başımı savurmuş, boynuzlarımın sivri uçlarını Rahzien'in yüzüne savurmuştum bile. O da

Geriye sendeliyor, yırtık yanağından ve dudağından kan akıyor.

Kanlar içinde "Siktir git!" diye bağıyor.

Cathrain iç çeker ve hücreye girer. Elini birkaç dakika boyunca yaraya bastırır, yüzünde konsantre olmuş bir ifade vardır. Sonra yanındaki dokuma çantadan bir bez çıkarır ve şefkatle adamın yanağındaki ve ağzındaki kırmızı lekeleri siler. Altındaki kusursuz eti görünce memnuniyetle başını sallıyor. Rahzien sanki ona hiç dokunmamışım gibi bütün. Çok yazık.

Kral elini uzatır, sanki mafsallarını onarmasını beklermiş gibi, ama o kaşlarını kaldırır ve başını sallır. "Bu sende kalsın, dikkatli olman için bir hatıra olsun," der. "Ben çalışma odama gidiyorum. Birkaç işim var. fikirleri denemek istiyorum. Rahatsız edilmek istemiyorum, bu yüzden o boynuzların karnınızı yarmamasına dikkat edin, Majesteleri."

"," diye mırıldandı Rahzien.

Onunla konuşurken neden bu kadar özgür olduğunu merak ederek gidişini izliyorum. Savaş sırasında bile, kendisine istediği saygıyı göstermeyen adamların yüzüne vurduğunu ya da onları kırbaçladığını gördüm. Ama Leydi Cathrain bir istisna gibi görünüyor.

Rahzien masadan küçük, ısıltılı bir bıçak alıyor ve başparmağıyla ucunu test ediyor. "İyi şeyler vermeyi dağıtmaya tercih ederim.

Ceza," diyor sessiz, tınısız bir sesle. "Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün, zalim olmak benim doğamda yok."

"Beni kandıramazsın." Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Katil katili tanır. Kendini daha evrimleşmiş sanıyor olabilirsin ama bölgeni genişletme en az diğerleri kadar ilkel bir içgüdü."

"Bu sadece toprak ve krallık kazanmakla ilgili değil." Sesi gergin ve ciddi. "Bir hayvanın aklına ve davranışlarına sahip olan seni asla anlayamam. Ama bir hayvan bile birkaç soruya cevap verebilmeli. basit sorular."

"Thelise'in bizi nasıl dönüştürdüğünü bilmiyorum," diyorum ona.

Bıçağın ucunu kolumun iç kısmında gezdiriyor. "Belki de bunun yerine bana klanınızın istifinin yerini söyleyebilirsiniz."

Kahkahalar boğazımda düğümleniyor. "Bu, bana ne yaparsanız yapın asla ihanet etmeyeceğim bir sır. Bu sırdan çok daha tehlikeli şeyler var.

O yerde saklı hazineler, atalarımıza korumaları için verilen şeyler." "Merak

ediyorum..." Rahzien bıçağıyla dudaklarına dokunur. "Bunu korumak

Serylla'nın anlatılmamış dehşetlere maruz kalmasını izlemeye degecek bir sır mı? Eğer seni kesip açarsam

prensesin karnını yarıp bağırsaklarını önünüze sersem, bana bilmek istediklerimi söyler miydiniz? Merhamet çıgıllıkları atarken kafatasını açıp sana beyninin parlayan sarmallarını göstersem verim? Bence verirsiniz."

O haklı. Onun acı çekmesini izlemeye dayanamazdım. Sırdan vazgeçmek dünyayı mahvetse bile pes ederdim.

"Babam, Middenwold Adaları karşılığında sana hazinemizden bir ulusun fidyesini ödeyecekti," diye çıkıştım. "Sen de bir Bizden bir servet, ama o bu fiyatı teklif ettiğinde kabul etmediniz."

"Çünkü ben para ve mücevher istemiyordum. Ben ateş istiyordum. Savaşta yardımınıza ihtiyacım vardı," diyor Rahzien. "Ve o zaman bile, yaşayan tüm ejderhaları yok ettikten sonra Middenwold Adaları'nı geri ve tüm hazinenizi kendime mal edebileceğimi biliyordum."

"Ve işte planınızdaki kusur da burada," diyorum. "Ejderhalar kalmadığına göre, istifin yerini söyleyecek kimse de yok."

"Fortunix'i bana söylemesi için ikna etmeyi planlamıştım. Ama ne sen ne de o bu sırrı ifşa etmezseniz, bir sürü korsan, isyancı ve yüklü bir pay vaadiyle Ourosquelle ve çevresindeki adaları onu bulana kadar araştırarak paralı askerler."

"Bir ejderha değilseniz, onu bulmak imkansızdır."

"Senden bilgi almam için bir sebep daha." Bıçağın açısını ön koluma göre ayarlıyor, ama beni kesmeye başlayamadan, kolunda kahverengi-beyaz bir şahin taşıyan Vohraylı bir asker beliriyor. Şahinin gözleri doğal olmayan bir kırmızılıkta parlıyor.

"Majesteleri," diyor asker. "Kötü bir zamansa özür dilerim ama kuş Ourosquelle'den döndü."

"Tam zamanında," diye hırılıyor Rahzien. "Devam et, kuş. Hafızayı aç, mesajın kilidini aç."

Kuş başını eğiyor, sonra garip, yapmacık bir ritimle vıraklıyor: "Tüm ejderhalar öldü."

"mi?" diyor Rahzien. "Bütün mağaraları kontrol ettin mi?"

"Mağaralarda ölü kemikler var," diyor kuş. "Tüm ejderhalar ölmüş." Hayır.

inanmama ya da gerçekten hayal izin vermezdim. Şu ana kadar.

Tüm ejderhalar öldü. Ölü kemikler mağaralarda.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor, yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Varex... kardeşim...

Ama Hinarax nerede? Şimdiye kadar klanın ölüm dönmüş olmalıydı. Tabii bazılarını kurtarmaya çalışmadıysa. Ya da belki bir kaza onu öldürdü. Belki de bir fenwolf onu insan formunda öldürdü, Belki de düşüp ölmüştür.

"Bronz ejderha yok muydu?" Kısık sesle sordum. "Ya da boşluk büyüüne sahip bir kara ejderha? Peki ya yumurtalar?"

Çocuklarım, .

Kuşun tüyleri bir an için kabarıyor ve tekrarlıyor, "Tüm ejderhalar öldü."

Rahzien'in kuşları bağımsız düşünceye sahip değildir. Basit mesajları tekrarlar, temel kavramları bildirirler. Belki de kuşlar ne sorduğumu anlıyor. Asıllar ve yaşlılar gitmiş olsa bile bazı yumurtalar hayatta kalmış olmalı.

Varex ve klanımın bize yardıma gelme şansı yok; Serylla benim ve kendisinin zehri için bir tedavi bulmadığı sürece hiç umut yok. Ama o zamana kadar muhtemelen sakat kalacağım ve sonrasında çabucak iyileşmezsem bu şekil bozukluğu kalıcı olacak.

Türümün son örneği de yok olduktan sonra yüzümün bir önemi kalmadı. Bunu kavrayamıyorum bile. Bu kadar büyük bir kaybı kavrayamıyorum, hele de tüm dişi ejderhaların ölümünü zar zor kabullenmişken. Kükreyen kederim ve çaresiz öfkem arasında, sanki içim parçalanıyor, kemiklerim çatlıyor, tendonlarım yarılıyor, organlarım gözyaşlarına ve kana boğuluyor.

"Acaba büyücü hâlâ hayatta mı?" diyor Rahzien. "Bird, adada kadın gördün mü?"

Şahin sadece ona bakar.

"Siktir," diye mırıldanıyor Rahzien. "Cevap veremez çünkü ona aramasını söylediğim şeylerden bu değil. Kahretsin..." Bana geri döndü. "Bütün ejderhalar öldü. Ve bu daha çok acı veriyor olmalı çünkü biliyorsun ki hata. Babanın yaptığı ve senin de desteklediğin ittifak... sonunda onları öldüren de bu oldu."

"Yalancı," diye tısladım. "Bunların hepsini sen yaptın. Fortunix ile bir anlaşma yaptın. Yiyecek kaynağımızı azaltan hastalığı yaydın, bizi savaşa zorladın ve sonra da hain bir canavar gibi bize sırt çevirdin. Toprak ve güç hırsın, manipülasyon ve aldatmaya olan aşkın olmasaydı, sayısız insan ve ejderha bugün hâlâ hayatta olacaktı. Şimdi beni dinle Rahzien... Bu dünyaya yaptıklarının cezasını çekeceksin."

Rahzien'in gözleri bir dağın kalbindeki güneş görmeyen taş gibi soğudu. "Beni tehdit mi ediyorsun? Dizlerinin üzerinde, zincirlerle mi?"

"Bu tehdidi ben yapmıyorum," diyorum ona. "Bu benim , başkalarına yaptığın kötülüklerin seni de ziyaret edeceğine dair. Yaptığım yanlışlar bana işkence etmek için geri döndü ve senin kaderin de aynı olacak; korku ve kan içinde vahşi bir son."

"Belki de." Rahzien başını sallar. "Ama bana ne olursa olsun tüm ejderha ırkını sona erdirdiğimi bilmenin mutluluğunu her zaman yaşayacağım. Bu anının mutluluğunu her zaman yaşayacağım. Şu anda yüzündeki ifadeyi. Yıkım, umutsuzluk. Prensesinizin içine girdiğimi de hatırlayacağım. Yakında bir gün, o benim çocuklarımı doğuracak."

Ona vahşi, kırık bir gülümseme veriyorum. "O zaten benimkini taşıyor."

Onu kızdıracağını bildiğim aptalca ve kinci bir sözdü.

Rahzien'in gözleri buzbir öfkeyle kısılr. "Ourosquelle'deki ejderha yumurtalarını toplamaları için askerlerimi göndereceğim. Onları ezdirip denize attıracağım. Ama sanırım seninkilerden birini kurtaracağım, benim elimle büyütölmek üzere.

Bana 'Baba' diyecekler ve yalnızca bana itaat edecekler. Ruhlarını kırmak kolay olacak. Bundan zevk alacağım. Türlerinin son örneği olduklarını bilerek azap içinde yaşayacaklar."

Göğsümden sefil bir inilti yükseliyor. Sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini bilmesine izin vermekten nefret ediyorum ama elimde değil. Kalbim keder ve acıyla çok dolu. Sessiz kalamaz.

Kral hücremden çıkarken, kuşu taşıyan asker sessizce, "Majesteleri, General Varka huzurunza çıkmayı talep etti. Yeni silah Risling Madenleri'ndeki tesisten variller ve mühimmat teslim edildi."

"Güzel. Benim varlığım olmadan idare etmek zorunda kalacak. daha acil işlerle . Varka'ya şehirdeki tüm birliklerin silahlarını sarayın avlusuna getirmelerini ve eski namluları değiştirmelerini söyle. Eski mühimmatlarını da yenileri lehine teslim etmeleri gerekiyor. Bu işin şafak vaktine kadar bitmesini istiyorum."

"Şafakta mı?" diye titrer asker. "Emin değilim-"

"Yeni silah namluları aynı boyutta," diye tersliyor Rahzien. "Aynı noktaya sığacak şekilde ve aynı mekanizma ile sabitlenecek şekilde tasarlandılar. Eski namluların sadece kelepçelerinin açılması, çıkarılması ve değiştirilmesi gerekiyor."

"Her biri için yapılması gereken biraz lehimleme var," diye cesaretlendiriyor asker.

"O zaman bırak yapsınlar. Güneş henüz batmadı, bütün akşam ve bütün gece vaktiniz var. Ateşleri yakın, şehrin bütün demircilerini çağırın, askerleri toplayın ve yapın. Anlaşıldı mı? Sabaha kadar herkesin yeni cephaneyi kullanmasını istiyorum. Gidin. Şu kuşu kaldırın ve General Varka'ya söyleyin, bu iş bitmezse kellesi gidecek."

Asker aceleyle gider.

"Nihayet iyi haberler var," diyor Rahzien. "Belki de tek gözlü arkadaşını yarın pazar meydanında asarız ve yeni hassas mermilerimizi gösteririz. Önce ayak bileklerini, sonra diz kapaklarını, sonra aletini ve böylece tek sağlam gözüne kadar çıkarırız. Halk için bir ders ve isyancılar için bir uyarı. Belki de yüzünü kesmek için o zamana kadar beklerim - meydanda bir gösteri yaparım. Prenses ve halkı seni izlemeli. geri alıyorum."

"Ama onu henüz bulamadınız, değil mi?"

Kral'ın yüzünde bir kızgınlık dalgası belirir. "O küçük sinsi bir örümcek. Ama kimse benden uzun süre saklanamaz."

Hücremin kapısını kilitledikten sonra uzaklaştı.

Serylla'nın Kral'dan kaçışına duyduğum sevinç çabucak kayboluyor, yerini bedenimdeki acıya, taşın üzerinde diz çökmekten dizlerimin ağrısına ve kalbimin daha derin ıstırabına bırakıyor. Yine de kederime rağmen, benden önce pek çok ejderhanın ruhunun gittiğini ve yıldızların arasında beni beklediklerini bildiğim için ürkütücü bir şekilde huzurluyum. Rahzien'in zalim sözlerine rağmen

Bu formda olsam da ruhumun onlara katılmak için yükseleceğine inanıyorum.

Her şeyin açıkta olması neredeyse bir rahatlama. Başka bir kimliğe bürünmek ya da düşüncelerimi ve içgüdülerimi bu kadar sert bir şekilde bastırmak zorunda kalmamak. Anın sessizliğine, hayatımın bir sonraki korkunç bölümü ortaya çıkmadan önceki rahatlamaya teslim oluyorum.

Bazı ejderhalar Kemik Yapıcı'nın hâlâ yıldızların arasındaki bir noktadan dünyayı gözlemlediğine ve deneyimlerimizi daha büyük bir amaç için düzenlediğine inanıyor. Klanımız beni savaşa kadar takip edene ve yarısı ölene kadar ben de buna inanıyordum. Ta ki bir kuş bana kalan ejderhaların artık kemikten başka bir şey olmadığını söyleyene kadar... Mağaralardaki kemikler, dağlardaki kemikler.

Böyle bir trajediyi durdurabilecekken, bunun gerçekleşmesine izin veren herhangi bir tanrı benim saygıma layık değildir. Bu yüzden Kemik Yapıcı'nın artık var olmadığına ya da türümün başına gelenlerden haberdar olmadığına inanmalıyım. Alternatifi çok acı verici olurdu.

Burada olan, umursayan birine inanmak daha iyi. Benim ve onun durumu hakkında bir şeyler yapma şansı olan birine. Serylla sadece benim hayat arkadaşım, kalbimin kraliçesi değil, o artık benim tanrıçam.

Ölsem de ölmesem de beni kurtarmak için mümkün olan her şeyi deneyeceğini biliyorum. İşte o, bir ejderha ordusunun liderine yaylı tüfek doğrultan zeki ve cesur kız Bu, benden hamile kalmanın onun için ne anlama geleceğini bilerek beni içine alan kadın. Onları doğurmak

Yumurtalar muhtemelen onun en cesur hareketiydi. Ya da belki de en cesur anı, vücudu için yarışan bir balo salonu dolusu erkekle yüzleşmekti. Ya da pazar yerinde kırbaçlanmaya katlanmak. Ya da hayatımın tehlikede olduğu konusunda beni uyarmaya gelmesiydi.

O tanıdığım en cesur yaratık.

Düşüncelerim, askerler bastonunu aldığından beri destek için parmaklıklara tutunan Meridian'ın hücremde topallayarak görünmesiyle kesiliyor.

Onu tıpkı bana yaptıkları gibi hapse attıklarını anlamam bir dakikamı alıyor ama yine de serbestçe dolaşıyor. Solgun ve morarmış, ama bana yorgun bir gülümseme veriyor.

"Çoktan kaçmışsın," diyorum, yaralı dudaklarımı bir sırtış kaplıyor. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Değerli tutsakları için daha fazla önlem almaları gerekirdi. Buradaki güvenlik gerçekten içler acısı." Kulak memesinden bir çivi çıkarıyor. Çıtçıt çekildiğinde küçük bir metal parçasına, bir kilit açma aletine dönüşüyor. "Seni buradan çıkaracağım ama hızlı hareket etmeliyiz.

Sana bahsettiğim planı hatırlıyor musun? Neredeyse meyve vermeye başladı. Hem tam zamanında. Ama adamlarımın harekete geçmeye hazır olması son sözü söylemem gerekiyor ve sonra-

Ritmik ayak sesleri uzaklarda bir yerde yankılanır ve Meridian endişeyle o yöne bakıyor. "Lanet olsun, buradan çıkmak için savaşmamız gerekebilir."

"Hayır. Sadece git. Planını uygula, halkına haber ver."

"Kyreagan-"

"Zaman yok," diye tıslıyorum ona.

"Siktir," diye mırıldandı. "Senin için geri döneceğim, yemin ederim." "Biliyorum."

Aceleyle uzaklaşıyor, çok da erken değil. Saniyeler sonra, miğferli bir Vohrainian askeri belirliyor ve hücremde nöbet tutmaya başlıyor.

İnsanın şekline bakılırsa, sanırım bir kadın. Asker bana bakmak için dönüp duruyor.

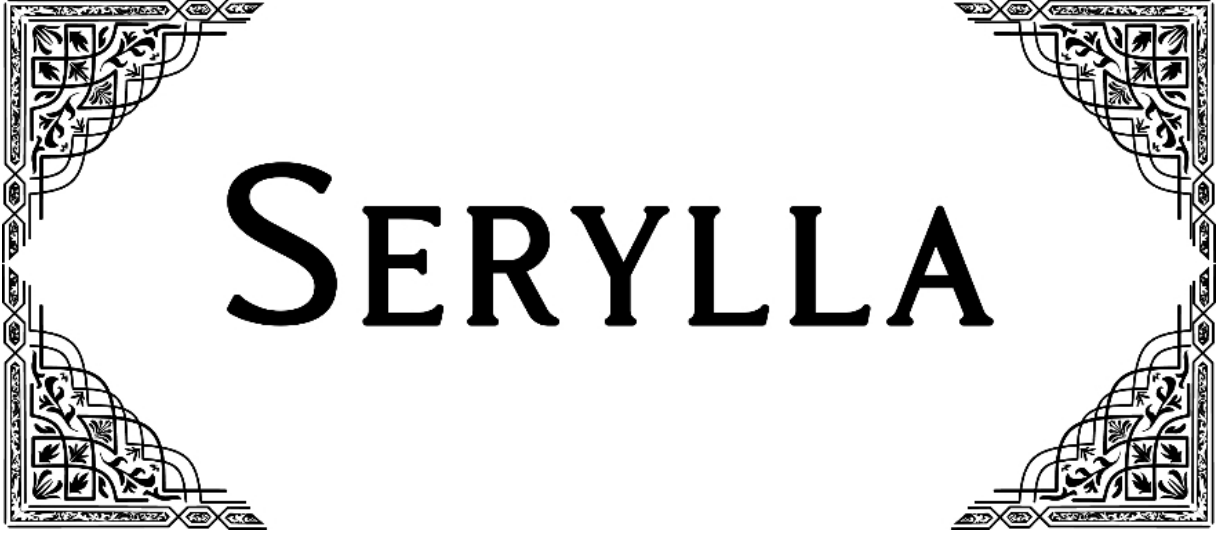
"Ne?" Dedim. "Daha önce hiç ejderha şekil değiştiren görmedin mi?"

Muhafızın iskelet kaskı, arkasını dönmeden önce birkaç saniye boyunca bana boş boş bakıyor.

Bir mahkûmu korumak sıkıcı bir iş olmalı. Neredeyse - sırtıyorum, acım ve kederim bir anlığına azalıyor.

Ve şarkı söylemeye başladım. "Bir zamanlar hayatımı alan bir karım vardı..."

OceanofPDF.com

Şifacı için fazla beklememe yok.

Çalışma odasına girdiğinde yumuşak, hoşnut bir melodi mırıldanıyordu. Her şey tam da umduğu gibi gidiyor; sesindeki memnuniyeti duyabiliyor, dokuma çantasını yere bırakıp kan benzeyen bir şey de dahil olmak üzere birkaç eşya çıkarırken vücudunun enerjisinde görebiliyorum. Eşyaları tepsiye koyuyor ve büyük deri koltuğa yerleşiyor.

Omuzlarındaki şalı düzeltirken bekliyorum, ki bir kâğıt parçası seçip üzerine dikkatlice harfler yazana kadar. Muhtemelen Kyreagan'ın kanı için bir etiket.

Kandan bahsetmişken... İnsan vücudunun iç işleyişi hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilirim ama önemli kan damarlarının nerede olduğunu biliyorum.

Sessizce öne çıkıyorum, saçlarından bir tutam tutuyorum ve mektup açacağını boğazında kanın pompalandığı hassas yere dayıyorum yüzeye yakın.

"Sakin ol," diye uyarıyorum onu. "Çığlık atma."

"Prenses," diye nefes alıyor, hem sevinç hem de endişe dolu bir ses tonuyla. "Ne kadar zeki bir şeysin sen öyle?"

"Ben tehlikeli küçük bir şeyim," diye veriyorum. "Hem kendim hem de Kyreagan için bir panzehir, bir tedavi istiyorum. Hemen şimdi."

"Anlamalısınız, ben insanlara zarar vermem," diyor. "Ben her şeyden önce bir şifacıyım, hasar onarıcısıyım. Bu yüzden Rahzien'in savaş sırasında yeteneklerimi Elekstan'a karşı kullanmasına izin vermedim."

"Yani hayvanları ya da ejderhaları öldürebilirsin ama insanları öldüremezsin." "Aynen öyle."

"Peki ya benim hayatımı Rahzien'inkine bağlamak? Kaçmamı , o ölürse benim de ölmemi sağlamak?"

"Bu aynı zamanda daha büyük bir iyilik içindi. Elekstan ona ne kadar çabuk boyun eğerse, sadakatlerini sağlamak için kadar az insan öldürmesi gerekecek." Sesi ısınıyor, neredeyse şefkate dönüşüyor. "Ayrıca, sen onun için iyisin. Belki de sen

Henüz farkında değil ama senden hoşlanıyor. Seni önemsiyor. Sizin etkinizle daha iyi bir adam olabilir."

"Onu daha iyi bir adam yapmak benim sorumluluğum değil. Bu onun sorumluluğu." Mektup açacağıının ucunu biraz daha derine batırıyorum, ta ki tenine bir damla kırmızı kan damlayana kadar. "Rahzien mükemmel, yüce, her şeyi hak eden biri olduğunu düşünüyor. Ama o pis bir katil, bir psikopat. Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter.

İçime koyduğun zehri. Ya da ne zaman geçeceğini söyle."

"Olmaz," diyor. "Malzemeler perdura köküyle bağlanmış ve büyü taşlaşmış ağaçta oyulmuş. Kyreagan'ın zehri ise bambaşka bir hikâye. Zehri çabucak hazırlamam gerekti, o yüzden bir hafta içinde etkisi geçer. Ama o zamana kadar ölmüş olacak. Doğal doğum formuna geçme yeteneği olmadan, insan formunu sürdüren enerji dağılacak ve organları kapanacaktır. Temel olarak içten çözülmeye başlayacak.

-En azından ben bundan şüpheleniyorum. Bunun nasıl ortaya çıkacağını merak ediyorum."

"Sen hastasın." Saçlarını sıkıca kavradım.

Cathrain gülüyor, sesinde bir acı var. "Hiç de değil. İnsan formu ve potansiyeli hakkında sağlıklı bir merakım var. Düşünsenize, insan vücudunun iç işleyişini algılama gücüne sahipsiniz.

Tamamen kendi sihirli enerjinizle damarları dikebildiğinizi, kırık kemikleri örebildiğinizi ve açık yaraları kapatabildiğinizi hayal . Sonra tüm bunları düşünün

İnce, karmaşık büyülü zehirlerin uygulanmasının, vücudun belirli uyaranlara ve koşullara verdiği tepkileri değiştirmek için kullanılabileceği yollar. Onlarca yıldır şifacı ve zehirciyim, ancak yalnızca son birkaç yıldır kendime daha fazla deney yapma özgürlüğü verdim.

hediyeimin potansiyeli-ahh!" Onu çenesinin altından kestiğimde haykırıyor, mektup açacağına sığ, kindar bir darbesi.

"Kapa çeneni," diyorum ona. "Beni ve Kyreagan'ı iyileştirmekle ilgili olmadığı sürece tek kelime etme. Panzehirleri nerede saklıyorsun?"

"Ben asla panzehir yapmam." Sesi şimdi korkudan titriyor. "Buna inanmıyorum."

"Önce dikkatlice düşünmeden ve kendi niyetimi doğrulamadan asla zehir kullanmam," diyor. "da asla pişman ve asla geri almam gerekmediği anlamına geliyor."

"Beni düzeltmeyeceğini mi söylüyorsun? Ya da Kyreagan'ı?" "Panzehirim yok."

"Biraz yapabilir misin?"

"Size söyledim, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Nasıl yapılacağını öğrenmek günler sürer... Sahip olmadığım malzemelere ihtiyacım olacak-özel malzemeler
."

Mektup açacağını yuvarlak omzuna, işlemeli şalın tam ortasına saplıyorum. Sonra silahı etinden çekip çıkarıyorum ve acıdan inlerken tekrar boğazına dayıyorum.

Yaptığım şey hakkında daha kötü hissetmeliyim. Ama katlandığım onca şeyden sonra bunun tadı kurtuluş gibi geliyor, damarlarımda keskin bir güç akışı oluyor.

"Malzemeler ya da başka bir şey için bu odadan çıkmama izin vermiyorum," diyorum. "Burada bir sürü büyü şey var. Elindekileri kullan ve Kyreagan'ın ya da benim zehrime - tercihen ikisini birden - etkisiz hale getirecek bir şey yap. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Güzel. Yanlış bir hareket yapma yoksa seni gerçekten öldürürüm. Çok uzun zamandır buradayım, eve gitmek istiyorum."

Bir an duraksadım, afalladım çünkü az önce *ev* dediğimde Ouroskelle'i kastetmiştim.

Cathrain'e "Önce Kyreagan'ı düzelt," dedim.

"Tabii ki. Şu raftan birkaç şeye ihtiyacım olacak." İşaret ediyor. İsteksizce geri çekilip sandalyeden kalkmasına izin veriyorum. O da öyle yaptı, Masaya doğru hamle yapıyorum ve daha önce fark ettiğim büyük bıçağı kapıyorum. Bir elimde bıçak, diğerinde mektup açacağı olması bana daha fazla güvenlik duygusu.

Onu gösterdiği kitaplığa kadar takip ediyorum ve o doğru başlığı bulmak için birkaç kitabın sırtını incelerken ben de ona göz kulak oluyorum.

"Ah, işte burada." Büyük, ağır görünümlü bir cilt çıkardı.

Sonra dönüp kitabı suratımın yan tarafına çarptı.

Sersemledim, dengemi kaybettim, sersemledim ve dilimi kan kaplarken gözlerimi kırıştırdım.

Cathrain kapıya doğru hamle yaptı. Çılgınca bir öfkeyle peşinden atlıyorum, kendimi ona fırlatıyorum, ikimiz de kapıya çarpıyoruz ve sonra bıçak, et ve kumaş karmaşası içinde yere kayıyoruz. Tırnakları yüzümü tırmalıyor, tehlikeli bir şekilde gözüme yaklaşıyor.

Düşünmeden, kendimi koruma dürtüsüyle bıçağı saplıyorum. Bıçak tatmin edici bir gümbürtüyle vücuduna batıyor ve içimde bir şey şaklıyor.

Bir sonraki saniye hıçkırıyorum, çığlık atıyorum, bıçaklıyorum, gözyaşlarım yanaklarımı kavuruyor, bıçak aşağı yukarı, tekrar tekrar uçarken nefesim ciğerlerimde düzensiz bir şekilde ilerliyor.

Nefret ettiğim her şey onda var. Canlılarla tek kullanımlık oyuncaklar gibi oynayan insanlardan nefret ediyorum. Uzaktan hayatları mahveden insanlardan. Kendilerini dokunulmaz sanan, amaçlarını diğerlerinden daha yüce gören insanlardan. Annem gibi, Rahzien gibi insanlar. Zalim, acımasız, sefil insanlar.

Her düşüncemi bir darbe ile noktalıyorum.

Ve çok geç olduğunda, ne yaptığının farkına varıyorum.

Leydi Cathrain'ın kan lekeli tümseğinden geriye doğru sıçradım. Bıçak titreyen elimden düştü. Mektup açacağıнын nerede olduğunu bilmiyorum.

Siktir... Onu öldürdüm.

Bizi iyileştiremeyeceğini ama ya yalan söylüyorsa? Ya yapabilseydi? Ve ben her şeyi mahvettim, şansımızı mahvettim, bunu berbat ettim...

Kyreagan şimdi ölecek. Benim yüzümden. Çünkü kendi öfke ve acımı kontrol edemedim.

Dizlerimi çeneme kadar çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum, korku dolu nefesler alırken hafifçe sallanıyorum.

Ben değersizim. Aptalım. Yalnızım. Hiçbir değerim yok ve kimse beni istemiyor.

Bir şey nefes alıyor... ağır, alçak, hırıltılı. Hıçkırıklarımı içime çekip dinliyorum, bütün sinirlerim dehşetle geriliyor.

İşte yine tıkırtılı, yorucu bir nefes alma. Kraliyet zehirleyicisinin yumrulu formundan.

Yavaşça, sarsakça, bir uzvu diğerinin ardından yükseliyor ve sonra omurgası vücudunun geri kalanını yukarı çekiyor ve dik duruyor.

Bıçağı kaptım, ayağa ve bıçağı ona doğru tutarak daha uzağa çekildim.

Boynunu kırıyor, kan tükürüyor, sonra şalının köşesiyle ıslak dudaklarını siliyor. "Başka bir küçük numaram daha - her şifacının sahip olmadığı bir numara. Kendimi iyileştirebiliyorum."

"Sanırım bir dahaki sefere seni daha iyi öldürmem gerekecek," diye nefes nefese kaldım. "En azından artık seni tehdit ettiğimde ciddi olduğumu biliyorsun. Kyreagan için bir tedavi yaparsan gitmene izin veririm. Aksi takdirde bu odadan canlı çıkamazsın."

Kesinlikle öfkeli görünüyor, ama gözlerinde korku da var ve beni güçlendiriyor. Kapının yanındaki zil ipine yan gözle bakıyor ama ben "Yapma! Kapıdan uzaklaş. Şimdi." Ve o da itaat ediyor.

Titrek bir nefes çekiyorum, çenemde ve elmacık kemiğimde kitapla bana vurduğu yerdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Sonra kapıya doğru adım atıyorum ve yerine kaydırduğım iki büyük cıvata bulmaktan memnun oluyorum. Tanrı'ya şükür

Yüce Büyücü mahremiyetini severdi.

Kapıyı sürgüledikten sonra tutsağıma döndüm. "Şimdi, Cathrain, tekrar bıçaklanmak istemiyorsan, işe koyulmanı öneririm."

Bıçağım teşvik edince, zehirleyici bütün gece çalışıyor. Kimse bizi rahatsız edemez. Rahzien muhtemelen onun zehirleyiciyle çalışmakla meşgul olduğunu düşünüyor.

Kyreagan'dan aldığı örnekler. Ki öyle... ama onun beklediği şekilde değil.

Bana Ky'nin tedavisinin en basit tedavi olacağını söyledi. Tek yapması gereken zehre kattığı engelleyici maddeyi etkisiz hale getirmekmiş; bunun da Thelise'in dönüştürme büyüsünde kullandığı tutulma mücevherinin zıttı olan, güneşle kutsanmış bir opalin toz haline getirilmiş özü olduğunu iddia ediyor.

"Tutulma mücevher talaşı ya da siyah elmas tozu, güneşle kutsanmış opali etkisiz hale getirmenin en kolay yolu olurdu," diyor tırnağıyla bükülmüş görünümlü kahverengi bir kökten parçalar koparıırken. "Ama bunlardan hiçbirine sahip olmadığım için, geçici bir çözüm denemem gerekecek. Dediğim gibi, bunu daha önce hiç yapmadım. Teorisini biliyorum ama genelde kitaba göre zehirleyen biri değilimdir. Süreçte sezgisel bir unsur var, tıpkı iyileştirmede olduğu gibi. Zehirlmek istediğim kişinin özüyle bağlantı kuruyorum ve onun varlığına ve fizikselliğine dair hislerime dayanarak hangi unsurların ve bileşenlerin en etkili olacağına karar veriyorum."

"Kyreagan için başka hangi malzemeleri seçtiniz?"

"Hepsini burada yazılı olarak görebilirsin." Başıyla tekrar kitabı işaret ediyor. "Kurdelenin olduğu sayfaya doğru çevirin - işte bu doğru. O benim en son yaptığım büyü. Tüm malzemeleri sayfanın en üstüne, büyüü de altına yazdım. Her büyü yazılmalı ve yüksek sesle okunmalıdır. Elle hazırlanır, gözle yorumlanır ve ağızla harekete geçirilir; bu üç kat niyet prensibidir. Kelimeler tamamlanmış zehrin üzerine söylenir ve sonra gerektiği gibi kullanılabilir."

Gösterdiği listeye bakıyorum, gözlerimi birkaç saniyede bir ona çeviriyorum. Tekrar hazırlıksız yakalanmayı reddediyorum.

"Şu anda yaptığım şey, güneşle kutsanmış opal olan inhibitörü, wretchroot, oniks granülleri ve kurutulmuş öküzgözü çiçeklerinden oluşan bir kombinasyonla etkisiz hale getirmeye çalışmak," diyor. "Esasen ona verdiğim zehri zehirliyorum. O kadar kolay değil. En azından bu sefer kanından daha büyük bir örnek aldım. Bu yardımcı olacaktır."

"Thelise onları büyülerken neden tüm ejderhalardan örnek almak zorunda kalmadı?" Ben soruyorum.

"Çünkü geniş kapsamlı bir dönüştürücü tılsım yaptı. Tüm ejderha ırkını büyüüne dahil etmek için sadece türün bir üyesini, hepsini değil. Bir bireyi hedef almak istiyorsanız, büyüünün ifadesi farklıdır, malzemeler farklıdır ve çok daha az enerji gerektirir. Ama yine de sıvılara, saça ya da hedefinizden bir et parçasına ihtiyacınız var. Şu kahverengi paketi uzat bana, üzerinde çiçek basılı olanı."

Bıçağı sağ elimde hazır tutarak paketi sol elimle ona uzatıyorum.

"Middenwold Adaları için yarattığım zehrin harika bir çalışma olduğunu söylemeliyim," diye devam ediyor paketin içindekileri incelerken. "Adalardan toprak ve her türden biraz saç kullandım."

Savaş sırasında bir ejderha tarafından dökülen pul. Kâğıt üzerine yazılmış, uzun ömürlü bir malzemeye bağlı değil, bu yüzden etkileri bir ay gibi bir sürede geçecektir."

"Ama benim için yaptığın zehir... kalıcı," diyorum.

"Dediğim gibi, büyüünüz ömür boyu dayanması için güzel bir taşlaşmış odun parçasına oyulmuş ve damarlarınızdaki zehir, vücudunuzun onu yok etmesini engellemek için perdura kökü içeriyor. Sana yaptığım şeyi yok etmek için son derece nadir ve güçlü bir karşı maddeye ihtiyacım var. Bu çalışmada, bu sarayda ya da bu şehirde yeterince güçlü bir şey yok."

Son derece nadir ve güçlü bir karşı madde. Büyüye karşı bağımsızlığı olan dişi bir ejderhanın kanı gibi. Bu da Aeris ve büyücü arkadaşının gerçekten son umudum olduğu anlamına geliyor.

"Ejderhan için yapıyorum çünkü pratik olarak işe yaramaz," diye hafifçe devam ediyor zehirleyici. "Yakalanmadan ona asla ulaşamazsın ve ulaşsan bile, ikiniz birbirinize bağlı olduğunuz sürece Rahzien'e dokunamaz. Eğer Kyreagan şehri canını kurtararak terk etmeyi başarır, Ouroselle'de onu bekleyen tek şey ölü klanının kemikleri."

"Bunu bilemezsin."

"Oh, ama ben biliyorum. Zehirlerim her zaman tam olarak amaçlandığı gibi çalışır." Sakin sakin gülümsüyor.

Yüzü beni o kadar çileden çıkarıyor ki, onu tekrar bıçaklamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "İnsanları öldürmeyeceğini söylemiştin ama ejderhalar artık insan,

" diye belirttim. "Eğer zehrin işe yaradıysa, kendi kuralını çiğnedin demektir. Ayrıca ejderhaları olmadan hayatta kalamayacak adadaki esir kadınların ölümüne de sebep oldun."

"Ejderhalar insan değil. Onlar anomali. İğrençler.

Melez yaratıklar..." Ama yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Kısmen insan," diye mırıldanıyor. "... hayır, bu bir fark yaratmaz. Etmemeli."

Kaşlarını çatarak, küçük bir cam şişedeki yağlı süspansiyona birkaç kök parçası ve siyah granül karıştırıyor, ardından kahverengi bir paketten bir tutam toz ekliyor ve sıvı maviye dönene kadar karıştırıyor. "Ejderhanın büyüünün olduğu sayfayı kitaptan yırt" diyor. "Neredeyse bitti."

İstedikini yapıyorum ve Kyreagan için büyüü bir kâsede yakıyor. Bir huni kullanarak, yok edilen büyüdeki külü cam şişeye boşaltıyor, tıpasını takıyor ve bana uzatıyor.

"İşte oldu. Bu, şekil değiştireninizin kendisini tekrar ejderhaya dönüştürmesine izin verecek. Gerçi bunun ona pek bir faydası olmayacak."

Hoş bir şekilde gülümsüyor, ancak gözlerinde bir şey var - iltihaplı bir endişe.

"Bunun alır almaz öldürmeyeceğini nereden bileceğim?" diye sordum.

"Bilemezsin, tatlım. Bana güvenmek zorundasın."

"Eğer bu başarısız olursa, seni öldürürüm," diyorum ona. "Sana ciddi bir söz veriyorum. Kyreagan'ın ölümünden herhangi bir şekilde sorumlu olursan, ya vücudundaki zehirden ya da bu karışımın, seni öldürürüm, kaç kişi olursa olsun

yıl beklemem gerekecek. Eğer o ölürse ve ben Rahzien'le kapana kısılsam, sen ve ben çok uzun bir süre Kral'ın yakın çevresinin bir parçası olacağız, bu da birbirimize yakın olacağımız anlamına geliyor ve seni sonsuza dek bitirmek için bir sürü şansım olacak. Bir dahaki sefere sana iyileşme şansı vermeyeceğim.

Kafanı kesip yakacağım, anlıyor musun?"

"Bu kadar genç birinde böyle bir şiddet!" Zehirci tombul elini onun göğsünün üzerine koydu. "Gerçi annen savaş çığırtkanı bir kaltak olduğu için buna şaşırmamak gerek."

"Öyleydi." Kısa, iğneleyici bir kahkaha atıyorum. "Ve o savaş kışkırtıcısı kaltağın kızı, bu şişenin söylediğini şeyi yapacağına dair söz vermeni bekliyor."

"Olacak, yemin ederim." Sakinliğinin cilasası çatlıyor ve altında kabaran bir şey görüyorum - kızgınlıktan öte bir şey. Sabırsızlık ya da telaş. Korku ama benden korkmuyor. Bu benim tehditlerimle ya da ona daha önce yaptığım şiddetli saldırıyla ilgili değil. Bu *başka* bir şeyin korkusu, o kadar büyük bir korku ki zar zor yerinde durabiliyor.

Zihinsel olarak konuşmamızın en son kısımlarını prova ediyorum. Ne zaman farklı bir şekilde tedirgin görünmeye başladı?

"*Ejderhalar da artık insan*" dedikten kısa bir süre sonraydı.

Sonra mırıldandı, "*Kısmen insan... .. hayır, bu bir fark yaratmaz.*

Etmemeli.

suçlu hissettiğini ya da kişisel ahlakını çiğnediğini düşündüğünü sanmıyorum. Önemli bir şeyin farkına varıyordu. Oyunu değiştiren bir şey.

"Senin için elimden geleni yaptım." Cathrain sandalyesinden kalktı, parmakları endişeyle eteklerini tutuyordu. "Şimdi sözünü tut ve gitmeme izin ver."

"İşe yaramamasından korkuyorsun," diyorum yavaşça.

"Sana söyledim, işe yarayacak." Biraz alay ederek kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Bu değil." Kyreagan'ın şifalı ilacının şişesini elbisemin cebine sokuyorum. "Sürülerin zehirlenmesinden bahsediyorum. Ejderhaların ölümünden. Zehri bir süre önce tasarladın ve teslim ettin, değil mi?

Zehir, savaşın sonunda, Vohrain'in zaferinden hemen sonra Middenwold'un sürülerine yedirildi, diye tahmin ediyorum. Bu da tasarladığınız zehrin ejderha fizyolojisine dayandığı anlamına geliyor - saf ejderha, karışımında başka hiçbir şey yok."

Cathrain dönüp zile doğru bir hamle yaptı. Ama onu yakalayıp yere sürüklüyorum, tırnakları kordona yakın duvara sürtünüyor.

"Zehir yarı insan olan yaratıklar için tasarlanmadı," diye soluk soluğa kaldım, onu sıkıştırmaya çalışıyordum. "Onların şekil değiştiren olduğunu bilmiyordun. Ve şimdi

İşe yaramamasından korkuyorsun. Rahzien'i ejderhaların beklediği kadar ölü olmayabileceği konusunda uyarmak için yanıp tutuşuyorsun."

"Bırak beni," diye bağıyor, yüzümü tırmalıyor. "beni, kaltak!"

O kendine has gücü olan tıknaz bir kadın ama ben kemiklerden, acıdan ve tutkudan oluşan çaresiz bir yaratığım. Onu sırt üstü yatırıyorum, dizlerim kollarını sıkıştırıyor, bıçağımın ucu boğazının etine saplanıyor.

Yutkunuyor, gözleri ölümcül bir dehşetle boş. "Sana panzehir yaptım. Beni bağışlayacağına söz vermiştin."

"Bunun için söz verdim. Ama Rahzien'i uyarmana izin veremem." Sesim sıkılmış dişlerimin arasında gıcırıyor. Sert bir ses, soğuk, acımasız bir ses.

Bana benzemiyor.

Annemin sesine benziyor.

Hayatım boyunca anneme sayısız kez ihtiyaç duydum. Onun yokluğunun boşluğu genellikle başkaları tarafından dolduruldu...

Bu kadının hizmet ettiği kötü hükümdar tarafından ezilmiş ve korkutulmuşlar. Onları korumak, onlara bir gelecek vermek için bıçakların ve ihanetin kraliçesi olmalıyım, hedefleri değiştiğinde verdiği sözü bir dal gibi kırabilecek biri olmalıyım. Annem gibi bir kraliçe olmalıyım. Sadece kısa bir süre için.

Böylece ruhumu, Rahzien'e ya da Kyreagan'a gösterdiğimden daha derin bir uçuruma açtım ve annemin içeri girmesine izin verdim.

Her şey bittiğinde, zehirlinin kafatası şöminedeki alevlerin arasında durmaktadır.

Bu süreçte iki kez kustum ve buna yanmış insan eti kokusu da eklenince çalışma odası şiddet ve sefalet kokuyor.

Derim soğuk ve panik bir terle kaplandı. Doğru olanı mı yaptım? şey? Onu daha uzun süre hayatta tutmalı mıydım? Ama bunu riske atamazdım; o ve ben bütün gece ortalıkta görünmedik ve çok geçmeden bizi fark edecekler. Eğer yaşamasına izin verseydim, Rahzien'i ejderhaların zehirden kurtulmuş olabileceği konusunda uyarırdı.

Elbette, Ouroskelle'e olan yolculuktan sağ çıkarsa, bu raporu yine de lanet olası haberci kuşundan alacaktır. Ama ejderhalar hayattaysa, Rahzien'in haberci kuşlarından birini tanıyacaklarını ve onu yok edeceklerini tahmin ediyorum. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar ve belki de bizi kurtarmaya gelecekler. Rahzien'in buna hazırlanmasına izin veremem. Tek şansımız ejderhalar onu gafil avladı.

Her iki durumda da Cathrain, Kral'ın elinde çok tehlikeli bir silahtı. Belki eskiden iyi niyetliydi ama sonra Rahzien'in kirli işlerini yapmaya ve bunu kendi kendine rasyonalize etmeye başladı. Çok daha kötü zulümler yapma yolunda .

Ve onu öldürdüm. İki kez.

Bileğimi nemli alnıma sürüyorum ve kuru bir hıçkırık çıkarıyorum. *Gitmem* gerekiyor. Her şey bitti ve söz veriyorum, *söz veriyorum* bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım.

Ayağa kalk Serylla, ayağa kalk. Buradan çık, cesetten, kafatasından ve kokudan uzak dur.

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve kapının sürgülerini açıyorum. Yanağımın altındaki serin ve hafif yapışkan cilalı tahtaya yaslanıyorum. Parmaklarımı elbisemin cebine sokuyorum ve küçük şişeye dokunuyorum. Kyreagan için panzehir.

Biri kapıyı çalıyor ve ben geri sığıyorum.

"Cathrain?" diye bir ses
yükseldi. Hay sikeyim. Bu
Rahzien.

Kaçacak yer yok, saklanırsam beni bulur. Cathrain'in ne görmesine izin veremem, onu öldürmeden önce için ne yaptığını tahmin etmesine izin veremem.

Kolumu masanın üzerinde gezdirerek her şeyi bir şekilde yere savuruyorum. Raflardan birkaçını da boşaltıyorum, içindekileri güzel bir çarpışmanın ardından yere düşürüyorum. Bu ahlaksız yıkımda bir rahatlama var, kalbimi kemiren kendini kınama için bir kanal.

Ben cam bir küreyi yere fırlatırken Rahzien içeri dalıyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor. "Örümcek, burada ne yapıyorsun? Bütün gece seni aradım..." Bakışları odanın köşesindeki başsız cesede düşüyor. Sonra da şöminedeki kafatasına.

Taş gibi soğukkanlılığının binlerce parçaya ayrılışını izliyorum. Plan yok, amaç yok, sadece ham panik, çıplak keder. Evet... *keder*. Onu önemsiyordu.

"Sen-" Alevler gözlerinde dans ediyor ve kemiğindeki kraliyet halkasında parlıyor. İki yumruğu da öyle sıkı kıvrılıyor ki eklemleri çatlıyor ve vücudu sanki saldırıp beni kan revan içinde bırakacakmış gibi .

Onu hiç böyle görmemiştim, bu kadar kontrolden çıkmış.

Sıkılı dışlerinin arasından bir kelime daha söylemeyi başarıyor. "Neden?"

"Beni iyileştirmeyi ya da Kyreagan'ı tedavi etmeyi reddetti." Yarı gerçek. Hak ettiğinden fazlası.

Rahzien'in bakışları beni mahvediyor, çünkü onun yüzünden sık sık hissettiğim keder ve öfkeyi yansıtıyor. Bu son derece acı verici bir intikam.

"Benim için öldürmeyeceğini söylemiştin," diye . "Ama benim için öldüreceksin. *onu*."

Kyreagan için. Evet, bunu onun için, klanı için, halkım için yaptım, sadece kendim için değil. Ve işte günahlarımın affı, suçluluk duygumun hafiflemesi burada yatıyor. Her ne yaptığım şeyden nefret etsem ve hayatımın geri kalanında iğrenç kâbuslar görsem de, bu doğru seçimdi.

"Benimle ne istersen yap" derken sesim son derece sakindi. Cathrain'i bir daha asla kimseyi bağlamak, kontrol etmek ya da incitmek için kullanamazsın."

Rahzien çenemi öyle hızlı kavırıyor ki nefesim kesiliyor. Kalın parmakları yanaklarıma saplanıyor.

"Siktir git Örümcek," diye tıslıyor. "O ortaya çıktığından beri farklısın. O olmasaydı, sen ve ben- biz-"

Elini itiyorum ve ona meydan okurcasına bakıyorum. "Beni önemsiyormuşsun gibi davranmayı bırak, sanki ben seni önemseyebilirmişim gibi. Sen ne yaparsan , Kyreagan daha iyi bir adam - *her zaman* daha iyi bir adam oldu, ejderha olduğu zamanlarda bile. O ve ben her zaman birbirimizin parçası olacağız, de öldürsen bile. Ve bundan nefret ediyorsun, değil mi? İkimize de dokunamamaktan nefret ediyorsun, gerçekten değil, önemli olan yerde değil."

"Kapa çenenin." Nefes nefese kalmış, öfkeden titriyor.

Pervasızca gülüyorum. "Sana gerçekten teşekkür etmeliyim. Fortunix beni almadan önce yolumdan ya da nasıl hissettiğimden emin değildim. Ama sen kime ihtiyacım olduğunu, kimi sevdiğimi anlamama yardım ettin ve sonra Kyreagan beni kurtarmaya geldiğinde, ben onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum. Bizi yakınlaştırdın."

"Dur."

"Onun için *ölürüm*." Ses tonum acımasız, ısırtıcı, gülümsememde jilet, gözlerimde yaş. "Ve onun için yaşarım da. Eğer ölürse, ben hala onunum. Karanlıkta ya da kalabalığın önünde bana ne söyletirsene söylet... bana ne yaptırırsan yaptır-"

Rahzien zorlukla nefes alarak, "Dur," dedi. "Konuşmayı kes, Tanrı aşkına, yoksa ben-"

Eliyle boğazımı şiddetle sıkıyor. Beni kitap raflarına doğru o kadar sert itiyor ki etrafımıza birkaç nesne yağıyor. O Benimle çarpışıyor, kaba kuvvet ve öfkeli sıcaklık. Ağzı benimkine çarpıyor, sert dudakları ve ben onu durduramadan içeri iten hırçın bir dil. Ağzına doğru bir protesto çığlığı atıyorum ama o beni daha sert öpüyor. Kalçaları benimkilere çarpıyor, ereksiyonu karnımın alt kısmına sürtünüyor.

Kıvranıp duruyorum ama o kocaman, sakallı bir savaşçı-kral ve hem bıçağım hem de mektup açacağım yerde, ulaşamayacağım bir yerde. Başparmağımı gözüne saplıyorum ama bileğimi yakalayıp öyle bir kuvvetle rafa çarpıyor ki tekrar çığlık atıyorum.

Çarpma ve ikinci çığlığım onu vahşi transından çıkardı. Geri çekiliyor, uzaklaşıyor. Beni raflara doğru büzüştürüyor.

"Muhafızlar!" diye kükrüyor, gözlerini benden hiç ayırmadan. İki asker aynı içeri daldı. "Onu buradan çıkarın, ben-" Dudağını ısırtıyor, bakışları ateş gibi sıcak. "Onu odasına götürün. Parma onu temizlesin ve yeni beyaz elbise-Parma bilecektir. Küçük Örümceğim de bir taca ihtiyacı var, onu da getireceğim. Bir saat içinde pazar meydanına gidiyoruz."

Her iki yanımda iki Vohraylı muhafızın beni saray koridorlarında itip kakmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştım. O korkunç odada, o *kokuyla*, sevgili zehirleyicisini öldürdüğümü öğrendikten saniyeler sonra ağzımı yutan sapkın Kral'la kalmaktan daha iyi.

Köşeyi dönüp bir sonraki koridora girdiğimizde bile, bir yerde bir hayvan gibi kükrediğini duyabiliyorum. Yaralı bir yaratık gibi böğürüyor, acısına karşı öfkeleniyor, kendi kontrolünü kaybettiği için öfkeyle uluyor.

Düşündüğümde daha derin hasar görmüş.

"Ondan daha fazlasına kızgın," diye mırıldanıyor refakatçilerimden biri diğerine. "Kotha'nın tek gözlü asinin hücrelerinden çıktığını söylediğini duydum. Korumasını ve birkaç kişiyi daha öldürmüştü. Kimse nereye gittiğini bilmiyor. Öylece ortadan kayboldu. Kaçtı."

"Kahretsin," diye yanıtlar diğer muhafız.

Bir kat merdiven iniyoruz, birkaç köşeyi daha dönüyoruz. Sanırım ayaklarımda birkaç küçük cam kırığı var; her adımda acı daha da derinleşiyor.

Benim süitime yaklaşırken, birisinin odada uzandığını fark ettim. Hizmetçilerin merdivenlerinden birinin girişinde. Dağınık siyah saçlarının üzerinde aşağıya çekilmiş bir şapka var. Yüzü külle kaplanmış ve asık suratlı bir ifade takınmış. Demir demire yaslanmış, sanki şömineye bakmaktan yeni gelmiş gibi.

Duruşunda tanıdık gelen bir şeyler ; şapkasını sol gözünün üzerine eğmesi, sağ bacağının ağırlığını azaltmak için sopaya yaslanması.

Bu Meridian. Peruk takıyor ama kesinlikle o.

Muhtemelen biz geçerken muhafızlara saldırmayı planlıyor. Ama benim için başka bir şey yapmasını istiyorum.

Neredeyse ona ulaştık. Sağ kolum bir muhafızın kavrayışına tamamen kilitlenmiş durumda ve diğer muhafız da sol omzumu tutuyor. Üst kolumu hareket ettirmeden sol elimi elbisemin cebine sokmayı başarıyorum. Meridian bir yankesici, bir düzenbaz. Hareketi fark edecektir.

Sol elimi doğru kaydırıyorum ve panzehir şişesini kıvrılmış parmaklarımla tutuyorum.

"Keşke Kyreagan'ı son bir kez görebilseydim," diyorum yüksek sesle, ağlamaklı bir şekilde. "Ona beni hatırlayacağı bir şey vermek isterdim."

Muhafızlardan biri "Sessiz olun," diye emrediyor. O ve arkadaşı sanki orada değilmiş gibi elinde hizmetçinin yanından geçip gidiyorlar. Aynı anda bir şey hissettim

bir nefes, hızlı ve zeki parmak uçlarımin bir fısıltısı ve elimdeki şişe yok oldu.

Meridian aldı. Ve eğer dinliyorsa, şişenin kimin için olduğunu biliyordur. İçeriğini açıklayacak ya da Kyreagan'ı sınının yarardan çok zarar getirebileceği konusunda uyaracak zaman yok. İşe yarayacağına inanmak zorundayım, Cathrain'in çarpık ahlakı onu pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye itti.

Süitime ulaştığımızda, muhafızlar yatak odasına kadar bana eşlik ediyor. Bu sefer Parma geldiğinde gitmiyorlar.

"Özür dilerim Majesteleri," diye haykırıyor gözyaşları içinde odama girdiğinde. "Kral bana Prens Gildas'a sizin adınıza bileziği vermemi söyledi. Garip olduğunu biliyordum ama ona karşı gelmekten korkuyordum. Vela zehirler ve insan gibi görünebilen bir ejderha hakkında bazı konuşmalara kulak misafiri olana kadar da neler olduğunu anlamamıştım."

"Daha fazla konuşmak yok," diye bağırıyor muhafızlardan biri. "Kral onun temizlenmesini ve yeni beyaz elbisesini giymesini istiyor. Hangisi olduğunu bildiğinizi söyledi."

Parma başını salladı ve aceleyle beni yıkamaya başladı. Banyo devam ederken, kanayan ayaklarımdaki cam parçalarını temizliyor. Muhafızlar ben yıkanırken kapıyı açık bırakmamız konusunda ısrar ediyor, bu yüzden hızlıca hallediyoruz ve sonrasında bana elbiseyi getiriyor. Balo gecesi giydiğime benziyor, tek farkı malzeme daha kalın ve yumuşak ve etek arkada o kadar uzun ki yürürken arkamda iz bırakıyor.

Rahzien yeni kıyafetleri ve beyaz peleriniyle odama girdiğinde Parma suyu temizliyordu.

Hemen kaskatı kesiliyorum, Parma da öyle.

"Bir odaya girdiğinizde kadınların yüzünü ekşitmesi sizi güçlü mu?" İğneleyici bir şekilde söyledim.

"Yapabiliyorken meydan okumanın tadını çıkar," diye yanıtlıyor. "Hepsine pişman olmak üzeresin. Cezalandırılmadan benden kaçabileceğini, zehirleyicimi öldürebileceğini ve benimle saygısızca konuşabileceğini mi sandın? Kyreagan'ın ve tüm halkının önünde kanlar içinde çılgılık atacaksın. Ve onun yüzünü parçalara ayırmamı izleyeceksin. Burnu olmadığında onu hâlâ öpmek isteyip istemediğini göreceğiz. Ya da dudakları."

Buz gibi korku omurgam boyunca kıvrılıyor.

Parma açıkça ağlıyor ve Rahzien ona bakıyor. "Daha fazlasını koy Konsolos'un yüzündeki kozmetikler. Ölü gibi görünüyor." Bana geri döndü. "Artık cesur sözler yok, değil mi Örümcük?"

"Ona ne yaparsan yap onu seveceğim," diye cevap veriyorum, ellerimin ne kadar şiddetli titrediğini gizlemek için sandalyemi kavıyorum. "Ama senden ona işkence etmemeni istiyorum. Lütfen. Nasıl olsa ölüyor... lütfen, öfkeni benden çıkar."

"Ne kadar asilsiniz." Soğukkanlılıkla konuşuyor, mükemmel sakinliği geri geldi. Ama ben çatlakları gördüm. Yüzündeki sertleşmiş kayanın altında bir volkan olduğunu biliyorum. "Niyetin ne kadar onurlu olursa olsun Örümcek, artık tüm pazarlıkları geride bıraktık. Tabii bana vücuduna tam erişim izni vermeyi ve eğlenmek istediğim her an senin coşkulu rızanı almayı kabul etmezsen."

"Bu yanlış bir rıza olurdu," diye cevap veriyorum. "Ve istediğin bu değil, değil mi?"

Ne sakalında bir seğirme ne de taş gibi soğuk yüz hatlarında bir titreme vardı. O arkasından siyah kadife bir çanta çıkarır ve Parma'ya uzatır. "Bu tacı onun başına tak."

"Saçları kuru değil, lordum-"

"Dediğimi yap."

Parma titreyerek tacı kadife çantadan çıkarıyor ve ben yüzümün herhangi bir duyguyu ele vermemesi için mücadele ediyorum.

On altıncı yaş günümde aldığım tac. Tam kaşın üzerine oturması, gümüş kıvrımlarla geriye doğru süpürülerek takan kişinin başının yanlarını sarması gerekiyordu. Tam oturması için yeterince esnek. Parma onu yerine yerleştiriyor ve şakaklarıma doğru sıkıca bastırıyor. Parmaklarını ıslak saçlarımin arasında gezdirerek saç tellerimi düzenliyor.

"Daha fazla kozmetik," diyor Rahzien. "Ve küpeler. Büyük olanlardan." Ona bir bakış atıyorum ama yüzü okunmuyor.

Sonunda Parma'nın çalışmasından memnun görünüyor ve elini bana uzatıyor. "Gel Örümcek. Müjdecilerim halkı bir araya çağırıyor. Onlarla Dış Pazar'da buluşacağız. Ve sonra senin ne kadar güzel çılgılık at."

KYREAGAN

Gittikçe zayıflıyorum. Bedenim doğum formuma geçmeyi arzuluyor ama de engelleniyorum. Arada sırada içimden ağırlı bir ürperti geçiyor, buna kanatlarımın olacağı yerdeki sırt kaslarımın acı verici kasılmaları eşlik ediyor.

Üç miğferli Vohrainian hücremdeki kapıya geldiğinde bir spazm daha geçiriyorum. İçlerinden biri kilidi açıyor, sonra içeri girip vücudumdaki ve bileklerimdeki zincirleri çözüyor. Kısa bir süre dövüşmeyi düşündüm ama gücümü toplayamadım.

Beni koridor boyunca sürüklüyorlar, yan kapıdan geçip küçük bir avluya giriyorum. Orada parmaklıklı pencereleri olan bir araba duruyor ve beni içeriye, saman kaplı zemine itiyorlar. Kendimi kısmen dik durmaya zorluyorum, sırtımı duvara yaslıyorum. Arabanın bir ucunda tahta bir bank var ama kendimi ona çekmeye zahmet etmiyorum.

Vohraynalılardan biri, "Onunla birlikte gideceğim ve bir şey denemediğinden emin olacağım," diyor.

"bakın," diye alay ediyor bir diğeri. "Kaçacak durumda değil."

"Yine de dikkatli olmakta fayda var," diye cevap verir birincisi. "O Kral'ın ödüllü esiri."

"Nasıl isterseniz."

İlk asker benimle birlikte arabaya tırmanıyor ve kapı kapanıyor.

Saniyeler içinde, kaldırım taşları üzerinde takırdıyoruz. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Dış Pazar." Askerin sesi değişti ve ben onun neşeli, alaycı tınısını tanıyorum. Umut ruhuma işliyor.

"Meridian," diye fısıldıyorum.

Miğferini çıkarır ve koyu kıvı saçlarını geriye savurur. Gözleri parlak mavi, muzaffer bir şekilde parlıyor. "Senin için bir şeyim var. Serylla'dan bir hediye." Mavi sıvı dolu cam bir şişeyi havaya kaldırıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Onu yakaladılar."

"Evet, ama önce bunu elde etti." "Neymiş o?"

"Tahmin gerekirse, şifacıyı -pardon, zehirciyi- bunu hazırlamaya zorladı. Bu, yer değiştirmenizi sağlayan bir panzehir olabilir ya da anında ölüme neden olabilir. Bu riski almak ya da almamak sizin seçiminiz."

"Kaybedecek neyim var ki?"

"Tam olarak benim düşüncelerim. Onu şimdi alıp bu arabadan kaçabilirsin ama sanırım beklemek en iyisi olacak. Sanırım Kral seni ve Serylla'yı pazarda bir araya getirip halkın önünde cezalandırmak istiyor. Bunu arabadan ayrılmadan hemen önce almalısın... ya da belki de Serylla'yı görene kadar beklemelisin. Şişeyi doğru tutarsan, kimse sende olduğunu görmez. Tıpkı sokak sihirbazlarının yaptığı gibi. İzle."

Bana elimdeki küçük şişeyi gizlemenin birkaç yolunu öğretiyor ve markete giderken bunları tekrar tekrar uyguluyorum.

Meridian, "Kollarını zincirlemeye hazırlanıyorsa, bunu çabucak içmen gerekecek," diyor. "Değişim gerçekleştiğinde, Serylla'yı korumana yardım edeceğim."

Başımı arabanın duvarına yaslayıp inliyorum. "Onu hâlâ Rahzien'den uzağa götüremiyorum. Ve Vohrainians'ın silahları hâlâ bir tehdit."

Meridian sırtıyor. "Ben olsam silahlar konusunda fazla endişelenmezdim. Bugün değil."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Halkın ne yaptı?"

Ama bir parmağını yaralı dudaklarına götürüyor, sonra kaskını yerine takıyor. Araba yavaşlıyor, tıkırdayarak duruyor. Pazar meydanına vardık.

Bana gösterdiği gibi şişeyi avuçladım. Sırtımdaki spazm geçiren kaslara, uzuvlarımla güçsüzlüğüne ve askerlerin acımasız davranışlarına rağmen

Beni arabadan sürüklüyorlar ama ben tutunmayı başarıyorum. Darağacı platformuna çıkan basamakları tırmanırken, Meridian sol tarafımda kalıyor.

Serylla zaten orada, beyazlar giymiş, alnında gümüş bir taç var. İki direğin arasında duruyor, kolları zincirlerle gergin bir şekilde V şeklinde yukarı doğru uzanıyor. Gözlerinde meydan okuma ve dehşet parlıyor ve hiç bu kadar görkemli görünmemişti.

Gri sabah, bulutlar öğleden sonra fırtına vaadiyle tepede yoğunlaşıyor. Meydanı dolduran kalabalık sessiz ve kasvetli, fatihlerinin güçleri tarafından hapsedilmiş, Rahzien'in planladığı her şeyin isteksiz tanıkları. Rüzgâr Serylla'nın elbisesinin solgun eteklerini savuruyor, saçlarını karıştırıyor, onunla benim aramda pervasız girdaplar oluşturuyor. Bana onun kokusunu getiriyor ve sadece onunkini değil.

Yüzümü rüzgara doğru kaldırıyorum, burnumdan nefes alıyorum, damıtmaya çalışıyorum ayrı ayrı kokular. Yemek tezgâhlarından gelen yağ, pazardan gelen otlar, meydandaki insanlardan gelen sıcak bedenlerin kokusu, bacalardan gelen duman, oluklardan gelen keskin sidik kokusu, topraktan ve yapraklardan gelen evlerin pencere kutuları... ve tüm bunların ötesinde, uzak ama açık, düzinelerce tanıdık koku, gökyüzü kadar vahşi, rüzgar kadar keskin.

Hayatım boyunca tanıdığım erkek ejderhaların değişik kokuları. Kardeşlerimin. Klanım. Buradalar, kalın bulutların üzerinde daireler çizerek bekliyorlar.

Ölmemişler. Kuş yalan söylüyordu. Ama Rahzien'in kuşları yalan söylemez, bu da birinin kuşa yanlış mesaj verdiği anlamına gelir. Savaş sırasında Vohrainian birliklerinin etrafında dolaşan, onlarla arkadaş olan, dikkatsiz ağızlardan sırlar öğrenen biri.

Küçümsediğim biri.

"Hinarax," diye fısıldıyorum.

Rahzien, Serylla' yanında duruyor, beyaz pelerini etrafında dalgalanıyor, başında altın bir halkası var. "Ejderhayı hapse atın," diye emrediyor.

Meridian benimle Rahzien'in arasına girip omzumu tutuyor. "Haydi, ejderha pisliği," diye hırlıyor. "Hareket zamanı."

İpucunu ve sağladığı siper anını değerlendiriyorum. Tökezler gibi yapıp tek dizimin üstüne düşüyorum, uzun saçlarım hareketlerimi korurken dişlerimle küçük tıpayı çekip çıkarıyorum ve şişenin içindekileri yutuyorum.

"onu," diye emrediyor Rahzien, başparmağı uzun bir bıçağın parlayan ağzını okşarken. "Hücrelere, hemen."

Başka bir kasılma başlıyor, sırtımdaki kasları bir araya getiriyor -ancak bu sefer tanıdık bir uğultu farkındalığı eşlik ediyor,

Her vardiyanın habercisi olan titreşim. Meridian'a "Geri çekil," diye mırıldandım.

Haydut geri , duraklayan her adım onu Serylla'ya daha da yaklaştırıyor. Rahzien bana bakmıyor olsaydı, Meridian'ın topallaması şüphelerini artırabilirdi, ama tamamen bana kaşlarını çatmakla meşgul, sanki sadece gözleriyle yüzümün derisini yüzebilirmiş gibi.

Ondan Serylla'ya bakarak gülümsüyorum.

Gözlerinde hınzırca bir zevk beliriyor ve bana o kadar güzel bir sırıtışla karşılık veriyor ki yüksek sesle gülüyorum, Rahzien'in gözlerinin açılmasına neden olan çılgın, vahşi bir ses. Bedenim genişledikçe, açıldıkça, atalarımın bana verdiği şekle büründükçe kahkahalarım güçlü bir kükremeye dönüşüyor.

Kanatlarım dışa doğru kırbaçlanarak birkaç Vohrainian askerini platformdan düşürüyor. Çığlık atan bir askeri çenelerimin arasına sıkıştırıp ileri geri salladıktan sonra meydanın diğer ucuna fırlatıyorum. Bedeni bir binaya ve buruşuk bir yığın halinde kayıyor.

Kalabalıktan çığlıklar yükseliyor ve tüm bunların üzerinde Rahzien'in "Vurun onu!" diye bağırıldığını duyuyorum. Vurun onu!"

Çatılarda ve meydanın her yerinde küçük patlamalar meydana geliyor - garip sesler, bir merminin ateşlenmesinin olağan keskin *patlaması* değil. Kanatlarıma iki mermi saplandı ama beklediğim kadar çok değildi.

Sonra bir Vohraylının çatıdan düştüğünü, vücudunun alevler içinde kaldığını görüyorum. Daha fazla asker ateş ettikçe, silahları ellerinde patlıyor, uzuvları parçalara ayırıyor, bedenleri ateşe veriyor. Ateş etmekte yavaş kalan askerler ne olduğunu silahlarını bırakana kadar birbiri ardına tutuşuyorlar.

Meridian, Serylla'nın zincirlerinden birinin kilidini açmış ve Serylla'nın eli serbest kalır kalmaz zinciri Rahzien'in bileğine geçirip kapatıyor.

Rahzien ona bıçakla saldırır ama Meridian çok hızlıdır. Geri kaçır ve Serylla'nın ikinci zincirini de çabucak halleder. "Ky'ye git!"

Meridian bağırıyor ve Serylla ön bacağımdan sırtıma sıçrayarak bana doğru koşuyor. Meridian Vohrainian zırhının parçalarını bir kenara atmaya başlıyor ve altına giydiği hafif tuniği ortaya çıkarıyor.

Tekrar kükrüyorum, savaş sırasında klanımı çağırmak için kullandığım çığlığı.

Bulutlardan fırtına gibi iniyorlar, kanatları açık ve çeneleri geniş.

Düzinelerce ejderha, bütün ve canlı. Benim ailem.

Sürünün başında parıldayan bronz pulları olan bir ejderha var. Kardeşimin onlara liderlik etmesini beklerdim ama Hinarax yine de hoş bir manzara.

"Rahzien'i ya da Elekstan halkını öldürmeyin!" Ejderhalara sesleniyorum. "Sadece Vohrain'in askerlerini!"

Hinarax yanımdaki platforma iniyor ve Meridian'ın üzerine tırmanabilmesi için boynunu indiriyor. Başını tekrar kaldırdığında, Meridian bir yumruk kaldırıyor ve kargaşayı delen bir sesle haykırıyor, "Böylece yükselebiliriz!"

Kalabalıktan düzinelerce ses "Hepimiz öyle olabiliriz!" diye cevap verir. Ve pelerinlerin altından çekilen ya da botlardan çıkarılan silahlar belirir.

Elekstan halkı bunun bir katliam değil, bir devrim olduğunu anladığında, ruh hali saf panikten yeni bir amaca doğru değişir. Fatihlere karşı bir isyan. Ve bu kez ejderhalar onların tarafında.

Benim rolüm korumacılık; hem Serylla'yı hem de Rahzien denen sefil adamı korumak. Onu koruyarak, Serylla'yı hayatta tutuyorum. Bu yüzden Hinarax ve Meridian'ın savaşı yönetmesine izin verirken, Serylla ve Kral'ı gelen saldırılardan korumak için kanatlarımı, kuyruğumu ve ateş patlamalarımı kullanıyorum.

Sabote edilen silahların hasar ve kalabalığın içindeki isyancıların ayaklanmasıyla pazar meydanı hızla Vohrainian askerlerinden temizlenir ve ejderhalar daha fazlasını yok etmek için şehre doğru ilerler. As Kapının üzerinden uçuyorlar, daha fazla silah sesi, daha fazla patlama duyuyorum. Vohraynalı askerlerin silahları ateşli şarapnel parçalarına dönüşürken daha fazla çığlık ve onların ölümünün araçları haline gelirler.

Odrash ve Kehanal Rahzien'zincirlerini çözmek için sahneye koşar. El ve ayak bileklerini kelepçelerler ve iyi bir önlem için boynuna demir bir tasma eklerler.

"Silahlar," diye soruyorum Kehanal'a. "Onların nesi var?"

"Adamlarımız yeni silahların üretim tesisine sızdı. mühimmat," diye açıklıyor. "Gözle görülmeyen damarları yeni mermi gruplarının çoğuna patlayıcılar yerleştirdi. Ve Meridian ona verdiği hazineyle tesisin müfettişine rüşvet verdi, böylece test raporlarını tahrif edecek ve sabotajımız doğru ana kadar fark edilmeyecekti. I Müfettişin şu anda buradan çok uzaklarda olduğunu, yeni servetinin tadını çıkarmak için Güney Krallıklarına gittiğini hayal edin."

"Kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz," diye Rahzien. "Bu krallığın her yerinde konuşlanmış askerlerim var. Küçük isyanınızın hiçbir şansı yok. başarılı."

"Ama sen elimizdesin," diye homurdanıyor Odrash. "Ve birkaç saat içinde ordunuzdaki yüksek rütbeli subayların ölmüş ya da esir alınmış olacak. olmadan Kralları ve liderleri, askerleriniz teslim olacak. Ve eğer teslim olmazlarsa, bizim *ejderhalarımız* var."

Rahzien'in yüzüne bakabilmek için başımı ve gözlerinde bir korku parıltısı bulmaktan memnun oluyorum. "Sen değil miydin Rahzien, yeni mühimmatın en kısa sürede tüm birliklere dağıtılması emrini veren?"

Mümkün mü? Her karakol bile, ihtimaller bizim lehimize değişti. Uzun bir mücadele olabilir ama sonuç kesin. Siz çoktan kaybettiniz."

"Ve yine de ben kazandım." Rahzien'in dişleri kıvılcakları arasında parlıyor, vahşi bir gülümseme. "Çünkü beni öldüremezsin."

Ağzımı yüzüne yaklaşıtıyorum ve iki sıra keskin dişimi gösteriyorum. "*Henüz* değil."

OceanofPDF.com

SERYLLA

Kyreagan'ın asi arkadaşlarından ikisi, Odrash ve Kehanal, Rahzien'i mahkûm arabasıyla saraya doğru götürürken, Kyreagan ve ben onların üzerinden süzülerek, sıra evlerin ve kiralık binaların tepelerinin hemen üzerinden uçuyoruz. Böylesine yüksek değerli bir mahkûm için tek eskortun biz olmamız hoşuma gitmiyor ama diğer ejderhalara ve savaşçılara başka yerlerde ihtiyaç var. Yerde bir sorun çıkarsa Kyreagan'ın yedek olarak görev yapması gerekecek.

Kanatlarında iki küçük kurşun deliği var ve yaralar uçmasını engellemese de, fazladan sürüklenmesini, rotasında kalmak ve hızını korumak için verdiği hafif mücadeleyi hissedebiliyorum.

Gözlerimi aşağıda, insanlar neler olduğunu fark edip ya evlerine ve dükkânlarına kapandıklarında ya da silahlarını kapıp savaşa katıldıklarında sokaklardaki kaosa dikiyorum. İsyancılar iki ya da üç Vohrainian askerinden oluşan grupları dar sokaklardan ejderhaların işlerini bitirebileceği daha geniş caddelere sürüyorlar.

Kyreagan'a "Miğferleri ve üniformaları onları kolay hedef haline getiriyor," diye yorum yapıyorum.

"Demek öyle," diye gürlüyor. "İyi misin?"

"Evet. Yine de yardım etmek için daha fazlasını yapmamız gerektiğini hissediyorum."

"Yeterince şey yaptın. Sırtımda güvende, mücadelenin olursan kendimi daha iyi hissedeceğim. Seni *onun* yanında tutmak zorunda olmam yeterince kötü."

Yanan bir vagondan ve kavga eden bir grup insandan kaçınmak için sola, ara sokağa mahkûm arabasına bakarak irkiliyorum. Araba ara sokakta ilerlerken, bir binadan beş kişilik bir Vohraynalı grubu çıkıyor.

İlk başta arabayı atlayacaklarmış gibi görünüyor ama bir şey onları durduruyor. Rahzien'in onları dışarıda duyduğuna ve dikkatlerini çekmek için bağırduğuna bahse girerim.

Vohraynalılar arabaya yaklaşır ve Odrash ile Kehanal'a saldırmaya başlar.

"Kyreagan!" Haykırıyorum.

"Onları görüyorum." Dalar, sonra hayal kırıklığı içinde homurdanarak tekrar yukarı çeker. "Sokak inmem için çok dar."

"Kahretsin." Yana doğru eğilip iki asinin muhafızlarla savaşını izliyorum.

"Yenildiler Ky. Ne yapacağız?"

Ancak Kyreagan cevap veremedi, siyah giyimli bir figür dışarı fırlar. gölgeler ve mücadelenin içine atlar. Grubun yukarısında olmamıza rağmen, yeni gelen Vohraylı asker kümesinin içinden geçerken bıçakların parıltısını görüyorum, kesiyor, dönüyor, sıcıyor. Askerler teker teker düşüyor, ne olduğunu anlayamadan kesilip biçiliyorlar.

"Kim o?" Ben haykırıyorum.

Kyreagan memnuniyet dolu bir gürlemeyle cevap veriyor. "Sanırım bu Aeris." "Odama gelip örnek alan kadın mı?"

"Aynen öyle."

"Demek geri döndü. Sence benim için bir tedavisi var mıdır?"

"Eğer yaparsa, özgür kaldığınız anda Rahzien'i yakmayı planlıyorum."

Sırtında huzursuzca kayıyorum. Rahzien'in ölmesini istiyorum, gerçekten. Bana korkunç davrandı ve Leydi Cathrain'in arkasındaki itici güç oydu. Eğer o ölümü hak ettiyse, o daha çok hak ediyor. Başka bir hayatı sona erdirmek içimde var mı emin değilim ama Kyreagan teklif ediyorsa, ben kimim ki onu reddedeyim?

Zevk mi?

"Çok sessizsin." Kyreagan'ın derin sesi düşüncelerime nüfuz ediyor.

"Onun ölmesini istemiyor musun, Serylla? Yoksa ona karşı yumuşadın mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Yumuşamadım. Ölümü hak ediyor elbette. Sadece çok fazla ölüm oldu ve..."

Boğazım aniden sıkışıyor ve konuşamıyorum. Büyücü'nün çalışma odasındaki halim gözümün önüne geliyor -Cathrain'in boğazını nasıl kestiğim, omurgasını nasıl parçaladığım, kafatasını nasıl parçaladığım...

"Ky, kusacağım."

Kenara savruluyor ve bir düz çatısına düşüyor. Sırtından kaydım ve eğildim, boğazımdan kuru bir öğürtü koptu.

Birkaç kez daha öğürmememe rağmen hiçbir şey çıkmadı ve birkaç dakika sonra Saniyeler içinde , başım döndü ve bayıldım. Nefesim daralıyor, panikliyorum ve kalbim hızla çarpıyor.

Büyük siyah ejderha arkamda beliriyor, sessiz ve sabit bir varlık. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Ona soruyorum. "Sebep olduğun ölümlerle mi?"

Bir an sessiz kalıyor, duruşundaki tek değişiklik kanatlarının hafifçe çökmesi. "Onu sen öldürdün, değil mi? Zehirleyici'yi?"

". Ya da zorunda olduğumu düşündüm. Ya da ben istedim. Ve meseleyi kendi içimde hallettiğimi sanıyordum ama..." Sesim kesiliyor.

"Sebepleriniz ne olursa olsun, oldu. Bunu değiştiremezsiniz. Savaş sırasında yakıp kül ettiğim herkesi de geri getiremem." "Öldürdüğüm tek kişi o değil," diye itiraf ediyorum. "Ouroskelle'de, diğer kadınlardan biri beni öldürmeye çalıştı. Onun yerine ben onu öldürdüm." "Biliyorum."

Kaşlarım kalkıyor. "*Biliyor* musun?"

"Cesedini diğer ejderhalardan biri buldu. Biz Mordvorren'i karşılamaya hazırlanırken bana onun öldürüldüğünü söyledi ve Onu bulduğu yerde. Seninle ilk kez öpüştüğümüz derenin ama o noktadan nehrin aşağısındaydık. Bizi nehrin aşağısına yönlendirmiştin. Yani evet, biliyordum."

"Bana bunu hiç sormadın. Mordvorren'i beklerken sorabilirdin. Umursamadın mı?"

"Pervasızca can alacak türden bir kadın olmadığını biliyordum. İyi bir nedenin olduğuna inanıyordum."

"Bana sormalıydın."

"Belki de. Ya da belki bana söylemeliydin. Senin hakkında daha az düşüneceğimden mi korktun? Yüzlerce kişiyi öldüren ben?"

"Biriyle yüz yüze geldiğinizde durum farklıdır. Kişisel olduğunda, kan ve et ve gözlerinin içine baktığında..." Sesim kesiliyor ve parmak uçlarımı alnıma bastırıyorum. "Bunu yapabileceğimi düşünmeni istemedim."

"Serylla." Sesi karanlık bir şefkatle çıkıyor ve ağzı hafifçe omzuma çarpıyor. "Bence hayatta kalmayı başarabilirsin. Değer verdiğin kişileri korumanın. Bence sen her türlü muhteşemliği yapabilecek kapasitedesin. korkunç şeyler. Her birimiz ısıtabilecek ya da yaralayabilecek bir ateş taşıyoruz. Şu andan itibaren birlikte seçeceğiz, sen ve ben. Bu ateşi kullanmanın doğru yolunun hangisi olduğuna biz karar vereceğiz."

şehirde savaş devam ediyor. Ejderhalar tepemizde dönüyor ya da binaların arasına dalıyor. Patlamalar havayı paramparça ediyor ve hemen ardından insanlar çığlık atıyor. Sokaklar kudretli ejderhaların boş vuruşlarıyla yankılanıyor.

kanatlarını ve şehirlerini geri alan isyancıların ve vatandaşların çığlıklarını duyacaksınız.

Kyreagan klanıyla birlikte günü kazanmaya yardım ediyor olmalıydı. Bunun yerine bir çatıya tünemiş, o zengin, kadifemsi sesiyle beni sözleriyle besliyor.

Ayağa kalkıyorum ve onun zarif ağzını iki elimin arasına alıyorum. "Seni seviyorum, biliyorsun."

Mürekkep rengi kirpiklerini sarı gözlerinin üzerine kırptırıyor. "Biliyorum. İstersen bu konuyu daha fazla konuşuruz ama şimdi Rahzien'i takip etmeliyiz. Aranızdaki mesafe çok hasta hissetmeye başlayabilirsiniz."

Saray avlusuna ulaştığımızda, saraydaki çoğu kişinin Vohraynalılar zaten bir bölgede toplanmış, ahır şefi, adamları ve ejderhalardan biri tarafından korunuyor. Vohraynalı askerlerin çoğu kollarını ya da ellerini kaybetmiş; çoğunun iyileşmeden günü atlatacağından şüpheliyim. Şanslı olanlar olayların gidişatından dolayı travma geçirmiş görünüyor ve grubun çevresinde dolaşan, aralıklı olarak hırlayan ve dumanlar çıkaran kızıl ejderhadan dehşete düşmüş durumdalar.

Saray kulelerinden birinin bir bölümü yanıyor ama ejderhalardan biri alevlerin üzerine pırıl pırıl su akıtıyor. Bu ejderha Rothkuri'den farklı renklere sahip ve buna seviniyorum çünkü bu Rothkuri'nin hâlâ Ouroskele'de olduğu ve yumurtalarımıza göz kulak olduğu anlamına geliyor. çıktılar mı? Yumurtadan çıkacaklar mı?

yavrular Rothkuri ve Everelle'in ebeveynleri olduğuna inanırlar mı? Döndüğümüzde beni ve Kyreagan'ı isteyecekler mi? Ya benim annemi hor gördüğüm gibi onlar da beni hor görürse? Ya istemeden de olsa dişleriyle, ateşleriyle ya da pençeleriyle beni yaralarlarsa? Ne de olsa ben onların zayıf, kırılğan insan anneleriyim...

"Majesteleri!" Bu Myron, saray mutfaklarının baş aşçısı. O ve diğer birkaç aşçı ve hizmetçi ellerinde kasap bıçakları, kızartma tavaları ve ocak demirleriyle avluyu geçiyorlar. "Majesteleri" dediklerinde benimle konuştuklarını anlamam bir anımı alıyor.

Kyreagan uzun boynunu tam boyuna kadar uzatır ve onlara bakar. Ona yaklaşma konusunda temkinli davranarak kısa kesiyorlar.

Sırtından inip Myron'a doğru koşuyorum. Onun kucağına sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve o da aynı kokuyor; yemek yağı, pişmiş ekmek ve adaçayı gibi. Yüzümü geniş omzuna gömüyorum ve ona tutunuyorum.

"Ay, işte, ağlama," diye fısıldıyor. "İyi iş çıkardınız. Keşke daha önce ayaklanacak cesaretimiz olsaydı. Seni bu acıdan kurtarabilirdik."

"Hayır, ," diyorum ona. "İyi ki yapmadın. Öldürülebilirdin."

Arkamda bir çığlık koptu ve döndüğümde hapishane arabasının içeri girdiğini gördüm. avluda. Aeris onun üzerinde duruyor, bacaklarını iki yana açmış, iki elinde bıçaklar.

Saraydan daha fazla hizmetkâr çıkar araba durduğunda etrafında toplanırlar. Odrash kapıyı çekip Rahzien'i dışarı çıkardığında, hizmetkâr kalabalığı birleşik bir öfke korosuna dönüşür.

"Onu hemen öldürün!" diye bağılıyor biri.

"Ona dokunmayın!" diye bağıırır Myron. "Onun hayatı Kraliçe'nin hayatına bağlı!"

Onun bağıırışıyla kalabalık biraz sakinleşir ve biri bağıırır: "Sarayı arayalım! Son Vohrainian'ı da bulun!" Ve hepsi içeri koşar.

Odrash ve Kehanal Rahzien'i kuşatıyor, başka birinin intikam alma ihtimaline karşı silahları hazır. Aeris bana doğru yaklaşıyor ve onun varlığında anında kendimi daha küçük hissediyorum. O kadar yetenekli bir savaşçı ki kendinden ve hareketlerinden o kadar emin ki.

"Serylla için tedaviyi aldın mı?" Kyreagan soruyor.

"Bir bakıma." Aeris bana sempati dolu bir bakış atıyor. "Büyücü dostum elinden geleni yaptı ama yaptığı iksirin seninle Rahzien arasındaki yaşam bağıını koparabileceğini sanmıyor. Böyle bir zehri tamamen yok etmek onun becerisini aşar. Bunun için Tanrı'nın büyüüne ihtiyaç duyacağını söyledi.

onu yaratan kişi. Orijinal yazılı büyüü alıp kendi elleriyle yok etmeleri gerekirdi-"

"Bu artık mümkün değil," diyorum sessizce.

"Anlıyorum." Aeris bir an bana bakıyor, sonra devam ediyor. "En azından, bu onun 'yakınlık bağı' dediği şeyi ortadan kaldıracak, yani Rahzien'den istediğin kadar uzağa seyahat edebilirsin."

Kyreagan vahşi bir hırıltı çıkarıyor. "Yani o piçi öldüremez miyim?"

"Serylla'nın hayatta kaldığından emin olmak istiyorsan hayır," diye cevaplıyor Aeris.

Avluda bir rüzgâr patlaması olur ve Hinarax sırtında Meridian'la birlikte aşığı iner. Asi, kanlı sol kolunu göğsüne yakın tutarak yavaşça aşığı iner.

"Serseri kurşun - patlayıcı olmayan türden," diye açıklıyor, destek için Hinarax'ın pullu omzuna . "Lanet olası kötü şans."

"Rahzien'in hizmetine aldığı şıfacılardan birini bulacağız," diyorum ona. "Seni hemen iyileştirirler."

"Teşekkür ederim." Meridian bana minnettar bir baş selamı veriyor. "İyi tanıştık, Aeris! Bize katılman ne güzel. Başarılı olduğunuzu varsayıyorum."

"Kısmen." Aeris çantasından bir şişe çıkarıp bana uzatıyor. "Rahzien'i terk edip istediği yere gitmekte özgür olacak, ama büyük olasılıkla Rahzien ölürse o da ölecek."

"Çok yazık oldu," diyor Meridian. "Prens'in Anal Majestelerini çıtır çıtır bir külçe haline getirmesini izlemeyi dört gözle bekliyordum. Değil mi Odrash? Eğlenceli olmaz mıydı?" Rahzien'e doğru tükürüyor.

Rahzien irkilmiyor. Tepki vermiyor. Yüzü tamamen boş, tamamen nötr. Yine içine kapanmış, tüm duygularını geri çekmiş ve kendi içine hapsetmiş. Acaba bunu ona kim öğretti? Bir ebeveyn, akıl hocası? Onu bu buz gibi hükümdarı, bu kavgacı savaşıyı, bu fetih için yanıp tutuşan şeytanı kim yaptı?

Eğer ben yaşamak istiyorsam, o da yaşamalı. Ve belki de, eğer yaşarsa, değişebilir. Belki farklı olmayı, daha iyi olmayı öğrenebilir.

Odrash ve Kehanal'a "Diz çöktürün" dedim.

Onay için Meridian'a bakarlar ve o başını sallayınca Rahzien'i dizlerinin üzerine .

Ona doğru yürüyorum ve sakallı çenesinden tutarak yüzünü yukarı kaldırmaya zorluyorum. "Bana bak."

Gözleri benimkilerle buluştu. Ölü gözler, taş gibi boş.

"Bir şeyi tekrarlamamı istiyorum," diyorum usulca. "Ve eğer yapmazsan, Odrash dilini kesecek. Ne de olsa yaşamak için diline ihtiyacın yok."

Bu emin olmadığım bir tehdit, ama bakışlarımı çelikleştiriyorum, çünkü buna inanmasına ihtiyacım var.

Dudakları geriliyor ama cevap vermiyor.

"Bu kelimeleri yüksek sesle söyle" diyorum, o da yavaş ve düzgün bir ses tonuyla tekrarlıyor.

"Ben doğru olanı yapan bir adamım. Doğru olanı yaptığımda, dünyadaki yerimi kazanırım. Başkalarına büyük zarar verdim ve kendime de büyük zarar verdim. Bugünden itibaren, değerli olacağım. Bilge olacağım. Benim bir değerim var ve ben kurtarılabilirim."

Rahzien sözleri söylerken avluda ölüm sessizliği hakim.

Ona tekrar söyletmem. Yaşadığı sürece her cümleyi hatırlayacağını biliyorum.

OceanofPDF.com

KYREAGAN

Serylla'yla hiç kadar gurur duymamıştım ve ona, mağlup krala bakıp ona merhamet dolu sözler söylediği andan daha az layık olduğumu hissetmemiştim.

Ondan nefret ediyorum. Ona değişme şansı vermektense kafasını tercih ederim. Ama bu seçenek elimden alındığına göre, onun varlığına katlanmak zorundayım.

"Onu bir yere hapsedmemiz gerekecek," diyorum.

Hinarax gururla boynunu dikleştirir. "Tam yerini biliyorum."

Başımı eğip onaylıyorum. "O zaman hemen gitmeliyiz. Onun Elekstan'dan gitmesini istiyorum. O gittikten sonra kuvvetlerinin geri kalanının teslim olma ihtimali daha yüksek olacaktır."

"Dur bakalım ejderha," diyor Serylla'nın sarıldığı iri yarı adam. "Prensesimiz - Kraliçemiz - çok kötü bir gün geçirdi ve siz onu başka bir yere götürmeden önce güzel, doyurucu bir yemek yemesi gerekecek."

"Tanrım evet," diye haykırır Serylla. "Lütfen bana bir şeyler pişir, Myron! Haftalardır yarı açım."

"Aşçı mısın?" Adama sordum.

Bana bakıyor, gergin bir şekilde yutkunuyor. Sanırım bir ejderhaya hiç bu kadar yakın olmamıştı. Ama "Evet, ben bir aşçıyım" diye cevap verirken sesi güçlüydü.

". Seni bizimle birlikte Ourosquelle'e getireceğim. Kraliçem ve oradaki kadınlar için yemek yapacaksın."

Adamın çenesi düşer ama Serylla aceleyle, "Şaka yapıyor Myron. Tabii ki şaka yapıyor, değil Kyreagan?"

Sigara içip isteksizce "Tabii ki" diyene kadar bana dikkatle bakıyor. Sadece bir şakaydı."

Serylla Aeris'in ona verdiği şeyi içindikileri yutarken gözlerini benden ayırmıyor. "İşe yarayıp yaramadığını nereden bileceğim?"

"Bunu test edebilirsin," diyor Rahzien aniden. "Kafamı kes, bak bakalım onunki de düşer. Bu senin tercih ettiğin infaz şekli, değil mi Örümcek? Annenin de aynı şekilde ölmesi ne kadar uygun."

"Seni yemliyor," diyor Meridian soğukkanlılıkla. "Onu görmezden gelin. Aslında Şakası olan var mı? Bende bir tane var ama o bir top tıkaç ve benim en sevdiğim, bu yüzden onun gibiler için harcamamayı tercih ederim."

Hizmetkârlardan birkaçı Rahzien'in ağzını tıkamak için bez şeritleri hazırlar; Serylla bu işlemi memnuniyetle izler, ardından hizmetkârlar onu aceleyle beslenmeye götürür. Meridian bir şifacı tarafından tedavi edilinceye kadar dinlenmesi için içeri götürülür. Odrash, Kehanal ve Aeris de kalan Vohrainian askerlerinin kökünü kazımak için tüm odaların son kez taranmasına yardımcı olmak üzere saraya girerler.

Bu arada Hinarax ve ben avlunun kenarına, tutsakların karşısına çekildik; orada duyulmadan konuşabilirdik.

"Klanı getirdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum sessizce. "Gelişiniz mükemmel bir zamanlamaydı."

"Bu bir kaza değildi," diye yanıtlıyor. "Dün gece bölgeye ulaştık ve önce isyancıların mağaralarına gittik, orada Norril'le konuştum. Vohraynalıların silahlarının çoğunu etkisiz hale getirmek için bir plan ve askerlere yeni mühimmata geçmeleri için zaman tanımak amacıyla saldırmadan önce ertesi sabahı beklememiz gerektiğini söyledi."

"Bizim yokluğumuzda klan nasıldı? Serylla ve ben şehrin üzerinde uçarken, kardeşlerimizin çoğunun uçuşta bocaladığını ve ateş akışlarının normalden daha zayıf olduğunu fark ettim."

"Bu yüzden daha erken dönemedim," diye cevaplıyor Hinarax. "Ourosquelle'e vardığımda klanı savaşın kalıcı etkilerinden muzdarip buldum."

Zehir. Sen ve ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra bir av partisi Middenwold Adalarına gitmişti ve herkes için bol miktarda av getirmişlerdi. Bütün ejderhalar eti tüketti. Hastalanmaya başladıklarında, Thelise Kanlarından biraz aldık ve sihirli bir şekilde zehirli olduğunu keşfettik, ejderha türü için ölümcül olacak şekilde tasarlanmış bir zehirle doluydu. Yarı insan olduğumuz için ölmedik."

"Bizi kurtardı," diye mırıldandım. "Eğer Thelise bizi böyle büyülemeseydi, tamamen yok olacaktık."

"İronik, değil mi?" Hinarax cevap verir. "İnsanın kadere için yeterli, yemin ederim. Ejderhaların çoğu insan formuna geçebildi ve semptomların en kötüsünden kaçınabildi, ancak ejderha formuna geri dönmek zorunda kaldıklarında çok hastalandılar. Ben geldiğimde birçoğu gıdasızlıktan zayıf düşmüştü. Kadınlar her ejderhaya bakmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama bazen bu onların gücünü aşıyordu. Bu yüzden herkese yetecek kadar yiyecek bulmak ve hastalığın son dönemini atlatmalarını sağlamak için zaman harcamak zorunda kaldım. Yeterince kişi seyahat edebilecek duruma gelir gelmez yardıma geldik."

"Ashvelon'dan ne haber?" diye sordum. "Onu diğerlerinin arasında görmedim. Geride mi kaldı?"

"O ve Thelise bizimle geldi, ama Thelise 'ayrı bir görevi' olduğunu söyledi, sahil boyunca bir şey. Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama en kısa zamanda bize katılacaklarına söz verdiler."

"Belki dönüş yolunda onlarla karşılaşırız. Serylla hazır olur olmaz Rahzien'i başka bir yere götürmek niyetindeyim. Aklınızda bir yer olduğunu söylemişsiniz?"

Hinarax kıkırdar. "Ashmount."

"Ashmount... tabii ki! Mükemmel bir yer."

"Biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Ve senin küçük numaran -Rahzien'in kuşuna o mesajı öğretip yanlış bilgiyle geri göndermen- çok zekiceydi. Bu onun gardını düşürdü."

"Bize sürpriz yapma avantajı sağladı." Hinarax kanatlarını açıyor. "Keşke gökyüzünden fırladığımızda yüzünü görebilseydim!"

"Ben gördüm. Sanki kendisi de kuyruk çıkarmış gibi şaşırmıştı."

"Muhteşem." Hinarax başını çevirip kaldırım taşlarının üzerinde zincirlerle diz çökmüş, ağzında tıkaç olan Rahzien'e bakıyor. "Tuhaf, değil mi, burayı fethetmesine yardım ettik ve sonra da burayı onun egemenliğinden kurtarmaya yardım ettik?"

"Tuhafın da ötesinde," diye itiraf ediyorum. "Ve hepsi aldığımız kadınlar yüzünden. Onları değiştireceğimizi sanıyordum ama onlar bizi değiştirdi, hem de bizim anlayamayacağımız kadar çok şekilde. Geleceğimizin tüm gidişatı ve onlarınki değiştirildi."

Hinarax boğazının derinliklerinde onayını mırıldanıyor.

"Ya sen?" Ona yan gözle bakıyorum. "Sen ve haydut mu?"

Başını sallıyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Hikayemiz ortaya çıkıyor."

"Yeterince adil." Tereddüt ediyorum, sonra huysuzca ekliyorum, "Onunla iyi geçinmeni dilerim. Bence birbirinize çok uygunsunuz."

"Belki de öyleyizdir." Her çok daha ciddi görünüyor. "Zaman söyle."

Kanatlarımı açıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben Rahzien'i yeni evine götürürken Ev, belki de söz verdiğimiz gibi Elekstan'ın fatihlerini kovmasına yardım ederken Meridian ile kalıp klanı denetleyebilirsin?"

Hinarax'ın gözleri daha da parlıyor. "Prensime böyle büyük bir görev için bana güveniyorsa."

"Tüm bunlar boyunca yanımda oldun. Sana her konuda güvenebilirim. Şey... belki *her şey* değil ama çoğu şey. Bazı şeyler... birkaç şey..."

Gülüyor. "Ben alırım."

Ona Varex'i sormak istiyorum. Kardeşimin yokluğu dikkat çekici ve beni endişelendiriyor. Ourosquelle'den ayrıldığımda kendinde değildi. Ama ondan bahsetmeye başladığımda kalbimde garip bir korku, gerçeği bilmeye karşı bir isteksizlik oluyor. Eğer Varex'in bir sorunu varsa, bunu duymaya katlanabileceğimden emin değilim.

Şimdi. Serylla ve ben Ourosquelle'e dönüp yumurtalarımızı görene kadar bekleyeceğim. Sonra kardeşimi arayıp iyi olduğundan emin olabilirim.

"Diğer Vohraynalılarla ne yapacağız?" Hinarax sorar. "Onları yakalımı?"

"Belki de." Avludaki titreyen, kanlar içindeki asker grubunu inceliyorum. "Ya da belki onları sınırın ötesine taşıyıp Vohrain'e bırakabiliriz. Elbette çok yüksekten değil."

"Alçaktan uçun ve onları bırakın." Hinarax başını sallıyor. "Anlaşıldı."

Mahkumları diri diri yakmayı önermediğime memnunum, çünkü bir saat sonra iki Elekstan şifacısı ortaya çıktı ve Prens esirleri iyileştirmek için. Prens'in merhametini sunma konusunda oldukça isteksiz davranıyorlar ve Prens'in ölümüyle kaybedilen el ve kolları yeniden canlandıramayacaklarını iddia ediyorlar.

patlayan silahlar. Ancak yaraları kapatıyor ve kalan uzuvları pürüzsüz bir deriyle mühürlüyorlar.

Kısa bir süre sonra Serylla aynı beyaz elbiseyi ve gümüş tacı giymiş, vücuduna iki çanta asmış bir şekilde saraydan çıkıyor. Bana doğru yürüyor ve omzuma vuruyor, bu da sırtıma tırmanmak istediğinin bir işareti. tek bir kelime geçmeden, tüm anlıyorum. Yorgun, duygusal olarak tükenmiş ve onu eve götürme vakti gelmiş.

Hinarax ve Meridian'a yarın ya da ertesi gün döneceğime dair güvence vererek kısa bir veda ediyorum. Sırtımda Serylla ve pençelerimde Rahzien ile saraydan uzaklaşıyorum. Başkentin üzerindeki fırtına bulutları gittikçe kararıyor ve ağırlaşıyor ve ben buradan gitmek istiyorum. Rüzgârlar yükselmeden ve yağmur yağmadan önce. İlk önceliğim Serylla, ikincisi ise ortak düşmanımız. Rahzien'i zarar veremeyeceği bir yere koymalıyım ve sonra hayat arkadaşımı dinlenebileceği ve çektiği çileden kurtulabileceği mağamıza götürmeliyim.

Ashvelon'un ve yılan gibi boynunu uzaktan fark ettiğimde kıyı şeridine yaklaşıyoruz. Yönümü ona doğru çeviriyorum ve birkaç saniye içinde sırtına yapışmış olan Thelise'i seçebiliyorum.

Yön değiştirip uçuyorlar. "İyi misin?" Thelise Serylla'ya sesleniyor. "Olacağım," diye cevap veriyor.

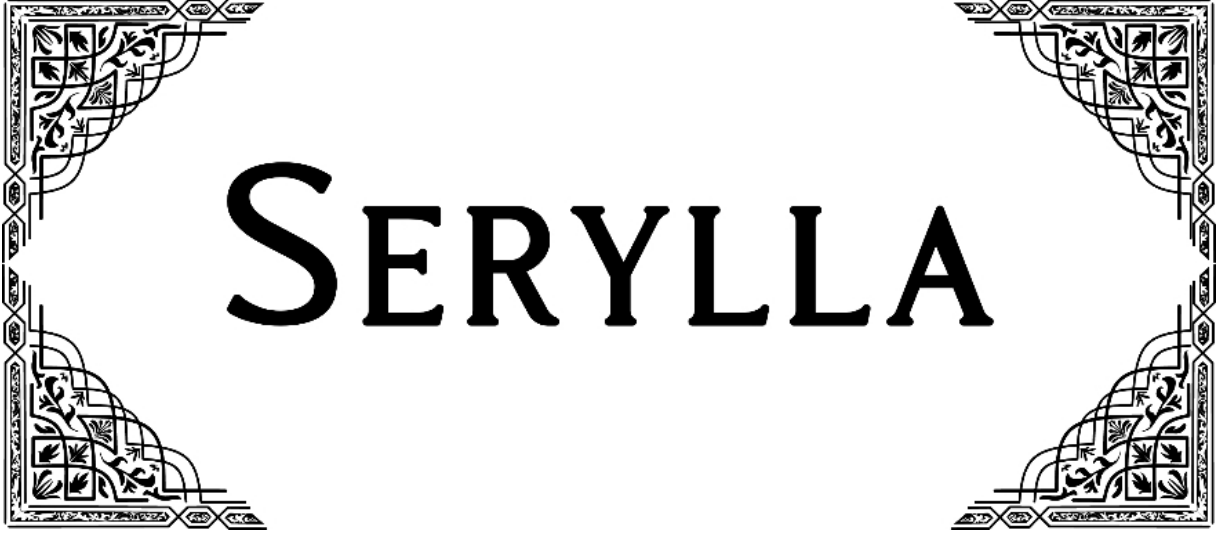
"Yakala!" Thelise küçük bir nesneyi havaya fırlatıyor. Serylla'nın vücudunun boynuma doğru , onu yakaladığını tahmin ediyorum.

"Bunun içinde ne var?" diye bağıyor Thelise'e.

"Bir içki iyi gelir diye düşündüm. *Onunla* nereye gidiyorsun?" Rahzien'i işaret ediyor. "Onu denize mi atacaksın?"

," diye yanıtıyor Serylla. "Benim hayatım onunkine bağlı."

"Siktir." Thelise bir elini ağzına götürür, sonra da "Biz de sizinle geleceğiz. Bunu duymam gerek."

Rahzien'in yeni hapishanesi, Ourosquelle'in doğusunda birkaç saatlik uçuş mesafesindeki eski volkanik adaya dönüştü; ejderhaların Ashmount. Kocaman çivili kayalardan oluşan bir çorak arazi, o kadar garip şekilli ki Bir zamanlar devasa, gizemli bir ejderhanın kaburgaları olduklarını hayal edin, şimdi sertleşmiş lav katmanlarıyla ağır bir şekilde örtülmüşler. Koyu renkli çiçekler oyuklarda kümelenmiş, her bir kül rengi çiçek soluk mavi ışık huzmeleri yayıyor.

Ejderhalarımız çorak arazinin üzerinde süzülürken Thelise bana "Kül gülleri," diye sesleniyor. "Onlar bu adanın altındaki yanardağın kendini tükettiğinin ve huzura kavuştuğunun işaretidir. Ondan korkmamıza gerek yok."

Adanın merkezinde, kayalık bir tepe üzerinde eski bir taş kale duruyor. Her iki ejderha da kırık dişler gibi çürüyen taşlarla çevrili geniş bir çıkıntı olan alt korkuluğa iner.

Thelise attan indikten sonra Ashvelon insan dönüşüyor. Çıplak olduğu için bakmak istemiyorum ama görünüşünü çok merak ettiğim için Thelise'in getirdiği kıyafetleri giyerken gizlice bakıyorum.

Ashvelon ince ve uzun boyludur; solgun, çocuksu bir güzelliğe sahip yüzü, açık mavi gözleri ve omuzlarına kadar inen dalgalı sarı saçları vardır. Yirmi yaşında rağmen-

Kyreagan'dan beş yaş büyük, insan formu da yaklaşık aynı yaşta görünüyor.

Kyreagan da onu izliyor, sarı gözleri kısılmış. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de ne düşündüğünü anlayamıyorum.

"Yer değiştirmelisin," diyorum ona, yanımda getirdiğim çantaları açarken. Saraya döndüğümde bir çantaya Kyreagan ve benim için biraz yiyecek ve birer kıyafet koydum. Diğer çantada ise daha fazla yiyecek ve birkaç

Rahzien'in hayatta kalması için gerekenler.

Kyreagan yer değiştirdiğinde Thelise gözlerini kaçırmıyor. Onun her santimetresini inceliyor, sonra da "Rica ederim" der gibi bana göz kırıyor.

Rahzien bir yaban kedisi kadar hızlı hareket ettiğinde Kyreagan pantolonunu daha yeni çekmişti. Kyreagan'a saldırdı, başı eğikti, Ky'nin karnına çarptı ve

onu deviriyor. Rahzien botunu ejderha prensinin suratına vurur ama Ky tam zamanında yuvarlanır. Ashvelon bir haykırıyla Kral'ın sırtına atlar, iki kolunu da boğazına doluyor ve sıkıyor. Rahzien geriye doğru duvara çarparak Ashvelon'un bedenini taşa çarpar.

Öfkeyle kaynayan Kyreagan kavgaya katılmaya hazır bir şekilde ayağa fırlıyor ve ben de ileri atılıyorum ama Thelise ikimizi de yeniyor. Biz daha gözümüzü kırpamadan Rahzien'in önündeydi, parmakları pençe gibi Rahzien'in kalbinin üzerindiydi, avucunun içinde menekşe rengi şimşekler dans ediyordu.

"Yeter," diyor.

Rahzien bir kahkaha attı. "Serylla'yı öldürmeden beni öldüremezsin."

"Oh, seni öldürmeme gerek yok. Bir canavarı nasıl yere sereceğimi biliyorum.

bir süre." Parmakları bükülür ve Rahzien'in yüzü kaskatı kesilir. Yana doğru devrilir, uzuvları yerine kilitlenir ve yankılanan bir gümbürtüyle yere düşer.

"İyi misin, " diye sorar Thelise

Ashvelon kendini duvardan sıyrır ve hırıltılı bir sesle "Daha iyisi olamazdı." der.

"Zavallı şey." Parmaklarıyla onun saçlarını karıştırıyor. "Sana daha sonra bir vereceğim. Çöplerden kurtulma zamanı, ejderhalar. Sanırım onu kulede istiyorsunuz?"

Belli ki Kyreagan ve Ashvelon bu *konu* üzerinde düşünmemişler. Ama birbirlerine şöyle bir baktıktan sonra, sanki başından beri planları buymuş gibi bilgece başlarını sallarlar.

"Aferin çocuklar." Parmaklarını merdivenlere doğru şıklattı. "Hadi bakalım."

Ky ve Ashvelon Rahzien'in cesedini bitmek bilmez uzunluktaki dairesel bir merdivenden yukarı sürüklerken, Thelise ve ben daha yavaş bir tempoda onu takip ediyoruz. Ben biraz

Zirveye tırmanırken dengesizdim, muhtemelen yorgunluktan... ya da belki de Thelise'in bana attığı şişeden çok fazla yudum almıştım.

Rahzien kule odasına götürölüp tahta bir karyolaya yatırıldığında bile gözleri açık ve kaskatı kesilmişti. Burası çıplak bir alan, taş zemini yırtık pırtık bir halıyla örtölmüş. Şömine ve karyoladan başka mobilya yok. Birkaç paslı silah duvara yaslanmış ama Ashvelon onları alıp pencereden dışarı fırlatıyor.

"Yarın ona ısınması ve ışık alması için bir boya taşı getireceğiz," diyor Kyreagan. "Prangalarının anahtarları bizde değil, bu yüzden en azından şimdilik zincirli kalması ."

"Yemek yemek için ağzına ve silmek için kışına ulaşabildiği sürece, bu Güzel." Thelise bir çift tahta kova alır ve onları uzatır. "Ne kadar mükemmel! Biri yağmur suyunu tutmak için, diğeri de bok için. Tüm lüksler göt herif hak ediyor."

Kıkırdamadan edemiyorum, bu da Thelise'in çok hoşuna gidiyor. Kovaları yere bırakıyor ve elimi tutuyor. "Pekâlâ dostum, bana Kral'la aranızdaki bu yaşam bağından bahset."

İlk başta beni Rahzien ile olan bağımndan tamamen kurtarabileceği konusunda Ama ona her şeyi açıkladıktan sonra özür dileyen bir yüz ifadesiyle başını sallıyor.

"Korkarım ben de bozamıyorum," diyor. "Yakınlık büyülerini bozmak kolaydır. Yaşam bağları o kadar değil. Bazı büyüler basitçe geri alınamaz ya da sadece belirli şekillerde çözülebilir. Maalesef bunu aşmanın bir yolu yok, bu yüzden onu burada tutmak zorundayız. İyi haber şu ki, onun durumu sizi başka bir şekilde etkilemeyecek. Kemiği kırılırsa, size bir şey olmaz. Eğer hastalanırsa, bunu hissetmeyeceksiniz."

"Yani onu rahat ettirmek zorunda değiliz," diyor Kyreagan karanlık bir sesle. "Sadece onu hayatta tutmak zorundayız."

"Evet... ama bu varoluştan sıkılıp kuleden atlayarak hem Serylla'yı hem de kendini öldürebilir," diye düşünüyor Thelise. Rahzien'in kafasından birkaç kızıl altın saç teli koparır, sonra yere çömelir ve çantasını açar. "Bunu önlemek için uygun bir büyü tasarlarken bana biraz zaman ve yer verin."

Kyreagan ve ben onu ve Ashvelon'u Rahzien'in yeni odasında alt kattaki eski püskü, küflü odalardan birine iniyoruz. Parapete açılan kemerde birlikte durup karanlık, kayalık manzaraya bakıyoruz.

"Volkanik bir adanın bu kadar soğuk olmasını beklemiyordum." Bir ürpertiye bastırıyorum.

"Yanardağ öldü," diyor Kyreagan. "Hiç sıcaklık kalmadı, yoksa Rahzien'i burada bırakma riskine girmezdik."

"Biliyorum." Rahzien'in bugün giymemi emrettiği beyaz elbiseyi hâlâ üzerimde taşıdığımın bilinciyle kollarımı ovuşturuyorum. "Saraya döndüğümde, toparlanmak için zaman ayırdım ama üstümü değiştirmedim. Ne kadar . Başka bir şey giymeye niyetlendim ama sonra Parma'yla konuşmaya başladım ve unuttum."

"Zihnin yorgun," diye teselli ediyor beni Kyreagan. Sonra, sanki kendini soruyu sormaya zorluyor ve umursuyormuş gibi yapıyor: "Nasılsın? Parma?"

"Rahzien'den kurtulduğuna göre artık iyi olacak." Eski hizmetçimle aramızda geçen garip konuşmayı hatırlayarak biraz kıpırdandım. "Ona yeni bir iş bulmayı ya da Ouroskele'e getirmeyi teklif ettim ama hiç yardım istemiyor gibi görünüyordu. Sanırım hizmetçilikle işi bitti - ve muhtemelen benimle de işi bitti, en azından bir süreliğine. Onu suçlamıyorum. Artık hayatının en kötü anılarının bir parçasıyım. Zamana ve boşluğa ihtiyacı var. Ona saraydan istediği her şeyi alıp gitmesini söyledim. Bir başlangıç yeni bir hayat. Umarım öyle olur."

Yine titriyorum. Kyreagan kolunu bana dolamaya başlıyor, sonra tereddüt ediyor. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni dışarıya, korkuluklara götürüyor, orada bana kıyafetlerini veriyor ve ejderha formuna geçiyor. Oradan havalanıyoruz ve Kyreagan konumumuzdan memnun görünene kadar çivili kayalardan oluşan ormanlar ve kara taştan ovalar.

"Burada, bu tepede dur" dedi bana.

O yamaçtan vadinin dibine, eski lav akıntısının abanoz kayalardan dalgalar halinde sertleştiği yere doğru ilerlerken ben olduğum yerde kalıyorum ve üşüyen kollarımı ovuşturuyorum.

Bulutlu gökyüzünün altında, siyah pulları ve sivri uçlarıyla Kyreagan manzaraya neredeyse mükemmel bir şekilde karışıyor. Sarı gözlerini bana kırptırarak

İzlediğimden emin olmak için. Sonra vadinin uzunluğuna bakıyor ve çenesinden bir ateş nehri dökülüyor. Isı o kadar yoğun ki, durduğum yerden dalgalarını hissedebiliyorum.

Kyreagan kükrüyor, ağzından alevler fışkırıyor ve ayaklarının altındaki kara kaya kehribar renginde parlamaya başlıyor. Büyüsünün başka patlamasıyla kayaların kendisi eriyor gibi görünüyor ve karanlık zeminden turuncu lavlar akıyor.

Yavaşça sızan lavın dokusu beni büyülüyor. Kabarıyor, zengin, kalın ve erimiş, ve parlak parlayan kenarları boyunca yoğun renkler barındırıyor, koyu mor veya mavi, sonra tekrar kireçli siyaha dönüşüyor.

Kyreagan insan formuna geçiyor ve orada duruyor, güzel, çıplak ve güçlü, siyah saçları arkasından akıyor ve boynuzları ateşli büyüsünün izleriyle parıldıyor. Hareketsiz, görkemli, yarattığı alevli yıkımı inceliyor.

Ondan bu kadar uzak kalmaya dayanamıyorum, her şeyden sonra olmaz. Ona dokunmalıyım ki gerçek olduğunu, tüm bunların gerçek olduğunu, istila edilmiş bir zindanda ateşler içinde halüsinasyon görmediğimi, Rahzien'in gelip bana zehirli bir su içirmesini beklediğimi bileyim....

Kafamın derinliklerine, tehlikeli ve korkutucu bir yere doğru gittiğimi hissedebiliyorum, bu yüzden bu düşünce akışını durduruyorum ve ejderha prensime ulaşana kadar herhangi bir ateşli noktadan veya lav damlalarından kaçınarak vadiye doğru dikkatlice ilerliyorum.

"Sana tepede kalmanı söylemiştim," diyor yarım bir gülümsemeye.

"Dinlemeyeceğimi biliyordun. En azından uzun süre. Ne zaman bana söyleneni yaptım ki?" Gülümsemeye zorlayarak giysilerini uzattım. Pantolonu çekip bağladı ama gömleği tam giyemeden onu durdurdum. Avucumu tenine bastırıyorum... sıcak, pürüzsüz, mükemmel tenine. Hâlâ birkaç yerinde çürük ve sıyrıklar var ve alt dudacağının sağ tarafında kurumuş bir kan izi var ama o bir bütün. Güvende.

Parmaklarım göğsünde geziniyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum. "Ve az önce bir kral gibi görünüyordun. Kemik-Kral değil belki ama yine de bir kral. Ve kralın taca ihtiyacı vardır."

Gümüş bandı saçımdan çıkarıyorum ve biraz baskı uygulayarak Kyreagan'a uyacak şekilde biraz daha geniş büküyorum. Gümüş kıvrımlar şakaklarının ötesinde geriye doğru yaylanacak şekilde alnının üzerine yerleştiriyorum.

"Sana yakışıyor," diyorum usulca. "Bana olduğundan daha çok yakışıyor. Ky, annemin yerini almak istemiyorum. Açıkçası Elekstan'ı yönetmekten daha az istediğim bir şey düşünemiyorum. İnsanlar Rahzien'den kurtuldu ve bundan sonrasını Meridian ve isyancılara bırakmaktan mutluluk duyuyorum. Bırakalım kendi seçtikleri bir hükümet kursunlar ya da hiç kurmasınlar."

"Yani bir kraliçe olmamayı mı tercih ediyorsun?" Yüzü ağırbaşlı, bakışları belirsiz. "Hayır. Ama bir kralın hayat arkadaşı olmak umurumda değil."

Solumu kaydırıyorum

elini ensesinde dolaştırdı, saçlarının ipeksi akışından zevk aldı

parmaklarımın altında. "O kral yarı insan, yarı ejderha olduğu ve bana tamamen, saplantılı, gülünç bir şekilde aşık olduğu sürece."

"Sanırım böyle birini tanıyorum," diye mırıldanıyor. Pençeleri kayboluyor ve ellerinden biri kolumda kayarken diğeri sıcak bir şekilde belime bastırıyor. "Ama benimle Ourosquelle'de yaşamak kolay olmayacak. Klanımız şekil değiştiren olma konusunda yeni ve yaşam tarzımızın da buna göre değişmesi gerekecek. Bir süre için işler zor ve kafa karıştırmacı olabilir. Kendimizi keşfetme ve bir sonraki nesli yetiştirme işi kolay olmayacak."

"Orada olup size yardım etmem için bir neden daha. Zor işlerden asla korkmadım."

"Seni ilk yakaladığımda, bana inanmamı istedin. Aksi takdirde." Kara gözleri parlıyor ve sesimi taklit etmeye çalışıyor. "'Ejderha, bana sabun, havlu ve bir fincan lanet çay getir!'"

Tiz ve sahte sesi çok fazla. O kadar çok gülüyorum ki onu bırakmak zorunda kalıyorum ve karnımı tutarak iki büküm oluyorum, kahkahadan hırıltılar çıkarıyorum. O da gülüyor, derin, zengin bir ses, o kadar bulaşıcı ki gözlerim yaşıyor ve yanlarım acıyor.

"Tanrım," diye soluyorum sonunda, tekrar dik dururken destek için kolunu kavıyorum. "Bu çok iyi hissettirdi."

"Çok iyi," diye tekrarlıyor Kyreagan. Kehribar kıvılcımlar karanlık gözlerinde sıcak bir şekilde parlıyor ve kalbim bakışlarındaki sıcaklık, derin şefkat ve arzu karşısında çırpınıyor.

Vadideki yangın söndü ve erimiş kayalar tekrar soğuyor, ancak turuncu bir parıltı hala kül güllerinden gelen mavi sisle karışıyor. Kyreagan araziye inanılmaz miktarda ateş püskürttü ve bunu pazar meydanındaki birkaç Vohrainian'ı da yaktıktan sonra yaptı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Bir keresinde bana çok fazla ateş kullanırsan yeniden şarj olmanın biraz zaman aldığını söylemiştin. Kendini boş mu hissediyorsun?"

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Tatmin ediciydi. Rahzien için biriktiriyordum, bu yüzden onu koyacak bir yere ihtiyacım vardı. Ve sen ve ben sevişmeye başladığımızdan beri, büyüm daha da güçlendi."

"O zaman doğru. Çiftleşme mevsiminde aktif olmak bir ejderhanın büyüsünü güçlendirir. Sezonu yalnız geçirdiği için Fortunix'in büyüsünün azaldığını mı düşünüyorsun?"

"Büyük ihtimalle." Kyreagan'ın ifadesi kararıyor. "Onun adını bir daha duymamayı tercih ederim, Serylla."

"Elbette. Yine de nereye gittiğini merak ediyorum."

"Eminim en kötü zamanlarda yine ortaya çıkacaktır," diye homurdanıyor Kyreagan. "Belki bir gün onu yakalar ve tüm bu olanlardaki payının bedelini ödetirim."

"Ama şimdi değil. Yakın zamanda değil." Açık gömleğinin üzerinden göğsünü okşuyorum. "Hadi kaleye geri dönelim. Belki Thelise her ne yapıyorsa bitirmiştir ve eve gidebiliriz. Yumurtaları göreceğim için gülünç derecede heyecanlanıyorum. Bu garip mi?"

"Hiç de değil." Alnımdan öpüyor. "Ben de heyecanlıyım. Henüz yumurtadan çıkmamışlarsa bile neredeyse yumurtadan çıkmaya hazır ."

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum! Gerçi bu daha az seks yapacağımız anlamına geliyor."

"Neden?" Kyreagan masumca soruyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Çünkü çocuklarımızın önünde seks yapamayız."

"Çiftleşme sıcağı sırasında, çeyrek yüzyıllık ejderhalar genellikle Ebeveynler diğer ejderhalarla çiftleşiyor," diye karşı çıkıyor. "En azından bana söylenen bu. Ebeveynler de çocuklarının çiftleştiğini görüyor. Bu neşeli bir şey deneyim."

"Eww, hayır. Hayır, hayır, *hayır*." Burnumu kırıştırıyorum. "Bir kere, çeyrek asırlık ejderhalar o noktada yetişkin olurlar, yavru değil. Ve o zaman bile, bence bu iğrenç. Artık ejderha olduğun kadar insansın da Ky. İnan bana, küçüklerin önünde seks yapmak herkes için son derece rahatsız edici olur. Bir düşünsene."

İlk başta benimle tartışacağını düşünüyorum ama yavaş yavaş yüzünde bir farkındalık belirliyor ve gözleri açılıyor.

"Haklısın," diyor kısık sesle. "Bu yanlış olur."

"Evet. Sevişmek istediğimizde biraz mahremiyet bulmamız gerekecek. Belki yakınlarda bir mağara falan..."

"Bir fikrim var," diye araya giriyor, gözleri parlıyor.

"yapmadan önce bana sorsan?" Ona şakacı bir şekilde bakıyorum. "Sadece güvende olmak için."

"Tabii ki. Bunu evde konuşuruz."

Kıyafetlerini *tekrar* beni kaleye geri uçurmasını bekliyorum ama elini uzatıyor. "Benimle yürür müsün?"

Elimi onunkinin içine sokuyorum, avuç avuca. Vadiden yukarı, dağın zirvesine doğru ilerlerken aramızda yavaş bir sıcaklık titreşiyor. kale duruyor.

Kyreagan'ın başparmağı elimin arkasında daireler çizerek hafifçe ovuyor. Bu şefkatli, küçük okşayışın neden tenimi o noktada aşırı hassaslaştırdığını ve vücudumdaki her siniri harekete geçirdiğini bilmiyorum ama o güçlü erkek başparmağının yavaşça okşamasından başka bir şey düşünemiyorum.

Sonra elini hafifçe büküyor ve başparmağının ucunu avucumun sıcak merkezinde gezdiriyor.

Bir heyecan kolumdan vücuduma, oradan da klitorisime doğru akıyor.

Kafamı kaldırdığımda, boğucu bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Bunu bana Meridian öğretti," diyor. "O buna baştan çıkarma hareketi derdi." "Hatırlat da ona teşekkür edeyim. Baştan çıkarmak için fazla bir şey gerekmiyor.

beni." Uzandım ve yüzünü kendime doğru çektim.

Öpüşmemiz erimiş lav gibi, ikimizi de sarıyor. Vücutlarımızın birleştiği her noktada parlıyorum, akkor haline geliyorum ve bacaklarımın arasında yumuşuyorum.

Kyreagan elbisemin askılarını omuzlarımdan kaydırıyor, sonra çıplak göğsümü avucunun içine alana kadar yakamı aşağı itiyor.

"Açıktayız," diye törpülüyorum ağzının sıcak ipeğine karşı. "Benim için fark etmez," diye cevap veriyor, elini sıkıca sararak kafatasımın arkasını okşuyor ve dilimi kabul etmek için ağzını sonuna kadar açıyor.

Onu derinden, cömertçe öpüyorum, güçlü parmakları ıslak külotumun üzerinden amımı kavrayana kadar elbisemi kalçalarım boyunca yukarı doğru sıyırdığının farkında bile değilim.

"Bu hassas küçük amcığı seviyorum," diye mırıldanıyor, nemli kumaşın üzerinden am dudaklarımın şeklini izliyor.

Zihnim bulanık, umutsuz ve mutluluk dolu bir hal alırken, ustalıkla kumaşı kenara çekip iki parmağını içime sokuyor. Nerede olduğumuzu unutuyorum... Onun elini sürmek dışında her şeyi unutuyorum. Boynuna sarılıyorum, o benimle oynarken iki kolumla ona sıkıca sarılıyorum. Büyük fırtına Mordvorren'i atlatırken bol bol pratik yapmıştı ve bunu unutmamıştı. Öğrendiği beceriler -elinin topuğunu klitorisime sürmesi ya da parmakları içeri gömülürken başparmağıyla küçük çıkıntıyı okşaması.

Omzuna yaslanıp inerken, "Benim için gel," diye yumuşakça ısrar ediyor. Dudakları elmacık kemiğimi sıyrıyor. "Elime gel, sevgilim, kraliçem, hayat arkadaşım. Parmaklarımın her yerine boşal."

Ve yapıyorum. Çılgınca küçük mutluluk çılgınlıklarıyla çaresizce boşalıyorum ve o Beni sertçe kavırıyor, amım onun eline karşı kasılırken zevkle mırıldanıyor.

Kyreagan beni kendine yaklaştırıyor, ıslak parmakları omzumda kayganlaşıyor. Aleti pantolonunun altında kalın ve sert, nefesim normale dizlerimin üzerine çöküyorum, ancak diz çökmenin özellikle pütürlü lav kayası üzerinde acı verici olduğunu fark ediyorum.

"Ah," diye bağırıyorum. "Bana gömleğini ver. Pantolonunu da. Onlara zaten ihtiyacın yok - bundan sonra beni kaleye geri uçuracaksın."

"Belki de kıyafetlerle hiç uğraşmamalıyım," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Senin için her zaman çıplak olmalıyım. Yer değiştirmek için de daha kolay."

"Yalnız olduğumuzda, evet. Her zaman çıplak olun. Ama insanlar diğer çiftlerin ya da yavrularının önünde çıplak dolaş," diyorum ona kararlılıkla. Bana uzattığı giysileri kabul ediyorum ve dizlerime bir yastık oluşturacak şekilde katlıyorum. "Sanırım bu işe yarayacak. Hâlâ çürüklerim olabilir ama iyi türden olacaklar."

Onu ağzıma aldığımda ürpertici bir nefes çekiyor. Onu boğazımın derinliklerine kadar sokuyorum, teninin sıcak ve tuzlu tadının tadını çıkarıyorum. Tadı yumuşak güneş ışığı gibi, zengin ve pürüzsüz. Yavaşça taşaklarını avuçluyorum ve başımı iki elinin arasına alarak inliyor. Pençeleri ortaya çıktı ve kafa derime hafifçe sürtünüyorlar.

Uzun sürmez, tatlı ejderha. Tüm bunlar için hâlâ çok yeni, dilimin en sıradan kıvrımından, en hafif emme hissinden çok derinden etkileniyor. Ondan duyduğum tüm seslerden daha hafif, daha genç, daha kırık bir çığlıkla boşalıyor. Sikinin her şeyi boğazımdan aşağı pompalamasına izin veriyorum. Taşaklarının seğirmesini ve avuçlarımda sıkılaşmasını hissetmeyi seviyorum.

Öğürme refleksimi tetiklememek için dikkatli bir şekilde, onu ağzımdan ve boğazımdan yavaşça çıkarıyorum. Dilimde onun tuzlu, yapışkan krem si tadını alabiliyorum.

Başımı kaldırdığımda başı geriye atılmış, güçlü kahverengi boğazı açıkta, göğsü kabarıyor. Ellerini başımdan çekip ayağa kalktığımda biraz sendeliyor, zevkten yerinde duramıyor, kasları orgazmdan dolayı hâlâ gergin. şimdiye kadar tanık olduğum en dramatik ve muhteşem sahnelerden biriydi; kararmış manzaranın ortasında çırılçıplak ve kızarmış bir halde duruyordu, arkasında büyük taş kaburgalar kıvrılıyordu ve dağılan ateşinin turuncu sisi kül güllerinden gelen mavi ışıkla karışıyordu. Keşke saray ressamı da benim gördüklerimi görebilse ve sonsuza dek resmedebilse. Ejderha prens, güçlü ve çaresiz, kendinden geçtikten sonraki an.

Ama bu an başka hiç kimse için asla anılmayacak. Sadece bana ait. Yaşatmak için benim.

Tekrar bocalıyor ve onu sabitlediğimde gözlerini açıp kendini küçümseyen bir kıkırdamayla sırtıyor.

"Hadi ejderha," diyorum yüzünü okşayarak. "Vites değiştir ve beni geri götür. Ve bir dahaki sefere özel bir an yaşadığımızda, ejderha dilini tekrar istiyorum."

Gözleri parlıyor. "Tabii ki. Nasıl istersen."

Kaleye ulaştığımızda, Ashvelon ve Thelise bizi bulmaya gelmeden önce Kyreagan'giyinmek için ancak zamanı oluyor.

Thelise yorgun bir gülümsemeye, "Bitti," diyor. "Rahzien'i geçirimsiz yaptım. Kendisine zarar veremez ya da zarar göremez. Ash büyüü taşa kazıdı, böylece tüm hayatın boyunca sürecek, Serylla. Onun yüzünden ölümden korkmak zorunda kalmayacaksın."

"Bekle." Kolunu tuttum. "Minnettar olmadığımından değil ama... bunu doğru mu anlıyorum? En büyük düşmanımızı öldürülemez mi yaptın?"

"Seni korumak için," diyor kibirle. "Bir değil." "Siktir, Thelise."

"Tek yol buydu!"

"miydi?" Çekiniyorum. "Ya Fortunix gelip onu kurtarırsa, krallığına geri götürürse?"

"Fortunix bunu neden yapsın ki? O piçle olan ilişkilerinin sona ermesinden mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Bilmiyorum," diye düşünüyorum. "Kyreagan, sen ne düşünüyorsun?" "Hoşuma gitmedi," diyor Kyreagan.

Thelise gözlerini devirir. "Tabii ki bilmiyorsun, seni koca karamsar huysuz. Ama inan bana, bu en iyi seçimdi. Seni daha önce hiç yanlış yönlendirdim mi? Buna cevap verme - başka bir şekilde ifade edeyim - planlarım her zaman en iyisi için çalışmaz mı?"

"Şimdilik," diyorum ve Kyreagan "Bunu göreceğiz," diye mırıldanıyor.

Thelise dönüp insan formundaki Ashvelona bakıyor ve elini dalgalı sarı saçlarında gezdiriyor. "Ash, planlarım her zaman işe yarar. harika."

Boğazını temizliyor. "Bu bir soru mu, sevgilim?" "Bu lanet bir ifade."

"Bu durumda, kesinlikle. Sen her zaman haklısın."

"Dediğim gibi." Burnunu yukarı kaldırıyor. "Şimdi eve gidelim. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Sen ve Serylla sırtıma bineceksiniz," diyor Kyreagan. "Ashvelon, ben senin yerine birini gönderene kadar burada kalmalısın. Şu itibaren, klandaki her ejderha sırayla birkaç günlüğüne bu adayı koruyacak. Bir rotasyon ayarlayacağız. Böylece Rahzien adadan ayrılmak için bir yol bulamaz ve biri onu almaya gelirse haberimiz olur. Ayrıca sağlığına dikkat edebilir, ona erzak sağlayabiliriz."

"Elbette Prensım," diyor Ashvelon.

Thelise mutsuz görünüyor ama Kyreagan'ın düzenlemesine itiraz etmiyor. Ashvelon'u öpüyor ve kulağına onu kıpkırmızı yapan bir şeyler fısıldıyor. Çantamı aldıktan sonra beni Kyreagan'ın yanına kadar takip ediyor ve teker teker binerek dikenlerinin arasına oturacak yerler buluyoruz.

Ekstra ağırlıkla Ouroskelle'e uçuş Kyreagan için bir mücadele. Hava akımları pek elverişli değil ve kanatlarındaki deliklerden birinde rüzgârın ısıklık çaldığını duyabiliyorum. Ama bir şekilde başarıyor ve sonunda Thelise'i Ashvelon'un mağarasına bırakıyoruz. Hava o kadar karanlık ve soğuk ki Kyreagan'dan onun için bir boya taşı yakmasını istiyorum, o da bunu yapıyor.

"İyi olacak mısın?" Ona soruyorum.

"Tabii ki! Zaten büyü yüzünden bitkin düştüm. Uykuya dalmam uzun sürmez. Siz ikinize iyi geceler."

Bizi neşeli bir gülümsemeye uğurluyor ama havalandığımızda arkama baktığımda onu büyük mağarada tek başına, boyalı taşın turuncu ışıltısına karşı siluet halinde, omuzları çökmüş ve başı öne eğik görüyorum.

Kyreagan'a "Yarın Ashvelon'un yerini alması için birini göndermelisin," diyorum. "Çok uzun süre yalnız kalmamalı."

"Hayatının çoğunu yalnız yaşamadı mı?" diye soruyor.

"Bu yüzden ona ihtiyacı var."

O da onaylarcasına gürlüyor. "Sabah birini göndereceğim."

Gece boyunca süzülüyoruz, dağların arasında sessiz bir gölge gibi, ve sonra Kyreagan bizi daha yükseğe, daha yükseğe, mağarasının çıkıntısına ulaşana kadar kaldırmak için son bir çabayla kocaman kanatlarını çırpıyor.

Mağaranın girişinde kıvrılmış bir ejderha görünce kalbim duracak oluyor ama sonra ejderha ince boynunu kaldırıyor ve Rothkuri'nin sivri kulaklarını ve çenesini tanıyorum.

Başını eğerek irkildi. "Prensım! Geri döndünüz! Kurtarma başarılı oldu mu? Diğerleri nerede?"

"Kalan Vohraynalı askerlerden kurtuluyorlar. Onları sınırdan geçirip kendi topraklarına atıyorlar," diyor Kyreagan kuru bir sesle. "Serylla ve benim gereken başka çöpler vardı. Ama şimdi döndük ve çok yorgunuz. Çok tatsız bir deneyimdi."

"Klan bu konuda her şeyi duymak isteyecektir," diyor Rothkuri.

"Yarın." Kyreagan'ın sesi gergin ve yorgun. "Yine de uyumadan önce Varex ile konuşmalıyım. Mağarasında mı?"

Rothkuri bakışlarını kaçırır. "Emin değilim. Yarın seni görmekten memnun olacağına eminim. Everelle'i uyandırayım ve mağaramıza dönelim."

Tombul eşinin yan yattığı, bir kolunun başının altında olduğu devasa yuvaya doğru sinsice ilerliyor. Büyük, yumuşak karnına yaslanmış iki soluk yumurta var. Yumurtalarımız çok uzaktaki çimenlere yuvalanmış.

Rothkuri, Everelle'nin pembe yanağını yalayarak onu uyandırıyor ve Everelle ona öyle bir sevinçle gülümsüyor ki, için mutluluktan çılgılık atmak istiyorum. Yumurtalarını, vücudunun ön tarafına taktığı içi ot dolu bir sapan torbasına sokuyor, sonra da Rothkuri'nin boynuna biniyor.

"Bu çanta çok zekice bir fikir," diyorum ona. "İstersen sana da bir tane yaparım."

"Bunu çok isterim. Yumurtalarımıza göz kulak olduğunuz için teşekkür ederiz." "Size borçluyuz," diyor Kyreagan başını eğerek. "Borcumuz yok," diye yanıtlıyor Rothkuri. "Bunu yapmaktan memnuniyet duyduk."

Onlar gecenin içinde kaybolunca, Kyreagan ve ben yuvaya gidiyoruz. Yumurtaları kokluyor ve ben de avucumu her birinin üzerine koyuyorum.

Ve bir an için konuşmuyoruz. Sadece minnettarız.

Sonra Kyreagan yatıyor, vücuduyla yumurtaların etrafında dönüyor ve ben de karnına yaslanıyorum. Çantamdan biraz yiyecek atıştırıyorum ve su mataramdan bir yudum alıyorum ama çok uzun zamandır uyanıktım ve gözlerim kendi kendine kapanıyor. Ben de pes ediyorum ve uykuya dalıyorum.

KYREAGAN

Rüyamda gecenin köründe Ouroskelle'in üzerinde, yıldızların aydınlattığı uzayda uçtuğumu görüyorum. Kanatlarımda birbiri ardına delikler açılmaya başlıyor, ta ki sadece iskeletim ve kanatlarımdan parçalanmış kalıntılarıyla yükselene kadar. Sonra bedenim kuruyor ve ben sadece bir ruh oluyorum, yok olan bedenimin külleri etrafıma dökülürken buz gibi havada yukarı doğru sürünen hayalet bir yılan. Bir zamanlar bir savaşçıydım ve şimdi yalnızım, bittim, rüzgâr ve külden başka bir şey değilim.

Yıldızlar siyah gece boyunca yarışıyor, parlayan beyazdan uzun, eğri bir çizgi oluşturmak için bir araya geliyor. Gökyüzünün kendisinde bir dikiş, bir yara, göze batan bir kusur...

Parıltı yoğunlaşır ve ardından gökyüzü yankılanan *bir çatırtıyla* yarılr -
Çat. Çat.

Gözlerimi kırpttırıyorum, hâlâ rüyanın yapışkan karanlığında sıkışıp kalmışım. Güneş çoktan yükselmiş, sabah ışığı mağaranın içine akıyor.

Mağara, benim mağaram, *bizim mağaramız*... Evimizdeyiz. Artık o korkunç sarayda kapana kısılmadık. Rahzien'i yendik ve hapsedildi. Serylla özgür.
-Serylla-

Başımı kaldırıyorum, çılgınca etrafıma bakıyorum, onu arıyorum çünkü yanımda değil, o...

Karşımdaki yuvada diz çökmüş, aramızda duran iki yumurtaya bakıyor Gözlerini benimkilere diktiğinde kalbim neredeyse duracak. Bakışlarında çok fazla neşe parlıyor.

"Uyumana izin verdim," diyor usulca, "ama şimdi uyandığına sevindim. Bir süredir hareket ediyorlar ve bak!" Mavi mermer yumurtayı işaret ediyor.

Kabukta uzun bir çatlak var ve merkezdeki çatlaktan iki çatlak daha çıkıyor.

Bir sonraki nefesimi zar zor alabiliyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Ben bunun için yaratıldım. Uğruna çalıştığım şey. Serylla ile birlikte yaşadığımız çaresiz, ilkel çılgınlığın sonucu

Bu mağara. Bunu o mümkün kıldı - kendini bana veren güzel, değerli kadın.

Adından başka bir kelime konuşamıyorum. "Serylla..."

"Biliyorum." Gülümsüyor, mavi gözleri yaşlarla parlıyor.

Mavi yumurtadaki çatlaklar biraz yayıldı, sanki kuluçkadan çıkan yavru İçeride kabuğun sınırlarını dikkatle yokluyor, dışarı çıkma konusunda kararsız.

Sonra mor yumurta o kadar ani kırılır ki Serylla bir ciyaklamayla geriye sıçrar.

Kırık kabuk parçalarının ortasında tombul, lavanta rengi bir oturuyor. Kıvrılır, sonra açılır ve iki küçük boynuz seti, çıkıntılı bir omurga ve kalın, güdük bir kuyruk ortaya çıkar. Yumurtadan çıkan yavrunun küçük çene sivri uçları

ejderhaların sahip olduğu. Olgunluğa eriştiklerinde, erkekler daha keskin ve daha belirgin ekstra sivri uçlar geliştirir. Bu yavru, genç bir dişi olduğunu gösteren geniş, yumuşak bir buruna ve boynunun etrafındaki çıkıntılı kıvrıma sahip.

yumurtanın içindeyken seçti.

Kızım kocaman menekşe gözlerini açıyor ve doğrudan bana bakıyor. O çok küçük. Çok güzel. Mükemmel. "Siktir," diye nefes alıyorum.

"Bebeklerin önünde küfretme," diye haykırıyor Serylla soluksuz bir kahkahayla.

Minik ejderha, bana Vylar'ı o kadar çok hatırlatan hevesli bir hızla dönüyor ki neredeyse kalbim yerinden çıkacak. Serylla'nın kucağına atlıyor ve

Nemli küçük kanatları sarkmış ve bakışları hayranlıkla Serylla'nın yüzüne odaklanmış bir şekilde oraya sokuluyor.

Ve Serylla gözyaşlarına boğulur. Küçük ejderhayı kucağına alır, yavru yüzünü yalarken hıçkırır hıçkırır ağlar.

"Siktir," diyorum tekrar, çünkü ben de ağlıyorum, burnumun ucundan büyük buharlı gözyaşları yuvarlanıyor. "Özür dilerim, *siktir* demeyi keseceğim..."

Serylla gözyaşlarının arasından gülüyor, hâlâ kızımızı kucaklıyor. "O çok değerli, Kyreagan! Ama kanatları... iyi mi?"

"Yakında kuruyup genişleyecekler," diye onu temin ediyorum ve yumurtadan çıkan yavruyu selamlamak için burnumu indiriyorum.

"Ejderhalar için bebeklere isim vermek nasıl işliyor?" Serylla titrek bir sesle soruyor. "Onlara şimdi isim verebilir miyiz? Yoksa bir tür ritüel mi var? _"

Ben cevap veremeden mavi yumurtanın tepesinden büyük bir kabuk parçası fırlıyor. Kabuk parçası yavaşça yükseliyor, minik boynuzların üzerine tünüyor, ta ki bir çift

mavi gözleri yumurtanın sivri kenarından bakıyor. İkinci yavru içine geri batmadan önce hepimizi dikkatle inceliyor. Kabuğun üst parçası yumurtanın üzerindeki yerine düzgünce oturdu ve her şey hareketsiz kaldı.

Önce yumurtaya, sonra Serylla'ya bakıyorum. Eliyle ağzını kapatıp kıkırdamasını bastırıyor. "Sanırım bir aile olarak yetersiz görüldük," diyor.

"Öyle görünüyor." Mavi yumurtaya bakıyorum ve üzerine hafifçe nefes alıyorum. Hareket etmiyor.

Minik kız ejderha Serylla'nın kucağından atlıyor ve mavi yumurtaya doğru ilerliyor. Ona cıvıldıyor.

Hiçbir şey.

O da küçük boynuzlarıyla sertçe vuruyor.

Yumurta yuvarlanıyor ve ikinci yavrumuz dışarı çıkıyor. Bunun belirgin kaş çıkıntıları ve daha keskin bir burnu var, bu da cinsiyetinin erkek olduğunu gösteriyor.

Yumurtadan atıldığı için öfkeyle bağırıyor ve içeri girmek için çabalıyor. Kız kardeşi onu azarlayan cıvıltılarla çevreliyor ve büyük yumurta kabuğu parçasını deliğin üzerine geri çekip kendini içeri kapatmaya çalıştığında, onu minik çeneleriyle yakalayıp parçalara ayırıyor.

"Aman Tanrım." Serylla bana bakıyor, bakışlarında endişe ve eğlence var. "Şimdiden kavga mı etmeye başladılar?"

"." Burnumu kızımıza indiriyorum ve onu kardeşinden uzaklaştırıyorum. Benekli lavanta derisinden bir yumak halinde yuvarlanıyor.

"Henüz terazi yok," diyor Serylla.

"Yakında onlar da büyüyecek." Ön patime atlayan ve şu anda güdük dişleriyle pençelerimden birini kemiren kız yavruya bakıyorum. "Bak bakalım onu dışarı çıkarabilecek misin, Serylla. Kanatlarının havaya ihtiyacı var."

Serylla mavi yumurtanın yanına yaklaşır ve alçak, yumuşak bir tonda konuşmaya başlar. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyorduk, ufaklık.

Yapmayacak mısın

dışarı çıkıp o güzel kanatlarını girmek ister misin? Söz veriyorum güvende olacaksın. Baban ve ben sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Gözlerimle tekrar buluşuyor, bakışları sıcak ve güven verici. "Bu işte birlikteyiz, o ve ben. Seninle birlikte olmak için çok şey yaşadık ve seni hayal kırıklığına uğratmayacağız, yemin ederim."

Uzun süre konuşmaya devam ediyor, ancak oğlumuz öğleden sonra yumurtasında kalıyor. Büyük bir korkuyla küçük ailemi kısa bir süreliğine yalnız bırakıyorum, böylece klanı kontrol edebiliyorum. Hızlı bir uçuş, bir saatten az ve tüm bu süre boyunca panik içinde işkence çekiyorum. Geri döndüğümde, kalbim

Kızımız Serylla'yı ve mavi yumurtayı hâlâ yuvada görmek tarifsiz bir rahatlama. Onları uzun süre yalnız bırakabilmem için yıllar geçmesi gerekebilir. benden çalınacakları korkusu olmadan.

"Hâlâ dışarı çıkmıyor," diyor Serylla. "Bu normal mi?"

"Hiç sanmıyorum." Yuvaya doğru ilerliyorum ve yumurtayı biraz dürtüyorum. "Elbette artık hiçbir şey 'normal' değil," diye düşünüyor. "Biz kesinlikle

normal bir ejderha ailesi

değiliz." "Hayır, değiliz."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor kararsızca. "Sahip olman gereken büyük, güzel ejderha hayat arkadaşı olmamam mı?"

Cevap vermeden önce insan formuma geçiyorum. Yuvaya tırmanmadan ve Serylla'nın pembe ağzını öpmek için sürünmeden önce etrafıma sarmak için bir battaniye kapıyorum.

"Sen benim sahip olmam gereken güzel hayat arkadaşısın," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Ellerini boynumun arkasında kenetliyor ve daha derin bir öpücük için beni kendine çekiyor. Ve ayrıldığımızda, işte oradaydı. Oğlumuz, ön ayaklarını birleştirmiş, arka ayakları üzerinde oturmuş, ciddiyle bizi inceliyor.

"Oh," diye fısıldıyor Serylla, sanki onu ürkütmekten korkuyormuş gibi.

"Dışarı çıktı!"

Yavrunun kaşları kasılıyor ve temkinli bir şekilde burun deliklerini açarak biraz daha yaklaşıyor. Kız kardeşi coşkulu bir selamlayla ona doğru atılmaya başlıyor ama onu iki elimle yakalayıp geri çekiyorum. Şaşırtıcı derecede güçlü küçük bir yaratık ve sırtındaki dikenler göğsüme acı verici bir şekilde batıyor, ama şanslıyım ki ne dikenler ne de o pençeleri henüz çok keskin.

"İnsanların yanında nasıl davranmamız gerektiği konusunda ders almamız gerekecek," diyorum.

Sesimin derin tınısıyla çırpınmayı bırakıyor ve hareketsiz kalıyor. Hafifçe mırıldanmaya başlıyorum ve kollarımda rahatlıyor.

Sesimin kızımız üzerindeki etkisini görmesi için bakışlarımı Serylla'ya kaldırıyorum ama o tamamen büyülenmiş durumda çünkü küçük mavi ejderha kucağına emekliyor. Bu konuda kararsız ama bir süre sonra yere uzanıyor ve gözlerini kapatıyor. Önce uykuya daldığını düşünüyorum ama sonra bir gözünü açıp bana bakıyor ve tekrar kapatıyor.

Kıkırdıyorum ve kız ejderha sevinçle cıvıldıyor.

"Onları beslemek hakkında," diyor Serylla burnunu kırıştırarak. "Bana ejderhaların yavruları için yiyecekleri çiğnediğini ve sonra-"

"O kısmı ben hallederim,"

teminat verdim. "Teşekkür ederim."

"İsim verme konusuna gelince... Bir noktada klana resmi bir sunum yapılacak ve üç aylık olduklarında kaplıcalara bir ziyaret olacak... ama ne zaman isterseniz, ne isterseniz isim verebiliriz." Benim Sesi biraz titriyor, duygusallıktan kırılgan. "Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum, Serylla."

"Ky." Başını sallıyor. "Tüm bunlar, seninle, onlarla, hayal ettiğimin de ötesinde bir macera. Annem tarafından görücü usulü bir evliliğe satılmış, uzak bir yerde kapana kısılmış, pazarlık edilmiş olabilirdim.

Beni umursamayan insanlarla bir saray. Bunun yerine yepyeni bir ailem var - ejderhalar, kızlar - ve bu iki sevimli, ezilebilir bebeğim ve *sen varsın*. Ve sen, sadece *sen*, başka hiçbir şey olmadan yeterli olurdun."

Yan yana gelene kadar ona yaklaşıyorum, çünkü onu hissetmeye ihtiyacım var. Kolunun pürüzsüz teninin benimkine değmesine, saçlarının omzuma değmesine ihtiyacım var. Yüzünü yukarı çevirdiğinde onu alnından şefkatle öpüyorum.

Orada oturuyoruz, o ve ben, kollarımız ve kalplerimiz birlikte yarattığımız hayatla dolu. Yeni nesil. Ejderhaların

bu dünyada var olmaya devam edecek.

"Yakında uyuyacaklar," diyorum Serylla'ya. "Yavrular ilk birkaç ay zamanlarının çoğunu uyuyarak ya da yemek yiyerek geçirirler."

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyor. "Hâlâ çok yorgunum."

"Ben de öyle."

Sempatik bir mırıltıyla saçlarımı okşuyor. "İsim düşünemeyecek kadar yorgun musun?"

"Hiç de değil. Aklında ne var?"

"Buna Violet adını verebileceğimizi düşündüm," diyor. "Rengi ona çok yakışıyor ve kulağa biraz Vylar gibi geliyor."

Boğazımı temizliyorum, gözyaşlarımın yükselmemesini istiyorum. "Evet."

"Güzel. Ona da Callim adını vermek istiyorum. Kaçmama yardım etmeye çalışan ve hayatını kaybeden seyisten sonra. İkisinin de kulağa ejderha gibi gelmediğini biliyorum, eğer isterseniz değiştirebiliriz."

"Bunlar iyi isimler. Bunlar onların isimleri."

"Güzel." Kollarımdaki lavanta rengi yavruya bakıyor. "Sanırım uyuyor."

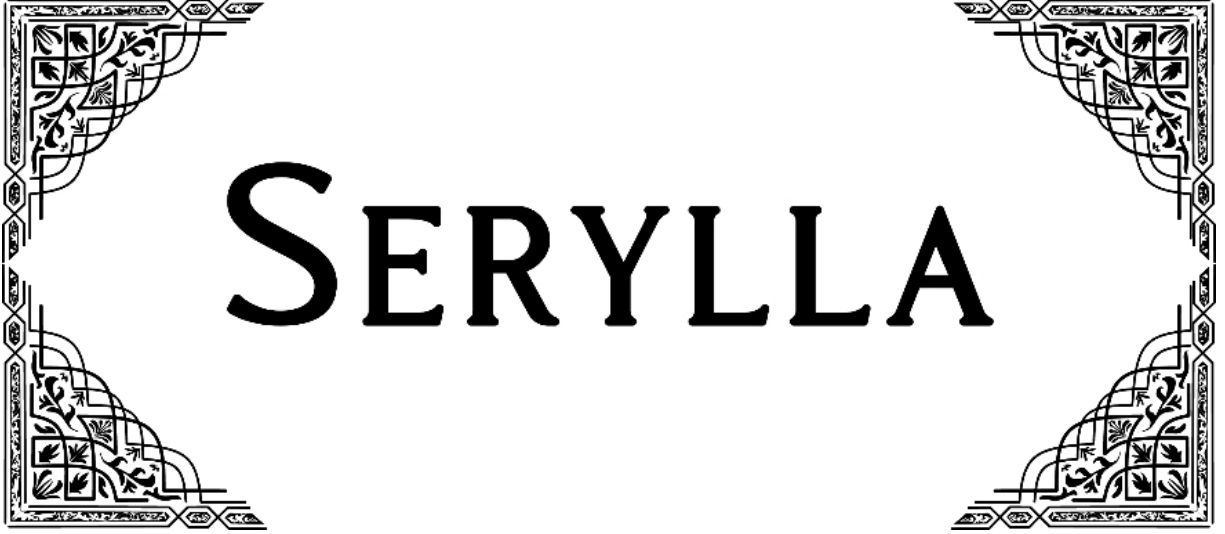
"Demek öyle." Violet'i çimlerin üzerine bırakıp yuvadan çıkıyorum.

"Giyinmeliyim."

"Kıyafetler insan olmanın önemli bir parçasıdır." Serylla bana şuh bir göz kırptıyor. "Ve sen giyindikten sonra ejderha, sen benim için bir şeyler hazırlarken ben burada dinleneceğim. İhtiyacın olan her şeyi o çantada bulacaksın, umarım sağlamdır. Elimden geldiğince iyi paketledim."

"Peki sizin için ne hazırlıyorum Kraliçem?" diye sordum.

Gülümsemesi genişliyor. "Düzgün bir fincan çay."

BİR AY SONRA

Balo salonunun dışındaki koridorda durmuş Kyreagan'ı bekliyorum. Beyaz dar bir elbise ve kalçalarımın etrafında gümüş bir kafes yerine, hacimli altın bir elbise ve narin dantel eldivenler giyiyorum. Yakın zamanda yakınlardaki bir kasabada bir elbise dükkânı açan Parma, bana özel bir iyilik olarak, makyajımı yapmak ve saçıma yüksek bir şekil vermek için sadece bu gece için geri döndü. Parlak iğnelerle süslenmiş altın bukleler. Mutlu görünüyor ve ben de bundan memnunum.

Rahzien'in sakladığı saray hazinesinden geri alınan en sevdiğim kolyemi takıyorum. Meridian'ın direktifiyle, saraydaki mücevherlerin ve güzel eşyaların çoğu artık halka verilecek, ancak bazı eşyalarımı saklamama izin . Yarın yatağım ve birkaç

Kişisel eşyaların bulunduğu sandıklar ejderha uçuşuyla Kyreagan'ın mağarasının arka tarafına oyduğu iki yeni odadan birine taşınacak. Bir tanesi odalarda yavrular için uygun büyüklükte küçük bir yuva var, diğer oda ise Kyreagan ve benim için, böylece o dışarıdayken biraz mahremiyetimiz olabilir.

insan formunda. Odrash yakında Ouroskele'e gelip her iki odaya da kapı takacağına söz verdi.

Kyreagan'ın orijinal yuvası mağaranın ana alanında kalıyor, çünkü uykusunun çoğunu ejderha formunda yapıyor. Çoğu gece kendini yuvaya bırakıyor ve ben de onun sıcak karnına kıvrılıyorum. Yavrular bizimle birlikte yuva yapıyor, güçlü babalarının büyük, yavaş nefes alışıyla sakinleşiyorlar. Genellikle uyumaları için şarkı söylemem için bana yalvarırlar ve ben de her zaman bunu yaparım. Bazen yıllar içinde öğrendiğim şarkıları paylaşıyorum, bazen de sırf yavrularımı memnun etmek için gün içinde yeni şarkılar üretiyorum.

Bu gece çocuklarımız Rothkuri ve Everelle ve onların küçük çocuklarıyla birlikteyken Kyreagan ve ben Elekstan'ın yeni demokratik hükümetinin tüm üyelerinin onaylanmasını kutluyoruz. Meridian'dan bölge temsilcilerinden biri olması istendi ama o bu rolü reddetti. O daha çok Hinarax ile maceraya atılmakla ilgileniyor. Güneye doğru yolculuklarına başladılar. Yarın. Artık Elekstan barış içinde olduğuna göre, eminim ikisi birlikte savunacakları yeni bir dava bulacaklardır.

Kendi adıma, galadan sonra Kyreagan ile aynı yatağı paylaşmayı dört gözle bekliyorum - en azından birkaç saatliğine. Bütün gün ejderha formundaydı, benimle birlikte etkinliğe katılabilmek ve sonrasında odamı ziyaret edebilmek için zamanını biriktiriyordu.

Ve orada, köşeyi dönüp bana doğru adım atıyor, bir çift uzun, parlak siyah botun içinde son derece rahat görünüyor. Bu gece koyu mor bir takım elbise giymiş, boğazında bol, ipeksi siyah bir kravat ve siyah bir yelek var.

Uzun saçlarını arkadan bağlamış ve ona verdiğim gümüş tacı takıyor.

Şimdi yürüyüşünde kıvrımlı bir zarafet var, beni zevkten ürperten vahşi bir zarafet. Ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum onu kravatından tutup bir oyuğa itin ve-

"Kemik Yapıcı adına, beni canlı canlı yemeyi planlıyormuş gibi görünüyorsun," diyor yarım bir gülümsemeyle. Elimi tutuyor, eğiliyor ve parmak uçlarımı öpüyor.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum. "Seni becermek istememe neden olmayı bırak."

Sırıttırıyor, dişleri o kadar *ejderha* gibi parlıyor ki nefesim kesiliyor. "Peki ya sen, bunun içinde?" Altın elbisemin son derece düşük yakasını işaret ediyor.

"Oh, bu mu?" Nefes veriyorum, sonra dramatik bir şekilde nefes alıyorum, böylece göğüslerim korsenin kenarının üzerinde şişiyor.

Bakışları yoğunlaşıyor. "Siktir... bunu tekrar yap."

Derin bir nefes alıyorum ve o öne çıkıp yüzünü göğüs dekolteme yerleştirmek için eğiliyor. Meme uçlarım anında sertleşiyor ve amımda parlayan bir ısı yükseliyor.

Yalnız değiliz. Koridor boyunca konuşlanmış birkaç muhafız, koridorun sonuna yakın bir yerde bir grup konuk ve gelip giden kiralık hizmetliler var. Ayrıca balo salonunun kapıları açık duruyor ve ötesindeki renkli kalabalığa bir bakış sunuyor. Bu tarafa bakan herkes, yüzü eski prensesin göğsüne gömülmüş uzun boylu, yakışıklı bir ejderha şekil değiştireni görecektir.

"Kyreagan!" Yelpazemle omzuna vurarak tıslıyorum. "Tanrı aşkına, kendine gel."

Çatallı dili dışarı kayıyor, bir göğsünün tümseğini ıslak bir şekilde okşuyor. Sonra derin bir memnuniyet mırıltısıyla doğrulur. "Artık hazırım."

Balo salonunun kapısına yan gözle bakıyorum. "Belki biraz geç kalabiliriz... Önce bir yere gider, eğleniriz..."

"Hayır. Sana bir sürprizim var ve bekleyemez." Bana kolunu beceriksizce uzatıyor. Yürümekte ve kadınların ellerini öpmekte ustalaşmış olabilir ama tüm formaliteler ona kolay gelmiyor. Bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Aslında, bunu sevimli buluyorum.

Koluna giriyorum ve balo salonuna birlikte giriyoruz. Bizi sevinç ve hayranlık dolu, heyecanlı sesler karşılıyor. Ülkenin tek kurtarıcısı biz değiliz ama Kyreagan'ın ve benim rolümüz tüm Elekstan'da yüksek sesle ilan edildi.

Elbette herkes bu kadar affedici değildi. Elekstan'daki pek çok kişi savaş sırasında yaptıkları katliamdan dolayı ejderhalara hâlâ haklı olarak kızgın. Bu yüzden Kyreagan ve Hinarax ırklarının bu geceki tek temsilcileri. Ancak Kyreagan ve ben, konuşmanın geçmişteki hatalarımızdan dolayı bizden nefret edenlerin fikirlerini değiştirmeyeceğini öğrendik. Bu noktadan yapabileceğimiz tek şey onlara nasıl değiştiğimizi göstermek ve kendi kararlarını vermelerine izin vermek.

Bu gece buradaki kalabalık bizden yana. Bizi tanıyorlar. Rahzien'i yendiğimiz günden bu yana yaptığımız fedakârlıklar, aşk uğruna katlandığımız acılar ve yaptığımız işler. Onlar dostlarımız ve müttefiklerimiz, bu yüzden genişçe gülümsüyorum ve onları ayrı ayrı sıcak bir şekilde selamlıyorum. Artık saray hizmetkârı yok, sadece yeni Başkent Evi'nin çalışanları var, onlar da sarayın bir hükümet binası ve savaş nedeniyle yerinden edilenler için bir sığınma evi olarak değişen kapasitesinde işletilmesine yardımcı olmak için tutulacaklar.

Kyreagan beni kalabalığın içinden çekerek geçiriyor, dikkatimi çekmek isteyen herkese iki cümle söylememe zar zor izin veriyor. Bu duruma sinirlenmeye başlamıştım ki ikimizi de orkestranın çaldığı kademeli platformun önünde durdurdu.

Müzisyenlerin hepsi her zamanki yerlerinde, bana gülümsüyorlar. I Çoğunu tanıyorum, bir ya da ikisi kayıp. Umarım şehirden kaçtıkları içindir, savaşta öldükleri ve bu krallığı inanılmaz yeteneklerinden mahrum bıraktıkları için değil.

Kyreagan ve ben orkestranın önünde dururken kalabalığın üzerine sessizlik çöküyor, konuklar etrafımızda toplanıp oyunculara bakıyor. Şef iki elini batonunun üzerinde kavuşturmuş bekliyor.

Sonra Kyreagan başını sallar. Müzisyenlere döner, sopasını kaldırır ve çalmaya başlarlar.

Melodinin zengin tınılarını, ritmin yavaş vuruşunu, yaylıların kabarıp yükselişini ve akıcılığını fark etmem bir anımı alıyor. flütün notaları dans ediyor.

Bu *benim* müziğim. En büyük bestelerimden biri, sadece tam bir orkestra ile çalınması gereken türden. Çalınması için saray orkestrasına vermeye asla cesaret edeserlerden biri.

Vohrainians'ın çalışma odamdan çıkardığı senfonilerden biri. Sonsuza kadar gittiğini sanmıştım.

Her müzisyen ağlama isteği uyandıran bir tutkuyla çalışıyor ve ortaya çıkan etki hayret verici, enfes - melodinin çarpıcı bir karışımı, sadece zihnimde var olan sesler parlak bir varoluşa dönüşüyor. Müzik yuvarlanıp gürlerken, göz kamaştırıcı bir ses coşkısına dönüşürken ve sonra tekrar yumuşayıp narin notalara dönüşürken Kyreagan'ın kolunu tutuyorum.

Bitti ve oda tamamen sessizliğe büründü. Büyülenmiş mi, yoksa dehşete mi düşmüş?

Sonra alkışlar sessizliği ve gözlerim dolu dolu Kyreagan'a bakıyorum. Konuşamıyorum.

Kolunu benimkinden çekip yüzümü iki elinin arasına alıyor ve hepsinin önünde beni öpüyor. Konuklar daha yüksek sesle tezahürat yapıyor, onaylarını haykırıyorlar ama gürültü zihnimin arka planına geçiyor ve gördüğüm ve hissettiğim her şey Kyreagan oluyor. Yanaklarımdaki uzun, sıcak parmakları. Dudaklarının yumuşak teni benimkine bastırıyor. Islak dilinin ağzımın içinde gezinmesi.

Nefesinin sıcaklığı.

Öpücükten kurtuluyor ve gözlerimin içine bakıp gülümsüyor.

"Müziği nasıl buldun?" Nefes nefese kaldım. "Hepsi gitti sanmıştım!"

"Hizmetçilerden ikisi onu sarayın mahzeninde buldu. Çoğu yok olmuştu. Yandı ve bazı defterler sızıntı yapan bir borunun yanında depolanmış ve sudan zarar görmüştü, ancak bir düzine parçayı kurtarabildiler. Sana söylemedik çünkü bunun bir sürpriz olmasını istedim." Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü fark edince gülümsemesi kayboluyor. "Umarım hoş bir sürpriz olmuştur."

Kolları beni sararken göğsüne yaslanarak, "Çok hoş," diyorum.

"Müziğimin böyle yüksek sesle çalındığını duyma şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu gerçekleştirmek için hep çok gergindim. Kulağa bu kadar güzel geleceğini bilseydim, daha önce yapardım."

"Bu harika, Serylla." Başparmağı yanağımı okşuyor.

Ona sıkıca sarılıyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Notalarda yapmak istediğim birkaç değişiklik var-"

"Şimdi olmaz!" Meridian, Hinarax ile belirdi. "Şimdi dans etme, yeme ve içme zamanı, çünkü bunu hak ediyoruz."

Her ne kadar müziği elime alıp değişiklikleri yapmak istesem de bu dürtüyü bir kenara itiyorum çünkü Meridian haklı, bunu hak ediyoruz. Onunla, Hinarax'la, Kyreagan'la ve eski korumam Norril'le ayaklarım ağrıyana ve kalbim dolana kadar dans ediyorum. Ve sonra bir şişe

Bir tepsiden şarap alıp Kyreagan'ın elinden tutuyor ve onu balo salonundan dışarı, sarayın içinden geçirerek bir zamanlar benim olan süite götürüyor.

Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz ayakkabılarımı çıkarıp saçımdaki tokaları çıkarmaya başlıyorum.

"Seni doğru düzgün becereceğim," diyorum ona. "Tamamen çıplak, bir yatakta, temiz çarşafların arasında. Hemen o lanet elbiselerini çıkar."

"Evet, Majesteleri," diye gürliyor, o kadar ejderhavari bir sesle ki midemden klitorisime doğru kışkırtıcı bir heyecan dans ediyor.

Birkaç dakika içinde çıplak tenimdeyim, sıcak, yumuşak ve onun için ağrıyorum ve o çok sevdiğim zarif, uzun bedeniyle bana geliyor. Bir zamanlar "çok küçük" olduğunu düşündüğü uzun, kalın siki güçlü kalçalarının arasında ağır ağır sallanıyor ve ben onu elimle yakalayıp parmağımı sıcak, ipeksi uzunluğunda o inleyene kadar gezdiriyorum. Avucumun içinde çaresiz bir ejderha var, en hafif dokunuşuma av oluyor ve ben buna bayılıyorum.

Yavaşça bir parmağımla sikinin ucunu okşuyorum sonra onun uyarılmasıyla ıslanan parmak ucunu klitorisime yerleştiriyorum. Prekumunu o noktanın üzerinde yumuşatmamı ve ıslaklığıyla kendimi kızdırmamı izliyor.

Tek söylediği "Sana ihtiyacım var," ama bu doğrudan ruhundan gelen derin, boğuk, çaresiz bir yakarış. Çiftleşme ateşini düşünmeden edemiyorum, ejderha formunda beni becermemek için kendini mağara duvarlarına vurduğu zamanı. Bu kadar çığ ve ilkel bir ihtiyacın çılgınca tahrik edici bir yanı var.

Elini tutup onu yatağa doğru çekiyorum. Örtüleri indirip pürüzsüz çarşafı ortaya çıkarıyorum.

"Gel ." Yatağa tırmanıyorum ve onu çağırıyorum. "Bunu seveceksin, söz veriyorum."

Yatağa beceriksizce tırmanıyor. Nasıl emin değil gibi görünüyor ve kaşlarını çatarak yastıklara bakıyor.

"Uyku saatlerini ejderha formunda geçirmeye alışkın olduğunu biliyorum." Ben de diyorum ki. "Ama insanlar böyle yapar. Uzan." Yatağa uzanana kadar geniş omuzlarını itiyorum. "Tanrım, Ky... rahatla. Her yerin çok sıkı." Avucumu karın kaslarının sertleşmiş tümseklerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Çünkü boşalmak üzereyim," diyor hırıltılı bir sesle. "Ouroskelle'e dönüşümüzden iki hafta sonra kaplıcalara gittiğimizden beri seni tamamen çıplak görmediğimin farkındasın değil mi? Ve en son dört gün önce ormanda seviştik, küçükler çayırdaki tavşanı kovalarken."

"Hatırlıyorum." kızarıyor, ağaca ne kadar aceleyle tırmandığımızı, onun için ne kadar hızlı geldiğimi hatırlıyorum. Tıpkı portre galerisindeki buluşmamız gibi.

Kyreagan'ın kara gözleri işkence görüyor, kara kaşları eğilmiş, çenesi acı çekiyormuş gibi sert. Avucumu karnından aşağı kaydırırken gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıırıyorum.

"Beni sadece çıplak görmek bile sana bunu mu yapıyor?"

Yumuşakça soruyorum. "Serylla," diye hırlayarak beni uyarıyor.

Bir elimle göğsümü tutup hafifçe sıkıyorum ve o da paramparça bir inilti çıkarıyor.

"Koca sikine bak, benim için damlıyor," diye mırıldanıyorum, bir parmağımı yan tarafa doğru gezdiriyorum. Uzunluğu ağır bir şekilde sıçırıyor, zorlayıcı bir ihtiyaç sarsıntısı ve

Sikinin başındaki küçük yaraktan daha fazla precum çıkıyor.

Öne doğru eğilip parlayan sıvıyı dilimle alıyorum.

Umursamaz bir ihtiyaç kükremesiyle Kyreagan ayağa fırladı.

Omuzlarımdan tutup beni yatağa fırlatıyor. Ben telaşlı bir zevkle soluk soluğa kalırken, göğüslerimi pembeleşip kadar okşuyor ve sonra

Sağ göğsümü ağzına aldı. Hafif bir ciyaklamayla yatağa doğru eğildim, dudaklarının emişiyle mutluluktan uçuyordum.

Göğsümü serbest bırakıyor ve serin hava ıslak, şiş, hassas yüzeyine çarptığında inliyorum. Kyreagan diğer meme ucumu diliyle nazikçe yıkıyor, eli alt taraftaki dolgunluğu yumuşakça sıkarken acımasızca alay ediyor. Çıkardığım tiz nefesleri durduramıyorum, kalçalarımın yukarı doğru kalkmasına engel olamıyorum, onu arıyorum, sürtünme ve dolgunluk arzuluyorum.

Vücudumdan aşağı kayıyor, elleri yanlarımı okşuyor, öpücükleri karnımın düzlüğünü yakıyor. Daha aşağı, dudakları tümseğimin üzerinden klitorisime doğru fısıldayana kadar -neredeysse ona ihtiyacım olan yeri öpüyor ama tam olarak değil...

"Ky," diye bağıryorum nefes nefese. "Ky, lütfen!"

Göğsünden homurdanıyor, kollarını kalçalarımın altından , beni kendine yaklaşıyor ve yüzünü amıma daldırıyor.

"Ky," nefes nefese kaldım. "Ky, Ky, evet... Tanrım, evet..."

Daha derine sokuluyor, spazm yarığım boyunca diliyle oynuyor. Aklımı kaçırmak üzereyim- "Boynuzlar," diye yalvarıyorum ona. "Boynuzlarına ihtiyacım var, Ky."

Bir anda ortaya çıktılar ve ikisini de kavrayıp kendimi sabitledim. O benim tadımı çıkarırken. Salıncağa tırmanıyorum - neredeyse baş döndürücü bir mutluluğa çarpmak üzereyim, gözlerim geri yuvarlanıyor-

"Seni seviyorum," diye homurdanıyor, tam klitorisime karşı ve ben keskin bir çığlıkla, daha önce hiç hissetmediğim kıvrımlı, göz kamaştırıcı, zihin yakıcı bir yoğunlukla kırılıyorum.

Kyreagan emiyor, yatıştırıyor, ağzının sert baskısı ve dilinin yavaş hareketleriyle beni zirveden aşağı indiriyor.

Boynuzlarını tutmaktan vazgeçiyorum ve kollarımın gevşekçe yana düşmesine izin veriyorum. Ama benimle işi bitmemiştir.

", Serylla," diye emrediyor. "Kıçını kaldır."

"Sen..." Dudaklarımı büzüyorum, isteğim hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum- "Bana yine 'esir' mi diyeceksin? Bana kötü şeyler söyler ve kaba davranır mısın-"

Konuşmamı daha yeni bitirmiştim ki beni ters çevirdi ve uzun bedenini sırtıma bastırarak beni yatağa bastırdı. I onun sıcaklığından ve gücünden titriyordu.

Dudakları kulağımı okşuyor, alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde konuşurken sıcak nefesi yanağımı ısıtıyor. "Küçük tutsak. Kimse seni benden kurtaramaz."

"Hiç kimse," diye nefes alıyorum, sevinçle. Belki de bu oyunu sevdiğim için bende bir sorun var, ama sadece onunla oynayabiliyorum çünkü kendimi tamamen güvende, tamamen sevilmiş hissediyorum.

"Seni çiftleştireceğim, ufaklık." Kyreagan yanağıma doğru sertçe fısıldıyor. "Sikimi hissediyor musun, tam orada? Sana gireceğim ve seni becereceğim ve boşaldığımda çekmeyeceğim. boşalacağım. Sahip olduğum her şeyi o küçük sıcak rahmine boşaltacağım. Anlıyor musun? İçine girdiğimi hissediyor musun?"

"Evet," nefes nefese kalıyorum, siki deliğime girerken bedenimi bir coşku titremesi sarıyor.

Ağırlığı değişiyor. "Kaldır şu lanet kıcını, esir."

"Evet, ejderha." Arkamı kaldırıyorum ve o da arkama yerleşiyor, amıma girene kadar öne doğru kayıyor.

Beni yüksek sesle, özensizce, şiddetle beceriyor ve ikimiz de çıkardığımız ıslak, şehvet dolu sesleri um. Sadece birkaç hamleden sonra boşalıyor ama Pompalamaya devam ediyor, yarı sert, vücudumdaki her bir sperm parçasını sıkıyor, beni doruğa yaklaştırıyor. İkinci kez boşalıyorum, bedenim onun amansız ritmine karşı çaresiz. İkinci orgazm parıldayan bir ışık dalgası gibi klitorisimden tüm vücuduma doğru yayılıyor.

O ağırlığını üzerime yerleştirirken ben yatağın güçsüzleşiyor, hafifçe nefes alıyorum. Gözlerim kapanıyor, her kasım yatıştırılıyor ve rahatlıyor. Onun ağırlığını, varlığının güvenliğini.

Sevgilim. Benim ejderham.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyorum sessizliğe, eforun etkisinden kurtulurken nefesinin yavaşça kesilmesine.

Kulağımın kıvrımını öpüyor, sonra omzumun arkasını. Üzerimden kalkıyor ama bir kolunu sırtımda bırakıyor, parmakları üst kolumun derisinde geziniyor.

"Hiç olmadığım kadar mutluyum," diye fısıldıyorum.

Sesi alçak ve yumuşak. "Düşündüğümde daha mutluyum, sonra..."

"Evet," diye mırıldanıyorum, yüzünü ona dönmek için dönüyorum.

"Kaybettiklerinden sonra. Ne ikimiz de acı çektik."

"Hâlâ acıyor," diyor sessizce. "Ama artık daha az."

Elini tutuyorum ve her parmağını ruhumdaki tüm şefkatle öpüyorum. Sonra , çarşafı ve battaniyeleri üzerimize çekiyorum ve ona doğru kıvrılıyorum, onu yakınımda tutuyorum, vahşi, güzel kalbinin atışını dinliyorum.

"Bu çok rahat," diye fısıldıyor sonunda.

Kıkırdıyorum. "Sana ne demiştim? Yataklar harika."

Gitmeden önce bir kez daha seks yaptık. Sıcak bir yaz gecesi, o da geceyi bahçede geçiriyor. Pencereden, çimenlerin üzerine yayılmış ejderha formunun siyah, çivili cüssesini görebiliyorum. Ejderha Bahçıvanlar çimleri ezmesinden memnun olmayacaklar ama sadece bir gece için.

Ertesi gün olabildiğince çok insanla düzgün bir şekilde vedalaştım. görmeyi başardım. Şimdilik veda ediyorum, sonsuza kadar değil, ancak Başkent'e ziyaret için ne zaman dönebileceğimden emin değilim. Ouroskelle'de yapacak çok şey var. Neyse ki Middenwold sürülerindeki zehir dağıldı, bu yüzden ejderhalar için bol miktarda yiyecek var. Ve yeni bakan Tarım, bazı çiftçilerin fazladan mera açması ve ejderhaların ihtiyaç duyduklarında üçüncü bir tarafça belirlenecek adil bir fiyat karşılığında onlara ek yiyecek sağlaması için bir teklif sundu. Ne kadar hazine olduğundan emin değilim.

Ejderhaların "klan hazinesinde" ne olduğu bilinmiyor ama görünüşe göre önemli bir meblağ.

Ouroskelle'e dönerken, Kyreagan'ın devasa siyah kanadını geçip sağıma, diğer iki ejderhanın giysi sandıklarımıyla uçtuğu yere bakıyorum. Onların ötesinde, içinde yatağımın bulunduğu büyük bir ağa bağlı ipleri tutan iki ejderha daha var. Yatak, yastıklar ve yatak takımları uçuş sırasında yerlerinden çıkmasınlar diye kordonlarla sıkıca sarılmış. Ejderhaların hepsini taşımasını izlemek komikti ve adadaki diğer kadınlar derme çatma karyola ve otlarla doldurulmuş ince şilteler kullanırken benim süslü bir yatağım olacağı için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama Kyreagan ısrar etti ve Ouroskelle Prenslerinden biri olarak onun sözü kanundur.

İçimdeki suçluluk duygusuna rağmen, içten içe bir çocuk sahibi olacağım için heyecanlıyım.

istediğim zaman uyuyabileceğim rahat bir yer. Yatak o kadar büyük ki, altı aylık olduklarında ve ilk kez yer değiştirdiklerinde yavrular da içinde uyuyabilecek. Kyreagan mağarasının kayalık çıkıntısını daha derine kazmak için çalışmalara başladı bile, bebeklerimizin uçurumdan yuvarlanmasını önlemek için koruyucu bir duvarla birlikte bir iç alan, bir tür derin balkon yaratıyor. insan formundalar.

Kyreagan çok sıkı çalışıyor, ekstra odaları ve balkonu oluşturmak için kayayı tırmalıyor ve patlatıyor. Ufaklıklar o çalışırken yoluna çıkmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar ama ne zaman ara verse hemen kanatlarının ve ayaklarının altına girip onun dikkatini çekmek için yarışıyorlar. Büyük ejderha burnuyla onlara şefkatle burun kıvrmasını, yuvarlanma şeklini seviyorum.

Onlar kıkırdarken ve küçük duman patlamaları patisiyle onları nazikçe deviriyor. Violet heyecanlandığında kıvılcımlar çıkarmaya başladı bile.

Anne olma konusunda hâlâ çok yeniyim. Bazen bu iki sevimli, enerjik kanat, pençe ve diş topunun bana ait olduğunu, yani benden doğduklarını kavramakta güçlük çekiyorum. Biraz konuşuyorlar, ama Everelle'in kuluçka dönemindeki gözetimi sayesinde çoğunlukla Ejderha dilinde sınırlı ifadeler kullanıyorlar ve araya bazı Eventongue kelimeleri de karıştırıyor. Ancak klan günlerce zehirden hasta olduğu için yavrular için normal olandan daha sık sessizlikte yalnız bırakıldılar. Konuşmaları biraz gecikmeli.

Uçarken Kyreagan'a "Halkın çok şey atlattı," diyorum.

"Seninkiler de öyle," diye yanıtlıyor.

"Bu kadar acı ve kederden sonra, gerçekten iyileşebileceklerini düşünüyor musunuz?"

Vücudundan benimkine doğru bir güvence gümbürtüsü yuvarlanıyor. "Eğer sen ve ben şifa bulabiliyorsak, onlar da . Yeni hayat bunu kolaylaştıracaktır. Saevel ve Nirada'nın yumurtalarının çatlayıp çatlamadığını biliyor musun?"

"Dün ayrılmadan önce onunla konuştum... Hala bekliyorlar.

Parlayan kişi konusunda biraz gerginler."

"İyi bir sebeple. Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"En azından Saevel kız kardeşinin Yüce Büyücü'nün lanetinden kurtulduğunu biliyor," diyorum. "Nyreza tamamen iyileştiğinde Ouros-kelle'e dönebilir."

"Ejderhalar arasında bir mucize olarak geri dönmesi memnuniyetle karşılanacaktır," diye cevaplıyor Kyreagan. "Ama geri dönmek için acelesi olduğunu sanmıyorum. Korkarım ona her zaman adil davranmadık. Ben de birçok kez onu görmezden geldim. Ve onu avlara götürmekten kaçındık çünkü rengi çok sıradışıydı. Avı korkutuyordu."

"Bunu telafi etmek için bir şansın olacak," diye onu temin ettim. "Ah, orada! Ouros-kelle. Neredeyse eve geldik."

KYREAGAN

Mağaramıza vardığımızda, Serylla ve ben dağın zirvesinde daire çizerken, diğer ejderhaların önce inip yüklerini içeriye bırakmasına izin verimiz. Her şeyi yerine yerleştirdikten sonra, Rothkuri ve Everelle'in mağarasından yavruları getireceğim ve dördümüz tekrar birlikte olacağız.

Bir zamanlar yavruları yumurtadan çıkarmanın sevincimin doruk noktası olacağını düşünmüştüm ama sırtımdaki kıza duyduğum sevgi, başka herhangi bir duyabileceğimden daha fazla. Yine de böylesine sevimli, ilgi çekici iki küçük yaratığın babası olmak hayatımın en büyük ikinci mutluluğu oldu.

Serylla ve ben güneşin aydınlattığı gökyüzünde tembel tembel süzülüp mağaramıza girmeye hazırlanırken, vadiden kara bir fırtına fırlayıp yanımızdan geçerek göklerin kemerine doğru yükseliyor.

Ne kadar hızlı uçarsa uçsun, kardeşimin şeklini her yerde bilirim.

Varex'in çenesinden karanlık bir boşluk küresi fişkırıyor ve kendi üzerine patlayıp sönmeden önce yukarı doğru fırlıyor. Hemen ardından kardeşimin burnundan kuyruğuna kadar bir ürperti yayılıyor ve bir saniyeliğine her bir Sivri uçları ve pulları sanki lavın içine batırılmış kenarları boyunca kırmızı ve sarı renkte parlıyor. Bu manzara karşısında kanım donuyor.

"Bu çok güzel ve dehşet vericiydi," diyor Serylla. "Bu onun için normal mi?"

"Hayır," diye .

"Hasta mı?"

"Emin değilim. Haftalardır mesafesini koruyor ve de buna izin verdim ama artık ona alan bırakmıyorum. Mordvorren'den beri kendinde değil."

Şiddetli ve kararlı kanat çırpışlarımla daha yükseğe tırmanıyorum. Serylla'nın bacakları geriliyor ve boynumun etrafına dolanıyor. Sırtımda olmaya alışkın ve düşerse onu yakalayacağımı biliyor ama bu kadar yüksekte olmak onun için hâlâ korkutucu.

"Hava çok ince," diye soluk soluğa kalıyor. "Daha aşağı, Kyreagan."

"Elbette." Hemen aşağı dalıyorum, sonra Varex'in dikkatini çekmek için kükrüyorum. Başını bize doğru çeviriyor ve isteksizce aşağı inmeye başlıyor.

O ve ben dağın tepesine inip birbirimize bakıyoruz.

"Bunu gördün," diye mırıldandı Varex.

"Evet, ne oluyor lan?"

"Demek istediği," diye araya girdi Serylla tatlı bir sesle, "seni çok önemseydi. İkimiz önemsiyoruz. Ve endişeleniyoruz. Eğer beladaysa bize söylemelisin. Lütfen."

Varex usulca kıkırdıyor. "İlgine minnettarım kardeşim ve küçük kız kardeşim." Başını Serylla'ya doğru eğiyor. "Kabul ne kadar nefret etsem de, sanırım haklısın. Bunu artık tek başıma halledemem."

"Neyi halletmek?" Serylla soruyor.

"geçenleri söyle," diye ısrar ediyorum. "Zehir seni farklı etkiledi mi? Hasta mısın?"

" bir şey değil." Varex'in uzun dili çenesi boyunca kayıyor ve sonra yavaşça, "Bildiğin gibi... Bende boşluk büyüğü var." diyor.

"Hepimiz buna aşinayız," diyorum kuru bir sesle ve Serylla topuğunu omzuma vuruyor.

Varex fark etmemiş gibi görünüyor. "Bir keresinde Vylar'a içimde büyük bir boşluk varmış gibi hissettiğimi ve beni tamamen yutmasını istemiyorsam onu sıkı bir şekilde kontrol etmem gerektiğini söylemiştim. Eğer bana çok fazla gelirse, boşluktan parçalar koparabilirim - boşluğun baloncuklarını kapsülleyebilirim."

"Boşluk küreleriniz, evet." Ses tonundan endişelenerek kaşlarımı çatıyorum. Daha önce bana büyüğünün nasıl hissettirdiği, yani onu korkuttuğu konusunda hiç açılmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Bana ihtiyatla bakıyor. "Sana söylediğimde bana bağıracaksın." "Belki de. Eğer beni cevap için bekletirsen daha yüksek sesle bağırırım."

"Pekâlâ." Yüzünü buruşturuyor. "Mordvorren'in uzun sürdüğünü biliyorsun."

"Ben de oradaydım."

"Doğru. Bazılarımız için yiyecek kaynağı acı verici bir şekilde azaldı. Jessiva ve benim yiyeceğimiz bitmeden iki gün önce tükendi. Ve diğerlerinin mağaralarında stokladıkları miktarı görmüştüm. Fırtına durmazsa hepimizin açlıktan öleceğini biliyordum. Kendi kendine durduğu zaman Avlanamayacak ya da yiyecek toplayamayacak kadar zayıf. Bizi kurtarmak için çaresizdim ve aklıma bir fikir geldi - aptalca bir fikirdi, o zaman fark ettiğimden daha aptalcaydı ve şimdi bana ne olacağını bilmiyorum-"

"Varex," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Ne yaptın sen?" Varex derin bir nefes alıyor.

Gözlerimin içine bakıyor.

"Mordvorren'i yuttum."

Acımasız Ejderhalar serisinin bir sonraki kitabı *Kan ve Gölge Fırtınası*, Varex ve Jessiva'nın hikâyesi. Gelecek kitaplar Varex ve Bazılarıyla bu kitapta tanıştığınız diğer ejderhaların ve eşlerinin maceraları. Onların aşk hikâyelerini sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Ücretsiz [bir hediye](#) almak için [web sitem üzerinden haber](#) [kaydolun!](#)

OceanofPDF.com

MORE BOOKS BY REBECCA F. KENNEY

WICKED DARLINGS Fae yeniden anlatımları serisi

[*Şeker ve Baharat Sarayı*](#)
[*Kalplerin ve Açlığın Sarayı*](#)
[*Zümrütlerin ve Kıskançlığın Şehri*](#)
[*Mürekkep ve Buzdan Bir Hapishane*](#)
[*Çok Vahşi ve Acımasız Bir*](#)
[*Av Çok Soğuk ve Kötü Bir*](#)
[*Kalp*](#)

Karanlık Hükümdarlar yetişkin fantezi romantizm serisi

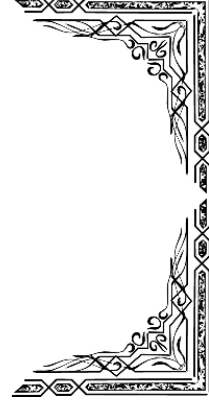
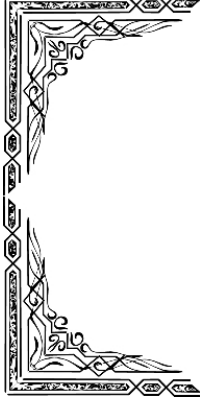
[*Şeytan Prens'in Gelini Korsan*](#)
[*Kral'Esiri'nin in Savaş*](#)
[*Lordu'Ödülü*](#)
[*Savaş Lordu' Hazinesi na*](#)
[*nunKül Kralı'Şifacı*](#)
[*Zalim Prenses'in Piyonu Ölüm*](#)
[*Tanrısı'nın Gardiyanı*](#)
[*Korsan Lordu'nun Katili*](#)

SEVGİLİ KÖTÜ ADAMLAR serisi

[*Deniz Cadısı*](#) (Erkek Deniz Cadısı ile Küçük Denizkızı yeniden anlatımı)
[*Malefiz Peri*](#) (Uyuyan Güzel'in erkek Malefiz ile yeniden anlatımı)
[*İsimsiz Düzenbaz*](#) (Rumpelstiltskin yeniden anlatımı)

VAMPIRLER SİZİ KURTARACAK üçlemesi

[*Vampirler Sizi Kurtaracak*](#)
[*Kimera Size Sahip Çıkacak*](#)
[*Canavar Sizi Kurtaracak*](#)

MERCILESS DRAGONS serisi

[Gökyüzü ve Alev Yılanları](#)

[Rüzgar ve Kül Savaşçıları](#)

[Kan ve Gölge Fırtınası](#)

GILDED MONSTERS klasik yeniden anlatımlar serisi

[Güzel Kötü](#) ("Muhteşem Gatsby "nin yeniden anlatımı)

[Büyüleyici Şeytan](#) ("Dorian Gray'in Portresi "nin yeniden anlatımı) [Acımasız Bağlılık](#) ("Uğultulu Tepeler "in yeniden anlatımı)

IMMORTAL WARRIORS yetişkin fantezi romantizm serisi

[Jack Frost](#)

[Gargoyle Prens](#)

[Wendy , Sevgilim](#) (Neverland Fae Kitap 1)

[Kaptan Pan](#) (Neverland Fae Kitabı 2)

[Hades](#)

[Apollo](#)

İlgili İçerik: *[Sleepy Hollow'un Atlısı](#)*

INFERNAL CONTESTS yetişkin fantezi romantizm serisi

[İblisler için İç Mekan Tasarımı](#)

[İnsanlar için Cehennem](#)

[Sınavları](#)

SAVAŞ DENİZLERİ kitapları

[Gelgitteki Dişler](#)

[Derinlerdeki Şeytanlar](#) _

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

